

**Getuigenissen
van de overwinnaars**

DE KERK VAN ALMACHTIGE GOD

Inhoudsopgave

2. De onuitblusbare levenskracht
3. De jeugd zonder spijt
4. Uit lijden komt het parfum van de liefde voort
5. Door vervolging en lijden heb ik God zelfs nog meer lief
6. Nu ik ontbering heb doorstaan, is mijn liefde voor God nog sterker
10. Een levenslied te midden van vernietiging
11. Door Gods woorden ontstaan de wonderen van het leven
14. De ruwe vervolging door de CCP maakt mijn liefde voor God alleen maar sterker
15. Gods liefde heeft mijn hart versterkt
16. Onder begeleiding van Gods woorden heb ik de onderdrukking door de machten van de duisternis overwonnen
17. God is mijn kracht in het leven
19. Het glimmende levenslicht in het donkere hol van de monsters
21. Gods licht leidt me door tegenspoed
22. Het woord Gods geeft mij kracht in het leven
23. God leidt mij om de wreedheid van de demonen te kunnen overleven
24. Opstijgen door duistere onderdrukking heen
25. Ontwaken te midden van lijden en zware omstandigheden
28. Een diepere ervaring van Gods liefde door een hol van demonen te betreden
29. Door de bitterheid van vervolging te ondergaan leer ik liefde en haat duidelijk te onderscheiden
30. Door moeilijkheden heen is Gods liefde met mij
31. Op de drempel van de dood kwam Almachtige God me te hulp
32. Gods liefde kent geen grenzen

Voorwoord

1991 was een jaar van enorme en verstrekkende betekenis voor de hele mensheid, zo diep verdorven als ze is. Dat was het jaar waarin onze Redder Jezus eindelijk was verschenen, lang verwacht door iedereen die vroom in de Heer geloofde en dorstte naar de waarheid, en Hij was teruggekeerd als de geïncarneerde Almachtige God van de laatste dagen. De komst van Almachtige God ging tegen de opvattingen van alle mensen in, want Hij was niet neergedaald in Israël op een witte wolk en Hij was ook niet openlijk verschenen aan alle naties en volken. In plaats daarvan was Hij in het geheim naar het formidabele bastion van atheïsme – China – gekomen en, in het land waar de grote rode draak ligt opgerold, begonnen aan het werk van het oordeel beginnende in Gods huis. Omdat China de meest duistere, verdorven, zich tegen God verzettende natie ter wereld is, en omdat het het land is dat de grote rode draak en allerlei soorten boze geesten tot hun huis hebben gemaakt, is het hier dat God Zijn woorden uit, en is het hier dat God over diegenen oordeelt die zo zijn bedrogen en zo diep zijn verdorven door de grote rode draak, en ze tuchtigt, zuivert en redt. Door dit werk heeft God een groep overwinnaars in het oosten van de wereld verworven die getuigenissen van Gods overwinning op Satan zijn geworden. Aldus wordt Gods wijsheid en almacht duidelijker geopenbaard. Precies zoals Almachtige God zegt: **“Op veel plaatsen heeft God geprofeteerd dat Hij een groep overwinnaars in het land Sinim zal vormen. Aangezien overwinnaars in het Oosten van de wereld moeten worden gevormd, is dus de plek waar God bij Zijn tweede vleeswording voet zet ongetwijfeld het land Sinim, precies waar de grote rode draak opgerold ligt. Daar zal God de nakomelingen van de grote rode draak winnen zodat hij compleet verslagen en te schande gemaakt wordt. God wil deze zwaar lijdende mensen opwekken, ze compleet opwekken, en ze uit de mist laten wandelen en de grote rode draak laten verwerpen. God wil ze opwekken uit hun droom, ze de essentie van de grote rode draak laten weten, ze hun gehele hart aan God laten geven, ze de verdrukking van de duistere machten laten ontstijgen, ze in het Oosten van de wereld laten opstaan en ze bewijs van Gods overwinning laten worden. Pas dan zal God glorie verkrijgen”** (‘Werk en intrede (6)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door het werk en de uitspraken van Christus van de laatste dagen worden Gods uitverkorenen in China, die zo grondig bedrogen zijn door de grote rode draak terwijl ze onder zijn duistere heerschappij leven, allemaal overwonnen door de woorden van

Almachtige God. Een voor een worden ze bevrijd van de boeien en de heerschappij van de grote rode draak en keren ze terug voor Gods troon om de bewatering en voorziening, het snoeien en de behandeling, en het oordeel en de tuchtiging van de woorden van Almachtige God te ontvangen, alsook allerlei vormen van beproevingen en louteringen. Ten slotte, terwijl ze lijden onder de talrijke manieren waarop het regime van de grote rode draak hen opjaagt en vervolgt, leggen Gods uitverkorenen getuigenis af, waardoor ze tot de voorbeelden en modellen van Gods werk in de laatste dagen worden die God in China vervolmaakt. Ook worden ze krachtige getuigenissen van Gods overwinning op de boze machten van Satan.

Vanaf het moment dat Almachtige Gods werk in de laatste dagen begon op het Chinese vasteland, is de grote rode draak nooit opgehouden met het vervolgen van De Kerk van Almachtige God. Om Gods werk in de laatste dagen uit te roeien, China tot een goddeloze zone te maken en haar doel de mensheid voor altijd te beheersen te bereiken, doet hij waar hij het beste in is: verstoren, vernietigen en zijn uiterste best doen Gods werk tegen te werken. Niet alleen verspreidt hij allerlei soorten geruchten en onwaarheden om Gods uitverkorenen aan te vallen en valselijk te beschuldigen, maar zet hij ook allerlei verachtelijke methoden in om hen te vervolgen: hij doet zowel openlijk als in het geheim onderzoek naar mensen, beluistert hun telefoongesprekken, schaduwet mensen, arresteert mensen in het geheim, doet huiszoekingen en legt boetes op, hij perst door middel van marteling bekentenissen af, hij bedreigt en verleidt, en hij laat mensen lichamelijk en geestelijk geruïneerd achter. Deze methoden hebben ertoe geleid dat ontelbare aantallen van Gods uitverkorenen zijn gearresteerd, wreed zijn geslagen en zijn gedwongen heropvoeding door arbeid te ondergaan. Er zijn er ook die verlamd zijn geraakt of het leven hebben verloren. De grote rode draak gebruikt deze methoden in een poging Gods uitverkorenen te dwingen God te verwerpen en te verraden en daarmee zijn bewind, zijn heerschappij over hen, zijn onderdrukking en uitbuiting, voor altijd te aanvaarden. Maar God is een almachtig God en Zijn wijsheid wordt altijd uitgeoefend op basis van de bedrieglijke listen van Satan. Te midden van de ruïneuze martelingen die de grote rode draak hen aandoet, gaan Gods uitverkorenen, hoewel ze enorme pijn en kwelling ondergaan en geconfronteerd worden met ramspoed met slechts een minieme kans op overleving, duidelijk de reactionaire, boosaardige essentie van de grote rode draak inzien, een essentie die heel pervers is en die tegen de hemel ingaat, en ook beginnen ze zijn demonische gelaat te zien. In hun harten komt een bittere haat voor de grote rode draak op en in hen wordt een voornemen geboren voor God te

getuigen, zelfs als dat ze hun leven kost. Uiteindelijk vertrouwen ze op de illuminatie en leiding van Gods woorden en op de kracht die God hun schenkt, totdat ze uiteindelijk de zwakheid van hun vlees overwinnen, zich bevrijden uit de macht die de dood over hen uitoefent en, met waar geloof en een hart vervuld van liefde voor God, welluidend getuigenis afleggen voor God ten overstaan van de grote rode draak, en Satan hiermee volkomen beschaamd en verslagen achterlaten. Precies zoals Almachtige God zegt: **“Degenen naar wie God verwijst als ‘overwinnaars’ zijn degenen die nog altijd standvastig kunnen staan in hun getuigenis, en die hun vertrouwen in en toewijding aan God kunnen behouden terwijl ze onder invloed van Satan staan en door Satan worden belegerd – dat wil zeggen: wanneer ze zich onder de duistere machten bevinden. Als je ten overstaan van God, wat er ook gebeurt, nog altijd een zuiver hart kunt behouden en je oprechte liefde voor God kunt behouden, sta je standvastig in je getuigenis ten overstaan van God. Dit is waar God naar verwijst met een ‘overwinnaar’ zijn”** (‘Je moet je toewijding aan God in stand houden’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Deze overwinnaars zijn bijgevolg de groep mensen die te midden van de duistere onderdrukking van de grote rode draak zijn opgebouwd en vervolmaakt door de woorden van God.

In de ogen van anderen zien ze er net zo uit als iedereen, maar door de bewatering en voorziening van de woorden van Almachtige God gaan ze enkele waarheden begrijpen en vinden ze het geloof en de vastberadenheid om de duistere invloed van Satan van zich af te werpen, God te volgen en de juiste levensweg te bewandelen. Daarom bidden ze nog steeds tot God, vertrouwen ze op God, blijven ze rechtvaardig door te vertrouwen op de kracht die Gods woorden schenken, en geven ze zich nooit over of bezwijken ze niet onder alle onmenselijk wrede en verwoestende martelingen die hun door de grote rode draak worden toegebracht en gedurende al de dagen die ze wegwijnen in donkere gevangencellen. Hoewel sommigen van hen tot op het randje van de dood toe zijn mishandeld, is hun besluit de waarheid na te streven alleen maar sterker geworden. Hoewel sommigen van hen misschien in de bloei van hun jeugd zijn, blijven ze nog steeds een aura van liefde uitstralen en brengen ze hun jeugd door zonder spijt wanneer ze worden geconfronteerd met wrede marteling en opsluiting door de demonen van de grote rode draak. Hoewel sommigen van hen vervolging en tegenspoed lijden en door demonen worden verslonden, voelen ze des te meer hoe waardevol Gods genade is en wordt hun liefde voor God alleen maar versterkt. Terwijl ze de moeilijke weg afleggen, de bittere beker van

wreedheid legen, ontvangen sommigen de illuminatie, inspiratie en leiding van Gods woorden, wordt hun geest opgewekt en componeren ze liederen die het leven prijzen. Sommigen vechten tegen de duisternis en onderdrukking, en in tijden van gevaar ervaren ze de transcendentie en grootsheid van Gods levenskracht. Sommigen vertrouwen op God en worden op het laatste moment gered van de dood. Ze nemen de onvergelykbare uitgestrektheid van Gods liefde waar en vinden in Gods woorden een pijler waarmee ze zich aan het leven kunnen vastklampen. Het is daarom duidelijk dat, hoewel deze groep van Gods uitverkorenen, die Satan onder leiding van God overwint, fysiek comfort moet opgeven, maar in ruil daarvoor de waarheid verwerft, geestelijke bevrijding ontvangt en een zinvol leven uitleeft. Hoewel de leden van deze groep stormen van wind en regen te verduren krijgen en grote ontberingen ondergaan, leggen ze krachtig en welluidend getuigenis voor God af ten overstaan van Satan en worden ze de overwinnaars die door God worden opgebouwd en vervolmaakt te midden van tegenspoed. Dit vervult volkomen de woorden van Almachtige God: **“Ik heb eerder gezegd dat een groep overwinnaars in het Oosten is gewonnen. Overwinnaars die uit de grote beproeving komen”** (‘Alles wordt volbracht door het woord van God’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

Wanneer je dit boek leest, kan het volgende idee in je opkomen: is God niet almachtig? Waarom zou Hij dan toestaan dat het regime van de grote rode draak Zijn uitverkoren volk op zo’n manier schade toebrengt? Als je dit denkt, dan blijkt daaruit dat je Gods almacht en wijsheid nog steeds niet volledig begrijpt, want alleen degenen die Gods werk niet kennen, beoordelen dingen uitsluitend op hun uiterlijke verschijning, en beoordelen dingen alleen op basis van hun eigen opvattingen en voorstellingen – dit is niet de manier om de ware vruchten van Gods werk te herkennen. Almachtige God zegt: **“Wanneer ik officieel met mijn werk begin, bewegen alle mensen zoals ik beweeg, zodat alle mensen in het gehele universum bezig zijn in gelijke tred met mij, er is ‘gejuich’ over het hele universum, en de mens wordt door mij aangespoord. Als gevolg daarvan wordt de grote rode draak zelf door mij opgezweept tot een staat van razernij en ontsteltenis, en dient hij mijn werk en, ondanks het feit dat hij er niet toe bereid is, is het onmogelijk voor hem zijn eigen wensen te volgen, waardoor hij geen andere keus heeft dan zich te onderwerpen aan mijn leiding. In al mijn plannen fungeert de grote rode draak als mijn contrast, als mijn vijand, en ook als mijn dienaar; derhalve heb ik mijn ‘eisen’ aan hem nooit laten verslappen. Daarom wordt het**

laatste stadium van het werk van mijn incarnatie voltooid in zijn huishouding. Op deze manier is de grote rode draak beter in staat mij naar behoren diensten te verlenen, waardoor ik hem zal overwinnen en mijn plan zal voltooien” (‘Hoofdstuk 29’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“God beoogt een deel van het werk van boze geesten te gebruiken om een deel van de mensheid te vervolmaken, zodat deze mensen de daden van demonen volledig kunnen doorzien en iedereen zijn voorouders werkelijk kan begrijpen. Alleen op die manier kunnen mensen helemaal losbreken, en niet alleen de nakomelingen van de duivels van zich afschudden, maar zelfs de duivels van hun voorouders. Dit is de oorspronkelijke intentie van God om de grote rode draak volkomen te verslaan, zodat alle mensen de ware vorm van de grote rode draak zullen kennen, door zijn masker helemaal weg te rukken en zijn ware vorm te zien. Dit is wat God wil bereiken en het is Zijn einddoel op aarde waarvoor Hij zoveel werk gedaan heeft; Hij beoogt dit in alle mensen te bewerkstelligen. Dit heet het manoeuvreren van alle dingen voor Gods doeleinde”** (‘Hoofdstuk 41’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Tijdens elke fase van Zijn werk mobiliseert God alle dingen om voor Hem te werken en dienst te doen, en dit is precies wat gebeurt bij Gods werk van de laatste dagen dat Hij door heel China heeft ontvouwen. De grote rode draak is geen uitzondering, want ook hij dient als contrast en gebruiksvoorwerp binnen Gods werk. Door het verzet van de grote rode draak en zijn verstoring van Gods werk maakt God het iedereen mogelijk zijn ware gezicht te zien, zodat mensen alle banden met hem kunnen verbreken en zich van zijn boeien kunnen bevrijden. Maar wat heeft het feit dat God wil dat mensen de acties van de demonen doorzien en voor eens en altijd de grote rode draak verloochenen te maken met het door hen bereiken van volledige redding? Zoals we allemaal weten, gedraagt de grote rode draak zich op perverse wijze, hij handelt tegen de hemel in en is extreem reactionair. Om van China een goddeloze zone te maken en het Chinese volk onder zijn duistere heerschappij grondig onder controle te houden, draait hij de waarheid voortdurend om, propageert hij moedwillig atheïsme en materialisme, en verspreidt hij allerlei drogredenen en ketterijen om het verstand van mensen aan te tasten, hun geest te bedriegen en te voorkomen dat mensen voor Gods aangezicht komen om Zijn redding te aanvaarden. Daarmee bereikt hij zijn doelstelling de mensen voor eeuwig te controleren en te verslinden. Wanneer mensen willen ontwaken uit de misleidingen van de grote rode draak, zich willen ontdoen van zijn tirannie en onderdrukking, en zich volledig tot God willen wenden, dan kunnen ze alleen door vervolging en

onderdrukking door de grote rode draak te ervaren duidelijk zijn kwaadaardige, wrede, verachtelijke en schaamteloze demonisch gezicht zien, en alleen dan zullen ze van hem walgen en hem uit de grond van hun hart vervloeken. Dan beloven ze hun leven te geven om alle banden met de grote rode draak te verbreken, werpen ze voor eens en altijd de invloed van Satan van zich af, en volgen ze God, gehoorzamen ze God en bewandelen ze het pad van licht in het leven waardoor ze de waarheid nastreven en volledige redding bereiken. Het is daarom duidelijk dat God de grote rode draak gebruikt als een contrast en gebruiksvoorwerp om Zijn uitverkorenen in staat te stellen de waarheid te begrijpen, onderscheidingsvermogen te ontwikkelen, voor God te getuigen, en uiteindelijk te worden vervolmaakt en volledige redding te bereiken. De manier waarop God werkt, is geweldig! God gebruikt de waanzinnige onderdrukking van de grote rode draak in Zijn dienst om Zijn uitverkorenen te vervolmaken, om hen in staat te stellen Zijn rechtschapen gezindheid, wijsheid en almacht te leren kennen, en om te zien hoe praktisch Gods werk is, zodat ze allemaal uit de grond van hun hart ware lof mogen uiten voor God! Precies zoals de woorden van Almachtige God zeggen: **“In mijn plan heeft Satan me bij elke stap op de hielen gezeten, en, als contrast van mijn wijsheid, altijd geprobeerd manieren en middelen te vinden om mijn oorspronkelijke plan te verstoren. Maar zou ik kunnen bezwijken voor zijn bedrieglijke plannen? Alles in de hemel en op aarde dient mij – zouden de bedrieglijke plannen van Satan anders kunnen zijn? Dit is precies het kruispunt van mijn wijsheid, het is precies datgene wat wonderbaarlijk is aan mijn daden en het is het principe van de werking van mijn hele managementplan. Gedurende het tijdperk van de opbouw van het koninkrijk, ontwijk ik nog steeds niet de bedrieglijke plannen van Satan, maar blijf ik het werk doen dat ik moet doen. In het universum en onder alle dingen heb ik de daden van Satan als mijn contrast gekozen. Is dit niet mijn wijsheid? Is dit niet nou juist datgene wat wonderbaarlijk is aan mijn werk? Ter gelegenheid van de intrede in het Tijdperk van het Koninkrijk vinden enorme veranderingen plaats in alle dingen in de hemel en op aarde en zij vieren dit en verheugen zich erop. Zijn jullie anders? Wie voelt zich niet zo zoet als honing in zijn hart? Wie barst niet van vreugde in zijn hart? Wie danst niet met plezier? Wie spreekt geen woorden van lof?”** (‘Hoofdstuk 8’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

De verslagen die in dit boek, ‘Getuigenissen van de overwinnaars’, zijn verzameld, zijn allemaal zegevierende getuigenissen van Gods uitverkorenen in China, die zijn vervolmaakt door

Gods woorden te midden van de waanzinnige vervolging van de grote rode draak. Zoals de feiten laten zien, gebruikt God het razende verzet en de woeste vervolging van de grote rode draak om Zijn uitverkorenen op te bouwen en te vervolmaken en hen in staat te stellen in hun leven te groeien en te rijpen. Tegelijkertijd gebruikt God dit verzet en deze vervolging om al die boosaardige mensen te ontmaskeren en te elimineren die niet werkelijk in Hem geloven en die de waarheid niet liefhebben. Dit toont treffend dat de wijsheid van God wordt uitgeoefend op basis van de bedrieglijke listen van Satan, dat God de grote rode draak reeds heeft verslagen en dat Hij alle glorie heeft verworven!

De woorden van Almachtige God luiden: **“Overal waar de incarnatie verschijnt wordt de vijand op die plaats vernietigd. China zal als eerste vernietigd worden, verwoest door de hand van God. God zal genadeloos optreden tegen China. Je kunt het bewijs zien van de toenemende instorting van de grote rode draak in de voortdurende ontwikkeling van het volk. Dit kan goed gezien worden door iedereen. De ontwikkeling van het volk is een teken van de ondergang van de vijand”** (‘Hoofdstuk 10’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods uitverkorenen die voor Hem getuigen, vormen de groep die precies op het moment van de val van de natie van de grote rode draak voor God getuigen. Zij zijn de getuigenissen van Gods overwinning in Zijn oorlog met Satan en het onomstotelijke bewijs van Satans nederlaag en vernedering. De rijping van Gods volk luidt de val van de natie van de grote rode draak in. Gods werk op het Chinese vasteland zal eindigen in glorie: Hij heeft een groep mensen tot overwinnaars gemaakt en Hij heeft Zijn glorie verworven! Gods uitverkorenen hebben nu de heilige missie op zich genomen te getuigen van Gods werk in alle uithoeken van de wereld en Gods heilige naam te verspreiden. De naam van God zal worden verhoogd in het hele universum, de hele mensheid zal zich onderwerpen aan God en de geïncarneerde Almachtige God aanbidden, en alle naties op aarde zullen de natie van Christus worden – dit zal spoedig door God worden gedaan!

16 augustus 2014

2. De onuitblusbare levenskracht

Door Dong Mei, provincie Henan

Ik ben een gewoon mens en heb een heel gewoon leven geleid. Zoals zovelen die hunkeren naar het licht, heb ik heel wat manieren uitgeprobeerd om op zoek te gaan naar de ware betekenis van het menselijk bestaan, om mijn leven meer zin te laten krijgen. Uiteindelijk bleken al mijn pogingen tevergeefs. Maar toen ik zo fortuinlijk was dat ik het werk van Almachtige God van de laatste dagen had geaccepteerd, vonden er wonderbaarlijke veranderingen in mijn leven plaats. Daardoor kreeg mijn leven meer kleur en begon ik te begrijpen dat uitsluitend God de ware Voorziener is van de geest en het leven van de mens en dat uitsluitend Gods woorden de ware betekenis bevatten van het menselijk leven. Ik was blij dat ik uiteindelijk het juiste pad in het leven had gevonden. Maar op een dag werd ik, tijdens het uitvoeren van mijn plicht, op onwettige wijze door de CCP-overheid gearresteerd en beestachtig gemarteld. Daarna onderging ik een levenservaring die voor altijd in mijn levensreis gegrift zal blijven ...

Op een dag in december 2011 rond 7 uur 's ochtends waren een andere kerkelijke leider en ik bezig de inventaris op te maken van de bezittingen van de kerk, toen meer dan tien politieagenten plotseling onze deur binnenstormden. Eén van die kwaadaardige agenten rende op ons af en schreeuwde: "Beweeg je niet!" Toen ik zag wat er gebeurde begon mijn hoofd te tollen. Ik dacht bij mijzelf: dit ziet er slecht uit – de kerk gaat een heleboel bezittingen kwijtraken. Daarop fouilleerden de agenten ons, zoals bandieten die een overval uitvoeren. Ze doorzochten ook onze kamer en gooiden in korte tijd alles ondersteboven. Uiteindelijk vonden ze wat bezittingen die aan de kerk toebehoorden: drie bankpassen, stortingsbewijzen, computers, mobiele telefoons, en nog veel meer. Dat namen ze allemaal in beslag en ze namen mij, de andere kerkelijk leider en nog twee anderen mee naar het politiebureau.

In de middag kwam de politie nog eens drie zusters brengen die ze hadden gearresteerd. Ze sloten ons alle zeven in een kamer op en stonden ons niet toe om te praten en toen de nacht viel, lieten ze ons ook niet slapen. Toen ik zag dat de zusters bij mij werden opgesloten en ik eraan dacht hoeveel geld de kerk was kwijtgeraakt, raakte ik buiten mezelf van ongerustheid. Ik kon enkel maar dringend tot God bidden: "O God! Nu mij deze situatie is overkomen, weet ik niet wat ik moet doen. Bescherm mijn hart alstublieft en houd het kalm." Nadat ik gebeden had, dacht ik aan Gods woorden: **"Wees niet bang; wanneer zulke dingen in de kerk gebeuren,**

gebeuren ze met mijn toestemming. Ga staan en spreek voor mij. Heb vertrouwen dat alle dingen en zaken door mijn troon zijn toegelaten en mijn bedoelingen in zich dragen” (‘Hoofdstuk 41’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Je weet dat alle dingen in de omgeving om je heen er zijn met mijn toestemming, allemaal door mij gepland. Kijk duidelijk en stel mijn hart tevreden in de omgeving die ik je heb gegeven”** (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden bedwongen de paniek in mijn hart. Ik realiseerde me dat ik vandaag, met Gods toestemming, in deze omgeving was terechtkomen en dat de tijd was gekomen dat God me vroeg om voor Hem te getuigen. Toen ik Gods wil had begrepen, bad ik tot God en zei ik: “O God, ik wens te gehoorzamen aan uw orkestraties en regelingen en standvastig te zijn in mijn getuigenis jegens u – maar ik ben slechts klein van gestalte en ik vraag u mij vertrouwen en kracht te geven en mij te beschermen, zodat ik standvastig kan zijn.”

De volgende ochtend haalden ze ons uit elkaar en ondervroegen ze ons. Eén van de politieagenten zei trots: “Ik weet dat je een kerkelijk leidster bent. We hebben jullie vijf maanden lang in de gaten gehouden. ...” Toen ik hem tot in detail alles hoorde beschrijven wat ze hadden gedaan om me in de gaten te houden, liepen de rillingen over mijn rug. Ik dacht bij mezelf: de CCP-overheid verricht echt een boel voorbereidingen om ons te arresteren. Aangezien ze al weten dat ik een kerkelijk leidster ben, zullen ze me beslist niet laten gaan. Onmiddellijk maakte ik een besluit ten overstaan van God: ik zou liever sterven dan God verraden en een Judas zijn. Toen ze merkten dat ze geen resultaten kregen uit hun verhoor, stelden ze iemand aan om me in de gaten te houden en ervoor te zorgen dat ik niet sliep.

Tijdens de ondervraging op de derde dag zette het hoofd van de politie een computer aan en liet hij mij materialen lezen waarin God werd belasterd. Toen hij zag dat ik onbewogen bleef, ondervroeg hij mij vervolgens grondig over de financiële zaken van de kerk. Ik draaide mijn hoofd de andere kant op en besteedde geen aandacht aan hem. Daardoor werd hij zo razend, dat hij begon te vloeken. “Het maakt helemaal niets uit als je niets zegt – we kunnen je hier oneindig lang vasthouden en je martelen wanneer we maar willen”, dreigde hij in alle heftigheid. In het holst van die nacht begon de politie met hun marteling. Ze trokken één van mijn handen over mijn schouder heen en wrongen die naar beneden en brachten de andere hand naar boven achter mijn rug. Door met hun voeten tegen mijn rug te duwen, bonden ze beide polsen met handboeien aan elkaar. Het deed zo’n pijn, dat ik het van de pijn uitschreeuwde – de botten en de spieren in

mijn schouders voelden aan alsof ze aan stukken gescheurd zouden worden. Ik kon enkel maar bewegingloos geknield zitten met mijn hoofd op de grond. Ik dacht dat ze het vanwege mijn geschreeuw wel wat rustiger met me aan zouden doen, maar in plaats daarvan plaatsten ze een theekopje tussen mijn geboeide handen en mijn rug waardoor de pijn verdubbeld werd. De botten aan de bovenkant van mijn lichaam voelden aan alsof ze in tweeën waren gebroken. Het deed zo'n pijn, dat ik niet durfde uit te ademen en het koude zweet stroomde over mijn gezicht. Net toen ik het gevoel had dat ik de pijn niet langer kon verdragen, nam één van de agenten de kans te baat om tegen me te zeggen: "Geef ons gewoon een naam, dan laten we je onmiddellijk vrij." Op dat moment riep ik God aan om mijn hart te beschermen en dacht ik onmiddellijk aan een hymne: "God in vlees, Hij lijdt, hoeveel meer moet ik? Als ik zou toegeven aan de duisternis, hoe zou ik God dan zien? [...] Als ik denk aan uw woorden, laten ze me verlangen naar u. Wanneer ik uw gezicht zie, groet ik u in mijn schuld. Hoe kon ik u verlaten om naar zogenaamde vrijheid te zoeken? Ik zou liever lijden om uw rouwende hart te herstellen" ('In afwachting van Gods goede nieuws' in 'Volg het Lam en zing een nieuw lied'). Ja, dacht ik, Christus is de heilige en rechtvaardige God. Hij is in het vlees geïncarneerd en op aarde gekomen om de door en door verdorven mensheid redding te brengen. Hij is al enige tijd door CCP-overheid vervolgd en opgejaagd en is door de mensheid tegengewerkt en veroordeeld. God had nooit zo hoeven lijden, maar Hij verdraagt dit alles in stilte om ons te redden. Dus toen ik hier diep over nadacht, besepte ik dat ik nu leed om redding te verwerven – ik moest door dit lijden heen gebracht worden. Als ik me aan Satan overgaf omdat ik de pijn niet kon verdragen, hoe zou ik dan God ooit weer onder ogen kunnen komen? Door de gedachte hieraan kreeg ik kracht en werd ik opnieuw onverzettelijk. De politie martelde me ongeveer een uur lang. Toen zij de handboeien afdeden stortte mijn hele lichaam kreupel op de grond. "Als je niet praat, doen we het nog een keer!" schreeuwden ze naar me. Ik keek naar ze maar zei niets. Mijn hart was vervuld van haat jegens deze gemene politieagenten. Eén van hen kwam op me af om de handboeien weer aan te doen. Toen ik aan de folterende pijn dacht die ik daarnet geleden had, bleef ik in mijn hart tot God bidden. Maar toen hij probeerde mijn armen achter mijn rug te trekken, kon hij daar, tot mijn verbazing, geen beweging in krijgen. Mijn armen deden ook niet meer zo'n pijn. Hij probeerde het met zoveel kracht, dat zijn hele hoofd onder het zweet kwam te zitten – maar hij kon nog steeds de handboeien niet om krijgen. "Je bent tamelijk sterk!" tierde hij razend. Ik wist dat dit God was die voor mij zorgde en dat het God was die mij kracht verleende. God zij gedankt!

Het was moeilijk om de dageraad te halen. Wanneer ik terugdacht aan hoe die politieagenten me hadden gemarteld, voelde ik me nog steeds getraumatiseerd. Ze hadden ook gedreigd dat ze, als ik niets zei, me diep de bergen in zouden meenemen en me zouden executeren en dat ze, wanneer ze later andere gelovigen arresteerden, zouden zeggen dat ik de kerk verraden had. Ze zouden mijn naam zwart maken en ervoor zorgen dat de andere broeders en zusters van de kerk mij zouden haten en zich van mij zouden afkeren. Toen ik me dat voor de geest haalde, werd mijn hart overspoeld door golven van troosteloosheid en hulpeloosheid. Ik merkte dat ik me angstig en zwak voelde. Ik dacht bij mezelf: als ik sterf ben ik beter af. Op die manier word ik geen Judas, zal ik God niet verraden en zullen mijn broeders en zusters zich niet van mij afwenden. Ik zal ook de pijn van de marteling van het vlees vermijden. Dus wachtte ik af tot de politieagent die me bewaakte even niet oplette en sloeg ik mijn hoofd keihard tegen de muur – maar het enige wat er gebeurde was dat mijn hoofd duizelde. Ik ging niet dood. Op dat moment werd ik van binnen door Gods woorden verlicht: **“Wanneer anderen je verkeerd interpreteren, kun je tot God bidden en zeggen: ‘O God! Ik vraag niet dat anderen me tolereren of goed behandelen, noch dat ze me begrijpen of goedkeuren. Ik vraag alleen dat ik in staat mag zijn om u lief te hebben in mijn hart, dat ik op mijn gemak mag zijn in mijn hart en dat mijn geweten zuiver mag zijn. Ik vraag niet dat anderen me prijzen, of me hoog in aanzien houden; ik streef er alleen naar om u tevreden te stellen vanuit mijn hart [...]”** (‘Alleen door het ervaren van loutering kan de mens ware liefde bezitten’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden verdreven de neerslachtigheid uit mijn hart. Ja, dacht ik, God ziet de mensen in het diepst van hun hart. Als de politie mij voor hen als de zondebok afschildert, zal ik erop vertrouwen dat de bedoelingen van God goed zijn, zelfs als de broeders en zusters het werkelijk verkeerd begrijpen en mij afwijzen omdat ze niet weten wat er in werkelijkheid is gebeurd. God stelt mijn geloof en mijn liefde voor Hem op de proef en ik moet ernaar streven om God tevreden te stellen. Toen ik de sluwe plannen van de duivel had doorzien, voelde ik me opeens in verlegenheid gebracht en beschaamd. Ik zag dat mijn geloof in God te klein was. Ik was niet in staat geweest om standvastig te zijn nadat ik een beetje pijn had geleden en had eraan gedacht om door de dood te ontsnappen en Gods orkestraties te vermijden. Het doel dat de politie had met dit soort bedreigingen, was ervoor te zorgen dat ik mij van God af zou wenden. En zonder Gods bescherming zou ik zijn gevallen voor hun sluwe plannen. Terwijl ik over Gods woorden nadacht, werd mijn hart met licht vervuld. Ik wilde niet langer sterven maar

een goed leven leiden en datgene wat ik in werkelijkheid uitleefde, gebruiken om getuigenis af te leggen voor God en Satan schande toe te brengen.

De twee politieagenten die als taak hadden mij te bewaken vroegen me waarom ik met mijn hoofd tegen de muur was gestoten. Ik zei dat het was omdat de agenten me hadden geslagen. “Wij werken hoofdzakelijk door middel van opvoeding. Maak je maar geen zorgen, ik zal niet toestaan dat ze je opnieuw slaan”, zei één van hen met een glimlach. Toen ik zijn troostende woorden hoorde, dacht ik: die twee zijn niet slecht. Sinds mijn arrestatie zijn ze heel aardig tegen me geweest. Daarmee raakte ik minder op mijn hoede. Maar op dat moment flitsten de woorden van God mijn hart binnen: **“Mijn volk moet te allen tijde waken voor de sluwe plannen van Satan, de poort van mijn huis voor mij beschermen [...] Om te voorkomen dat ze in de val van Satan lopen, want dan zal het te laat zijn voor spijt”** (‘Hoofdstuk 3’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden werd ik daar op tijd aan herinnerd en ze lieten me zien dat de sluwe plannen van de duivel talrijk zijn en dat ik te allen tijde voor die demonen en duivels op mijn hoede moest zijn. Ik had niet verwacht dat ze spoedig hun ware aard zouden laten zien. Eén van de agenten begon God te lasteren, terwijl de andere naast me klopjes op mijn been zat te geven, me smerig grijnzend zat aan te kijken en me vragen stelde over financiële zaken van de kerk. Toen hij ’s avonds zag dat ik wegdommelde, begon hij mijn borst te betasten. Toen ik zag dat ze hun ware aard lieten zien werd ik hevig verontwaardigd. Pas nu zag ik dat de zogenaamde ‘Volkspolitie’ niets meer was dan een stelletje wreedaards en bullebakken. Ze waren echt in staat dergelijke walgelijke, smerige dingen te doen! Daardoor kon ik alleen maar dringend tot God bidden om mij tegen hun kwaad te beschermen.

De paar dagen daarna ondervroegen de agenten me niet alleen op indringende wijze over de kerk, maar hielden ze ook beurtelings de wacht over me en voorkwamen ze dat ik in slaap viel. Toen de twee politieagenten die me ondervraagden, merkten dat ik hun niets had gegeven, werden ze razend. Een van hen gaf me ervan langs en sloeg me, wie weet hoeveel keer, in het gezicht. Mijn gezicht deed pijn, begon op te zwellen en werd uiteindelijk zo gevoelloos dat ik niets meer kon voelen. Omdat hun vragen niets hadden opgeleverd, schreeuwde de politiechef op een avond tegen me: “Je moet je mond eens open gaan doen. Je stelt mijn geduld op de proef, verdomme. Ik heb niet het idee dat we niets met je kunnen aanvangen. Ik heb met veel mensen te maken gehad die een stuk taaier waren dan jij. Als we niet hard tegen je zijn, zul je je verdomme

nooit aan ons onderwerpen!” Hij gaf de opdracht en daarop begonnen verschillende agenten me te martelen. Tijdens de avond was de ondervragingsruimte somber en angstaanjagend. Ik kreeg het gevoel alsof ik in de hel zat. Ze bevalen me op de grond neer te hurken en mijn geketende handen over mijn voeten te leggen. Daarna brachten ze een houten stok aan tussen de kromming van mijn armen en achter mijn knieën waardoor mijn lichaam gedwongen werd zich op te krullen. Daarna trokken ze de stok omhoog en lieten die aan beide kanten op een tafel rusten, waardoor mijn hele lichaam in de lucht kwam te hangen met mijn hoofd naar beneden. Zodra ze me ophesen, werd ik duizelig en merkte ik dat ik maar moeilijk kon ademen. Ik had het gevoel alsof ik stikte. Omdat ik ondersteboven in de lucht hing, hing mijn hele gewicht aan mijn polsen. Om te zorgen dat de handboeien niet in mijn vlees sneden, klemde ik mijn handen stevig ineen, hield ik mijn lichaam gebogen en probeerde ik uit alle macht in die positie te blijven. Maar langzaam ebde mijn kracht weg. Mijn handen gleden van mijn enkels tot aan mijn knieën en de handboeien drongen diep in het vlees door, waardoor ik een folterende pijn voelde. Nadat ik zo ongeveer een half uur had gehangen, had ik het gevoel dat al het bloed in mijn lichaam zich in mijn hoofd had opgehoopt. Doordat mijn hoofd en ogen op een pijnlijke manier waren uitgezet, kreeg ik het gevoel dat ze zouden ontploffen. In mijn polsen waren diepe sneden gestoken en mijn handen waren zo gezwollen dat ze er allebei als een brood uitzagen. Ik had het gevoel alsof ik aan het randje van de dood stond. “Ik houd het niet meer vol. Laat me zakken!” riep ik in wanhoop. “Alleen jij kan jezelf redden. Geef ons maar een naam en dan laten we je zakken”, zei een van de agenten op hatelijke toon. Uiteindelijk zagen ze dat ik echt in moeilijkheden verkeerde en lieten ze me zakken. Ze gaven me wat glucosestroop en begonnen me opnieuw te ondervragen. Ik lag als een zoutzak op de grond, kneep mijn ogen stijf dicht en besteedde geen aandacht aan ze. Onverwacht trokken de agenten me opnieuw omhoog. Omdat ik niet over de kracht beschikte om het met mijn handen vol te houden, moest ik wel toelaten dat de handboeien diepe groeven in mijn polsen zaagden en dat de gekartelde randen in mijn vlees sneden. Op dat moment deed het zo’n pijn dat ik een hartverscheurende schreeuw liet horen. Ik beschikte niet meer over de kracht om te blijven vechten en mijn ademhaling was ontzettend zwak geworden. Het leek alsof de tijd was opgehouden. Ik had het gevoel alsof ik op het randje van de dood balanceerde. Omdat ik dacht dat ik dit keer echt zou sterven, wilde ik God de woorden in mijn hart toevertrouwen voordat mijn leven op een einde kwam: “O, God! Op dit moment, nu ik echt op het randje van de dood balanceer, voel ik me bevreesd. Maar zelfs als ik vannacht inderdaad overlijd, zal ik nog steeds uw rechtvaardigheid prijzen. O, God! Op deze reis

van mijn korte leven dank ik u dat u mij heeft gekozen om vanuit deze wereld van zonde naar huis terug te keren, een einde maakt aan mijn omzwervingen en me toestaat om voor altijd in uw warme omhelzing te leven. O, God, ik heb zozeer van uw liefde genoten en pas nu, nu mijn leven op zijn einde loopt, realiseer ik me dat ik uw liefde niet heb gekoesterd. Vele keren heb ik ervoor gezorgd dat u verdrietig en teleurgesteld was. Ik ben net een naïef kind dat alleen van de liefde van zijn moeder kan genieten, maar nooit op het idee is gekomen om daar iets voor terug te geven. Pas nu ik op het punt sta om mijn leven te verliezen, begrijp ik dat ik uw liefde moet koesteren en pas nu betreur ik dat ik zoveel geschikte gelegenheden daartoe niet te baat heb genomen. Maar wat ik nu het meest betreur, is dat ik niets voor u heb kunnen doen en ik u zoveel verschuldigd ben. Als ik kan blijven leven, zal ik beslist mijn best doen om mijn plicht te vervullen om goed te maken wat ik u verschuldigd ben. Op dit moment vraag ik u alleen om me kracht te geven, zodat ik de dood niet langer vrees en ik die dood standvastig tegemoet kan zien ...” Achter elkaar druppelden mijn tranen over mijn voorhoofd naar beneden. De nacht was beangstigend rustig. Het enige geluid was het tikken van de klok, alsof daardoor de seconden werden weggetikt die er in mijn leven nog over waren. Op dat moment gebeurde er iets wonderbaarlijks: het voelde alsof er warm zonlicht op me scheen en ik geleidelijk aan de pijn in mijn lichaam niet meer voelde. Gods woorden weerklonken in mijn geest: **“Vanaf het moment dat je huilend ter wereld komt, begin je je taak uit te voeren. Je neemt je rol aan in Gods plan en binnen Gods ordening. Je begint aan de reis van het leven. Wat je achtergrond ook is, of wat de reis die voor je ligt ook is, niemand kan ontkomen aan de orkestratie en de regeling die de Hemel in petto heeft en niemand is meester over zijn eigen lot. Alleen Hij, die regeert over alle dingen is tot dergelijk werk in staat”** (‘God is de bron van het leven van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja, dacht ik, God is de bron van mijn leven, God beschikt over mijn bestemming en ik moet mezelf in Gods handen plaatsen en me aan Zijn orkestraties onderwerpen. Doordat ik over Gods woorden nadacht, kreeg ik een plezierig, kalm gevoel in mijn hart, alsof ik in Gods warme omhelzing rustte. Ik merkte dat ik in slaap viel. Omdat ze bang waren dat ik dood zou gaan, lieten de agenten me opnieuw zakken en gaven ze me haastig wat glucosesiroop en water. Tijdens mijn contact met de dood had ik Gods wonderbaarlijke daden aanschouwd.

De dag daarop bleven de agenten me de hele avond ophijsen. Ze stelden me vragen over waar de gelden vandaan waren gekomen voor de bonnetjes die ze in beslag hadden genomen. De

hele tijd zei ik niets, maar toch gaven ze het niet op. Om beslag te leggen op het geld van de kerk, maakten ze van allerlei afzichtelijke manieren gebruik om me te kwellen. Op dat moment weerklonken Gods woorden in mijn hart: **“Duizenden jaren van haat zijn samengebundeld in het hart, duizenden jaren van zonde zijn in het hart gegrift – hoe zou dit geen walging kunnen opwekken? Wreek God, schakel Zijn vijand compleet uit, laat hem niet langer om zich heen grijpen en laat hem geen moeilijkheden meer veroorzaken zoveel hij maar wil! Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Van Gods woorden kreeg ik een enorme kracht en vertrouwen. Ik wilde tot de dood met Satan vechten en, zelfs als ik toch kwam te overlijden, zou ik standvastig zijn in mijn getuigenis van God. Doordat ik door Gods woorden was geïnspireerd, vergat ik de pijn, zonder dat ik dat in de gaten had. Op die manier werd ik, telkens wanneer ik werd opgehesen, door Gods woorden geïnspireerd en gemotiveerd, en hoe vaker ze me ophesen, des te beter ik door hun demonische wezen heen kon kijken en des te sterker mijn vastberadenheid werd om standvastig te zijn in mijn getuigenis en om God tevreden te stellen. Uiteindelijk raakten ze afgemat door mij. “De meeste mensen houden het niet vol dat ze een half uur lang zo worden opgehangen, maar zij heeft het al die tijd volgehouden. Ze is echt taai!” hoorde ik ze zeggen. Ik was opgetogen om dit te horen. Ik dacht bij mezelf: omdat God me steunt, kunnen jullie me onmogelijk klein krijgen. In die negen dagen en nachten op het politiebureau beroofde de politie me ook nog eens van mijn slaap. Iedere keer dat ik mijn ogen dicht deed en begon te knikkebollen, sloegen ze met hun stokken op tafel of lieten ze me opstaan en rondlopen of schreeuwden ze naar me, in een poging om me ten onder te laten gaan en mijn geest te breken. Toen de politie na negen dagen merkte dat ze hun doel niet hadden bereikt, gaven ze nog steeds niet op. Ze namen me mee naar een hotel, waar ze mijn handen voor mijn benen boeiden, vervolgens een houten stok aanbrachten tussen de rondingen van mijn armen en benen, en me dwongen om met mijn lichaam opgekruld op de vloer te zitten. De paar dagen daarop lieten ze me in die houding op de vloer zitten, wat tot gevolg had dat de handboeien in mijn vlees sneden. Mijn handen en polsen waren opgezwollen en paars aangelopen en mijn achterwerk deed zo’n pijn dat ik daar niet dorst te krabben of het zelfs maar aan te raken. Ik had het gevoel alsof ik op naalden zat. Op een dag kwam een van de leiders van de politie, die zag dat

mijn ondervraging geen vruchten had afgeworpen, kokend van woede op me af lopen en sloeg me keihard in mijn gezicht, zo hard dat daardoor twee tanden van me los kwamen te zitten.

Uiteindelijk kwamen er twee sectiehoofden van het Provinciale Bureau voor Openbare Veiligheid. Zo gauw die waren aangekomen, namen ze de handboeien af, hielpen ze me op een sofa en schonken ze een kopje water voor me in. “Je hebt het de afgelopen dagen zwaar te verduren gehad, maar je moet wel bedenken dat ze enkel maar orders uitvoerden”, zeiden ze met een voorgewende vriendelijkheid. Door die valse schijn van ze haatte ik ze zozeer dat ik met mijn tanden knarste. Ze zetten ook een computer aan en lieten me vals bewijs zien. Ze zeiden veel dingen waarmee ze God veroordeelden en lasterden. Ik voelde me razend. Ik wilde met ze debatteren, maar ik wist dat ze dan God nog heftiger zouden belasteren. Op dat moment voelde ik echt hoe groot de pijn was geweest die de geïncarneerde God had geleden en hoeveel vernedering God had ondergaan om de mens te redden. Bovendien zag ik hoe verachtelijk en hatelijk deze kwaadaardige demonen waren. In mijn hart zwoer ik heimelijk dat ik voor een volledige breuk met Satan zou zorgen en dat ik voor eeuwig trouw zou zijn aan God. Hoezeer ze me ook probeerden te misleiden, daarna hield ik mijn mond dicht en zei ik niets. Toen de twee sectiehoofden inzagen dat hun woorden niets uitrichtten, konden ze enkel maar kwaad weglopen.

Tijdens de tien dagen en nachten in het hotel hielden ze me in de boeien en lieten ze me gehurkt op de grond zitten terwijl ik mijn benen vasthield. Wanneer ik terugkijk naar de tijd waarin ik heb vastgezeten, heb ik negentien dagen en nachten in het politiebureau en het hotel doorgebracht en heb ik door de bescherming van Gods liefde een beetje kunnen slapen. Behalve dat korte slaapje had de politie me al die tijd niet laten slapen; ik hoefde enkel maar mijn ogen dicht te doen en dan deden ze alles wat maar nodig was om me wakker te houden: op de tafel slaan, me hevig schoppen, naar me schreeuwen, me opdracht geven om rond te lopen enzovoort. Iedere keer dat ik werd opgeschrikt, bonsde mijn hart hevig en kregen mijn zenuwen het zwaar te verduren. Doordat ik op die manier wakker werd gehouden en ook vanwege de geregelde martelingen van de politie was ik uiteindelijk door mijn krachten heen, was mijn hele lichaam opgezwollen en ongemakkelijk, en begon ik alles dubbel te zien. Ik wist dat er mensen voor me stonden die aan het praten waren, maar het leek erop dat het geluid van hun stemmen ergens ver vandaan kwam. Bovendien werden mijn reacties erg traag. Dat ik me hierdoor op de een of andere manier doorheen heb kunnen slaan, was allemaal te danken aan Gods geweldige macht! Zoals God zei: **“Hij zorgt ervoor dat de mens herboren wordt en stelt hem in staat om**

volhardend in zijn rol te leven, welke dat ook zij. Dankzij Zijn macht en Zijn onblusbare levenskracht heeft de mens van generatie op generatie geleefd, waarbij de kracht van Gods leven de steunpilaar van het bestaan van de mens is geweest en waarvoor God een prijs heeft betaald die geen gewoon mens ooit heeft betaald. Gods levenskracht kan zegevieren over welke macht dan ook; bovendien overtreft het elke kracht. Zijn leven is eeuwig, Zijn macht is buitengewoon en Zijn levenskracht kan niet overweldigd worden door enig geschapen wezen of vijandige macht” (‘Alleen Christus van de laatste dagen kan de weg van het eeuwige leven aan de mens geven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). In mijn hart bracht ik oprechte dank aan God en prees ik Hem: “O, God! U bestiert alle dingen, uw daden zijn onschatbaar, alleen u bent almachtig, u bent de onuitblusbare levenskracht en u bent de bron van het levende water voor mijn leven. In deze speciale omgeving heb ik uw unieke macht en autoriteit aanschouwd.” Ten slotte kreeg de politie van mij geen antwoorden op hun vragen en stuurden ze me naar het detentiecentrum.

Op weg naar het detentiecentrum zeiden twee politieagenten: “Je hebt het echt goed gedaan. Jullie zitten weliswaar in het detentiecentrum, maar jullie zijn goede mensen. Er zitten daar allerlei soorten mensen: drugdealers, moordenaars, prostituees. Dat zie je wel wanneer je aankomt.” “Als je weet dat we goede mensen zijn, waarom arresteer je ons dan? Heeft de overheid het niet over vrijheid van godsdienst?” vroeg ik. “Dat is de Communistische Partij die tegen je liegt. De Partij verzorgt ons levensonderhoud, dus moeten we doen wat die zegt. We haten je niet en hebben niets tegen je. We hebben je alleen gearresteerd omdat je in God gelooft”, zei een van de politieagenten. Toen ik dit hoorde, dacht ik weer terug aan alles wat ik had meegemaakt. Onwillekeurig herinnerde ik me de woorden van God: “**Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken!**” (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden drongen regelrecht door tot het hart van de zaak, waardoor ik het ware aangezicht van de CCP-overheid kon zien en hoe die eer probeert te verwerven die ze niet verdient: naar buiten toe verkondigt ze trots vrijheid van godsdienst, maar heimelijk arresteert en verdrukt ze overal in het land diegenen die in God geloven en doen ze die op een wrede manier pijn, in de vage hoop daarmee Gods werk te verbannen. Ze plundert zelfs schaamteloos het geld van de kerk. Door dit alles wordt haar demonische wezen blootgelegd dat God haat en dat de waarheid haat.

Tijdens mijn verblijf in het detentiecentrum waren er keren dat ik zwak was en pijn leed. Maar Gods woorden bleven me inspireren, waardoor ik kracht en geloof kreeg, waardoor ik kon begrijpen dat, hoewel Satan me van de vrijheid van het vlees had beroofd, ik door mijn lijden was gevormd en ik daardoor, tijdens de marteling door die kwaadaardige demonen, op God had leren vertrouwen, de ware betekenis van vele waarheden had leren begrijpen en de kostbaarheid van de waarheid had kunnen zien. Daardoor waren ook mijn vastbeslotenheid en motivatie versterkt om de waarheid na te jagen. Ik werd bereid om God te blijven gehoorzamen en alles te ervaren wat God voor mij had geregeld. Als gevolg daarvan zong ik hymnes in de tijd dat ik in het detentiecentrum werkte en dacht ik in alle stilte aan Gods liefde. Ik voelde dat mijn hart dichterbij God was gekomen en vond de dagen niet langer meer zo pijnlijk en verdrietig.

In die tijd werd ik nog vele keren door de politie ondervraagd. Ik dankte God dat Hij me keer op keer begeleidde bij het te boven komen van hun marteling. Later nam de politie al het geld van mijn drie bankkaarten op. Het brak mijn hart toen ik hulpeloos moest toezien hoe het geld van de kerk door die gemene politie in beslag werd genomen. Mijn hart was vervuld van haat jegens die hebzuchtige, kwaadaardige bende demonen en ik verlangde ernaar dat het koninkrijk van Christus weldra zou komen. Ondanks het feit dat ze over geen enkel bewijs beschikten, hebben ze me uiteindelijk veroordeeld tot een jaar en drie maanden heropvoeding door arbeid wegens 'het verstoren van de openbare orde'.

In al die tijd dat ik beestachtig door de CCP-overheid ben vervolgd, heb ik waarlijk geproefd van Gods liefde en redding voor mij. Ik ben ook Gods almacht, Zijn soevereiniteit en Zijn wonderbaarlijke daden gaan waarderen en heb het gezag en de kracht van Gods woorden aanschouwd. Bovendien ben ik Satan waarlijk gaan verachten. Tijdens die periode van vervolging hebben Gods woorden me door de verdrietige dagen en nachten geleid. Daardoor kon ik Satans doortrapte plannen doorzien en kreeg ik tijdig bescherming. Door Gods woorden werd ik sterk en moedig en kon ik telkens weer die barbaarse marteling te boven komen. Door Gods woorden kreeg ik kracht en geloof, en kreeg ik ook de moed om tot het einde toe met Satan te vechten ... Dank zij God! Almachtige God is de waarheid, de weg en het leven! Ik zal Almachtige God tot het einde toe volgen!

3. De jeugd zonder spijt

Door Xiaowen, Chongqing City

“Liefde is pure emotie, zo zuiver zonder smet. Gebruik je hart, gebruik je hart, zorg, voel en heb lief. Liefde is zonder eisen, geen obstakels of afstand. [...] Liefde kent geen argwaan, geen sluwheid of bedrog. Gebruik je hart, gebruik je hart, zorg, voel en heb lief. Liefde kent geen afstand en niets dat niet puur is” (‘Pure liefde is zonder smet’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Dit lied van Gods woord heeft me een keer geholpen om de pijn van een lang en moeitevold gevangenisleven te kunnen doorstaan, een gevangenisleven wat 7 jaar en 4 maanden heeft geduurd. Hoewel de CCP-regering me de mooiste jaren van mijn jeugd heeft afgenomen, heb ik de meest waardevolle en echte waarheid van Almachtige God verkregen en daarom klaag ik niet en heb ik geen spijt.

In 1996 accepteerde ik de redding van Almachtige God in de laatste dagen. Door Gods woorden te lezen en samen te komen in gemeenschap, heb ik vastgesteld dat alles wat God gezegd heeft waarheid is, die volledig tegengesteld is aan alle kennis en theorieën van deze kwaadaardige wereld. Het woord van Almachtige God is de hoogste stelregel voor het leven. Wat me nog opgetogener deed zijn, was dat ik eenvoudig en open kon zijn en vrijuit over alles kon praten met de broeders en zusters. Ik voelde geen enkele noodzaak om mezelf te beschermen tegen kritiek of tegen het overtroefd worden door mensen als ik met hen omging. Ik voelde een troost en geluk die ik nog nooit eerder had gevoeld; ik vond dit een erg fijne familie. Het duurde echter niet lang voordat ik hoorde dat het land mensen niet toestond in Almachtige God te geloven. Ik was hierdoor volledig uit het veld geslagen, omdat Zijn woord mensen in staat stelt God te aanbidden en het juiste pad van het leven te bewandelen; het stelt mensen in staat om eerlijk te zijn. Als iedereen in Almachtige God zou geloven, zou de hele wereld vrede hebben. Ik begreep het echt niet: geloven in God was de meest rechtvaardige onderneming; waarom wilde de CCP-regering het geloven in Almachtige God dan vervolgen en zich daartegen verzetten, in zo'n mate dat ze zelfs Zijn gelovigen zouden arresteren? Ik dacht: hoe de CCP-regering ons ook vervolgt of hoezeer de sociale publieke opinie ons ook veroordeelt, ik heb voor mezelf besloten dat dit het juiste pad van het leven is en ik zal het gewis bewandelen tot het einde toe!

Hierna begon ik mijn plicht in de kerk om boeken van Gods woord te verspreiden, te vervullen. Ik wist dat het vervullen van deze plicht in dit land dat zich verzette tegen God erg

gevaarlijk was en dat ik op elk moment kon worden gearresteerd. Maar ik wist ook dat als onderdeel van de hele schepping, het mijn roeping in het leven was om alles te geven voor God en mijn plicht te vervullen; het was een verantwoordelijkheid waaraan ik me niet kon onttrekken. Net toen ik ermee begon vertrouwd te raken om met God samen te werken, werd ik op een dag in september 2003, toen ik op weg was om enkele broeders en zusters boeken over Gods woord te geven, gearresteerd door mensen van het Nationale Veiligheidsbureau van de stad.

Bij het Nationale Veiligheidsbureau werd ik steeds opnieuw ondervraagd en ik wist niet hoe ik moest reageren. Ik riep indringend tot God: “O Almachtige God, ik vraag u om mij uw wijsheid te geven. Geef mij de woorden die ik moet spreken, zodat ik u niet zal verraden en ik over u kan getuigen.” In die tijd riep ik dagelijks tot God. Ik durfde God niet te verlaten, ik vroeg God alleen om mij te voorzien van inzicht en wijsheid, zodat ik in staat zou zijn om met de kwaadaardige politie om te gaan. Prijs God dat hij over mij waakte en mij beschermde; elke keer dat ik werd verhoord, moest ik overgeven of ik had onophoudelijk de hik en kon niet praten. Toen ik Gods wonderbaarlijke werk zag, werd ik vastbesloten: deins niet terug! Ze kunnen mijn hoofd nemen, ze kunnen mijn leven nemen, maar met geen mogelijkheid zullen ze het voor elkaar krijgen dat ik God zou verraden vandaag! Toen ik mij vast voornam dat ik liever mijn leven riskeerde dan God zou verraden als Judas, gaf God me in elk opzicht zijn goedkeuring: elke keer dat ik werd ondervraagd, beschermde God me en stelde me in staat om kalm door de kwelling heen te komen. Hoewel ik niets zei, beschuldigde de CCP-regering mij ervan “een Xie Jiao organisatie te gebruiken om de uitvoering van de wet te vernietigen” en veroordeelde mij tot 9 jaar gevangenisstraf! Toen ik de uitspraak van de rechtbank hoorde, was ik niet bedroefd dankzij Gods bescherming en ik was ook niet bang voor hen; eerder verachtte ik hen. Toen die mensen de straf uitspraken, zei ik zacht: “Dit is een bewijs dat de CCP-regering zich verzet tegen God!” Later kwamen de openbare veiligheidsagenten om me te bespioneren in hoe mijn houding was en ik zei kalm tegen hen: “Wat is negen jaar? Wanneer de tijd komt dat ik vrijkom, zal ik nog steeds lid zijn van de kerk van Almachtige God. Als je me niet gelooft, wacht maar af en je zult het zien! Maar je moet onthouden dat deze zaak ooit in jullie handen was!” Mijn houding verbaasde hen zeer. Ze staken hun duimen op en zeiden herhaaldelijk: “Hoe bewonderenswaardig! Hoe bewonderenswaardig! Je bent meer zuster Jiang dan ze zelf is! Wanneer het moment daar is dat je vrijkomt, komen we weer bij elkaar en word je uitgenodigd!”

Toen voelde ik dat God de eer kreeg en mijn hart was dankbaar. In het jaar toen ik werd veroordeeld, was ik nog maar 31 jaar oud.

De gevangenissen van China zijn een hel op aarde en het langdurige gevangenisleven maakte dat ik de ware onmenselijkheid van Satan en zijn duivels wezen dat een vijand van God is geworden, heel nauwkeurig zie. De politie van China leeft de rechtsorde niet na, maar volgt eerder de orde van het kwaad. De politie gaat in de gevangenis niet zelf met de mensen om, maar zij zet de gevangenen aan tot geweld om zo de andere gevangenen aan te pakken. De kwaadaardige politie gebruikt ook allerlei methoden om de gedachten van mensen in te perken; zo moet elke persoon die binnenkomt hetzelfde uniform voor gevangenen dragen met een speciaal serienummer; ze moeten hun haar knippen volgens de eisen van de gevangenis; ze moeten door de gevangenis goedgekeurde schoenen dragen; ze moeten lopen op door de gevangenis toegestane looppaden en ze moeten marcheren in een door de gevangenis bepaald tempo. Ongeacht of het nu lente, zomer, herfst of winter is, of het nu regent of dat de zon schijnt, of dat het een bitterkoude dag is, alle gevangenen moeten doen wat hun gecommandeerd wordt, zonder enige keuzevrijheid. Elke dag moesten we minstens vijftien keer verzamelen om de aantallen te controleren en om de CCP-regering minstens vijf keer lof toe te zingen. We hadden ook politieke taken, dat wil zeggen, ze lieten ons gevangeniswetten en de grondwet studeren en ze lieten ons elke zes maanden een examen afleggen. Het doel hiervan was om ons te hersenspoelen. Ze toetsten ook willekeurig onze kennis van de disciplines en regels van de gevangenis. De gevangenispolitie vervolgde ons niet alleen geestelijk, ze verwoestten ons ook fysiek op een totaal onmenselijke wijze: ik moest meer dan tien uur per dag hard werken, samengeperst met honderden andere mensen in een smal fabrieksgebouw waar we handmatig werk moesten doen. Omdat er zoveel mensen in zo'n kleine ruimte waren en omdat overal er het razend lawaai van machines was, zou iedereen, hoe gezond hij ook was, ernstig lichamelijk letsel oplopen als ze er een tijd verbleven. Achter me was een oogslagmachine en elke dag sloeg die onophoudelijk oogjes uit. Het ratelend geluid wat die machine maakte, was ondraaglijk en na een paar jaar liep ik ernstig gehoorverlies op. Zelfs tot op de dag van vandaag ben ik daarvan niet hersteld. Wat nog schadelijker voor mensen was, was het stof en de vervuiling in de fabriek. Na te zijn onderzocht, bleken veel mensen tuberculose en faryngitis te hebben opgelopen. Bovendien was het vanwege lange perioden van zitten en handmatig werk onmogelijk om zich te verplaatsen en veel mensen kregen ernstige aambeien. De CCP-regering behandelde gevangenen

als machines die worden gebruikt om geld te verdienen; het maakte hen niets uit of iemand nu leefde of stierf. Ze dwongen mensen te werken van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Ik was vaak zo uitgeput dat ik fysiek niet verder kon. En dat niet alleen, ik had ook te maken met allerlei willekeurige examens bovenop mijn wekelijkse politieke taken, handmatige arbeid, publieke taken, enz. Daarom leefde ik elke dag in een toestand van intense angst; mijn mentale toestand werd voortdurend opgerekt en ik was buitengewoon nerveus dat ik niet de achterstand zou kunnen inhalen als ik zelfs maar een klein beetje onnadenkend zou zijn en daarom zou worden gestraft door de gevangenispolitie. In zo'n soort omgeving was het niet eenvoudig om de dag heelhuids door te komen.

Aan het begin van het uitzitten van mijn straf, kon ik niet omgaan met dit wrede, kapotmakende gedrag van de gevangenispolitie. Allerlei zwaar handmatige werk en ideologische druk maakten het leven vreselijk zwaar, om nog maar te zwijgen van het feit dat ik op allerlei gebied met de gevangenen moest omgaan. Ik moest ook de mishandeling en beledigingen van de duivelse gevangenispolitie en de gevangenen verdragen. ... Ik werd vaak vervolgd en bevond me vaak in moeilijke situaties. Meerdere keren zonk ik weg in wanhoop. Vooral als ik dacht aan de lengte van mijn negen jaar straf, voelde ik een uitbarsting van verlaten hulpeloosheid en ik heb ik weet niet hoeveel gehuild. Ik kwam zelfs op het punt dat ik dacht aan zelfmoord om mezelf te bevrijden van de pijn waarin ik verkeerde. Telkens als ik in overweldigend verdriet neerzonk en mezelf niet meer kon goedhouden, bad ik dringend tot God. Dan riep ik Hem aan en God verlichtte me en leidde me: **“Je kunt nog niet sterven. Je moet je vuisten ballen en resoluut door blijven leven. Je moet een leven voor God leven. Wanneer mensen de waarheid in zich hebben, bezitten ze dit voornemen en wensen nooit meer te sterven. Wanneer de dood je bedreigt, zul je zeggen: ‘Oh God, ik ben niet bereid te sterven, ik ken u nog steeds niet. Ik heb nog steeds uw liefde niet terugbetaald. Ik mag alleen sterven nadat ik u goed heb leren kennen.’ [...] Als je Gods bedoeling niet begrijpt en slechts je eigen lijden herkauwt, dan hoe meer je er aan denkt, hoe angstiger je je voelt, en dan kom je in de problemen en begin je te lijden onder de marteling van de dood. Als je de waarheid begrijpt, zul je zeggen: ‘Ik heb de waarheid nog niet verkregen. Ik moet me op de juiste wijze voor God uitputten. Ik moet goed getuigenis afleggen van God. Ik moet Gods liefde terugbetalen. Daarna maakt het niet uit hoe ik sterf. Dan zal ik een bevredigend leven hebben geleefd. Ongeacht wie er nu sterft, ik zal nu niet sterven. Ik moet volhardend doorgaan met leven’”** (‘Alleen door de

waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen' in 'Verslagen van de gesprekken van Christus'). Gods woorden waren als de zachte en milde aanblik van mijn moeder die mijn eenzame hart kalmeerde. Ze waren ook als mijn vader die beide handen gebruikte om de tranen van mijn gezicht hartelijk en zachtjes af te vegen. Meteen vloeide een warme stroom en kracht door mijn hart. Hoewel ik fysiek leed in de donkere gevangenis, was poging tot zelfmoord niet de wil van God. Ik zou niet van God kunnen getuigen en zou ook het voorwerp van Satans spot worden. Het zou een getuigenis zijn als ik na negen jaar levend uit deze demonische gevangenis zou komen. Gods woorden gaven me de moed om door te gaan met mijn leven en ik nam me voor in mijn hart dat ik, ongeacht welke moeilijkheden mij ook te wachten stonden, ik er alles aan zou doen om te blijven leven. Ik zal moedig en sterk leven en zal stellig getuigen en zo God behagen.

Jarenlange overbelasting veroorzaakte dat mijn lichaam geleidelijk aan verzwakte. Heel lang achter elkaar zitten in de fabriek veroorzaakte dat ik hevig begon te zweten en mijn aambeien bloedden toen ze een ernstige vorm aangenomen hadden. Vanwege mijn ernstige bloedarmoede, voelde ik me vaak duizelig. Maar in de gevangenis is het niet eenvoudig om naar de dokter te gaan. Als de gevangenispolitie goed gehumeurd was, gaven ze me wat goedkope medicijnen. Als ze niet goed gehumeurd waren, zeiden ze dat ik mijn ziekzijn verzon om maar niet te hoeven te werken. Ik moest de foltering van deze kwaal verduren en mijn tranen inhouden. Na een dag werken was ik helemaal uitgeput. Ik sleepte mijn uitgeputte lichaam naar mijn gevangeniscel en wilde wat rust nemen, maar ik had niet de kracht om ook maar een klein beetje ononderbroken slaap te krijgen: ofwel de gevangenispolitie riep me midden in de nacht om iets te doen, of ik werd gewekt door het lawaai van de gevangenispolitie die aan het rommelen was. ... Ze speelden vaak een spelletje met me en ik leed verschrikkelijk. Bovendien moest ik onmenselijke behandeling door de gevangenispolitie verdragen. Ik was als een vluchteling die op de vloer of in de gangen of zelfs naast het toilet sliep. De kleren die ik had gewassen, waren niet droog, maar werden bij de kleren van de andere gevangen gepropt om te drogen. Het wassen van kleding in de winter was buitengewoon frustrerend en veel mensen ontwikkelden artritis vanwege het langdurig dragen van vochtige kleding. In de gevangenis duurde het niet lang voordat gezonde mensen mat en traag van begrip werden, fysiek verzwakten of door ziekte werden geteisterd. We aten vaak oude, gedroogde groenteblederen van buiten het seizoen. Als je iets beters wilde eten, moest je duur voedsel van de gevangenis kopen. Hoewel

mensen in de gevangenis de rechten moesten studeren, was er daar geen recht; de gevangenispolitie was de wet en als iemand tegen hen inging, konden ze een reden vinden om je te straffen – dat ging zo ver dat ze je zelfs zonder enige reden konden straffen. Nog afschuwelijker was dat ze gelovigen van Almachtige God beschouwden als politieke misdadigers en zeiden dat onze misdaden ernstiger waren dan moord en brandstichting. Daarom haatten ze me in het bijzonder en stond ik onder streng toezicht en vervolgden ze mij bitter. Dit soort kwaadaardig gedrag is een sluitend bewijs van het perverse gedrag van de CCP, van verzet tegen de hemel en vijandschap tegen God! Nadat ik de wrede marteling van de gevangenis had doorstaan, werd mijn hart vaak vervuld met rechtvaardige toorn: welke wet wordt met het geloven in God en het aanbidden van God overtreden? Wat voor misdaad is het om God te volgen en het juiste pad van het leven te bewandelen? Mensen zijn geschapen door Gods handen en geloven in God en God aanbidden is de wet van hemel en aarde; welke reden heeft de CCP-regering om dit met geweld tegen te gaan en te vervolgen? Het is duidelijk haar obstinaat gedrag en verzet tegen de hemel; in elk aspect plaatst zij zichzelf tegenover God; ze bestempelt de gelovigen van Almachtige God als reactionairen, vervolgt ons zwaar en verwoest ons. Het probeert in één klap alle gelovigen van Almachtige God uit te schakelen. Is dit niet zwart in wit veranderen en hartgrondig reactionair zijn? Het verzet zich heftig tegen de hemel en is vijandig tegenover God; uiteindelijk moet het Gods rechtvaardige straf ondergaan! Overal waar verdorvenheid is, moet er oordeel zijn; overal waar zonde is, moet er straf zijn. Dit is Gods verkozen wet van de hemel, niemand kan eraan ontkomen. De kwade misdaden van de CCP-regering zijn hemelhoog en ze zullen Gods vernietiging ondergaan. Precies zoals God zei: **“God verafschuwt deze duistere maatschappij al lang tot op Zijn botten. Hij knarst Zijn tanden, hunkerend om Zijn voeten te zetten op deze slechte, verschrikkelijke oude slang, opdat hij nooit meer op mag staan en de mens nooit meer kwaad zal doen; Hij zal geen pardon hebben met zijn vroegere daden, Hij zal zijn misleiding van de mens niet tolereren, Hij zal afrekenen met elke zonde die hij door de eeuwen heen heeft begaan; God zal deze aanvoerder van al het kwaad^[1] allerm minst sparen, Hij zal hem volkomen vernietigen”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

In deze demonische gevangenis was ik minder dan een verdwaalde hond in de ogen van deze kwaadaardige politie. Ze sloegen en scholden me niet alleen, deze kwaadaardige politie viel ook regelmatig plotseling binnen en gooiden dan mijn bed en persoonlijke bezittingen overhoop.

En elke keer als er in de buitenwereld iets van rellen plaatsvonden, pikten de mensen in de gevangenis die verantwoordelijk zijn voor politieke zaken mij eruit en verhoorden mij over mijn standpunten met betrekking tot deze gebeurtenissen en ondervroegen ze mij op een vijandige manier waarom ik op het pad van het geloven van God liep. Telkens als ik met dit soort verhoren geconfronteerd werd, klopte mijn hart in mijn keel, omdat ik niet wist welke kwade opzet ze voor mij in gedachten hadden. Mijn hart bad dan altijd indringend tot God en huilde om hulp en leiding om door deze crisis heen te komen. Dag na dag, jaar na jaar, kwelde het misbruik, de uitbuiting en onderdrukking me met onuitsprekelijk lijden: elke dag werd ik overladen met handmatige arbeid en saaie, vervelende politieke verantwoordelijkheden. Ik werd ook gekweld door mijn aandoening en bovendien was ik psychisch depressief. Het bracht me op de rand van instorten. Vooral toen ik middenin de nacht een vrouw van middelbare leeftijd zichzelf zag ophangen aan het raam omdat ze de onmenselijke marteling van de kwaadaardige politie niet kon verdragen en een andere oudere vrouwelijke gevangene zag sterven aan een ziekte waarvoor ze te laat behandeld werd, zakte ik weg in dezelfde verstikkende nood en begon opnieuw zelfmoord te overwegen. Ik voelde dat de dood de beste vorm van verlichting was. Maar ik wist dat ik daarmee God zou verraden en dat kon ik niet doen. Ik had geen andere keus dan alle pijn te verdragen en me aan Gods ordeningen te onderwerpen. Maar zodra ik dacht aan mijn lange straftijd en bedacht hoe ver ik weg was van het verkrijgen van vrijheid, voelde ik dat geen woorden mijn pijn en wanhoop konden beschrijven; ik voelde dat ik dit niet kon blijven verdragen en dat ik niet wist hoe lang ik nog zou kunnen volhouden. Hoe vaak was het niet dat ik niets anders kon doen in het holst van de nacht dan de quilt over me heen trekken en huilen, bidden en smeken tot Almachtige God en Hem vertellen over alle pijn die mijn gedachten vervulden. Als mijn pijn en hulpeloosheid op het ergst was, bedacht ik: ik lijd vandaag, zodat ik mezelf kan afscheiden van verdorvenheid en Gods redding kan ontvangen. Dit zijn de ontberingen die ik behoor te lijden en die ik moet lijden. Zodra ik hierover nadacht, voelde ik me niet meer verbitterd; ik voelde eerder dat de gedwongen gevangenschap vanwege mijn geloof in God en het lijden van ontberingen om verlossing te zoeken van de grootste waarde en betekenis was; dit lijden was zeer waardevol! Onbewust veranderde de angst van mijn hart in vreugde en ik kon mijn emoties niet beheersen. Ik begon een lied te neuriën over een ervaring die ik in mijn hart kende, ‘We hebben het geluk dat we Gods komst meemaken’: “We hebben het geluk dat we Gods komst meemaken. We horen Zijn stem. We hebben het geluk dat we Gods komst meemaken. We wonen het feestmaal van het Lam bij. We kennen de vleesgeworden Almachtige

God. We zien Zijn wonderbaarlijke daden. We begrijpen het mysterie van het menselijk leven. De woorden van Almachtige God zijn de allerkostbaarste. ... Wie kan er gezegender zijn? Wie kan er meer geluk hebben? God verleent ons de waarheid en het leven. We moeten leven voor God. We moeten leven voor God. We moeten leven voor God. We verwerven de waarheid en getuigen van God om Hem Zijn liefde te vergoeden” (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik herhaalde het lied in mijn hart en hoe meer ik zong in mijn hart, hoe meer ik werd bemoedigd. Hoe meer ik zong, hoe meer ik voelde dat ik kracht en vreugde had. Ik kon het niet nalaten een eed af te leggen in Gods tegenwoordigheid: “O Almachtige God, ik dank u voor uw troost en bemoediging die ertoe hebben geleid dat ik opnieuw het geloof en de moed heb om door te gaan met leven. U hebt me gegeven dat ik voelde dat u inderdaad de Heer van mijn leven bent en dat u de kracht van mijn leven bent. Hoewel ik gevangen zit in dit helse gat, ben ik niet alleen, omdat u altijd bij mij bent geweest tijdens deze donkere dagen; u hebt me steeds weer geloof gegeven en hebt mij de motivatie gegeven om door te gaan. O God, als ik hier op een dag uit kan komen en in vrijheid kan leven, dan zal ik mijn plichten vervullen en zal ik niet langer uw hart verwonden en ook geen plannen voor mezelf maken. O God, ongeacht hoe moeilijk of zwaar de komende dagen ook zijn, ik ben bereid om op u te vertrouwen om met kracht te blijven leven!”

In de gevangenis herinnerde ik me regelmatig de dagen met mijn broeders en zusters; dat was zo'n mooie tijd! Iedereen juichte en lachte. We hadden ook meningsverschillen, maar die werden allemaal goede herinneringen. Maar elke keer dat ik nadacht over de keren dat ik mijn plichten in het verleden slechts oppervlakkig vervulde, voelde ik me heel erg schuldig en tekortgeschoten. Ik dacht aan de meningsverschillen die ik had met de broeders en zusters vanwege mijn arrogante gezindheid; ik voelde me heel erg ongemakkelijk en berouwvol. Telkens als dit gebeurde, barstte ik in tranen uit en zong ik stilletjes een bekend lied in mijn hart: “Ik geloofde al vele jaren in God, maar ik heb mijn plicht nooit naar behoren verricht, en ik voel diepe spijt in mijn hart. Ik heb zoveel van Gods liefde mogen genieten, maar heb nooit iets teruggegeven. God heeft me zoveel kansen gegeven om te praktiseren, maar die heb ik allemaal op een slordige manier benaderd, en in plaats daarvan was ik alleen maar bezig om naar aanzien, roem en fortuin te streven en maakte ik plannen voor mijn toekomstige bestemming. Ik ben heel rebels en onbeschaamd. Ik heb heel veel kostbare tijd verspild. ... Ik ben vol wroeging – waarom merkte ik niet op dat Gods gezindheid rechtvaardig is? Ik weet niet of mijn berouw te laat is gekomen. Ik ben vol wroeging. Ik weet niet of God me nog een kans zal geven. Ik ben vol

wroeging” (‘Ik ben vol wroeging’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). In mijn pijn en zelfverwijt bad ik vaak tot God in mijn hart: O God! Ik heb u teveel tekort gedaan; als u me ertoe in staat stelt, ben ik bereid om ernaar te streven om van u te houden. Als ik uit de gevangenis kom, zal ik nog steeds bereid zijn om mijn plichten te vervullen en zal ik bereid zijn om opnieuw te beginnen! Ik zal mijn tekortkomingen van het verleden goedmaken! Tijdens mijn tijd in de gevangenis heb ik vooral die broeders en zusters gemist met wie ik ‘s ochtends en ‘s avonds contact had; ik wilde ze echt zien, maar in deze demonische gevangenis waarin ik gevangen zat, was deze wens een onmogelijk verzoek. Ik zag deze broeders en zusters echter vaak in mijn dromen; ik droomde dat we samen het woord van God aan het lezen waren en de waarheid met elkaar bespraken. We waren gelukkig en opgewekt.

Tijdens de grote aardbeving in Wenchuan in 2008, schudde de gevangenis waarin we waren opgesloten, hevig en ik was de laatste persoon die de locatie verliet. In die dagen waren er voortdurend naschokken. Zowel de gevangenen als de politie van de gevangenis waren zo ongerust en angstig dat ze niets meer konden doen. Maar mijn hart was op een bijzondere manier onverstoort en standvastig, omdat ik wist dat dit wat plaatsvond het woord van God was; Gods brandende toorn was gekomen. Tijdens die aardbeving, die maar eens in de honderd jaar voorkomt, beschermde Gods woord steeds mijn hart. Ik geloof dat het leven en de dood van de mens allemaal in Gods hand zijn. Ongeacht hoe God het doet, ben ik bereid me te onderwerpen aan de ordeningen van God. Het enige dat me echter verdrietig maakte, was dat als ik stierf, ik niet langer de gelegenheid zou hebben om mijn plicht jegens de Heer der scheppingen na te komen. Ik zou niet langer de gelegenheid hebben om Gods liefde terug te betalen en ik zou mijn broeders en zusters niet kunnen zien. Toch was mijn angst overbodig; God was altijd bij me en gaf me de beste bescherming, waardoor ik de aardbeving kon overleven en ik deze tijd vredig door kon komen!

In januari 2011 werd ik vervroegd vrijgelaten, waardoor er eindelijk een einde kwam aan mijn leven van slavernij in de gevangenis. Mijn hart was buitengewoon opgewonden toen ik mijn vrijheid herkreeg: ik kan terugkeren naar de kerk! Ik kan bij mijn broeders en zusters zijn! Woorden konden mijn emotionele gemoedstoestand niet beschrijven. Wat ik niet had verwacht, was dat mijn dochter me bij mijn thuiskomst niet herkende en mijn familie en vrienden me met een eigenaardige blik aankeken; ze distantieerden zich allemaal heel erg van mij en wilden geen interactie met mij hebben. De mensen om me heen begrepen me niet of ontvingen me niet in hun

midden. Hoewel ik niet in de gevangenis was en mishandeld en gemarteld werd, toch maakten de kille blikken, de spottende opmerkingen en het in de steek gelaten worden deze tijd moeilijk om te dragen. Ik werd zwak en negatief. Ik kon het niet laten om terug te kijken op de tijd die achter me lag: toen het incident gebeurde, was ik nog maar eenendertig jaar oud; toen ik uit de gevangenis kwam, waren acht winters en zeven zomers verstreken. Hoe vaak had God in mijn eenzaamheid en hulpeloosheid niet mensen, zaken en dingen geordend om mij te helpen. Hoe vaak hadden Gods woorden mij niet getroost in mijn pijn en wanhoop. Hoe vaak heeft God me niet kracht gegeven om, als ik wilde sterven, de moed te hebben om te blijven leven. ... Gedurende al die lange en pijnlijke jaren was het God die me stap voor stap uit het dal van de schaduw van de dood leidde om vastberaden door te gaan met leven. Nu ik echter met deze tegenspoed geconfronteerd werd, werd ik negatief en zwak en bedroefde God. Ik was echt een laffe en incompetent persoon die de hand had gebeten die me te eten gaf! Toen ik hierover nadacht, was mijn hart scherp veroordeeld; ik kon niet anders dan denken aan de eed die ik aan God heb afgelegd toen ik in de gevangenis zat: “Als ik hier op een dag uit kan komen en in vrijheid kan leven, dan zal ik nog steeds mijn plichten vervullen. Ik wil niet Gods hart opnieuw verwonden en ik zal niet langer plannen voor mezelf maken!” Ik dacht na over deze eed en overwoog de omstandigheid waarin ik verkeerde toen ik de eed aan God aflegde. Tranen vertroebelden mijn zicht en ik zong langzaam een lied van Gods woord: **“Ik ben zelf bereid om God te zoeken en te volgen. God wil me verlaten, maar ik wil Hem nog steeds volgen. Of Hij me nu wil of niet, ik blijf Hem liefhebben en uiteindelijk zal ik Hem winnen. Ik geef mijn hart aan God. Wat Hij ook doet, ik zal Hem mijn hele leven volgen. Wat er ook gebeurt, ik moet God liefhebben en ik zal Hem winnen. Ik zal niet rusten totdat ik Hem heb gewonnen”** (‘Ik ben vastbesloten om God lief te hebben’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’).

Na een tijd van geestelijke toewijdingen en aanpassing, kwam ik spoedig uit mijn negativiteit onder de verlichting van God en wijdde ik mezelf weer volledig aan het vervullen van mijn plichten.

Ook al heb ik de beste jaren van mijn jeugd doorgebracht in de gevangenis; leed ik gedurende deze zeven jaar en vier maanden ontberingen vanwege mijn geloof in God, toch klaag ik niet en heb er geen spijt van, want ik begrijp iets van de waarheid en heb Gods liefde ervaren. Ik voel dat mijn lijden betekenis en waarde heeft; dit is een uitzondering die God voor mij

gemaakt heeft met betrekking tot de verhoging en genade; dit is mijn eenzijdigheid! Zelfs als mijn familieleden en vrienden me niet begrijpen en zelfs als mijn dochter mij niet kent, kan geen persoon, materie of ding me scheiden van mijn relatie met God; zelfs als ik sterf, kan ik God niet verlaten. Pure Love Without Blemish is het lied dat ik in de gevangenis het liefst zong; nu wil ik mijn echte daden gebruiken om de meest zuivere liefde aan God aan te bieden!

Voetnoot:

1. “Aanvoerder van al het kwaad” verwijst naar de oude duivel. Deze uitdrukking geeft extreme afkeur aan.

4. Uit lijden komt het parfum van de liefde voort

Door Xiaokai, provincie Jiangxi

Ik ben een gewone vrouw van het platteland. Vanwege het feodale idee dat alleen kinderen van het mannelijk geslacht van waarde zijn, kon ik andere mensen niet met opgeheven hoofd aankijken omdat ik geen zoon had gekregen. Precies toen mijn ellende het diepst was, werd ik uitgekozen door de Heer Jezus, en twee jaar later aanvaardde ik de redding van Almachtige God. Bovendien begreep ik veel waarheid uit de woorden van Almachtige God en onderging mijn geest een ware bevrijding. Maar terwijl ik mijn plicht vervulde om Gods liefde terug te betalen, werd ik twee keer gearresteerd door de CCP-overheid en wreed gefolterd en gekweld door de marionetten van de CCP. Toen ik op het randje van de dood zweefde, begeleidden en inspireerden de woorden van Almachtige God mij aanhoudend. Ze stelden me in staat om te getuigen terwijl Satan me wreed krenkte, en sterkten me zodoende in mijn vastberadenheid om God te volgen en God mijn hele leven lief te hebben.

Op een middag in mei 2003, rond vijf uur, was ik onderweg om mijn plicht te vervullen toen plotseling de partijsecretaris van het dorp op een motorfiets naar me toe reed en mijn weg blokkeerde. Hij snauwde bevelen tegen me: “Stop! Wat doe je? Meekomen!” Ik had dit niet zien aankomen en besepte dat ik gevolgd was. Onmiddellijk moest ik denken aan de pager, de kassabonnetjes van de kerk en andere dingen in mijn tas. Als die in zijn handen vielen, zou dat een groot verlies voor het werk van de kerk betekenen. Daarom rende ik zo hard ik kon in de hoop ergens de spullen uit mijn tas te kunnen gooien. Maar ik kwam niet ver voor hij me al te pakken had. Niet lang daarna kwam er een zwarte auto aanrijden, waar vijf of zes woest uitzierende politieagenten uit sprongen. Onmiddellijk omsingelden ze mij. Ze lachten gemeen en zeiden: “Deze keer hebben we je echt te pakken, de leider. Denk je nog altijd dat je weg kunt rennen? Houd jezelf maar voor de gek!” Vervolgens draaiden ze hardhandig mijn handen achter mijn rug, stopten me in de politiewagen en namen me mee naar het plaatselijke politiebureau.

Op het politiebureau aangekomen duwden de kwaadaardige agenten me een klein, donker, smerig ruikend kamertje binnen. Daar begonnen ze woest tegen me tekeer te gaan: “Voor de dag ermee! Hoe heet je? Waar kom je vandaan? Wat doe je hier? Zeg op!” Hun dreigende houding deed mijn hart bonzen. Ik was bang dat ze de spullen in mijn tas in handen zouden krijgen, en ook dat ze me wreed zouden folteren. Terwijl dit alles gebeurde, riep ik God wanhopig aan: “O,

Almachtige God, vandaag is het met uw toestemming dat ik in handen van duivels ben gevallen. Wat ze ook met me doen, mijn enige wens is om aan uw zijde te blijven. Ik bid om de wijsheid en het geloof om te kunnen getuigen.” Juist op dat moment dacht ik aan Gods woorden: **“Wees niet bang voor van alles en nog wat. Hoe veel moeilijkheden en gevaren je ook tegenkomt, je moet standvastig zijn tegenover mij [...] Wees niet bang; wie zou je ooit tot staan kunnen brengen als ik je help?”** (‘Hoofdstuk 10’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja, God is inderdaad uniek. Hij bestuurt alle dingen en heerst soeverein over alles; maken die paar kwaadaardige agenten dan niet des te meer deel uit van Gods schikkingen? Wat viel er nog te vrezen in de aanwezigheid en met de steun van God? Gods woorden gaven me vertrouwen en mijn hele lichaam werd vervuld van kracht, waardoor ik Satan nooit meer zou vrezen. Maar op dat moment was ik nog steeds bezorgd over de dingen in mijn tas, en voortdurend riep mijn hart tot God om bescherming. Ik dankte God voor het verhoren van mijn gebed – deze bende agenten verhoorde me alleen maar, zonder mijn tas te doorzoeken. Toen het tijd voor hen was om van ploeg te wisselen, vertrokken ze allemaal uit de kamer. Vlug haalde ik de kassabonnetjes en de geloofslektuur uit mijn tas en gooide alles het raam uit. Vervolgens maakte ik de pager kapot op de vloer en gooide die in de prullenbak. Pas toen kon ik een zucht van verlichting slaken. Ik was nog maar net klaar toen de nieuwe ploeg agenten de kamer binnenkwam. Ze keken me vervaarlijk aan en gingen haastig door mijn tas zonder iets te vinden. Met mijn eigen ogen zag ik Gods almacht en soevereiniteit, en mijn geloof werd danig versterkt. Omdat ze niets hadden kunnen vinden, onderwierpen de agenten me aan een woedend verhoor. Ze vroegen met wie ik precies in contact stond, wie de hogere leiders waren, enzovoorts. Ik was bang dat ik iets zou loslaten en in hun valkuil zou vallen, dus zei ik helemaal niets. Daarop kwamen vijf of zes agenten allemaal tegelijk op me af en begonnen me te slaan en te schoppen. Ze verwensten me en zeiden: “Als je het ons niet vertelt, slaan we je dood!” Ze sloegen me zo hard dat ik mezelf tot een bal oprolde en heen en weer rolde over de vloer. Een van de agenten trok met geweld aan mijn haar en bedreigde me fel: “Je bent echt nog verdomd koppig. Je weigert te praten? Daar weten we wel raad mee. Je zult wel merken wat je vanavond te wachten staat!” Ik wist dat God aan mijn zijde was, dus wachtte ik met een kalm hart op het verhoor en de foltering die zouden volgen.

Die avond na achten werd ik door twee agenten geboeid en naar het Gemeentebureau voor Openbare Veiligheid gevoerd. Een agent van in de veertig kwam de verhoorkamer binnen en

begon de goede agent te spelen. Hij probeerde me te verlokken en overtuigen: “Je bent jong en knap. Dat geloof in God, wat is dat toch? Werk met ons mee. Je hoeft ons alleen maar te vertellen wie de hogere leiders zijn, dan laat ik je direct naar huis brengen. Ik kan je helpen met welke moeilijkheid dan ook. Waarom zou je hier moeten lijden? ...” Dankzij Gods bescherming wist ik dat dit een listige truc van Satan was. Ik negeerde alles wat hij zei. De agent zag dat zijn truc niet had gewerkt, dus liet hij onmiddellijk zijn ware gezicht zien. Hij greep mijn haar vast en drukte me tegen de grond. Wreed schopte hij tegen mijn hoofd tot ik duizelig was en de kamer om me heen tolde. Hij stampte op mijn hoofd en raasde: “Je wilt niet praten? Vandaag haal ik alles uit de kast om je te martelen. Je zult wensen dat je nooit was geboren. Zul je ons vertellen wat we willen weten?” Omdat ik bleef zwijgen, riep hij nog wat meer agenten naar binnen. Ze trokken me overeind en sloegen me keer op keer in mijn gezicht, tot het zo’n pijn deed dat het leek of mijn gezicht in brand stond. Maar hoe ze me ook sloegen, ik bleef aanhoudend in mezelf tot God bidden. Ik hield mijn kaken stijf op elkaar en gaf geen kik. Toen ze zagen dat ik me nog steeds niet overgaf, sleurden ze me ziedend een andere kamer binnen. Een agent pakte een stroomstootwapen, lachte vals naar me en zei: “Wees jij maar koppig. We weten wel raad met je! Laten we zien wie het langst volhoudt – jij of ons stroomstootwapen!” Meedogenloos porde hij me ermee. Onmiddellijk schokte een hevige elektrische lading mijn hele lichaam. Automatisch kreeg ik stuiptrekkingen. Het was alsof talloze insecten mijn lichaam beten en ik kon mijn spasmodische, schelle kreten niet onderdrukken. Zonder te wachten tot ik weer op adem kwam, pakte een andere agent een dikke stapel tijdschriften en begon er uit alle macht mee op mijn hoofd te slaan. Vervolgens greep hij me bij mijn haar en smakte wreed mijn hoofd tegen de muur. Alles werd donker en ik viel op de vloer. De agenten bulderden tegen me: “Je doet alsof je dood bent!” Ze trokken me overeind en bevalen me te knielen, maar ik was zo zwak dat ik maar even kon knielen voor ik weer op de vloer ineenzeeg. Op dat moment voelde ik dat ik het werkelijk niet langer kon volhouden. Ik kon er niets aan doen dat ik me zwak voelde, en ik dacht: deze duivels zijn ongelooflijk wreed, en vandaag zal ik echt in hun greep sterven ... In pijn en hulpeloosheid bad ik uiterst oprecht tot God en vroeg Hem om me te begeleiden en me de kracht te geven om Satan te verslaan. Precies op dat moment moest ik aan de volgende woorden van God denken: **“Almachtige God, Hoofd van alle dingen, oefent gezeten op Zijn troon Zijn koninklijke macht uit. Hij heerst over het heelal en alle dingen, en over de hele wereld leidt Hij ons nu. Voortdurend zullen we Hem nabij zijn [...] Zolang je nog adem hebt, zal God je niet laten sterven”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord

verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden begreep ik dat God mijn leven in Zijn handen hield en dat, zolang God er geen toestemming voor gaf, deze duivels me mijn leven niet zouden durven afnemen. Ik dacht eraan dat ik God tot hier toe had gevolgd, dat Hij me voortdurend had beschermd, dat ik Gods liefde zo veel en zo innig had genoten, en dat de situatie die zich nu voordeed Gods manier was om mijn trouw en liefde te testen; een kans voor mij om Gods liefde terug te betalen. De duivels folterden me op deze manier met het verachtelijke doel om mij God te doen verraden, maar ik zou vastberaden zijn en niet buigen. Al folterden ze me tot de dood erop volgde, nog altijd zou ik me niet overgeven aan Satan. Onder geen beding zou ik een Judas worden, alleen maar om een armzalig, onwaardig leven te kunnen leiden. Ik zou Satans plan niet laten slagen – ik moest van God getuigen en Gods hart getroost laten worden! Gods woorden gaven me onvermoeibare kracht; ik vergat de pijn waar mijn hele lichaam onder gebukt ging. Dat gaf me het vertrouwen en de moed om tegen deze duivels te blijven strijden.

Om een bekentenis aan me te ontlokken, bleven de agenten omstebeurt bij me op wacht en beletten me de slaap. Aldoor hielden ze aan met vragen: “Wie zijn de hogere leiders in jullie kerk? Waar wonen ze? Wie is er nog meer lid? ...” Omdat ik stil bleef, grepen ze me af en toe bij mijn haar en schopten me. Ik hoefde mijn ogen maar te sluiten, of ze sloegen en schopten me en gebruikten de stalen neuzen van hun leren schoenen om uit alle macht op mijn knokkels te trappen en erop te draaien. Een stekende pijn bezorgde me onbeschrijfelijk lijden, ik bleef het maar uitschreeuwen. Ze traptten me heen en weer als een voetbal. ... Toen het ochtend begon te worden, was ik zozeer gefolterd dat mijn lijf bedekt was met talloze blauwe plekken. Ik leed ondraaglijke pijn. Ik dacht erover dat ik nooit eerder zulke ellende had ondergaan, en ik dacht aan het letsel en de kwelling waar de kwaadaardige politie van de CCP mij nu aan onderwierp vanwege mijn geloof in God. Plotseling spoelde er een golf van zwakte en verdriet over me heen. Alles was nu donker binnen mij en mijn vrees bleef maar groeien. Ik wist niet wat voor wrede folteringen ze nog meer voor me in gedachten hadden. Terwijl ik daar pijn lag te lijden, bad ik in stilte tot God: “O, Almachtige God, ik vraag u om me te verlichten en me te helpen uw wil te begrijpen in deze benauwde situatie, zodat ik mijn getuigenis niet verlies.” Onder het bidden kwam er een hymne van Gods woorden in me op: **“Je moet lijden voor de waarheid, je moet jezelf aan de waarheid geven, je moet vernedering voor de waarheid verdragen en om meer van de waarheid te krijgen, moet je meer lijden ondergaan. Dit is wat je zou moeten doen. [...] Je moet alles najagen wat mooi en goed is en een levensweg volgen die zinvoller is. [...]**

Je moet alle genot van het vlees opgeven omwille van één waarheid en niet alle waarheden weggooien omwille van een beetje plezier” (‘Je moet alles voor de waarheid laten varen’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods woorden wekten mijn hart en lieten me inzien dat de pijn van de vervolging die ik nu ondervond omwille van mijn geloof in God van enorme waarde en enorme betekenis was. Ik begreep dat God deze omgeving van smart gebruikte om me duidelijk de essentie van Satan te tonen, die vijandig tegenover God staat. Zo zou ik die essentie grondig kunnen verzaken, mijn hart weer tot God kunnen keren en ware liefde voor God kunnen verkrijgen. God heeft alle pijn al doorstaan om mij te redden; zou daarom een verdorven mens zoals ik niet nog meer moeten lijden om de waarheid te verwerven en een werkelijke verandering in levensgezindheid te bewerkstelligen? Ik dacht: deze lijdensweg moet ik verdragen in mijn streven om gered te worden. Een lot als dit heb ik nodig om mij te temperen en te stichten; dit is wat mijn leven nodig heeft, en ik wil Gods grote liefde graag aanvaarden. Vandaag lijd ik samen met Christus en deel ik zowel in het koninkrijk van Christus als in Zijn beproevingen – dit komt volledig door Gods opwekking, het is Gods grootste liefde en zegen voor mij, en ik zou gelukkig moeten zijn. Toen ik dit dacht, was mijn hart sterk getroost en geloofde ik niet langer dat het iets pijnlijks was om me in een omgeving als deze te bevinden; integendeel, ik voelde dat God me speciaal gezegend had. In stilte richtte ik een gebed tot God: “O, Almachtige God! Ik dank u dat u mij verlicht, zodat ik uw wil begrijp. Hoezeer Satan mij ook foltert, ik zal absoluut niet toegeven of me aan hem overgeven. Of ik nou leef of sterf, ik wil me onderwerpen aan uw orkestraties, me volledig aan u wijden en u liefhebben tot mijn dood!” De politie folterde me twee nachten en een dag en kon me helemaal niets ontfutselen. Uiteindelijk konden ze alleen maar zeggen dat ik al ‘Godbesmet’ was, en me naar het detentiecentrum sturen.

Zodra ik me in de cel van het detentiecentrum bevond, begon de leider van het cellenblok, opgejut door de politie, me te bedreigen: “Vooruit, biecht op of we zullen je krijgen!” Toen ze doorhad dat ik niet zou zwichten, spande ze samen met de andere gevangenen om me op alle mogelijke manieren te straffen. Ze gaven me niets te eten, gaven me geen heet water, lieten me elke nacht op de ijsskoude cementvloer slapen en lieten me het vuile, afmattende werk doen. Als ik het niet afkreeg, moest ik extra lang werken, en als ik het niet goed genoeg deed, werd ik uitgescholden en moest ik voor straf staan ... Elke dag moest ik bespotting, vernedering, discriminatie, slaag en verbaal geweld van de andere gevangenen verdragen. Alsof dat niet genoeg was, had de kwaadaardige politie mijn geld in beslag genomen. Ik had dus geen cent om

toiletartikelen en andere dagelijkse benodigdheden te kopen. Ik had geen idee wanneer er een eind zou komen aan deze dagen. Van binnen voelde ik me enorm triest, eenzaam en gepijnigd. Altijd wenste ik dat ik die demonische plek zo gauw mogelijk zou verlaten. Maar hoe meer ik uit die omgeving weg wilde, hoe duisterder en meer vertwijfeld mijn hart werd. Ongemerkt vielen er tranen uit mijn ogen. In mijn hulpeloosheid kon ik alleen maar God steeds weer van mijn pijn vertellen. Oprecht hoopte ik dat Hij me weer zou leiden en in staat zou stellen om Zijn orkestraties en regelingen te gehoorzamen. God is te allen tijde mijn hulp en steun, en eens te meer deed Hij me deze passage van Zijn woorden overdenken: **“Ongeacht hoe God werkt en ongeacht in welke omgeving je bent, je bent in staat het leven na te streven, de waarheid te zoeken, kennis van Gods werk na te streven en Zijn handelingen te begrijpen, en je bent in staat te handelen volgens de waarheid. Dit doen is wat het betekent om waar geloof te hebben, en dit doen toont aan dat je je geloof in God niet hebt verloren. Je kunt alleen waar geloof in God hebben als je kunt volhouden de waarheid in loutering na te streven, als je echt van God kunt houden en geen twijfels over Hem ontwikkelt, als je ongeacht wat Hij doet nog altijd de waarheid beoefent om Hem tevreden te stellen, en als je in de diepten kunt zoeken naar Zijn wil en rekening kunt houden met Zijn wil. In het verleden, toen God zei dat je als een koning zou regeren, hield je van Hem en toen Hij Zich openlijk aan je toonde, volgde je Hem na. Maar nu God verborgen is, kun je Hem niet zien en ben je in de problemen gekomen – verlies je dan nu de hoop op God? Je moet dus te allen tijde het leven nastreven en proberen Gods wil tevreden te stellen. Dit is wat waarachtig geloof wordt genoemd en het is de meest ware en mooiste soort liefde”** (‘Degenen die vervolmaakt moeten worden, moeten loutering ondergaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren als een liefhebbende moeder die een overstuur kind kalmeert; ze brachten me immense troost en bemoediging. Ik voelde dat God hier aan mijn zijde was, over me waakte en van me verwachtte dat ik mijn ware geloof in Hem zou kunnen behouden tegenover Satan. Daardoor zou ik in staat zijn om God te beminnen en tevreden te stellen en te getuigen van God in pijnlijke omgevingen waarin ik omringd was door de machten van de duisternis – dit is de krachtigste getuigenis die Satan te schande zet. Hoewel ik gevangenzat in dit hol van de duivel, was Gods liefde altijd bij me. Terwijl ik wrede foltering en kwelling onderging en me zwak voelde, Satans aanvallen verdroeg en pijn en nood ervoer, zag ik steeds hoe God voorzag in mijn leven, voelde ik de troost van Gods liefde en zag ik de hand van God die me de weg naar een oplossing wees. Ik dacht: God is altijd aan mijn zijde, houdt over mij de wacht en vergezelt me.

Gods liefde voor mij is zo diep; hoe zou ik ooit Zijn wil kunnen teleurstellen? Ik zou niet aan mijn vlees moeten toegeven, en al helemaal moet ik niet proberen te vluchten uit de omgevingen die God voor mij regelt. Ik moet terugdenken aan het geloof dat ik eerder had, mijn ware liefde aan God wijden en getuigen van God tegenover Satan. Bij het denken aan deze dingen smolt de pijn in mijn hart weg, en ik nam me voor om God lief te hebben en tevreden te stellen, al moest ik alle kwellingen ondergaan. Ik moest wel een kerkhymne zingen: “Ik heb een hart, een geest, dus waarom kan ik niet van God houden? God is mijn steun, wat valt er te vrezen? Ik bevecht Satan tot het eind. God verheft ons: verlaat alles, vecht om te getuigen van Christus. God zal Zijn wil zeker uitvoeren op aarde. Ik zal mijn liefde, toewijding en trouw geven aan Hem. Ik zal Zijn terugkeer verwelkomen wanneer Hij komt in glorie. Wanneer Christus’ koninkrijk wordt gerealiseerd, zal ik Hem opnieuw ontmoeten [...]” (‘Het koninkrijk’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Toen ik mijn geloof sterkte en ernaar verlangde God tevreden te stellen, voelde ik opnieuw Gods tedere liefde voor mij. God zorgde ervoor dat een gevangenebewaarder me van veel dingen voor dagelijks gebruik voorzag. Mijn hart was zo bewogen, en ik dankte God vanuit het diepste van mijn hart. Na veertig dagen zag de politie in dat er geen woord uit me te krijgen viel, dus werd me ten laste gelegd dat ik een ‘xie jiao-lid’ was en moest mijn familie een paar duizend yuan betalen voordat ik in vrijheid werd gesteld.

Ik dacht dat ik mijn vrijheid terug zou krijgen toen ik weer thuis kwam, maar de CCP-politie bleef me maar in de gaten houden en beperkte nog steeds mijn persoonlijke vrijheid. Ze verboden het me mijn huis te verlaten, sommeerden me om altijd beschikbaar voor hen te zijn en stuurden iemand om me in het oog te houden. Ze bedreigden zelfs haast om de paar dagen mijn familie en waarschuwden hen dat ze me scherp in de gaten moesten houden. Van buiten leek het alsof ik in vrijheid gesteld was, maar in werkelijkheid had de politie me onder huisarrest gesteld. Ik durfde daarom geen contact op te nemen met mijn broeders en zusters in de kerk. Ook kon ik mijn plicht niet vervullen. Mijn hart voelde erg bezwaard en gepijnigd. Wat me nog meer verontwaardigde, was dat de politie met boosaardige leugens de mensen in mijn dorp misleidde. Ze vertelden hen dat mijn geloof in God me tot waanzin had gedreven, dat ik niet helemaal goed snik was en dat ik tot alles in staat was ... Zulke verachtelijke laster maakte me woest. Ik dacht: ik kan het niet toestaan dat die duivels me op deze manier in hun greep hebben. Ik moet strijden om mezelf uit hun demonische greep te bevrijden en Gods liefde terug te betalen. Om te

ontsnappen aan de controle van de politie, moest ik daarom wel mijn huis verlaten om mijn plicht te vervullen.

Drie jaren gingen razendsnel voorbij. Ik dacht dat de CCP-politie me niet langer zou volgen, dus keerde ik terug naar huis om mijn plicht te vervullen. Het kwam echter als een donderslag bij heldere hemel toen vroeg op een ochtend in augustus 2006, toen ik nog maar een paar dagen thuis was, de politie me kwam opzoeken. Die ochtend rukte een bulderende stem me uit mijn slaap: "Schiet op en open de deur, of we breken hem open!" Mijn echtgenoot had nog maar net de deur geopend toen zeven of acht politiemannen als rovers naar binnen stormden, me zonder enige uitleg vastgrepen en me naar hun auto sleurden. Omdat God me beschermdde, voelde ik geen angst. Ik bad alleen maar aanhoudend: "O, Almachtige God! Vandaag ben ik opnieuw in handen van deze duivels gevallen. Bescherm mijn hart, geef me kracht en laat me opnieuw getuigenis geven voor u." Toen we bij het politiebureau aankwamen, werden onder dwang mijn foto genomen en mijn vingerafdrukken afgenomen. Vervolgens haalden de agenten er een lijst namen bij en begonnen vragen op me af te vuren: "Ken je deze mensen? Wie zijn je metgezellen?" Ik zag de bekende namen van sommige van mijn zusters op de lijst en antwoordde beheerst: "Ik ken hen niet en heb geen metgezellen!" Ik had het nog niet gezegd of een van hen bulderde tegen me: "Je bent een paar jaar lang verdwenen, dus waar was je? Je hebt wel degelijk metgezellen. Geloof je nog steeds in Almachtige God? Biecht het op." De woorden van de politieman stemden me tegelijkertijd bedroefd en verbitterd, en ik kon mijn woede niet onderdrukken. Ik dacht: waar ik vandaag in geloof, is de enige ware God, die de hemel en aarde en alle dingen geschapen heeft. Wat ik nastreef, is de waarheid, het pad dat ik bewandel is het ware pad in het leven, en al deze dingen zijn helder en rechtvaardig. En toch blijven deze duivels, die zo volkomen van een geweten verstoken zijn, me achtervolgen en mishandelen. Ze beperken mijn persoonlijke vrijheid, dwingen me mijn eigen huis uit, scheiden me van mijn eigen vlees en bloed en proberen me te dwingen om God te verraden. Wat is er mis met geloven in God en proberen een goed mens te zijn? Waarom staan ze het me niet toe om Almachtige God te volgen en het juiste pad in het leven te bewandelen? De duivelsbende waar de CCP-overheid uit bestaat is zo enorm reactionair en goddeloos; ze zijn onverzoenbare vijanden van God en, meer nog, vijanden met wie ik niet kan samenleven. In mijn droefenis en verbittering moest ik wel aan de woorden van Almachtige God denken: **"Deze lakeien! Zij betalen vriendelijkheid terug met haat, zij verachten God al heel lang, zij doen God kwaad, zij zijn beestachtig tot**

in het extreme, zij hebben geen greintje achting voor God, zij plunderen en roven, hun geweten is helemaal zoek, zij zijn onverenigbaar met welke vorm van geweten dan ook. [...] Hun bemoeienis heeft alles onder de hemel in een toestand van duisternis en chaos achtergelaten! Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken! [...] Duizenden jaren van haat zijn samengebundeld in het hart, duizenden jaren van zonde zijn in het hart gegrift – hoe zou dit geen walging kunnen opwekken? Wreek God, schakel Zijn vijand compleet uit, laat hem niet langer om zich heen grijpen en laat hem geen moeilijkheden meer veroorzaken zoveel hij maar wil! Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren” (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Uit deze woorden van God begreep ik Zijn wil, en een bittere haat jegens deze duivels welke in me op. God schiep de hemel en de aarde en alle dingen en Hij verwekt de mensheid; de mensheid geniet de overvloedige gulheid van God, en het geloof in God en de verering van God zijn altijd juist en gepast geweest. En toch doet de CCP-overheid er alles aan om hen die in Almachtige God geloven wreed te onderdrukken; wild jaagt ze hen op, ze sluit hen onrechtmatig op, ze foltert en kwelt hen wreed, sluit hen op in werkkampen en beledigt en bespot hen. Tevergeefs hoopt ze al diegenen die in God geloven uit te roeien, en een einde te maken aan Gods werk om de mensheid in de laatste dagen te redden – het is werkelijk uiterst verderfelijk en verachtelijk! Als Almachtige God me niet al deze jaren beschermd had en voor me gezorgd had, had Satan de duivel me al lang geleden wreed omgebracht. Geconfronteerd met deze spirituele strijd op leven en dood, nam ik me voor om me sterk te maken voor de waarheid en God te blijven beminnen, al zou ik extreme pijn lijden. Ik verklaar op mijn leven dat ik zal getuigen van God!

Toen ze mij fel naar hen zagen kijken zonder dat ik een woord zei, voeren de agenten geërgerd tegen me uit: “Dus je wilt niet praten? Wacht maar tot onze bazen komen om je persoonlijk te verhoren, dan zullen we zien of je mond dicht blijft!” Toen ik hoorde dat de bazen van de kwaadaardige politie me persoonlijk gingen verhoren, werd ik, zonder het te kunnen helpen, enigszins zenuwachtig. Maar vervolgens dacht ik eraan hoe ik, te midden van al deze

tegenspoed, werkelijk Gods soevereiniteit over alles had ervaren, en Zijn bestuur over alle dingen, en hoe Zijn woorden een uniek gezag en krachtige vitaliteit hebben. Bij dit besef werd ik ogenblikkelijk vervuld van het vertrouwen en de moed om te zegevieren over Satans duistere machten. Al zijn deze politiemannen extreem wreed en meedogenloos, ze zijn maar papieren tijgers – van buiten lijken ze sterk maar van binnen zijn ze zwak – en ze worden ook gemanipuleerd door de handen van de Schepper. In mijn hart sprak ik het volgende voornemen uit tegenover God: “O God, hoezeer de duivels me ook folteren, ik vraag u alleen om mijn geloof standvastig te maken, mijn hart dat u bemint te sterken en mij uw zegevierende getuigenis te laten zijn, al kost het me mijn leven.” Het moet na tien uur in de ochtend geweest zijn toen er twee mannen kwamen die zichzelf onderdirecteuren van het Bureau voor Openbare Veiligheid noemden. Ze keken me aan zonder een woord te zeggen. Vervolgens greep een van hen me bij mijn haar vast en vroeg me nadrukkelijk: “Geloof je nog steeds in Almachtige God?” Omdat ik bleef zwijgen, bulderde de andere politiechef uitzinnig: “Als je niet praat, zul je vandaag door een hel gaan!” Terwijl hij dit zei, brullend als een wild dier, greep hij me bij mijn haar vast en gooide me tegen de grond. Ik kwam zo hard neer dat ik niet in staat was weer op te staan. Ze sleepten me voort aan mijn haar, sloegen me, schopten me en riepen: “Zul je nu praten?” Mijn gezicht brandde van de pijn en tegelijkertijd deed mijn hoofdhuid ondraaglijk veel pijn, alsof ze in stukken was gescheurd. Deze twee beesten met mensenkleding aan zagen er van buiten uit als respectabele heren, maar waren van binnen zo woest en meedogenloos als wilde dieren. Ze deden me nog duidelijker zien dat deze kwaadaardige politieke partij – de CCP – de belichaming van Satan is en dat haar marionetten een bende vormen van boosaardige demonen en kwade geesten! Uiteindelijk zullen Gods vervloekingen hen overkomen! Deze twee politiebazen zagen dat ik niet bereid was me over te geven aan hun despotische macht. In wat leek op maniakale razernij grepen ze daarom mijn haar vast en begonnen me tegen de grond te drukken. Vol overgave schopten en traptten ze me allebei. Vervolgens trokken ze me overeind en traptten fel tegen de achterkant van mijn benen. Zo hard traptten ze me neer, dat ik op mijn knieën op de vloer viel. Bruut zeiden ze: “Kniel en beweeg je niet! Je mag opstaan wanneer je bekent. Als je niet praat, waag het dan niet om op te staan!” Wanneer ik ook maar een beetje bewoog, trokken ze met geweld aan mijn haar en sloegen en schopten me. Drie of vier uur lang zat ik gekniel. Gedurende die tijd sloegen ze me talloze malen omdat ik niet recht kon blijven knielen. Uiteindelijk stortte ik verdoemd op de grond. Ze kafferden me uit en zeiden dat ik deed alsof ik dood was. Onophoudelijk en gewelddadig trokken ze aan mijn haar, zodat het voelde alsof mijn

hoofdhuid van mijn hoofd losgetrokken werd. Op dat moment leek het of mijn hele lichaam in stukjes was gevallen – ik kon geen spier bewegen en leed ondraaglijke pijn. Het voelde alsof mijn hart op enig moment zou ophouden te kloppen. Ik bleef God aanroepen om kracht, en Gods woorden van aansporing en bemoediging kwamen in me op: **“Petrus was in staat God lief te hebben tot in de dood. Toen hij stierf – toen hij gekruisigd werd – had hij God nog steeds lief; hij dacht niet aan zijn eigen verwachtingen en streefde geen glorieuze dromen of overdreven ideeën na en hij streefde er alleen naar om God lief te hebben en aan al Gods plannen te gehoorzamen. Dat is de norm waaraan je moet voldoen voordat je kunt zeggen dat je getuigenis hebt gegeven, voordat je kunt worden beschouwd als iemand die na overwonnen te zijn is vervolmaakt”** (‘De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me vertrouwen en kracht. Ik dacht: ja! Petrus werd ondersteboven aan het kruis genageld omwille van God en bleef in staat om God innig lief te hebben, zelfs toen zijn vlees ondraaglijke pijn leed. Hij overwon het vlees en versloeg Satan. Alleen dit soort getuigenis weerklinkt en is in staat Gods hart te troosten. Ik wil Petrus navolgen, zodat God in mij verheerlijkt kan worden. Al lijdt mijn vlees extreme pijn, het is nog altijd veel minder dan wat Petrus doorstond toen hij ondersteboven aan het kruis werd genageld. Satan wil dat ik God verraad en daarom foltert hij mijn vlees, maar God gebruikt deze gelegenheid om mijn ware liefde voor Hem te vervolmaken. Vandaag zal ik me beslist niet overgeven aan Satan, niet toestaan dat zijn complot slaagt! Ik wil leven om God lief te hebben! Meteen was ik niet langer bang te zullen sterven; ik nam me resoluut voor om mezelf volledig aan God over te geven en ik zwoer op mijn leven dat ik God getrouw zou zijn! Daarop bad ik tot God: “O, Almachtige God, ik ben een geschapen wezen dat u aanbidt en u gehoorzaamt, zoals ik behoort te doen. Ik geef u mijn leven, en of ik nu leef of sterf, ik geloof in u en houd van u!” Meteen nam de pijn in mijn lichaam sterk af, en in mijn hele lichaam en geest was er het gevoel van verlichting en bevrijding. In mijn hart moest ik nu wel een kerkhymne neuriën: “Vandaag aanvaard ik Gods oordeel en zuivering, morgen zal ik Zijn zegeningen ontvangen. Ik ben bereid mijn jeugd te geven en mijn leven op te offeren om de dag van Gods heerlijkheid te zien. O, Gods liefde heeft mijn hart betoverd. Hij werkt en drukt de waarheid uit terwijl Hij mij nieuw leven verleent. Ik ben bereid uit de bittere kelk te drinken en te lijden om de waarheid te verwerven. Ik zal zonder klagen vernedering doorstaan, ik wens mijn leven te besteden aan het vergoeden van Gods vriendelijkheid” (‘Ik wil de dag van Gods heerlijkheid zien’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). De politiebazen waren totaal uitgeput van het kwellen van mij, en

ze stonden daar erg lang zonder iets te zeggen. Uiteindelijk, ten einde raad, beten ze me kwaad toe: “Wacht jij maar!” Vervolgens gingen ze weg. De andere agenten stond bij elkaar te overleggen: “Deze vrouw is zo taai, niemand kan ook maar iets met haar beginnen. Ze is taaier dan Liu Hulan ...” Dit roerde me zo, dat ik mijn tranen niet meer in bedwang kon houden. God was zegevierend! Ik had mezelf simpelweg niet sterk kunnen houden zonder de woorden van Almachtige God die me steeds weer gaven wat ik nodig had, en zonder God die me in het geheim ondersteunde. Almachtige God komen alle roem en lof toe! Uiteindelijk sloot de politie me op in het detentiecentrum.

In het detentiecentrum wilde de politie het nog altijd niet opgeven. Om de paar dagen werd ik verhoord. Bij elk verhoor moest ik in de verhoorkamer zitten voor een raam met tralies. Telkens als mijn antwoorden de agenten niet aanstonden, grepen ze naar me en sloegen me gewelddadig in het gezicht, of grepen ze mijn haar en sloegen mijn hoofd tegen de tralies. Toen dat nog steeds niets uithaalde, raakten ze uitzinnig van woede. Uiteindelijk begrepen ze dat ze met een harde aanpak nergens kwamen, dus stapten ze over op zachte tactieken en probeerden me te verlokken en over te halen. Ze zeiden: “Je kinderen en je man wachten thuis allemaal op je! En je man heeft bij ons voor je gepleit. Praat met ons, dan ben je gauw weer thuis en met hen verenigd.” Ik verafschuwde deze valse woorden. Ze vervulden me van zulke haat voor hen dat ik God in mijn hart vroeg hen te vervloeken. Ik verachtte deze bende lage, schaamteloze, kwaadaardige agenten. Ik nam me voor: wat ze ook proberen, ik geef geen duimbreed toe! In dit leven kan niemand me afbrengen van mijn voornemen om Almachtige God te volgen! Uiteindelijk had de politie alle mogelijkheden uitgeput. Ze sloten me veertig dagen, gaven me een boete van 2000 yuan en lieten me vrij.

Door mijn constante ervaringen ben ik tot het diepe besef gekomen dat het volledig te danken is aan Gods wonderbare daden en almacht dat iemand als ik – een gewone vrouw van het platteland, die eerder geen inzicht of moed had – het hoofd kan bieden aan diverse rondes van foltering om een bekentenis, van wrede kwelling en krenking door de CCP-politie, dat ze duidelijk de reactionaire essentie kan zien van de CCP-overheid die zich koppig tegen God verzet en Gods uitverkoren volk hevige schade berokkent, en dat ze doorheeft hoe de CCP-overheid het publiek misleidt om haar eigen reputatie hoog te houden en haar kwalijke wegen te verbergen. In mijn praktische ervaring ben ik echt gaan beseffen dat Gods woorden een enorm gezag en enorme kracht bezitten, dat de vitaliteit waar God de mens mee uitrust oneindig is, en

dat hiermee alle boze machten van Satan kunnen worden verslagen! Door te lijden, zag ik dat het Gods liefde was die me troostte en bemoedigde en me behoedde voor een dwaalweg. Waar ik ook zal zijn en in welke omstandigheden ik ook zal verkeren, God waakt altijd over me en Zijn liefde is altijd bij me. Het is een eer voor me om deze praktische, ware God te kunnen volgen. Dit soort vervolging en tegenspoed te kunnen meemaken als proeve van Gods wonderbaarlijkheid, Zijn wijsheid en Zijn almacht is een nog groter geluk voor me. Ik hoop vanaf vandaag al het mogelijke te doen om de waarheid na te streven en ware kennis van God te verwerven, God tot het einde toe te beminnen en Hem onverminderd trouw te blijven!

5. Door vervolging en lijden heb ik God zelfs nog meer lief

Door Liu Zhen, provincie Shandong

Ik heet Liu Zhen. Ik ben 78 jaar en ben slechts een gewone christen in De Kerk van Almachtige God. Ik ben Almachtige God dankbaar dat Hij mij heeft gekozen, een oude vrouw uit een plattelandsdorpje die in de ogen van de wereld onopvallend is. Nadat ik het werk van de laatste dagen van Almachtige God had aanvaard, heb ik elke dag tot God gebeden, naar voordrachten van Gods woord geluisterd, ben ik naar bijeenkomsten gegaan en heb ik met mijn broeders en zusters gecommuniceerd. Geleidelijk aan ben ik een aantal waarheden gaan begrijpen en heb ik over bepaalde dingen een duidelijk begrip verkregen. Ik voelde me vervuld van vreugde en ervoer een geluk in mijn leven dat ik daarvoor nog nooit had ervaren. Omdat ik oud ben en moeilijkheden heb met lopen, kon ik niet meer van huis weg om kerkelijke bijeenkomsten bij te wonen. Omdat mijn broeders en zusters met me begaan waren, hielden ze de bijeenkomsten bij mij thuis. Ondanks winterse kou of zomerse hitte misten ze geen enkele bijeenkomst. Wind, regen noch sneeuw weerhielden hen ervan om bij me langs te komen en voor een oude vrouw als ik te zorgen. Met name als er tijdens het lezen van Gods woord iets was wat ik niet begreep, praatten ze er altijd geduldig met me over. Het kwam nooit voor dat ze me links lieten liggen of op me neerkeken. Ik was hier diep door getroffen, want wie had er zonder Gods liefde zoveel geduld en genegenheid voor me opgebracht? Bij de omgang met mijn broeders en zusters merkte ik dat ze heel anders waren dan leken. Wat ze uitleefden, was tolerantie en liefde. Ze konden hun hart openstellen en elkaar oprecht bejegenen, zonder dat er zich afstand of hindernissen tussen hen in bevonden. Ze waren net zo hecht als familie en daardoor voelde ik me zelfs nog zekerder over het werk van Almachtige God. Naarmate ik meer waarheden ging begrijpen, realiseerde ik me dat ik mijn plicht als schepsel moest vervullen, dus zei ik tegen de kerk dat ik plichten op me wilde nemen. Maar omdat ik, vanwege mijn leeftijd, de meeste plichten niet kon uitvoeren, gaf de kerk me plichten die ik thuis als gastvrouw kon uitvoeren. Die accepteerde ik en ik was God dankbaar dat Hij me een plicht had toebedeeld die was gebaseerd op mijn vaardigheden. En op die manier ging ik heel goed met mijn broeders en zusters om en voelde ik, zowel lichamelijk als geestelijk, een aanzienlijke opluchting. Ik had aan een aantal ziektes geleden en daar ging het nu ook beter mee, dus was ik Almachtige God zelfs nog dankbaarder vanwege Zijn genade en barmhartigheid.

Maar die goede tijden waren van korte duur, want samen met mijn broeders en zusters in het dorp werden we door een boosdoener aangegeven. Mijn broeders en zusters werden allemaal door de politie gearresteerd en de partijsecretaris van het dorp had opdracht gekregen om me naar het politiebureau te brengen. Toen ik daar was aangekomen, vroeg de politie me: “Hoe ben je ertoe gekomen om in God te geloven? Waarom geloof je in God?” Ik zei: “In God geloven is een onveranderlijk principe. Doordat we iedere dag Gods woord lezen, kunnen we veel waarheden begrijpen, kunnen we goede mensen zijn naar Gods woord en in het leven het juiste pad bewandelen. Gelovigen in God slaan of vervloeken anderen niet en we houden ons altijd aan de wet. Wat is er dus mis met het geloven in God? Waarom arresteert u ons?” De agent keek me minachtend aan en vroeg met harde stem: “Wie heeft je het evangelie gepredikt? Is er nog iemand anders in je familie die gelooft?” Ik zei dat ik de enige in mijn familie was die geloofde. Ze zagen dat ze geen informatie uit me konden krijgen, dus lieten ze me dezelfde dag weer vrij. Toen ik daar wegging, vroeg ik me af waarom de politie me zo makkelijk had laten gaan. Pas toen ik weer thuis was, merkte ik dat, toen mijn familie had ontdekt dat ik naar het politiebureau was meegenomen, ze van hun netwerk gebruik hadden gemaakt en 3000 yuan aan de politie hadden betaald om me vrij te krijgen. Maar de politie zaaide nog steeds onenigheid tussen mij en mijn familie door hun te vragen mij te verhinderen om in God te geloven. Mijn schoondochter maakte hier ruzie over met mijn zoon en dreigde zichzelf van kant te maken door pesticide te drinken als ik in God bleef geloven. Op dat moment realiseerde ik me dat de CCP-politie tot op het bot verrot was. Ik had een familie die volkomen in vrede leefde en toch hadden ze de zaak zo opgestookt dat we elkaar zo ongeveer naar de keel vlogen! Ik geloofde in de ene ware God die alles in de hemel en op aarde had geschapen. En in deze tijd is Almachtige God ons komen redden door ons te vragen de waarheid te begrijpen, een menselijke gelijkenis uit te leven, te spreken en te handelen op een manier die overeenkomt met ons geweten en ons besef van wat juist is en geen dingen te doen die tegen onze menselijkheid en moraliteit ingaan. Het enige wat ik deed, was thuisblijven, Gods woord lezen, bijeenkomsten houden en mijn plicht vervullen, maar de CCP-politie probeerde me erin te luizen en beschuldigde me van “het verstoren van de openbare orde”. Op schandalige wijze verdraaiden ze de feiten, verdraaiden ze de waarheid opzettelijk en beschuldigden ze mensen naar willekeur van misdaden die ze niet hadden begaan! Satan is werkelijk verachtelijk. Het was niets minder dan schaamteloze lasterpraat en kwaadwillige smaad. De politie had van de informant vernomen dat ik thuis bijeenkomsten hield met mijn broeders en zusters, dus bleven ze me daarna lastigvallen. Kort daarop brachten ze me

naar het politiebureau om me te ondervragen en bedreigden ze me met de woorden: “Geef ons de namen van je kerkelijke leiders en de mensen die je tijdens bijeenkomsten thuis ontvangt, anders sturen we je naar de gevangenis!” Sober maar oprecht antwoordde ik: “Ik weet niets. Ik heb u niets te zeggen!” De politie raakte in een onbeschrijflijke woede, maar omdat God me beschermde, durfden ze geen vinger naar me uit te steken.

Nadat de politie me weer had laten gaan, bleven ze toezicht op me houden, in de vage hoop me als aas te gebruiken om een “grotere vis” te vangen. Ik was bang om mijn broeders en zusters hierin te betrekken, dus durfde ik niet langer met hen in contact te blijven, waarna ik wegviel uit het kerkelijke leven. Zonder kerkelijk leven voelde mijn hart leeg en zonder toevlucht; geleidelijk aan raakte ik vervreemd van God. Iedere dag bracht ik door in paniek en vrees. Ik was doodsbang dat de politie me weer zou komen halen. In het verleden had ik iedere dag doorgebracht met het luisteren naar Gods woord, naar preken en communicatie, maar dat was nu onmogelijk, want als ze me zagen bidden of ik zelfs maar het woord “God” uitsprak, zou ik van mijn familie de volle laag krijgen. Mijn schoondochter sprak voortdurend koel tegen me omdat ik van de politie een boete had gekregen en mijn man en mijn zoon maakten me om de haverklap verwijten. De familie, die eens mijn geloof in Almachtige God had gesteund, verzette zich nu tegen me en viel me op allerlei manieren lastig. Daardoor voelde ik me ontzettend bedroefd, voelde mijn geest zich ontzettend verdrukt en leefde ik in een duisternis en pijn die ik nooit eerder had gevoeld. Omdat ik geen voordrachten van Gods woord had om naar te luisteren en niet met mijn broeders en zusters kon communiceren, voelde mijn geest zich ontzettend verdord. Iedere nacht lag ik in bed te woelen en kon ik niet slapen. Vaak miste ik de gelukkige tijden die ik met mijn broeders en zusters tijdens bijeenkomsten had doorgebracht. Op dergelijke momenten haatte ik de CCP-overheid. Die had al deze ellende veroorzaakt, had ervoor gezorgd dat ik de rechten van een schepsel was kwijtgeraakt om vrijelijk in God te geloven en God te aanbidden, die had ervoor gezorgd dat ik mijn kerkelijke leven was kwijtgeraakt en niet langer meer met mijn broeders en zusters kon communiceren over Gods woord en mijn plichten kon volbrengen. In mijn ellende kon ik enkel nog maar in stilte tot God bidden: “O, God! Ik leef in duisternis, ik heb het gevoel dat mijn geest verdord is geraakt en ik wil het kerkelijke leven met mijn broeders en zusters leven. O, God! Ik vraag u een pad voor me te openen!”

Ik kwam voor God en bleef op die manier tot Hem roepen en God verhoorde waarlijk mijn gebeden, want Hij regelde dat mijn broeders en zusters me kwamen opzoeken. Een van mijn

zusters wist dat ik vaak naar het katoenveld ging om katoen te plukken, dus ging ze daar heimelijk heen om met me te kunnen praten. We spraken een tijd af om daar bijeenkomsten te houden. Iedere keer dat we elkaar ontmoetten, was ik al vroeg buiten op het veld katoen aan het plukken en terwijl alle anderen aan de lunch zaten, zat ik met mijn zuster in het veld gehurkt om Gods woord te lezen. Wanneer ik mijn zuster zag, was het net alsof ik een familielid zag dat ik lang geleden was kwijtgeraakt. Onwillekeurig moest ik huilen van geluk. Ik vertelde haar over het onrecht en de ellende die ik had meegemaakt en over het onbegrip dat er in de familie heerste. Ze troostte me terwijl Gods woorden me laafden, ze communiceerde met me over Gods wil en geleidelijk aan begon er verbetering te komen in mijn gesteldheid. Zo had de vervolging door de CCP-overheid ervoor gezorgd dat ik alleen nog maar gehurkt in een katoenveld bijeenkomsten kon houden. Op een dag lasen we een passage uit Gods woord: **“Onder jullie is er niemand die door de wet wordt beschermd. Integendeel, jullie worden gestraft door de wet en daar komt als bemoeilijkende factor bij dat niemand jullie begrijpt, noch familieleden, noch ouders, noch vrienden, noch jullie collega’s. Niemand begrijpt jullie. Wanneer God jullie afwijst, houdt het leven op aarde voor jullie zeker op. Mensen kunnen het echter toch niet verdragen om God te verlaten. Dit is de betekenis van Gods overwinning van mensen en dit is Gods glorie. [...] Zegeningen ontvang je niet in een of twee dagen. Ze moeten via veel opoffering verdiend worden. Dat wil zeggen: jullie moeten een gelouterde liefde hebben, een groot geloof en de vele waarheden, waarvan God wil dat jullie je ze toe-eigenen. Bovendien moeten jullie gericht zijn op gerechtigheid, je nooit laten ontmoedigen of zwichten en een constante en onverminderde liefde voor God hebben. Vastberadenheid wordt van jullie verlangd, evenals verandering in de gezindheid van jullie leven. Jullie moeten genezen van jullie verdorvenheid en alle orkestratie van God zonder klachten accepteren en zelfs gehoorzaam zijn tot in de dood. Dit is wat jullie zouden moeten bereiken. Dit is het uiteindelijke doel van Gods werk en de eisen die God aan deze groep mensen stelt”** (‘Is het werk van God zo eenvoudig als men denkt?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Uit Gods woord begreep ik dat waar ik nu aan leed iets was wat ik moest verdragen. China is een land dat wordt geregeerd door atheïsme, waar gelovigen in God worden vervolgd en te schande worden gebracht. Maar dit lijden was slechts tijdelijk en beperkt van aard en was zorgvuldig door God geregeld om mijn geloof in en gehoorzaamheid aan Hem te vervolmaken, zodat ik in de toekomst Gods belofte en zegeningen beter kon ontvangen. Ik had nu geen andere wensen, want het was genoeg dat ik God had. Tegelijkertijd zag ik dat de wetten die door de

CCP-overheid waren opgesteld alleen maar trucs waren om mensen te misleiden. Tegen de buitenwereld wordt beweerd dat ze vrijheid van godsdienst steunen, maar in werkelijkheid hebben gelovigen in God niet eens het recht om Gods woord te lezen of bijeenkomsten te houden. Ze tolereren het bestaan van gelovigen in God gewoonweg niet en staan niet toe dat mensen God volgen of het juiste pad in het leven bewandelen. Zoals de woorden van Almachtige God zeggen: **“Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken!”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De hemel en de aarde die door God zijn geschapen, zijn enorm, maar in China kunnen gelovigen in God nergens terecht. Iedereen die in God gelooft, lijdt onder arrestatie en vervolging door de CCP en beperking van vrijheid. De CCP wil niets liever dan alle gelovigen in God ombrengen en China omvormen tot een goddeloze natie. De CCP is heel verdorven, slecht en reactionair. Ze is waarlijk onverenigbaar met God en is een vijand van God die Zijn bestaan niet kan dulden!

En dus bleef ik in het geheim mijn zuster in het katoenveld ontmoeten. Maar de tijd verstreek en het zou spoedig winter zijn. De bladeren van de katoenplanten verdorden al en vielen af, zodat het katoenveld ons geen dekking meer kon bieden om bijeenkomsten te houden. Zo zat ik opnieuw zonder broeders en zusters met wie ik over Gods woord kon communiceren. Aanvankelijk kon ik me aan Gods woord houden en kon ik een normale betrekking met God handhaven, maar zonder de voorziening en lfenis van Gods woord werd mijn geest hoe langer hoe verdorder en droger en duurde het niet lang voordat ik weer in duisternis viel. Ik had het gevoel alsof ik van de hemel in de hel was neergedaald en verkeerde in een dusdanige ellende dat de dood te verkiezen zou zijn. Mijn familie geloofde de leugens van de politie, dus hielden ze me iedere dag in de gaten en bedreigden ze me met slaag als ik in Almachtige God zou blijven geloven. Thuis durfde ik niet te bidden. Ik kon alleen bidden wanneer ik me ’s nachts onder de dekens verborg of wanneer er niemand anders thuis was. Op die manier ging elke dag voor me voorbij. Bovendien moest ik, behalve de verwijten van mijn familie ook de geruchten en het geroddel van de dorpelingen verduren. Nu ik met al die dingen te maken had, voelde ik me bijzonder ellendig. In geestelijk opzicht voelde ik me zwak en hulpeloos en iedere dag was ik neerslachtig. Nu ik het kerkelijke leven had verloren, Gods woord niet kon lezen en mijn broeders en zusters niet meer kon zien, voelde mijn leven ellendig en had het alle vreugde verloren. Ik dacht eraan hoe Gods woorden me vroeger altijd troost brachten wanneer ik me

ellendig en zwak voelde, hoe mijn broeders en zusters me geduldig steunden en hoe ik me, nadat ik Gods wil had begrepen, direct op mijn gemak en bevrijd voelde en mijn opgewektheid weer toenam. Maar nu had ik, vanwege die vervolging en het toezicht door de politie het recht verloren om Gods woord te lezen en kon ik zelfs mijn broeders en zusters niet zien. Iedere dag was een lange, bittere worsteling en toen ik zag hoe ik leefde zonder dat ik het gevoel had te leven, alsof ik dood was, en toen ik dacht hoezeer ik vroeger van leven was vervuld toen ik in Gods aanwezigheid in de kerk leefde, voelde ik me gekweld en ellendig. En toen ik eraan dacht hoe mijn familie door de CCP was bedrogen en misleid, hoe ze me niet begrepen en hoe ze met de CCP waren meegegaan bij het beperken van mijn vrijheid, voelde ik me nog ongelukkiger. Maar juist toen ik het gevoel had dat ik geen kant meer op kon, bad ik voortdurend tot God en smeekte ik Hem een pad voor me te openen: “O, God! Nu kan ik uw woord niet lezen en kan ik het kerkelijke leven niet leven en is dit leven voor mij te veel om te dragen. O, God! Mijn familie is bedrogen door de CCP-overheid en probeert uit alle macht te voorkomen dat ik in u geloof. Help me alstublieft van uw daden te getuigen en zorg ervoor dat ze niet langer door Satan worden misleid en gebruikt. O, God! Ik wil mijn familie aan u toevertrouwen en ik vraag u me een uitweg te wijzen.”

God zij dank heeft Hij echt mijn gebeden aangehoord. Een tijdje daarna viel ik op een avond vlak voor mijn bed opeens flauw. Mijn echtgenoot schrok zich een ongeluk en wist niet wat hij moest doen, dus belde mijn zoon snel de spoedeisende hulp. Toen het eerste ziekenhuis dat reageerde, hoorde dat de patiënt een oude vrouw was die ernstig ziek was, weigerden ze me te accepteren. Toen belde mijn zoon naar de spoedeisende hulp van een ander ziekenhuis en daar zei de dokter dat ik niet veel kans meer had om weer bij bewustzijn te komen, dat het zinloos was om ook maar iets te ondernemen om me te redden en dat mijn familie zich maar op het ergste moest voorbereiden. Maar mijn zoon weigerde om op te geven en bleef net zo lang smeken tot ze wel moesten toegeven dat ik naar het ziekenhuis mocht komen. Maar zelfs nadat ik was geholpen, bleef ik toch bewusteloos. De dokters konden niets meer doen en mijn familie was er zeker van dat ik het niet zou overleven. Maar voor God is niets onmogelijk, want op dat moment gebeurde er een wonder! Nadat ik achttien uur lang diep in coma had gelegen, kwam ik langzaam weer bij bewustzijn. Alle aanwezigen waren verbijsterd. Toen ik mijn ogen open deed en de dokters zag, dacht ik dat ik naar engelen keek. Ik vroeg ze waar ik was. Een van hen vertelde me dat ik in het ziekenhuis lag en terwijl ze snel mijn vitale functies controleerden,

bleven ze maar mompelen: “Het is echt een wonder ...” Niet lang daarna kon ik rechtop zitten en had ik een ontzettende honger. De verpleegster gaf me te eten en toen ik klaar was met eten, voelde ik me vol energie en kracht. Ik wist dat dit een van de wonderbaarlijke daden was van Almachtige God, dat God mijn gebeden had verhoord en een weg voor me had geopend. Toen ik op bed zat, kon ik niet anders dan vol lof tot God zingen. De dokter was hoogst verbaasd en kon enkel maar vragen: “Mevrouw, wie is die God waar u in gelooft?” Toen zei ik: “ik geloof in de ene ware God die alle dingen in de hemel en op aarde heeft geschapen – Almachtige God!” Daarop keek de dokter me geschokt aan en keek mijn familie verrast en blij toen ze me zagen zingen. Nadat ik uit het ziekenhuis was gekomen, ging ik naar huis. Eén voor één kwamen mijn burens langs en zeiden: “Het is verbazingwekkend! De dokters zeiden dat er geen hoop meer voor je was, maar toch ben je weer wakker geworden. Het is een wonder!” Ik getuigde voor hen van God en zei dat dit was te danken aan Gods grote kracht, dat God me had gered, dat ik zonder God nu dood was geweest en dat het God was die me een tweede kans had gegeven om te leven. Ik vertelde ze ook dat de hele mensheid door God geschapen was, dat God ons het leven heeft gegeven, dat God ons leven beheert en daar de leiding over heeft, en dat mensen zich niet van Gods leiding kunnen afwenden, want je afwenden van God komt neer op de dood. Nadat ze dit hadden meegemaakt, verzette mijn familie zich niet langer tegen mijn geloof in God en gaf God me ook nog een onverwachte zegening – mijn man accepteerde ook Gods huidige fase van werk. Daarna ging mijn man vaak met me mee naar bijeenkomsten om te communiceren en ik voelde me ongelooflijk gelukkig, vredig en veilig. Daarna leefde ik iedere dag in vreugde omdat ik waarlijk Gods almacht en wijsheid had gezien en ik dankte en prees God vanuit het diepst van mijn hart!

Door mijn ervaring ben ik echt gaan begrijpen dat wat God iemand ook aandoet, Hij dat uit liefde doet. Hij geeft Satan weliswaar toestemming om me te vervolgen, maar daarachter liggen Gods goede bedoelingen. De CCP wilde mijn arrestatie en vervolging gebruiken om te zorgen dat ik God zou mijden en God zou verraden, maar ze hadden geen idee dat Gods wijsheid wordt uitgeoefend gebaseerd op de trucs van Satan. Niet alleen is de onderdrukking door de CCP er niet in geslaagd dat ik God ben gaan mijden of God heb verraden, maar in plaats daarvan kon ik daardoor duidelijk de kwaadaardige essentie van de CCP zien die zich verzet tegen God en optreedt tegen de Hemel. Bovendien is hierdoor mijn zekerheid versterkt dat het woord van Almachtige God de waarheid, de weg en het leven is! Ik heb ook de enorme kracht en de

wonderbaarlijke daden van God kunnen zien, waardoor mijn liefde voor en trouw aan God zijn versterkt. Zoals het woord van Almachtige God zegt: **“In mijn plan heeft Satan me bij elke stap op de hielen gezeten, en, als contrast van mijn wijsheid, altijd geprobeerd manieren en middelen te vinden om mijn oorspronkelijke plan te verstoren. Maar zou ik kunnen bezwijken voor zijn bedrieglijke plannen? Alles in de hemel en op aarde dient mij – zouden de bedrieglijke plannen van Satan anders kunnen zijn? Dit is precies het kruispunt van mijn wijsheid, het is precies datgene wat wonderbaarlijk is aan mijn daden en het is het principe van de werking van mijn hele managementplan”** (‘Hoofdstuk 8’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Hoe meer de CCP zich ongeremd tegen God verzet en Gods uitverkorenen vervolgt, des te beter we dit kunnen onderscheiden en verzaken, en des te beter we de waarheid kunnen begrijpen en Gods wijsheid en wonderbaarlijke daden kunnen kennen. Ook groeit ons geloof in het volgen van God en kunnen we beter klinkende getuigenis voor God geven. Door het ervaren van de vervolging door de CCP zag ik duidelijk dat Satan in het werk van God eenvoudigweg als contrast dient en een dienend voorwerp voor God is en ben ik duidelijker Gods vurige wens te weten gekomen om de mensheid te redden. Met wat voor moeilijkheden en hindernissen ik ook te maken krijg, ik wil in de toekomst, zo goed als ik kan, mijn plichten vervullen en mijn deel doen om aan Gods wil te voldoen.

6. Nu ik ontbering heb doorstaan, is mijn liefde voor God nog sterker

Door Zhou Rui, provincie Jiangxi

Mijn naam is Zhou Rui en ik ben een christen in De Kerk van Almachtige God. Vanaf de tijd dat ik dingen begon te begrijpen, zag ik hoe mijn ouders van 's ochtends tot 's avonds hard werkten op het land om in hun onderhoud te voorzien. Ondanks hun aanzienlijke inspanningen, verdienden ze elk jaar maar heel weinig geld. Daarom leefde ons gezin altijd in grote armoede. Steeds als ik de machtige en invloedrijke mensen zag die het heel geriefelijk hadden zonder hard te hoeven werken, was ik jaloers. Daarom nam ik een vast besluit: als ik groot was, zou ik beslist een succesvolle carrière hebben, of bij de overheid werken om iets te doen aan de armoede en achterstand van mijn familie. Zo zouden ook mijn ouders het leven van rijke mensen kunnen leiden. Vele jaren ploeterde ik om dit ideaal te verwezenlijken, maar nooit kon ik krijgen wat ik wilde; ik bleef in armoede leven. Vaak zuchtte ik uit bezorgdheid omdat al mijn drukke pogingen geen aantoonbaar resultaat hadden gehad, en langzaamaan verloor ik mijn vertrouwen in het leven. Net toen ik de moed begon te verliezen en wanhoopte over het leven, kwam de redding van de laatste dagen van de hand van Almachtige God over me. Uit Zijn woorden haalde ik enkele waarheden en kwam ik te weten wat de diepste reden is van het lijden van de mens in de wereld. Ook begreep ik hoe mensen moesten leven om een leven vol betekenis en waarde te kunnen leiden. Vanaf dat moment, hoe verward en hulpeloos ik ook was geweest, vond ik mijn richting in het leven. Depressie en neerslachtigheid legde ik af, ik voelde me opnieuw vitaal en voelde dat ik weer toekomst had, en ik zag hoop in het leven. Later reisde ik van plek naar plek om vol energie Gods redding van de laatste dagen te verkondigen, zodat ook mensen die nog altijd leden en hulpeloos waren deze bijzonder zeldzame redding mochten verkrijgen. Ik had echter niet verwacht dat ik, tijdens het verspreiden van het evangelie, twee keer gevangengenomen zou worden door de Chinese overheid en wrede, onmenselijke foltering zou ondergaan ... In deze donkere put van verschrikkingen verliet Almachtige God nooit mijn zijde. Zijn woorden gaven me geloof en kracht, waardoor ik steeds opnieuw zegevierde over Satans duistere machten, en mijn liefde voor God versterkt werd.

Het was een dag in juni 2003. Twee van mijn broeders en ik waren naar een dorp gegaan om het evangelie te verspreiden. Daar gaf een kwaadaardige persoon ons aan. Vijf of zes politiemannen in drie politieauto's raceten op ons af en sloegen ons in de boeien zonder ook maar iets te vragen. Duwend en schoppend dwongen ze ons de auto's in. We werden naar het

Bureau voor Openbare Veiligheid gereden. In de auto was ik nauwelijks bang. Ik had altijd gevonden dat het verspreiden van het evangelie ten doel had om mensen redding te bieden en dat wij dus niets verkeers hadden gedaan. Eenmaal op het bureau zou ik de situatie uitleggen en zou de politie ons laten gaan. Hoe had ik kunnen weten dat de politieagenten van de Chinese overheid wreder en barbaarser waren dan welke schurken of boosaardige tirannen ook? Op het bureau gaf de politie ons niet eens een kans om uitleg te geven: we werden elk naar een andere plek meegenomen en afzonderlijk ondervraagd. Zo gauw ik de verhoorkamer binnen was, bulderde een agent tegen me: “Het beleid van de Communistische Partij is: ‘Inschikkelijkheid voor wie bekent en strengheid voor wie zich verzet.’ Weet je dat?” Vervolgens vroeg hij naar mijn persoonsgegevens. Omdat mijn antwoorden hem niet bevielen, kwam er een andere agent naast me staan die bromde: “Bah. Je speelt niet mee. We zullen je een lesje moeten leren om te zien of je dan de waarheid zult zeggen.” Hij zwaaide met zijn hand en zei: “Breng een paar bakstenen, dan kunnen we hem straffen!” Zodra hij dit gezegd had, kwamen er twee agenten aan die een van mijn handen over mijn schouder naar beneden langs mijn rug trokken en de andere hand bruto omhoog draaiden. Vervolgens boeiden ze mijn handen met kracht aan elkaar vast. Onmiddellijk voelde ik ondraaglijke pijn, alsof mijn armen elk moment konden breken. Hoe zou iemand die zo zwak was als ik zulke pijniging kunnen verdragen? Een ogenblik later stortte ik neer op de vloer. Hierop trokken de kwaadaardige agenten de handboeien bruusk omhoog en schoven ze twee bakstenen tussen mijn handen en mijn rug. Een abrupte, scherpe pijn schoot regelrecht naar mijn hart, alsof duizenden mieren door mijn botten aan het knagen waren. Ik verging van de pijn en gebruikte alle kracht die ik nog had om God te smeken: “Almachtige God, red mij. Almachtige God, red mij ...” Ik had op dat moment Gods redding van de laatste dagen nog maar zo’n drie maanden eerder aanvaard, had nog niet veel van Zijn woorden paraat en begreep nog maar een heel klein aantal waarheden. Maar ik smeekte aanhoudend, en God gaf me vertrouwen en kracht en deed een vaste overtuiging in me postvatten: ik moest getuigenis geven voor God en onder geen beding mocht ik me overgeven aan Satan! Ik zette me daarom schrap en weigerde totaal om nog een enkel woord te zeggen. De geagiteerde, geïrriteerde agenten pasten een andere slinkse truc toe om te proberen me eronder te krijgen. Ze plaatsten twee bakstenen op de grond en dwongen me om daarop te knielen. Tegelijkertijd trokken ze mijn handboeien hard omhoog. Onmiddellijk deden mijn armen zo ondraaglijk veel pijn, dat het voelde of ze gebroken waren. Ik bracht mezelf ertoe om een paar minuten geknield te blijven; toen viel ik weer op de vloer en bleef bewegingloos liggen. De agenten hesen me met geweld weer omhoog aan mijn

boeien en dwongen me om opnieuw geknield te blijven zitten. Op deze manier martelden ze me steeds weer. Het was hartje zomer, dus ik leed niet alleen immense pijn, maar had het ook heet. Druppels zweet parelden onophoudelijk over mijn gezicht omlaag. Het viel me zo zwaar om het vol te houden, dat ik moeite had met ademen en bijna flauwviel. Maar deze bende kwaadaardige agenten schepte alleen maar plezier in mijn ongeluk. “Gaat het goed met je?” vroeg een van hen. “Als je blijft weigeren te praten, hebben we nog veel meer manieren om je aan te pakken!” Ik bleef zwijgen, waardoor ze kookten van frustratie. Ze zeiden: “Dus je hebt nog niet genoeg gehad? Opnieuw!” Na twee of drie uur van deze kwelling deed mijn hele lichaam zeer en had ik geen kracht meer over. Ik viel op de vloer, kon me niet bewegen en verloor zelfs alle controle over mijn blaas en darmen. Nu ik de wrede foltering van deze agenten onderging, haatte ik mezelf oprecht omdat ik voorheen zo blind en onwetend was geweest. Naïef genoeg had ik gedacht dat men bij het Bureau voor Openbare Veiligheid redelijk was, dat de politie het recht in acht zou nemen en me zou vrijlaten. Ik had nooit verwacht dat ze zo kwaadaardig en wreed zouden zijn om te proberen door foltering een bekentenis uit me te dwingen, zonder het geringste bewijs, dat ze me bijna dood zouden folteren. Ze zijn werkelijk uiterst kwaadaardig! Ik lag op de vloer alsof ik in stukjes was gebroken en kon me niet bewegen, al had ik het gewild. Ik wist niet wat voor foltering ze verder nog voor me in gedachten hadden, en hoe veel langer ik het nog zou kunnen volhouden. In mijn leed en hulpeloosheid kon ik alleen maar God doorlopend smeken om kracht, zodat ik het kon blijven volhouden. God hoorde mijn smeekbeden aan en had medelijden met me. Hij bracht me een van zijn uitspraken in herinnering: **“Nu is het cruciale moment. Zorg dat je niet ontmoedigd of terneergeslagen bent. Je moet in alles vooruitkijken en niet terugkeren. [...] Zolang er nog een ademtocht in je is, moet je tot het eind volhouden; alleen dat is het waard om geprezen te worden”** (‘Hoofdstuk 20’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me enorm veel vertrouwen en kracht. Ze waren zo waar! Omdat ik over het pad van licht en rechtvaardigheid ging, moest ik het vertrouwen hebben om vol te houden; al moest ik mijn laatste adem uitblazen, ik moest volhouden tot het einde! Gods woorden zoemden van levenskracht. Ze gaven me het vertrouwen en de moed om deze kwade demonen tot het einde te bevechten. Langzaam keerde ook iets van mijn lichamelijke kracht terug. De politie bleef me verhoren, en trapte genadeloos op mijn voeten tot die vermorzeld en verbrijzeld waren. Maar ik voelde geen pijn meer. Ik wist dat dit kwam door Gods wonderbare daden. Hij had medelijden met me gehad en Zich bekommerd om mijn zwakte, en had daarom

mijn leed verlicht. Later hield de politie ons vast wegens de aanklacht dat we ‘de openbare orde verstoorden’. Die nacht werden we elk aan een afzonderlijk blok cement van zo’n 150 kilo geboeid. Daar bleven we aan vast zitten tot de volgende avond. Toen werden we opnieuw naar het plaatselijke detentiecentrum vervoerd.

Het detentiecentrum binnengaan was alsof we in een soort hel gedumpt werden. De gevangenvaarders dwongen me om gekleurde gloeilampjes aaneen te rijgen. In het begin moest ik er zesduizend per dag aaneenrijgen, maar op den duur nam het aantal elke dag toe, uiteindelijk tot twaalfduizend. Als gevolg van deze buitensporige dagelijkse werklust sletten mijn vingers tot op het bot – en nog altijd kon ik de klus niet geklaard krijgen. Ik had geen keuze en moest de lampjes de hele nacht blijven rijgen. Soms kon ik het echt niet aan en wilde ik even slapen, maar zodra men dat zag, werd ik hardvochtig afgeranseld. De bewaarders juttten zelfs de pestkoppen onder de gevangenen op door hardop te zeggen: “Als deze gedetineerden het werk niet af krijgen of niet goed doen, moeten jullie hun een paar ‘penicilline’-injecties geven.” Met een ‘penicilline’-injectie bedoelden ze een knietje in het kruis van een gevangene, een harde elleboogstoot in het midden van zijn rug als hij voorovergebogen stond van de pijn, en dan met de hak op zijn voet trappen. Door deze wrede methodiek vielen sommigen ter plekke flauw, en men kon er zelfs permanent verlamd van raken. In deze duivelse gevangenis moest ik elke dag zware arbeid verrichten, en daarbovenop wrede afranselingen incasseren. Daar kwam bij dat de drie maaltijden die we elke dag voorgezet kregen nog niet goed genoeg waren voor honden of varkens. De maaltijden bestonden uit niet op smaak gebracht radijsblad en waterspinazie (vaak met rotte bladen en wortels, zand en modder), zo’n 150 gram rijst en een kop water waarin de rijst gewassen was. De hele dag door had ik zo’n honger, dat mijn maag onophoudelijk knorde. In dit soort omgeving had ik alleen Almachtige God om op te vertrouwen. Steeds als ik geslagen werd, bad ik naarstig en smeekte ik God om vertrouwen en kracht, zodat ik Satans verleidingen kon weerstaan. Na meer dan twintig dagen geteisterd en gekweld te zijn, was mijn lichaam onherkenbaar vermagerd: ik had geen kracht in mijn armen en benen, kon niet rechtop staan en had niet eens de kracht om mijn armen uit te strekken. Desondanks waren de ontspoorde bewakers niet alleen onverschillig ten aanzien van mijn lot, maar verduisterden ze zelfs de paar honderd yuan die mijn familie me had gestuurd. In de loop van de tijd werd mijn lichamelijke toestand steeds erger. Ik werd zo zwak, dat ik in mezelf klaagde zonder het te kunnen helpen: waarom laten ze in dit land iemand die in God gelooft zo zwaar lijden? Is de reden waarom ik

het evangelie verspreid dan niet dat ik mensen voor God wil brengen om Gods redding te ontvangen? En ik heb niet eens een misdaad gepleegd ... Hoe meer ik hierover nadacht, hoe moeilijker het te dragen viel en hoe onrechtvaardiger ik me behandeld voelde. Ik kon alleen maar aanhoudend tot God bidden en Hem smeken om medelijden met me te hebben en me te redden. In al mijn ellende en hulpeloosheid bracht God een hymne van Zijn uitspraken in mijn herinnering: “[...] **2 Misschien herinneren jullie je allemaal deze woorden: ‘De geringe last die we tijdelijk te dragen hebben, brengt ons een eeuwige luister, die alles omvat en alles overtreft.’** Deze woorden beschrijven wat God in de laatste dagen tot stand zal brengen. En ze zullen worden volbracht in hen die geteisterd zijn door de grote rode draak in het land waar deze zich bevindt. De grote rode draak vervolgt God en is de vijand van God. In dit land zijn zij die in God geloven dus onderworpen aan vernedering en vervolging. Daarom worden deze woorden in jullie groep mensen de realiteit. **3 Het is bijzonder zwaar voor God om Zijn werk te volbrengen in het land van de grote rode draak, maar het is door deze moeite dat God een fase van Zijn werk doet om Zijn wijsheid en wonderbaarlijke daden openbaar te maken. God grijpt deze gelegenheid aan om deze groep mensen compleet te maken. Vanwege het lijden van mensen, hun kaliber en de hele satanische gezindheid van mensen in dit onreine land doet God Zijn werk van zuivering en overwinning, zodat Hij hierdoor glorie verkrijgt en hen kan winnen die getuigen van Zijn daden. Dit is de volledige betekenis van alle offers die God heeft gebracht voor deze groep mensen**” (‘Jullie zijn degenen die Gods erfdeel zullen ontvangen’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods woorden gaven me enorme troost en aanmoediging en lieten me Zijn wil begrijpen. Omdat we in God geloven in een atheïstisch land, is het ons lot om dwang en vervolging door de demon Satan te verdragen. Maar het is God die toestaat dat wij aan deze kwellings onderworpen worden; daarom is dit soort lijden waardevol en betekenisvol. Het is precies door middel van dit soort vervolging en lijden dat God de waarheid in ons plant, waarmee Hij ons geschikt maakt om Zijn belofte te dragen. Dit ‘lijden’ is Gods zegen, en God trouw te kunnen zijn onder dit lijden is een blijk van Gods overwinning over Satan. Ook is het een overtuigend bewijs dat ik door God gewonnen ben. Omdat ik God volg, overwoog ik, lijd ik vandaag onder zulke vervolging door de demonen van de Chinese Communistische Partij. Dit is God die mij een bijzondere gunst verleent, dus eigenlijk hoor ik me te onderwerpen aan Gods orkestratie, en deze blijmoedigheid ondergaan en aanvaarden met een standvastig, vredig gemoed. Nog een andere uitspraak van God, gedaan in het Tijdperk van Genade, kwam in mijn herinnering: **“Gelukkig wie vanwege de**

gerechtigheid vervolgd worden, want voor hen is het koninkrijk van de hemel” (Matteüs 5:10). Op dat moment had ik zelfs nog meer vertrouwen en kracht. Hoezeer Satan en zijn demonen me ook zouden kunnen folteren, ik was vastberaden om niet aan hen toe te geven en ik zwoer dat ik zou getuigen en God tevreden zou stellen! Gods woorden, die gezag en kracht hadden, hadden een einde gemaakt aan de desolaatheid en hulpeloosheid die ik had gevoeld. Ze hadden verlichting gebracht van de verwoestende lichamelijke kwelling waaraan ik was onderworpen. Ze lieten me het licht in de duisternis zien, en mijn geest werd sterker en onverzettelijker.

Later, hoewel men geen enkel bewijs had, veroordeelde de Chinese overheid me tot een jaar heropvoeding door arbeid. De politie vervoerde me naar het werkkamp, waar de gevangenvaarders zagen dat ik uitgemergeld was en er nauwelijks nog als een mens uitzag. Omdat ze bang waren dat ik zou sterven, durfden ze me niet toe te laten, dus moest de politie me wel mee terug nemen naar het detentiecentrum. Inmiddels had de politie me zozeer gefolterd, dat ik niet kon eten. Maar niet alleen gaven ze me geen medische verzorging, ze zeiden zelfs dat ik deed alsof. Toen bleek dat ik geen eten kon doorslikken, lieten ze iemand mijn mond openwrikken en goten ze het eten onder dwang naar binnen. Omdat ik moeite had met slikken, sloegen ze me. In totaal werd ik drie keer onder dwang gevoerd en geslagen als een vodenpop. Toen ze geen eten meer bij me naar binnen konden gieten, moesten ze me wel naar het ziekenhuis brengen. Uit onderzoek bleek dat mijn aderen verhard waren; mijn bloed was een zwarte brij geworden en kon niet goed doorstromen. De dokter zei: “Als deze man nog langer wordt vastgehouden, is het zeker dat hij sterft.” En toch wilde de haatdragende, kwaadaardige politie me nog altijd niet laten gaan. Later, toen mijn leven aan een zijden draadje hing, zeiden de andere gevangenen dat er geen hoop meer voor me was en dat ik er gegarandeerd geweest was. Inmiddels leed ik extreme pijn. Ik voelde dat, omdat ik zo jong was en nog maar kort geleden Gods werk van de laatste dagen had aanvaard, er nog zo veel voor me was om van te genieten, en ik de dag van Gods glorie nog niet had meegemaakt. Ik had er beslist nog niet in berust dat de Chinese overheid me dood zou martelen. Ik had een volslagen verachting voor deze bende totaal harteloze, kwaadaardige agenten, en nog meer haatte ik dit perverse, hemeltergende, boosaardige, satanische regime, ofwel de Chinese overheid. Het was de overheid die me had beroofd van mijn vrijheid om de ware God te volgen, de overheid die me naar het randje van de dood had gebracht en me niet toestond de ware God te aanbidden. De Communistische Partij

verzet zich verwoed tegen God, vervolgt christenen op een wrede manier, wil iedereen die in God gelooft uitroeien en wil van China een goddeloos gebied maken. Deze boze demon Satan is waarlijk de vijand die zich onverzoenlijk tegen God verzet, en bovendien: het is de vijand die ik nooit kan vergeven. Ik nam me voor dat ik, zelfs als ik die dag nog zou worden doodgemarteld, absoluut niet zou inschikken en absoluut niet zou toegeven aan Satan! In mijn verdriet en verbolgenheid moest ik denken aan iets wat God had gezegd: **“Duizenden jaren van haat zijn samengebundeld in het hart, duizenden jaren van zonde zijn in het hart gegrift – hoe zou dit geen walging kunnen opwekken? Wreek God, schakel Zijn vijand compleet uit, laat hem niet langer om zich heen grijpen en laat hem geen moeilijkheden meer veroorzaken zoveel hij maar wil! Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik over Gods woorden had nagedacht, zag ik nog duidelijker het kwade, valse, demonische gelaat van de Chinese overheid en begreep ik dat ik op dat precieze moment verwickeld was in een spirituele strijd tussen leven en dood, tussen goed en kwaad. De Chinese overheid sloopte me op deze manier om me te dwingen God te verzaken en Hem te verraden. Maar God had me aangemaand en aangemoedigd om me sterk te houden, me te onttrekken aan de greep van de dood en een zegerijke getuigenis te geven voor God. Ik mocht mezelf niet terugtrekken in negativiteit; ik moest ijverig met God meewerken en me schikken naar Zijn orkestraties en regelingen. Net als Petrus moest ik me schikken tot aan de dood en, op het laatste moment van mijn leven, een krachtige, klinkende getuigenis geven voor God en Zijn hart bemoedigen. Mijn leven lag in Gods handen, en hoewel Satan mijn fysieke lichaam kon verwonden en slachten, kon hij mijn ziel niet vernietigen, laat staan dat hij ook maar iets kon doen om mijn vastberaden geloof in God en streven naar de waarheid te verhinderen. Of ik deze dag zou overleven of niet, mijn enige wens was om mijn leven aan God toe te vertrouwen en Zijn orkestraties te aanvaarden. Al zou ik worden verminkt tot de dood erop volgde, ik zou me beslist niet overgeven aan Satan! Toen ik bereid was mijn leven op te offeren en ik me voornam om van God te getuigen, zorgde God voor een uitweg voor me: Hij bewoog de andere gedetineerden om me te voeden. Dat vervulde me van vreugde: diep van binnen wist ik dat God aan mijn zijde stond en altijd bij me was geweest. De hele tijd had Hij over me gewaakt en me

beschermd; had Hij medelijden gehad met mijn zwakte en zorgvuldig alles voor me geregeld. In dat duistere duivelshol voelde ik, hoewel mijn lichaam geteisterd was, niet langer zo veel pijn en nood. Hierna hield de politie me nog vijftien dagen vast, maar omdat mijn leven aan een zijden draadje hing en ik op ieder moment kon sterven, moesten ze me uiteindelijk wel vrijlaten. In het begin had ik meer dan 50 kilo gewogen, maar gedurende de bijna twee maanden van opsluiting was ik gefolterd tot ik vel over been was, nog maar 25 of 30 kilo woog, en op sterven na dood was. En nog altijd wilde deze horde monsters me een boete van tienduizend yuan geven. Omdat mijn familie geen enkele kans zag om zo'n hoog bedrag te betalen, eisten ze uiteindelijk zeshonderd yuan als vergoeding voor het eten dat ze me hadden gegeven. Pas toen dat was betaald, lieten ze me gaan.

Nu ik deze onmenselijke foltering en wrede behandeling door de Chinese overheid had ondergaan, voelde ik me daardoor alsof ik ternauwernood was ontsnapt aan de poorten van de hel. Dat ik levend naar buiten had kunnen lopen, had ik volledig te danken aan Gods zorg en bescherming; dit was God die me Zijn grote redding toonde. Denkend aan Gods liefde was ik nog sterker geroerd en groeide mijn waardering voor de kostbaarheid van Gods woorden nog verder. In het vervolg las ik elke dag gretig Zijn uitspraken en bad ik veelvuldig tot Hem. Gaandeweg kreeg ik een steeds beter begrip van het werk dat God aan het uitvoeren was om de mensheid in de laatste dagen te redden. Door de zorg van God begon mijn lichaam zich na enige tijd geleidelijk te herstellen. Opnieuw begon ik het evangelie te verspreiden en te getuigen van Gods werk van de laatste dagen. Maar zolang het satanische regime overeind blijft, zal het nooit ophouden met zijn pogingen Gods werk te verstoren en vernietigen. Later werd ik opnieuw verwoed nagezeten en gearresteerd door de politie van de Chinese overheid.

Op een dag in november 2004 blies de winterse wind met bittere koude en dwarrelden er dikke sneeuwvlokken door de lucht. Terwijl we het evangelie verspreidden, werden enkele van mijn broeders en zusters en ik in het geheim gevolgd door de CCP-politie. Om acht uur die avond zaten we middenin een vergadering toen er plotseling druk op de deur gebonsd werd. Van achter de deur werd geroepen: "Opendoen! Doe open die deur! Dit is het Bureau voor Openbare Veiligheid! Als jullie deze deur niet onmiddellijk opendoen, trappen we hem in! ..." Zonder tijd te hebben om na te denken, verstopten we gehaast alle vcd-spelers, boeken en andere materialen. Een ogenblik later kwamen er vijf of zes politiemannen binnenstormen als een troep bandieten of rovers. Een van hen brulde: "Geen beweging! De handen op jullie hoofden, en hurken langs de

muur!” Onmiddellijk snelden een aantal agenten elke kamer binnen en haalden alles overhoop. Ze namen vier draagbare vcd-spelers in beslag, en een aantal boeken over geloof in God. Meteen daarna werden we de politieauto’s in gedwongen en naar het plaatselijke politiebureau gereden. Op weg ernaartoe flitste door mijn geheugen de ene na de andere scène van gruwelijke foltering waar de politie me het jaar daarvoor aan had onderworpen. Onvermijdelijk voelde ik me behoorlijk nerveus, want ik wist niet wat deze duivelse agenten deze keer zouden kunnen doen om me te kwellen. Ik was bang dat ik hun wreedheid niet zou aankunnen en uiteindelijk misschien wel iets zou doen om God te verraden, en dus bad ik in stilte vurig tot Hem. Plotseling herinnerde ik me enkele van Gods woorden die we een paar dagen eerder tijdens een samenkomst hadden gelezen: **“Ik ben vol hoop over mijn broeders en zusters. Ik vertrouw erop dat jullie niet ontmoedigd zullen raken; dat, wat God ook doet, jullie als een pot vuur zullen zijn: nooit lauwwarm, en tot het uiterste volhardend, tot Gods werk volledig is geopenbaard [...]**” (‘Het pad ... (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Laten we allen deze eed voor God afleggen: samen hard werken! Trouw zijn tot het allerlaatste einde! Elkaar nooit verlaten en altijd samen zijn! Ik hoop dat de broeders en zusters deze belofte allemaal voor God afleggen, zodat ons hart nooit zal veranderen en onze vastberadenheid nooit wankelt!”** (‘Het pad ... (5)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden schokten me in mijn diepste wezen. Ik bedacht hoe God van de hemel naar de aarde was afgedaald en in Zijn werk zo veel beproevingen had ondergaan om de mensheid redding te brengen. Hij hoopt dat mensen tot het einde onverminderd loyaal aan Hem zullen zijn, hoe zwaar hun omstandigheden ook zijn. Als iemand die door God verkozen was en die de voorziening van Zijn uitspraken had genoten, was het mijn verantwoordelijkheid om mezelf volledig aan Hem op te offeren. Hoezeer ik misschien ook zal lijden of gekweld zal worden, dacht ik: mijn hart moet vol vertrouwen blijven; mijn gevoelens voor God mogen niet veranderen en mijn wil mag niet wankel worden. Ik moet een klinkende getuigenis van God geven en mag me absoluut niet overgeven aan Satan, ik mag absoluut niet voor Satan buigen. Daarenboven mag ik God niet verraden alleen maar om mezelf door een betekenisloos, oneervol bestaan te kunnen blijven slepen. God is Degene op Wie ik vertrouw en meer dan dat, Hij is mijn onwrikbare steunpilaar. Zo lang ik oprecht meewerk met God, zal Hij me naar een zekere overwinning over Satan leiden. En zo nam ik me in stilte tegenover God voor: “O, God! Al moet ik mijn leven opofferen, ik zal van u getuigen. Wat voor leed ik ook moet lijden, ik zal op het ware pad blijven. Ik weiger absoluut om me gewonnen te geven aan Satan!” Gesterkt door de woorden van God, bloeide

mijn geloof uitbundig, en vond ik het vertrouwen en de vastberadenheid om alles op te offeren om van God te getuigen.

Zodra we bij het politiebureau aankwamen, haastten de agenten zich naar de kachel om zich te verwarmen. Allemaal keken ze woest naar mij, en fronsend en met laaiende ogen zeiden ze bars: “Doe je mond open! Hoe heet je? Onder hoeveel mensen heb je het evangelie verspreid? Met wie heb je contact gehad? Wie is de leider van jullie kerk?” Omdat ik vastberaden was om niets te zeggen, onthulde een van de agenten zijn brute natuur door op me af te stormen en me krachtig in mijn nek te grijpen. Vervolgens sloeg hij mijn hoofd tegen de muur, steeds weer, tot ik duizelig was en mijn oren suisden. Hij hief zijn vuist op en sloeg er wild mee in mijn gezicht en op mijn hoofd. Ondertussen schreeuwde hij: “Jij bent verdomme de leider, of niet soms? Praat! Als je niet praat, hang ik je aan het dak van het gebouw en laat ik je doodvriezen!” Wel een half uur of langer werd ik hevig geslagen door de agenten, tot ik sterretjes zag en er bloed uit mijn neus stroomde. Omdat ze niet de antwoorden kregen die ze wilden, namen ze me mee naar het Bureau voor Openbare Veiligheid. Op weg daarnaartoe dacht ik over de krankzinnige afranseling die de agenten me zojuist hadden gegeven, en onwillekeurig trok er een golf van angst door me heen. Ik dacht: als ze me direct bij aankomst op het plaatselijke politiebureau al zo hardhandig aangepakt hebben, op wat voor wrede manieren zullen ze me bij het Bureau voor Openbare Veiligheid dan wel martelen? Het ziet er niet best voor me uit. Deze keer breng ik het er misschien niet levend af ... Terwijl ik dit overdacht, werd mijn hart vervuld van een onbeschrijfelijk gevoel van wanhoop en verdriet. Te midden van mijn kwelling en hulpeloosheid herinnerde ik me plotseling dat God me het jaar daarvoor op wonderlijke wijze had laten overleven toen de politie me met foltering tot het randje van de dood had gebracht. Onmiddellijk werd ik opgewekter. Ik dacht: of ik leef of sterf, ligt in Gods handen, is het niet? Zonder toestemming van God zal Satan er niet in slagen me te doden, wat hij ook probeert. In het verleden heb ik Gods wonderbare daden gezien; hoe heb ik die kunnen vergeten? Hoe kon ik zo'n gebrek aan vertrouwen hebben? Op dat moment zag ik in dat mijn gestalte nog te onvolgroeid was – geconfronteerd met de beproeving van de op handen zijnde dood, was ik nog altijd niet in staat om aan Gods zijde te staan. Een van Gods uitspraken kwam automatisch in me op: **“Maar in je gedachten leven, is door Satan worden misleid; dit is een dood spoor. Het is nu heel eenvoudig: aanschouw me met je hart, en je geest zal onmiddellijk sterk worden. Je zult een beoefeningspad hebben en ik zal je bij elke stap begeleiden. Mijn woord zal te allen**

tijde en op alle plekken aan je geopenbaard worden. Het maakt niet uit waar of wanneer, of hoe ongunstig de omgeving is, ik zal ervoor zorgen dat je duidelijk ziet, en mijn hart zal aan je geopenbaard worden als je met het jouwe naar mij kijkt; op deze manier zul je de weg die voor je ligt afrennen en nooit verdwalen” (‘Hoofdstuk 13’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren een baken dat de weg wees en mij de dingen steeds helderder deed zien. Ik begreep dat God deze zware omgeving wilde gebruiken om me te zuiveren, zodat ik in tijden van crisis mijn noties en inbeeldingen en mijn zorgen over mijn vlees zou laten varen, en voortaan alleen op God en Zijn woorden zou vertrouwen. Dit was een beslissend moment waarop God me Zijn werk liet ervaren, en ik wist dat ik beslist niet mocht terugdeinzen. Ik moest mijn leven en dood volledig in Gods handen leggen, en op God vertrouwen in mijn strijd tot het bittere einde tegen Satan!

Aangekomen op het Bureau voor Openbare Veiligheid, werden we opnieuw door de politie uit elkaar gehaald en elk afzonderlijk verhoord. Aanhoudend probeerden ze me te dwingen hen te vertellen over zaken die te maken hadden met mijn geloof in God. Omdat ik erop stond mijn lippen op elkaar te houden, ontstak een van de agenten in woede: “Je denkt echt dat je ermee weg komt als je geen woord zegt. Daar heb ik het geduld niet voor!” Terwijl hij dat zei, greep hij me met beide handen bij de kraag vast en smeed me tegen de vloer als een zandzak. Daarop kwamen de andere agenten naar voren stuiven en begonnen me overal te trappen en op me te stampen, tot ik heen en weer rolde van de pijn. Vervolgens plaatsten ze hun voeten op mijn hoofd en zetten er flinke druk op, waarbij ze draaiende bewegingen maakten ... Ik was nog steeds niet helemaal hersteld van de brute foltering die ik een jaar eerder had ondergaan. Nu ik weer zo wreed werd geslagen, voelde ik me daarom plotseling duizelig en misselijk. Van kop tot teen in extreme pijn rolde ik me op tot een bal. De agenten rukten vervolgens mijn schoenen en sokken uit en dwongen me om op blote voeten op de vloer te staan. Het was zo ijzig koud dat ik begon te klappertanden zonder het te kunnen helpen. Uit beide voeten trok alle gevoel weg. Ik voelde dat ik het niet langer kon volhouden en dat ik elk moment op de vloer zou storten. Toen ik te maken kreeg met de wrede martelingen door deze slechte agenten werd ik vervuld van een laaiende woede en verontwaardiging. Ik verachtte deze uiterst boosaardige trawanten van de duivel, en verafschuwde de lage, reactionaire Chinese overheid. Ze keert zich tegen de Hemel en is de vijand van God, en om me te dwingen God te verraden en af te wijzen, teisterde en folterde ze me, met het vaste voornemen om me ter dood te brengen. Geconfronteerd met de valsheid en

wreedheid van Satan, dacht ik zelfs nog meer over Gods liefde. Ik concentreerde me op het feit dat om de mensheid redding te brengen, en om ons toekomstige bestaan veilig te stellen, Hij extreme vernedering had verduurd toen Hij in eigen persoon in ons midden liep om Zijn werk te doen. Hij had Zijn leven voor ons gegeven en drukte nu geduldig en oprecht Zijn woorden uit om ons over het pad van navolging van de waarheid te leiden, zodat we gered mogen worden ... Toen ik keek naar het totaalplaatje van de moeizame prijs die God had betaald voor de redding van de mensheid, voelde ik dat niemand me meer liefhad dan God; meer dan wie dan ook koesterde God mijn leven. Satan kon me alleen maar verwonden, of verzwelgen en doden. Op dat moment bloeide er nog meer genegenheid voor en aanbidding van God in mijn hart op, en automatisch bad ik in stilte tot Hem: "God, dank u dat u me op deze manier leidt en redt. Hoezeer Satan me vandaag ook foltert, ik zal absoluut mijn uiterste best doen om met u samen te werken. Ik zweer dat ik niet aan de duivel zal toegeven of me aan hem zal overleveren!" Al was mijn fysieke lichaam zwak en krachteloos door de foltering, mijn hart was ferm en sterk dankzij de aanmoediging van Gods liefde, en niet één keer gaf ik me gewonnen tegenover deze slechte agenten. Ze bleven me folteren tot de volgende ochtend om één uur. Toen ze zagen dat ze echt geen antwoorden uit me zouden krijgen, moesten ze me wel naar het detentiecentrum brengen.

Toen ik in het detentiecentrum was gearriveerd, jutte de politie opnieuw de pestkoppen in de gevangenis op om me te straffen op elke manier die ze maar konden bedenken. Op dat moment was ik al zozeer gemarteld, dat mijn hele lichaam onder de sneden en blauwe plekken zat. Ik was helemaal slap, en zodra ik mijn cel binnenging, viel ik omver en smakte ik tegen de ijsskoude vloer. Toen ze me zo zagen, haalden de pestkoppen me, zonder een woord te zeggen, overeind en sloegen ze met hun vuisten tegen mijn hoofd. Ze sloegen me tot mijn hoofd tolde, en opnieuw viel ik met een smak tegen de vloer. Nu kwamen alle gevangenen me pesten. Ze dwongen me om één hand tegen de vloer te drukken en de andere op mijn oor. Vervolgens moest ik in cirkels over de vloer rondgaan als een kompas. Ik was nog maar een paar keer rondgedraaid toen ik duizelig op de vloer viel. Opnieuw schopten en sloegen ze me. Een van de gevangenen stompte er zelfs op los tegen mijn maag, waardoor ik ter plekke het bewustzijn verloor. Daarna kregen de gevangenen opdracht van de gevangenebewaarders om me elke dag op een andere manier te folteren en misbruiken, en om me alle dagelijkse vuile klusjes te laten doen zoals alle borden afwassen, de toiletten schoonmaken enzovoorts. Ik werd zelfs gedwongen om een koude douche te nemen op dagen waarop het sneeuwde. Ook dwongen ze me allemaal, elke keer als ik

me douchte, om me van kop tot teen in te smeren met zeep en dan het ijskoude water langzaam over mijn hele lichaam te laten stromen. Na bijna een half uur onder de douche had ik het zo koud dat ik helemaal paars zag en rilde. Onder deze onmenselijke foltering en wreedheid bad ik continu tot God. Ik was doodsbang dat ik, als ik God verliet, volledig een gevangene van Satan zou worden. Door het gebed klonken Gods woorden aanhoudend in me door en wezen me de weg: **“Degenen naar wie God verwijst als ‘overwinnaars’ zijn degenen die nog altijd standvastig kunnen staan in hun getuigenis, en die hun vertrouwen in en toewijding aan God kunnen behouden terwijl ze onder invloed van Satan staan en door Satan worden belegerd – dat wil zeggen: wanneer ze zich onder de duistere machten bevinden. Als je ten overstaan van God, wat er ook gebeurt, nog altijd een zuiver hart kunt behouden en je oprechte liefde voor God kunt behouden, sta je standvastig in je getuigenis ten overstaan van God. Dit is waar God naar verwijst met een ‘overwinnaar’ zijn”** (‘Je moet je toewijding aan God in stand houden’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren een licht dat mijn gedachten illumineerde en kalmeerde. Ik wist dat ik, juist nu ik door Satan werd belegerd, God trouw moest zijn en lief moest hebben. Al had deze beroerde omgeving mijn fysieke lichaam leed en kwelling gebracht, Gods enorme liefde en zegeningen gingen erachter schuil. Het was God die me een kans had gegeven om van Hem te getuigen tegenover Satan en om Satan grondig te schande te zetten en te verslaan. Daarom waarschuwde ik mezelf steeds weer, terwijl ik dit leed onderging, dat ik tot het einde toe geduld moest hebben, van God moest getuigen door in dit donkere hol van demonen op Zijn begeleiding te vertrouwen, en moest proberen een overwinnaar te zijn. Mijn hart, geleid door Gods woorden, werd vastberaden en sterk. Ondanks de zwakte en kwelling waar mijn fysieke lichaam onder gebukt ging, had ik vertrouwen dat ik het allemaal kon verdragen, zodat ik een gevecht op leven en dood kon aanbinden met Satan en met mijn laatste adem van God kon getuigen.

Toen ik al langer dan twintig dagen had vastgezet, werd ik plotseling zwaar verkouden. Alle vier ledematen werden pijnlijk en slap, alle kracht vloeide uit me en mijn gedachten werden onscherp. In mijn verslechterende toestand en onder de onophoudelijke afranselingen en foltering door de andere gevangenen, voelde ik dat ik niet in staat was om het nog langer vol te houden. In mijn hart voelde ik me bijzonder zwak en terneergeslagen. Ik dacht: wanneer komt er een eind aan deze dagelijkse foltering en wreedheid? Het lijkt erop dat ik deze keer veroordeeld zal worden, dus er is niet veel hoop dat ik hier nog levend vandaan kom ... Zodra ik dat had

gedacht, voelde mijn hart plotseling alsof het in een bodemloze afgrond was gevallen. Ik zonk weg in zulke diepe wanhoop en pijn dat ik geen uitweg meer vond. In mijn wanhopigste momenten dacht ik terug aan een hymne van Gods woorden: **“Gods wens is niet dat je in staat zult zijn veel ontroerende woorden te spreken, of veel opwindende verhalen te vertellen; ik heb liever dat je in staat bent een goede getuigenis over mij af te leggen en dat je volledig en diep de werkelijkheid kunt betreden. [...] Denk niet meer aan jullie eigen vooruitzichten, en handel naar wat jullie ten overstaan van mij besloten hebben: dat allen aan de orkestratie van God overgeleverd moeten zijn. Al degenen die in mijn huishouden staan moeten zoveel doen als ze kunnen; je moet het beste van jezelf opofferen aan het laatste gedeelte van mijn werk op aarde. Ben je werkelijk bereid zulke dingen in praktijk te brengen?”** (‘Kunnen jullie jezelf echt onderwerpen aan Gods orkestraties?’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Elke regel van Gods woorden sloeg op mijn hart en beschaamde me diep. Ik dacht erover hoe vaak ik bittere tranen had gehuild, en ik werd vastberaden om mezelf aan God te wijden in alle dingen en me aan Zijn orkestraties en regelingen te onderwerpen. Ik dacht er ook aan dat, toen Gods woorden me begeleidden terwijl ik leed en foltering onderging, ik tegenover God op mijn leven had verklaard van Hem te zullen getuigen. Maar toen God me eenmaal werkelijk nodig had om een echte prijs te betalen om Hem tevreden te stellen, had ik me in plaats daarvan erbarmelijk vastgeklampt aan het leven en had ik de dood gevreesd; ik maakte me alleen druk om wat er met mijn fysieke lichaam zou gebeuren. Gods wil had ik volledig genegeerd, en het enige waaraan ik dacht was hoe ik zo gauw mogelijk aan mijn benarde situatie kon ontsnappen en een veilige plek kon bereiken. Ik zag in hoe werkelijk laag en waardeloos ik was; ik had niet genoeg vertrouwen in God en ik zat te vol bedrog. Ik was niet in staat om me werkelijk aan God te wijden, en had geen sprankje oprechte gehoorzaamheid. Op dat ogenblik begreep ik dat God ware liefde en trouw van de mensheid wilde in Zijn werk in de laatste dagen. Dit zijn Gods laatste verzoeken en de laatste opdrachten die Hij de mensheid heeft toevertrouwd. Ik dacht: als iemand die in God gelooft, behoor ik mezelf volledig in Zijn handen te plaatsen. Omdat ik mijn leven van God heb gekregen, heeft Hij het laatste woord over de vraag of ik zal leven of sterven. Omdat ik God heb gekozen, behoor ik mezelf aan Hem te offeren en me te onderwerpen aan Zijn orkestraties; aan wat voor leed of welke vernedering ik ook word blootgesteld, met mijn daden moet ik mezelf aan God wijden. Ik moet geen eigen keuzes of eisen hebben; dit is mijn plicht en ook de redenering die ik moet hebben. Het feit dat ik nog altijd kon ademen en in leven was, kwam volledig door Gods bescherming en zorg; dit was Zijn

verstrekking van leven – zou de duivel me anders niet lang geleden hebben verwoest tot de dood erop volgde? Toen ik voor het eerst zo zwaar had geleden en zulke ontbering had meegemaakt, had God me begeleid om het te doorstaan. Welke reden had ik nu om het vertrouwen in God te verliezen? Hoe kon ik negatief en zwak zijn, terugdeinzen en willen vluchten? Toen deze gedachte in me opkwam, biechtte ik in stilte mijn schuld op tegenover God: “Almachtige God! Wat ben ik zelfzuchtig en hebzuchtig; ik heb alleen uw liefde en zegeningen willen genieten, maar ben onwillig geweest om me oprecht aan u te wijden. Wanneer ik eraan denk het lijden te moeten verdragen van een lange gevangenschap, wil ik mezelf alleen maar bevrijden en dit lijden ontlopen. Ik heb uw gevoelens werkelijk verschrikkelijk gekrenkt. O, God! Ik wil niet dieper blijven zinken; ik wil me alleen maar onderwerpen aan uw orkestraties en regelingen en uw begeleiding aanvaarden. Al moet ik sterven in de gevangenis, ik wil nog altijd van u getuigen. Al word ik misschien doodgemarteld, tot het einde toe zal ik u getrouw zijn!” Na het bidden was ik dubbel geraakt. Ik leed nog altijd pijn zoals eerder, maar in mijn hart voelde ik vertrouwen en een vastbeslotenheid om het niet op te geven zolang ik mijn gelofte om God tevreden te stellen nog niet had ingelost. Zodra ik vastbesloten en overtuigd was dat ik van God zou getuigen tot mijn dood, gebeurde er iets wonderbaarlijks. Op een ochtend kwam ik vroeg uit bed en merkte ik dat ik geen gevoel had in mijn voeten. Ik zag geen enkele kans om te staan, en al helemaal niet om te lopen. In eerste instantie geloofde de politie me niet. Ze gingen ervan uit dat ik deed alsof, en probeerden me te dwingen om te staan. Maar hoe hard ik het ook probeerde, ik kon niet staan. De volgende dag kwamen ze terug om me opnieuw te onderzoeken. Toen ze merkten dat mijn voeten ijskoud waren en dat er in het geheel geen bloed door stroomde, raakten ze ervan overtuigd dat ik werkelijk verlamd was. Ze lieten mijn familie weten dat die me mee naar huis kon nemen. De dag dat ik naar huis ging, kwam er op wonderlijke wijze weer gevoel in mijn voeten en kon ik zonder moeite lopen! Diep van binnen weet ik dat dit allemaal komt door Almachtige God die erbarmen had met mijn zwakte. Hijzelf had voor een weg naar buiten voor me gezorgd. Nadat de Chinese overheid me een maand lang illegaal opgesloten had, zorgde Hij ervoor dat ik vrijelijk uit Satans hol kon lopen, zonder enig probleem.

Twee keer was ik gevangengezet en blootgesteld aan onmenselijke, wrede foltering door de Chinese overheid. Hoewel ik lichamelijk in enige mate leed en zelfs de dood nabij was, vormden deze beide buitengewone ervaringen in feite een stevige basis voor mijn pad richting vertrouwen op God. Te midden van mijn leed en mijn beproevingen, had Almachtige God me op de meest

praktische manier het water gegeven van waarheid en levensvoorziening. Niet alleen liet Hij me de Chinese overheid, haar haat voor de waarheid, haar vijandigheid tegenover God en haar demonische gelaat volledig doorzien, en liet Hij me haar schurkachtige misdaden kennen van verwoed verzet tegen God en vervolging van Zijn gelovigen; ook schonk Hij me waardering voor de kracht en het gezag van Gods woorden. Dat ik twee keer levend had kunnen ontsnappen uit de kwaadaardige greep van de Chinese Communistische Partij, was volledig het gevolg geweest van Gods zorg en genade. Sterker nog, het was een belichaming en bevestiging geweest van Gods buitengewone levenskracht. Ik besepte nu ten diepste dat Almachtige God op elk moment en op elke plek altijd mijn enige steun en redding was! Welke gevaren of ontbering mij in dit leven ook zouden overkomen, ik was vastberaden om Almachtige God toegewijd te blijven volgen, Zijn woord actief te verspreiden, van Zijn naam te getuigen en Gods liefde terug te betalen met mijn oprechte toewijding!

10. Een levenslied te midden van vernietiging

Door Gao Jing, provincie Henan

In 1999 had ik het geluk het werk van Almachtige God van de laatste dagen te accepteren. Door Gods woorden te lezen, besepte ik het gezag en de macht van die woorden en voelde ik dat ze de stem van God waren. Dat ik in staat was de door de Schepper geuite woorden gericht aan de mensheid te horen, roerde me meer dan ik kon beschrijven. Het gevoel van vreugde en vrede dat het werk van de Heilige Geest de mens brengt, voelde ik voor de eerste keer in het diepst van mijn geest. Vanaf dat moment las ik Gods woorden steeds gretiger. Toen ik eenmaal bij De Kerk van Almachtige God was, zag ik dat de kerk een compleet nieuwe wereld was, heel anders dan de maatschappij. Alle broeders en zusters waren eenvoudig en vriendelijk, puur en vol leven. Al waren we geen bloedverwanten en hadden we allemaal een andere achtergrond en onze eigen identiteit, toch waren we allemaal verwante zielen die van elkaar hielden, elkaar steunden en verbonden waren in vreugde. Toen ik dit zag, voelde ik echt hoe gelukkig en vreugdevol, hoe mooi en zoet een leven is dat je doorbrengt in aanbidding van God. Later zag ik deze woorden van God: **“Als leden van het menselijk ras en toegewijde christenen, is het de verantwoordelijkheid en plicht van ons allemaal om onze geest en lichaam op te offeren voor de volbrenging van Gods opdracht, want ons hele wezen kwam van God, en het bestaat dankzij de soevereiniteit van God. Als onze geesten en lichamen niet voor Gods opdracht zijn en niet voor de rechtvaardige zaak van de mensheid, dan zijn onze zielen hen die als martelaren gestorven zijn voor Gods opdracht onwaardig, en te meer God, die ons alles gegeven heeft, onwaardig”** (‘God beschikt over het lot van de gehele mensheid’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden kon ik begrijpen dat ik als schepsel voor de Schepper zou moeten leven en dat ik alles wat ik ben en heb, zou moeten wijden en spenderen aan het verspreiden en getuigen van Gods evangelie van de laatste dagen. Dat alleen is het meest waardevolle en betekenisvolle leven. Toen ik dus hoorde dat veel mensen in verafgelegen uithoeken nog niet van het evangelie van de laatste dagen van Almachtige God hadden gehoord, nam ik resoluut afscheid van de broeders en zusters in de plaats waar ik woonde en vertrok ik op mijn reis om het evangelie van het koninkrijk te verspreiden.

In 2002 kwam ik aan in een verafgelegen, achtergebleven berggebied in de provincie Guizhou om het evangelie te prediken. Om daar het evangelie te kunnen verspreiden, moest ik iedere dag vele kilometers lopen over bergpaadjes en vaak moest ik wind en sneeuw trotseren.

Maar met God naast me voelde ik geen vermoeidheid en vond ik het geen ontbering. Onder begeleiding van het werk van de Heilige Geest ging het evangeliewerk daar al snel van start. Steeds meer mensen aanvaardden Gods werk van de laatste dagen en het kerkelijke leven stroomde over van levenslust. Onder begeleiding van Gods woorden bracht ik daar zes gelukkige, bevredigende jaren door. Dat wil zeggen, tot 2008. Als donderslag bij heldere hemel gebeurde er toen iets uitzonderlijks, waardoor de vreugde en kalmte van mijn leven in duigen vielen ...

Het was 15 maart 2008, rond 11 uur 's ochtends. Ik was met twee broeders in een bijeenkomst toen er plotseling vier politieagenten de deur binnenstormden en ons snel op de grond neerdrukten. Zonder een woord te zeggen sloegen ze ons in de handboeien en duwden en trokken ons vervolgens een politiebusje in. Eenmaal in het busje gniffelden ze gemeen, zwaaiden met hun stroomstokken naar ons en staken ons er af en toe mee in het hoofd of de romp. Bruut vervloekten ze ons: "Jullie klootzakken! Jullie zijn nog zo jong, de wereld ligt aan jullie voeten! Maar nee hoor, jullie moeten zo nodig in God gaan geloven! Hebben jullie echt niets beters te doen?" Ik was erg nerveus geworden van deze plotselinge arrestatie. Ik had geen idee wat ons te wachten stond. Ik kon alleen maar stilletjes God te hulp roepen in mijn hart, steeds weer: "O, God! Deze situatie is ons vandaag met uw toestemming overkomen. Alles wat ik vraag, is dat u ons geloof en bescherming geeft, zodat wij voor u kunnen getuigen." Na mijn gebed kwam er een regel van Gods woorden mijn gedachten binnengedreven: "**Wees, wat er ook gebeurt, trouw aan mij, ga dapper verder; ik ben jouw rots van kracht, vertrouw dus op mij!**" ('Hoofdstuk 10' van 'Uitspraken van Christus aan het begin' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Ja! dacht ik. God helpt me en Hij is mijn sterke en krachtige ruggensteun. In wat voor situatie ik me ook bevind, zolang ik God trouw kan blijven en naast Hem kan staan, zal ik Satan zeker overwinnen en te schande brengen. De verlichting van Gods woorden stelde me in staat kracht en vertrouwen te vinden en stil nam ik me voor dat ik nog liever dood zou gaan dan dat ik de ware weg zou verlaten en geen getuigenis van God zou afleggen!

Toen we op het politiebureau aankwamen, sleepten de politieagenten ons ruw uit het busje en duwden ons het bureau binnen. Ze onderzochten ons grondig en vonden wat evangeliemateriaal en een mobiele telefoon in de tassen van mijn twee broeders van de kerk. Toen ze zagen dat er geen geld te vinden was, sleepte een van de boosaardige politieagenten een van de broeders naar voren en sloeg en schopte hem tot hij op de grond viel. Nadien werden we

meegenomen naar verschillende kamers waar we gescheiden werden verhoord. Heel die middag ondervroegen ze me, maar ze kregen geen woord uit me. Het was 8 uur 's avonds toen ze ons als drie anonieme arrestanten noteerden en naar het plaatselijke detentiecentrum stuurden.

Zodra we daar aankwamen, trokken twee vrouwelijke cipiers me al mijn kleren van mijn lijf. Alles van metaal sneden ze uit mijn kleding en ze namen me mijn schoenveters en mijn riem af. Op blote voeten, mijn broek omhooghoudend, zocht ik met angst en beven mijn weg naar de cel. Toen de vrouwelijke gevangenen me binnen zagen komen, verdrongen ze zich als krankzinnigen om me heen en sloten me helemaal in, en stelden allemaal tegelijk vragen over me. Het licht was daar zo vaag dat ze ogen als schoteltjes leken te hebben. Ze keken dreigend naar me en onderzochten me nieuwsgierig van top tot teen met hun ogen. Ondertussen trokken sommigen aan mijn armen of raakten me aan of knepen me hier of daar. Met stomheid geslagen stond ik aan de grond genageld, heel angstig en bang om een woord te zeggen. Bij de gedachte dat ik in deze helse plek met al deze vrouwen zou moeten leven, wilde ik in tranen uitbarsten omdat het allemaal zo onrechtvaardig was. Juist op dat moment riep er een gevangene die al die tijd zonder een woord te zeggen op het stenen bed had gezeten, plotseling: “Zo is het genoeg! Ze komt net binnen en heeft nog geen idee. Maak haar niet bang.” Toen gaf ze me een deken om om me heen te slaan. Ik voelde een golf van warmte op dat moment en ik besepte goed dat het niet deze gevangene was die aardig was tegen mij, maar God, die de mensen om mij heen gebruikte om me te helpen en voor me te zorgen. God was al die tijd bij me geweest en ik was helemaal niet alleen. Met de liefde van God als gezelschap in deze droefgeestige, nachtmerrieachtige hel op aarde voelde ik me geweldig getroost. Diep in de nacht, toen alle andere gevangenen in slaap waren gevallen, stond mijn hoofd nog niet naar slapen. Ik dacht eraan hoe ik die ochtend nog blij mijn plicht aan het vervullen was met mijn broeders en zusters en toch die nacht in deze grafachtige, helse plek lag zonder enig idee wanneer ik ooit vrijgelaten zou worden. Ik voelde een niet uit te drukken verdriet en angst. Juist toen ik in gedachten verzonken was, kwam er uit het niets een ijskoude windvlaag en onwillekeurig rilde ik. Ik tilde mijn hoofd op om eens rond te kijken en realiseerde me toen pas dat de cel aan de elementen blootstond. Naast het dak boven het slaapgedeelte zat boven de rest van de cel een netwerk van dikke aaneengesmede metalen spijlen waar de koude wind gewoon doorheen waaide. Af en toe hoorde ik ook de voetstappen van de politieagenten die op het dak patrouilleerden. Ik voelde alleen maar een afgrijselijke angst, en mijn angst, mijn hulpeloosheid en mijn gevoelens dat ik tekortgedaan was,

overstroomden mijn hart; ongevraagd stroomden de tranen uit mijn ogen. Maar juist op dat moment kwam er een passage van Gods woorden duidelijk mijn geest binnendrijven: **“Je weet dat alle dingen in de omgeving om je heen er zijn met mijn toestemming, allemaal door mij gepland. Kijk duidelijk en stel mijn hart tevreden in de omgeving die ik je heb gegeven. Wees niet bang, de Almachtige God der heerscharen zal beslist met je zijn; Hij staat achter jullie en Hij is jullie schild”** (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja, dacht ik. God heeft toegestaan dat de CCP-regering mij gevangen neemt. Ook al is deze plek donker en beangstigend en heb ik geen idee waar ik allemaal mee te maken ga krijgen, God is mijn ruggensteun, dus heb ik niets te vrezen! Het is alles of niets, en ik plaats alles in Gods handen. Nu ik Gods wil begreep, was ik veel meer ontspannen en dus bad ik stil tot God: “O, God! Dank u voor uw verlichting en illuminatie waardoor ik kan begrijpen dat dit alles met uw toestemming plaatsvindt. Ik wil me onderwerpen aan uw orkestraties en regelingen om uw wil in deze hachelijke situatie te zoeken en om de waarheden te verkrijgen die u mij wilt geven. O, God! Maar ik heb gewoon zo’n kleine gestalte. Daarom vraag ik u mij vertrouwen en kracht te geven en mij te beschermen, zodat ik u nooit zal verraden, welke martelingen me ook ten deel vallen.” Na mijn gebed droogde ik mijn tranen en overdacht Gods woorden. Rustig wachtte ik het aanbreken van de nieuwe dag af.

De volgende dag klonk er vroeg een harde bonk en de deur van de cel ging open. Een van de cipiers schreeuwde: “Eruit, onbekende vrouw!” Ik aarzelde even voordat ik me uiteindelijk realiseerde dat ze mij riep. In de verhoorkamer vroegen de politieagenten me weer mijn naam en adres op te geven en ze over de kerk te vertellen. Ik zei niets, maar zat gewoon met gebogen hoofd op de stoel. Een week lang ondervroegen ze me iedere dag, totdat een van hen met zijn vinger naar me wees en riep: “Trut! Dagenlang hebben we met je doorgebracht en je hebt geen woord gezegd. Oké, wacht maar af. We zullen je eens wat laten zien!” Toen ze dit gezegd hadden, stormden de twee politieagenten naar buiten en sloegen de deur achter zich dicht. Op een dag bij het vallen van de nacht kwam de politie terug en ontboden mij. Ze sloegen me in de boeien en stopten me in een politiebusje. Op de achterbank van dat busje begon er paniek in me op te komen en ik dacht: waar nemen ze me mee naartoe? Nemen ze me mogelijk mee naar een of andere uithoek om me aan te randen? Stoppen ze me dan in een zak en gooien me in de rivier om als visvoer te dienen? Ik was ongelooflijk bang, maar toen begonnen er wat regels van een hymne van de kerk, genaamd ‘Het koninkrijk’, in mijn oren te weerklinken: “God is mijn steun,

wat valt er te vrezen? Ik bevecht Satan tot het eind. God verheft ons: verlaat alles, vecht om te getuigen van Christus. God zal Zijn wil zeker uitvoeren op aarde. Ik zal mijn liefde, toewijding en trouw geven aan Hem. Ik zal Zijn terugkeer verwelkomen wanneer Hij komt in glorie” (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Al heel snel kwam er een onuitputtelijke kracht in me op. Ik tilde mijn hoofd op om uit het raam te kijken terwijl ik stil de tekst van de hymne overdacht. Een van de agenten merkte dat ik uit het raam staarde en deed snel het gordijn dicht, waarna hij hard uitriep: “Waar kijk je naar? Hoofd naar beneden!” Ik schrok zo dat hij zo plotseling tegen me schreeuwde, dat ik trilde en mijn hoofd meteen naar beneden deed. Vier politieagenten rookten allemaal in het busje en bliezen voortdurend rookwolken uit. Al snel werd de lucht in het busje ondraaglijk smerig. Ik begon te hoesten. Een van de agenten die voor me zat, draaide zich om en kneep met zijn vingers in mijn onderkaak voordat hij de rook recht in mijn gezicht blies. Boosaardig zei hij toen: “Weet je, je hoeft ons alleen maar alles wat je weet te vertellen en dan hoef je niet te lijden. Dan kun je gewoon naar huis. Je bent een jonge vrouw, je bent heel knap ...” Toen hij dit zei, liet hij zijn vingers over mijn gezicht gaan en knipoogde wellustig naar me. Toen lachte hij gemeen en zei: “Misschien kunnen we nog wel een vriendje voor je vinden.” Ik draaide mijn gezicht weg en bracht mijn geboeide handen omhoog om zijn handen weg te duwen. Boos omdat ik hem in verlegenheid had gebracht, zei hij: “O, je bent zo sterk. Wacht maar tot op onze bestemming zijn. Dan zul je je wel gedragen.” Het busje reed door. Ik had geen idee wat me te wachten stond, dus kon ik alleen maar stilletjes God te hulp roepen in mijn hart: “O, God! Nu ben ik bereid alles te riskeren. Wat voor tactieken deze afschuwelijke agenten ook tegen me gebruiken, zolang ik nog een ademtocht in mijn lijf heb, zal ik krachtig en klinkend getuigenis geven voor u tegenover Satan!”

Na meer dan een half uur kwam het busje tot stilstand. De politieagenten sleepten me eruit. Ik wankelde overeind en keek om me heen. Het was al helemaal donker en her en der stonden alleen een paar lege gebouwen zonder dat er zelfs maar een lichtje scheen. Het zag er allemaal zo mistroostig en angstaanjagend uit. Ik werd een van de gebouwen binnen gevoerd. Binnen stonden, een bureau en een bank. Een peertje aan een draad aan het plafond wierp een afschuwelijk bleek licht op alles. Touwen en stalen ketenen lagen op de grond en aan het andere einde van de kamer stond een stoel van dikke metalen buizen. Toen ik deze angstaanjagende scène zag, begon ik toch wel in paniek te raken. Mijn benen begaven het en ik moest op de bank gaan zitten om te kalmeren. Toen kwam een aantal mannen de kamer binnen en ik werd luid

uitgescholden door een van hen. “Waar denk je dat je mee bezig bent om daar te gaan zitten? Is die bank van jou, dat je erop zit? Sta op!” Terwijl hij dit zei, rende hij naar me toe en schopte me een paar keer. Toen greep hij me bij de voorkant van mijn topje, trok me van de bank en sleepte me naar de metalen stoel. Een van de andere politieagenten zei tegen me: “Weet je, deze stoel is een geweldig ding. Je hoeft er maar even op te zitten en dan heb je daar de rest van je leven ‘voordeel’ van. Deze stoel is speciaal voor jullie, gelovigen in Almachtige God, gemaakt. Niet iedereen mag hier zomaar op zitten. Ben nou maar een braaf meisje, doe wat we zeggen en geef eerlijk antwoord op onze vragen. Dan hoef je er niet op te zitten. Dus zeg eens, waarom ben je naar Guizhou gekomen? Was dat om je evangelie te prediken?” Ik zei niets. Een ruig uitziende politieagent die aan één kant stond, wees naar mijn gezicht en vloekte naar me: “Hou verdomme op met stommetje spelen! Als je niet praat, mag je de stoel uitproberen!” Ik bleef stil.

Op dat moment kwam er een verleidelijk geklede vrouw de kamer binnen. Het bleek dat ze gevraagd was door deze bende politieagenten om te komen proberen mij tot een bekentenis te overreden. Met valse vriendelijkheid maande ze me: “Kijk, jij bent hier een vreemde. Je hebt hier geen familie of vrienden in de buurt. Vertel ons gewoon wat we willen weten, oké? Als je ons eenmaal hebt verteld wat we willen weten, zoek ik een baan voor je en een man hier in Guizhou. En ik beloof ook nog dat ik een goede man voor je zal vinden. Maar als je dat niet wilt, kun je ook voor mij komen werken als kinderoppas. Ik betaal je ieder maand. Zo kun je je hier thuis gaan voelen en wat wortels krijgen. Ik rechte mijn hoofd en keek haar aan, maar ik antwoordde niet. Ik dacht bij mezelf: duivels zijn duivels. Ze erkennen het bestaan van God niet, maar doen allerlei vreselijke dingen omwille van geld en winst. Nu proberen ze mij met winst om te kopen en me zover te krijgen dat ik God verraad. Hoe zou ik ooit ten prooi kunnen vallen aan hun doortrapte plannen en een schandelijke Judas kunnen worden? Ze zag dat haar ‘vriendelijke woorden’ totaal geen effect op mij hadden en voelde zich afgaan tegenover de andere agenten, dus liet ze onmiddellijk alle schijn varen en haar ware gezicht zien. Ze haalde een riem van haar rugzak en sloeg me er wreed een paar keer mee. Toen gooide ze haar rugzak agressief op de bank. Ze schudde haar hoofd in ergernis, stond op en ging aan de kant staan. Een dikke, kwade agent zag wat er gebeurde en kwam naar me toe gerend, greep me bij mijn haren en sloeg mijn hoofd diverse keren tegen de muur. Knarsetandend riep hij naar me: “Weet je niet wanneer iemand het goed met je voor heeft? Hè? Niet? Ga je nu praten, of niet?” Mijn hoofd werd zo vaak tegen de muur geslagen dat ik sterretjes zag. Het zoemde in mijn hoofd, de kamer draaide

en ik viel op de grond. Toen trok hij me omhoog en wierp me op de metalen stoel alsof ik niets dan een klein vogeltje was. Pas toen ik een beetje bij was gekomen, begon ik mijn ogen een beetje te openen. Ik zag dat hij nog steeds een lok van mijn uitgetrokken haar in zijn hand vasthield. Ik was van top tot teen aan de stoel vastgebonden en er werd een dikke stalen plaat voor mijn borst neergezet. Mijn handboeien waren aan de stoel vastgemaakt en ketenen van tientallen ponden waren aan mijn voeten geklonken. Deze werden vervolgens ook aan de stoel vastgekend. Ik voelde me als een standbeeld en kon geen spier vertrekken. De koude en zware ketenen, sloten en boeien hielden me in de metalen stoel en ik leed onbeschrijfelijk. Toen ze zagen dat ik pijn had, waren de agenten met zichzelf ingenomen. Ze dreven de spot met mij en zeiden: “Is die God waar jij in gelooft niet almachtig? Waarom komt Hij je niet redden? Waarom redt Hij je niet van deze tijgerstoel? Je kunt maar beter beginnen te praten. Jouw God kan jou niet redden. Dat kunnen wij alleen. Vertel ons wat we willen weten en we laten je gaan. Je zou een goed leven kunnen hebben. Zonde om in een of andere God te geloven!” Kalm onderging ik de sarcastische opmerkingen van de agenten, want Gods woorden zeggen: **“In de laatste dagen gebruikt God woorden en geen tekenen en wonderen, om de mens te vervolmaken. Hij gebruikt Zijn woorden om de mens te ontmaskeren, de mens te oordelen en te tuchtigen en de mens te vervolmaken, zodat de mens in Gods woorden de wijsheid en lieflijkheid van God gaat zien en Gods gezindheid gaat begrijpen, zodat de mens door Gods woorden de daden van God aanschouwt”** (‘Gods huidige werk kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Het werk dat God nu doet, is praktisch, niet bovennatuurlijk. God gebruikt Zijn woorden om de mens te vervolmaken en laat Zijn woorden ons geloof en ons leven worden. Hij gebruikt praktische situaties om onze levensgezindheden te veranderen, en dit soort praktisch werk kan Gods grote macht en wijsheid beter openbaren en Satan beter voor eens en voor altijd verslaan. Ik was gearresteerd en aan wrede marteling onderworpen door de CCP-regering omdat God mijn geloof in Hem op de proef wilde stellen en wilde zien of ik in staat was Zijn woorden na te leven en voor Hem te getuigen. Nu ik dat wist, wilde ik me aan iedere situatie onderwerpen die God me liet overkomen. Door mijn zwijgen ontstak de bende politieagenten in woede en ze schoten op me af alsof ze allemaal gek waren geworden. Ze kwamen om me heen staan en sloegen me gewelddadig. Sommigen stompten me hard met hun vuisten op het hoofd, sommigen schopten in het wilde weg tegen mijn benen, terwijl weer anderen aan mijn kleren trokken en mijn gezicht betastten. Ik kookte van woede tegenover hun wrede pak slaag en terreur. Als ik niet zo strak aan die tijgerstoel was vastgebonden, zou ik wanhopig terug hebben gevochten! Voor de CCP-

regering, die aarts criminele organisatie, voelde ik niets dan haat tot op mijn botten en ik moest gewoon stil een besluit nemen: hoe meer ik word vervolgd, hoe meer mijn geloof zal groeien en ik zal tot mijn laatste adem in God blijven geloven! Hoe meer ik word vervolgd, hoe meer dat bewijst dat Almachtige God de enige, ware God is en hoe meer het bewijst dat ik de ware weg volg! Oog in oog met deze feiten realiseerde ik me heel duidelijk dat dit een oorlog tussen goed en kwaad was, een krachtmeting tussen leven en dood, en dat ik moest zweren dat ik Gods naam en Gods getuigenis hoog zou houden, Satan met praktische daden te schande zou brengen en God zo in staat zou stellen glorie te verkrijgen. Gedurende een aantal dagen van marteling en verhoor probeerde de politie een bekentenis uit me te krijgen, maar ik vertelde ze niets over de kerk. Uiteindelijk hadden ze geen opties meer en zeiden: “Ze is een taaie. We hebben haar dagenlang ondervraagd, maar ze heeft geen woord losgelaten.” Terwijl ik luisterde hoe ze over me spraken, wist ik dat Gods woorden me hadden geholpen om door iedere hellepoort te gaan die deze demonen voor me hadden geplaatst en dat God me had beschermd, zodat ik voor Hem getuigenis kon afleggen. In stilte dankte en prees ik Almachtige God uit de grond van mijn hart!

Gedurende de meer dan tien dagen van verhoor had ik dag en nacht in die ijsskoude tijgerstoel gezeten en mijn hele lijf voelde aan alsof ik in een ijzige grot was geworpen. De kou was zelfs mijn ruggenmerg binnengesijpeld en alle gewrichten in mijn lichaam voelden aan alsof ze uiteen waren gescheurd. Een van de agenten, die vrij jong was, zag dat ik rilde van de kou en maakte dus van de situatie gebruik door tegen me te zeggen: “Je kunt maar beter beginnen te praten! Zelfs de sterkste mensen houden het niet lang op deze stoel uit. Als je zo doorgaat, ben je de rest van je leven invalide.” Toen ik hem dit hoorde zeggen, begon ik me zwakker en angstig te voelen, maar toen riep ik in stilte God aan. Ik vroeg Hem me de kracht te verlenen om deze onmenselijke marteling te verdragen en niets te doen waarmee ik God zou verraden. Na mijn gebed verlichtte God me met een hymne van de kerk die ik altijd al het liefste had gezongen: “Het maakt me niet uit hoe zwaar het pad is van het geloof in God; ik voer slechts Gods wil uit als mijn roeping; het kan me nog minder schelen of ik in de toekomst zegeningen zal ontvangen of tegenslagen krijg. Nu ik vastbesloten ben om God lief te hebben, zal ik tot het einde toe trouw zijn. Ongeacht wat voor gevaren of moeilijkheden er ook achter me op de loer liggen, ongeacht wat mijn einde ook zal zijn, om Gods dag van heerlijkheid te verwelkomen zal ik Gods voetstappen nauwkeurig volgen en voortstreven” (‘Voortstappend op het pad om God lief te hebben’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ieder woord van die hymne inspireerde me

en in mijn hoofd bleef ik deze steeds opnieuw zingen. Onwillekeurig moest ik aan de eed denken die ik voorheen voor God had afgelegd. Wat voor lijden of ontberingen ik ook moest doorstaan, ik zou mijn leven toch aan God spenderen en Hem tot het einde toe trouw blijven. Maar ik begon me al zwak en bang te voelen na een klein beetje pijn. Hoe kon je dat trouw noemen? Viel ik niet ten prooi aan Satans sluwe intrige? Satan wilde dat ik aan mijn vlees dacht en God verraadde, maar ik wist dat ik me niet voor de gek moest laten houden door hem. Dat ik in staat was voor mijn geloof in God te lijden, was bijzonder betekenisvol en waardevol. Het was glorieus en hoeveel ik ook leed, ik kon mezelf niet een zielenpoot laten worden die het geloof de rug toekeerde en God verraadde. Toen ik eenmaal had besloten God tevreden te stellen, kreeg ik het geleidelijk minder koud en de pijn in mijn hart verdween. Alweer was ik getuige van Gods wonderbaarlijke daden en had ik Gods liefde ervaren. Hoewel de politie haar doel niet had bereikt, waren ze nog niet klaar met mij. Om de beurt begonnen ze me te martelen, en hielden me de hele dag en de hele nacht wakker. Als ik mijn ogen ook maar een seconde sloot, sloegen ze me met een wilgentwijgje of porden me hard met een stroomstok. Iedere keer dat ze dat deden, voelde ik de elektriciteit door me heen stromen en werd mijn hele lichaam door stuip trekkingen geteisterd. De pijn was zo vreselijk dat ik dood wilde. Terwijl ze me sloegen, riepen ze: “Je wilt ons nog steeds niet alles vertellen, verdomme, en je wilt zelfs in slaap vallen! Laten we maar eens kijken of we je vandaag kunnen doodmartelen!” Ze sloegen me steeds intenser, steeds gemener, en mijn eenzame kreten echoden door de kamer. Omdat ik zo strak op de tijgerstoel was vastgebonden en geen spier kon bewegen, kon ik me alleen maar aan hun gewelddadigheden onderwerpen. Die vreselijke politieagenten raakten steeds meer met zichzelf ingenomen en barstten nu en dan in rauw gelach uit. Ik was zo lang aan zweepslagen en elektrocutie onderworpen dat mijn hele lijf onder de striemen en sneden zat. Mijn gezicht, nek, armen en handen zaten onder de blauwe plekken en mijn hele lijf was opgezwollen. Mijn lichaam leek echter gevoelloos geworden en ik had niet meer zoveel pijn. Ik wist dat dit kwam doordat God voor me zorgde en mijn pijn verlichtte en in mijn hart bedankte ik God steeds weer.

Dit hield ik bijna een maand uit, totdat ik het echt niet meer kon verdragen. Ik wilde zo graag slapen, al was het maar voor even. Maar die demonen hadden nog niet het minste greintje menselijkheid. Op het moment dat ze zagen dat ik mijn ogen dichtdeed, gooiden ze onmiddellijk een vol glas water in mijn gezicht, zodat ik wakker schrok, en weer moest ik mijn ogen open dwingen. Al mijn kracht was uitgeput. Ik had het gevoel dat mijn leven ten einde was. Maar God

beschermde me altijd. Hij hield mijn geest helder en alert en mijn geloof sterk, zodat ik Hem niet zou verraden. Toen ze zagen dat ze helemaal geen informatie uit me kregen en bang werden dat ik daadwerkelijk zou overlijden, konden ze me alleen nog maar terug naar het detentiecentrum brengen. Er waren vijf of zes dagen voorbijgegaan en nog was ik niet hersteld van hun foltering. Toch sleepten ze me alweer uit de cel en bonden me op de tijgerstoel. Weer maakten ze de zware ketenen vast aan mijn voeten en weer probeerden ze een bekentenis uit me te krijgen door middel van slaag, marteling en mishandeling. Nog ongeveer tien dagen lang werd ik daar gefolterd en pas toen ik het echt niet meer aankon, brachten ze me terug naar het detentiecentrum. Na vijf of zes dagen begon hun hele spel opnieuw. Zo gingen er zes maanden voorbij. Ik weet niet eens hoe vaak ze me dit hebben aangedaan. Dezelfde marteling keer op keer. Ik werd gemarteld tot ik compleet uitgeput was en uit de grond van mijn hart gaf ik alle hoop op een leven in de toekomst op. Ik begon eten te weigeren en een aantal dagen weigerde ik zelfs een druppel water te drinken. Toen begonnen ze me met geweld water te geven: een van hen hield mijn hoofd vast, terwijl een ander mijn gezicht vasthield, mijn mond opendeed en er water in gooide. Het water stroomde rond mijn mond, in mijn nek en doorweekte mijn kleren. Mijn hele lijf voelde ijskoud aan en ik probeerde me te verzetten, maar ik had de kracht niet eens om mijn hoofd te bewegen. Toen ik inzag dat voedsel weigeren ook een nutteloze onderneming was, besloot ik mijn kans te grijpen door naar het toilet te gaan en met mijn hoofd tegen de muur te beuken en zo zelfmoord te plegen. Mezelf voortslepend met mijn ongelooflijk zware ketenen wankelde ik stap voor stap richting het toilet, mezelf de hele weg vasthoudend aan de muur. Omdat ik al zolang niet had gegeten, was mijn zicht wazig en zag ik niet goed waar ik liep en viel ik vaak. Als door een waas zag ik dat mijn enkels een hoop bloedend vlees waren geworden door de stalen ketenen en dat ze hevig bloedden. Toen ik bij een raam kwam, tilde ik mijn hoofd omhoog en keek naar buiten. In de verte zag ik mensen heen en weer lopen, druk bezig met hun eigen zaken, en plotseling voelde ik me diep vanbinnen wonderbaarlijk geroerd. Ik dacht: hoeveel van al deze miljoenen mensen geloven in Almachtige God? Ik ben een van de gelukkigen, want God heeft mij – zo'n onopvallende persoon – uit de massa gepikt en heeft Zijn woorden gebruikt om mij te bewateren en voor me te zorgen. Hij heeft me tot nu toe bij iedere stap begeleid. Ik ben zozeer door God gezegend, dus waarom zoek ik dan de dood? Zou ik God niet echt schaden door dat te doen? Op dat moment kwamen Gods woorden in me op: **“Jullie moeten tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste**

ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis” (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ieder woord vol bemoediging en verwachting verwarmde en inspireerde mijn hart en ik voelde me dubbel geroerd. Ik had de moed gevonden om door te gaan. Ik gaf mezelf vanbinnen een peptalk: de demonen kunnen alleen mijn lichaam te gronde richten, maar mijn verlangen om God tevreden te stellen kunnen ze niet vernietigen. Mijn hart zal voor eeuwig God toebehoren. Ik zal sterk zijn. Ik zal niet capituleren!” Toen keerde ik stap voor stap terug, mijn zware ketenen voortslepend. In mijn bedwelmd toestand dacht ik aan de Heer Jezus, geheel bedekt met wonden op Zijn kronkelige weg naar Golgotha, totaal uitgeput met dat zware kruis op Zijn rug. Toen kwamen deze woorden van Almachtige God in me op: **“Op weg naar Jeruzalem leed Jezus hevige pijn, alsof er een mes werd rondgedraaid in Zijn hart, en toch had Hij niet het geringste voornemen om Zijn woord te breken. Steeds was er een sterke kracht die Hem voortdreef naar waar Hij zou worden gekruisigd”** (‘Hoe te dienen in harmonie met Gods wil’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Op dat moment kon ik mijn tranen niet langer bedwingen en vrijelijk liepen ze over mijn wangen. In mijn hart bad ik tot God: “O, God! U bent zo heilig en u bent de allerhoogste. Toch bent u Zelf vlees geworden om ons te redden. U heeft vreselijke vernederingen ondergaan en pijn geleden en u bent gekruisigd in ons belang. O, God! Wie heeft ooit uw verdriet en pijn gekend? Wie heeft ooit de moeizame prijs begrepen en gewaardeerd die u in ons belang heeft betaald? Ik lijd deze ontbering nu, zodat ik uw redding mag ontvangen. Bovendien lijd ik om duidelijk de kwade essentie van de CCP-regering te zien terwijl ik de wreedheid in handen van deze demonen onderga, zodat ik nooit meer om de tuin geleid of voor de gek gehouden word en zodat ik de duistere invloed ervan kwijt kan raken. En toch heb ik nog geen enkele rekening gehouden met uw wil, maar heb ik alleen maar aan mijn eigen vlees gedacht en heb ik dood gewild om een einde te maken aan de kwelling van deze pijn. Ik ben zo’n lafaard en zo verachtelijk! O, God! U spant Zich in en lijdt altijd voor ons en u wijdt al uw liefde aan ons. O, God! Ik kan nu niets doen, maar ik wens alleen maar mijn hart helemaal aan u te wijden, u tot het einde toe te volgen hoeveel ik ook moet lijden en te getuigen om u tevreden te stellen!” In al die maanden van wrede slaag en marteling had ik geen traan gelaten, dus toen ik terugkwam in de verhoorkamer, zagen de agenten dat mijn gezicht nat was van de tranen en dachten ze dat ik op het punt stond te breken. De dikke leek erg in zijn nopjes en glimlachte naar me. Hij zei: “Heb je er goed over nagedacht? Werk je nu mee?” Ik

negeerde hem totaal en zijn gezicht liep meteen paars aan. Plotseling kwam zijn arm omhoog en sloeg hij me vaker in mijn gezicht dan ik kon tellen. Mijn gezicht brandde van de pijn terwijl het bloed uit mijn mondhoeken sijpelde en op de grond druppelde. Een andere agent gooide een glas water in mijn gezicht en riep tussen zijn opeengeklemd kaken door: “Het maakt ons niet uit als je niet meewerkt. De wereld behoort nu toe aan de Communistische Partij. Ook als je niet praat, kunnen we je tot een gevangenisstraf veroordelen!” Maar hoe ze me ook bedreigden en intimideerden, ik zei nog steeds geen woord.

Hoewel de politie geen bewijs kon vinden ter ondersteuning van een aanklacht tegen mij, gaven ze het toch niet op en gingen door met hun poging door marteling een bekentenis uit me te krijgen. Laat op een nacht waren er verschillende agenten dronken geworden. Ze kwamen de verhoorkamer binnen gewankeld. Een van hem nam me wellustig op en leek op een idee te komen. Hij zei: “Doe haar kleren uit en hang haar op. Dan zullen we eens zien of ze meewerkt.” Ik werd doodsbang toen hij dat zei en in mijn hart riep ik wanhopig God te hulp om deze beesten te vervloeken en hun wellustige bezigheden te verijdelen. Ze maakten me van de tijgerstoel los, maar ik kon bijna niet staan met die zware ketenen om mijn enkels. Ze stonden om me heen en begonnen me als een voetbal in het rond te schoppen, spuugden schilletjes van meloenpitten in mijn gezicht en riepen steeds weer: “Speel je mee? Als je niet aardig voor ons bent, zullen we ervoor zorgen dat je leven het niet meer waard is geleefd te worden! Waar is je God nou? Is Hij niet almachtig? Laat Hem ons dan maar eens neerslaan!” Een andere zei: “Wang heeft een vrouw nodig. Zullen we haar gewoon aan hem geven? Haha ...” Toen ik hun demonische gezichten zag, brandde mijn haat zo fel dat al mijn tranen opdroogden. Ik kon alleen maar tot God bidden en Hem vragen mijn hart te beschermen, zodat ik Hem niet zou verraden en zodat ik me aan Gods orkestraties zou kunnen onderwerpen, of ik nu leefde of stierf. Uiteindelijk lagen alle kaarten van de politieagenten op tafel, maar hadden ze het nog steeds niet klaargespeeld een woord uit me te krijgen. Alle opties waren opgebruikt en er zat niets anders op dan hun meerderen te bellen en verslag uit te brengen. “Deze vrouw is spijkerhard. Ze is een moderne Liu Hulan. We kunnen haar doodslaan en dan praat ze nog niet. We kunnen niets meer doen!” Nu ik ze zo vertwijfeld zag, dankte ik God telkens weer in mijn hart. Door de begeleiding van Gods woorden was ik in staat geweest hun wrede martelingen keer op keer te weerstaan. Alle glorie zij Almachtige God!

Ondanks het feit dat talloze verhoren niets hadden opgebracht, klaagde de CCP-regering me aan wegens belemmering van de handhaving van de rechtsorde en veroordeelde me tot een vaste gevangenisstraf van zeven jaar. De twee broeders die samen met mij waren gearresteerd, werden overeenkomstig aangeklaagd en veroordeeld tot vijf jaar gevangenschap. Na acht maanden onmenselijke kwellingen te hebben ondergaan, veroorzaakte deze veroordeling van zeven jaar gevangenschap niet alleen geen paniek of angst bij mij, maar voelde ik me juist op mijn gemak, sterker nog, vereerd. Dit kwam doordat ik de voorafgaande acht maanden Gods begeleiding had ervaren bij iedere stap op de weg en Gods grenzeloze liefde en bescherming had genoten. Hierdoor had ik op wonderbaarlijke wijze de wrede verwoesting overleefd die anders over de grenzen van mijn uithoudingsvermogen was gegaan, en was ik in staat geweest getuigenis te geven. Dat was de grootste troost die God me kon geven en ik offerde uit de grond van mijn hart mijn dank en lof op aan God.

Op 3 november 2008 werd ik naar de Eerste Vrouwengevangenis gestuurd om mijn straf uit te zitten en zo begon mijn lange leven in de gevangenis. In de gevangenis heerste een ongelooflijk streng stelsel van regels. Om 6 uur stonden we op en begonnen te werken. We werkten dan de hele dag door tot de avond viel. Maaltijden en sanitaire pauzes waren zo problematisch als in oorlogsgebied en de gevangenen mochten zelfs niet een beetje verslappen. De gevangenbewaarders overlaadden ons met werk, zodat ze nog meer van onze arbeid konden profiteren, en voor hen die in God geloofden, waren ze zelfs nog meedogenlozer. In zo'n omgeving leefde ik altijd in spanning en iedere dag voelde zo lang als een jaar. Ik kreeg de hardste en zwaarste taken in de gevangenis en het eten dat ik kreeg, was nog niet goed genoeg voor een hond: een halfgaar, zwart, klein gestoomd broodje en een soort gele, opgedroogde, oude koolbladeren. In een poging tot strafvermindering wegens goed gedrag werkte ik vaak van zonsopgang tot zonsondergang zo hard ik kon, en soms zelfs de hele nacht door, om aan de productiequota, die mijn fysieke mogelijkheden te boven gingen, te voldoen. Iedere dag was ik 15 of 16 uur op de been in de werkplaats, steeds aan de knop aan het draaien van de halfautomatische naaimachine die sweaters maakte. Mijn beide benen zwollen op en vaak deden ze pijn en voelden zwak aan. Toch durfde ik niet langzamer te gaan werken. De met stroomstokken bewapende gevangenbewaarders patrouilleerden voortdurend door de werkplaats en als ze zagen dat iemand niet aan het werk was, straften ze haar uit alle macht en trokken punten voor goed gedrag in voor die gevangene. Door deze onophoudelijke, uitputtende arbeid

raakte ik uitermate vermoeid in lichaam en geest. Hoewel ik nog jong was, was een groot deel van mijn haar al grijs geworden en het kwam vaak voor dat ik bijna op de machine flauwviel. Als God niet over me had gewaakt, had ik het misschien niet overleefd. Uiteindelijk, onder de bescherming van God, kreeg ik twee kansen op strafvermindering en kon ik twee jaar vervroegd weglopen uit die hel op aarde.

Na wel acht maanden van brute marteling en vijf jaar gevangenschap in handen van de CCP-regering waren zowel mijn lichaam als mijn geest zwaar verminkt. Lang na mijn vrijlating was ik nog doodsbang vreemden te ontmoeten. Vooral als ik op een drukke plaats kwam waar veel mensen rondrenden, kwamen de scènes van die kwaadaardige politieagenten die me martelden weer terug en voelde ik onwillekeurig een diepe angst en onrust vanbinnen. Mijn menstruatiecyclus was totaal in de war doordat ik zo lang aan die metalen stoel vastgebonden had gezeten en allerlei ziektes richtten verwoestingen bij me aan. Als ik nu aan die eindeloze, pijnlijke maanden terugdenk, zie ik ondanks mijn grote pijn en lijden duidelijk dat de “godsdienvrijheid” en “de wettige burgerrechten en -belangen zijn door de wet beschermd” zoals zo vaak aangeprezen door de CCP-regering, slechts een truc zijn om haar zonde en kwaadaardige essentie te verbergen. Tegelijkertijd had ik ook Gods almacht, soevereiniteit, gezag en macht oprecht ervaren en leren waarderen, en kon ik Gods zorg en medelijden voor mij voelen. Dat was allemaal de dierbare en gulle rijkdom van het leven die God me had gegeven. Gods werk is praktisch en normaal, en Hij laat ons de vervolging door Satan en demonen overkomen. Maar terwijl de demonen buiten zinnen hun kwaad over ons uitstorten, is God er altijd, waakt stil over ons en beschermt ons, gebruikt Zijn woorden van gezag en macht om ons te verlichten en te leiden. God geeft ons vertrouwen en liefde, Hij overwint en verslaat de vijand Satan en zo verkrijgt Hij glorie. Ik prijs Gods wijsheid en lieflijkheid uit de grond van mijn hart!

Nu ben ik terug in de kerk bij mijn broeders en zusters. Onder begeleiding van Gods liefde leid ik het kerkelijke leven en samen met mijn broeders en zusters verspreiden we eendrachtig het evangelie van het koninkrijk. Mijn leven stroomt over van energie en vitaliteit. Ik ben nu vervuld van geloof in Gods werk. Ik kan het prachtige beeld van het koninkrijk van God dat op aarde wordt gevestigd praktisch zien en ik moet Gods lof wel zingen! “Christus’ koninkrijk is neergedaald op aarde, Gods woord overwint alles en regeert in de wereld. We kunnen het nu allemaal zien met onze ogen, alles wordt geschapen en vervolmaakt door Gods woord. We juichen! We loven! We vieren dat Christus’ koninkrijk op aarde is. We juichen! We loven! We

vieren dat een nieuw Jeruzalem uit de hemel neerdaalt. Het woord van God leeft onder ons allen, het is met ons in elke handeling en gedachte. [...] De schoonheid van het koninkrijk is oneindig helder. Iedereen op aarde verkondigt de woorden van God, geeft zich over aan Zijn woord, vereert Hem. Er is gejubel in het universum. We juichen! We loven! We vieren dat Hij almachtig en wijs is. We juichen! We vieren dat Zijn grote werk voltooid is. We juichen! We loven! Almachtige God leidt ons Zelf Kanaän binnen, opdat we kunnen genieten van Zijn rijkdom” (‘Christus’ koninkrijk is neergedaald op aarde’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’).

11. Door Gods woorden ontstaan de wonderen van het leven

Door Yang Li, provincie Jiangxi

Mijn moeder stierf toen ik nog een klein meisje was. Ik moest de zware verantwoordelijkheden van het huishouden dus al vanaf jonge leeftijd dragen. Na mijn huwelijk werden deze zo zwaar, dat ik nauwelijks kon ademen onder de last ervan. Ik had genoeg moeilijkheden en ellende in mijn leven gehad en werd op den duur depressief en neerslachtig, stil en gereserveerd, en ik verspilde mijn tijd dag na dag. Toen in 2002 een aantal broeders en zusters het evangelie van Almachtige God in de laatste dagen met mij deelden, aanvaardde ik dat graag en bracht ik vervolgens mijn man en kinderen samen met mij voor God. Vanaf dat moment kwamen er vaak broeders en zusters naar ons huis voor bijeenkomsten en we communiceerden dan over Gods woord, we zongen en dansten en loofden God. Ik genoot hier ongelooflijk van en voelde me niet meer depressief of ongerust. Mijn kinderen zeiden dat ik steeds jonger en vrolijker leek te worden. Vaak lazen we als gezin samen Gods woorden en we begonnen door Zijn woorden vele waarheden te begrijpen, en ook Gods aanhoudende wil om de mensheid te redden. Ik reisde overal naar toe. Ik verspreidde het evangelie en getuigde van God om Gods liefde te beantwoorden en om diegenen die, net als ik, de kwelling van Satan hadden ondervonden, te helpen voor God te komen en zo snel mogelijk door Hem te worden gered. Nooit had ik gedacht dat ik om deze reden het doelwit van de wrede vervolging door de CCP-regering zou worden.

Op 23 november 2005, rond zeven uur 's avonds, was ik in een bijeenkomst met twee zusters toen ik plotseling hard hoorde kloppen op de deur. Ik realiseerde me dat het de politie zou kunnen zijn, dus verzamelde ik snel alle boeken van Gods woorden. Zoals ik al had verwacht werd de voordeur al heel snel ingetrapt. Vijf politieagenten stormden onbesuisd naar binnen en omsingelden ons. De hoofdagent riep: "Jullie kunnen niet vluchten! Doorzoek de plaats!" In een mum van tijd stond het huis met inhoud en al op zijn kop en was het een enorme puinhoop. Toen namen ze alle onze tassen en een hymneboek in beslag, sloegen ons in de handboeien en namen ons mee naar het politiebureau. Ik was uitermate bang nu ik dit machtsvertoon zag en wanhopig riep ik God aan voor bescherming. Op dat moment kwam er een passage van Gods woorden in mijn gedachten: **"Je weet dat alle dingen in de omgeving om je heen er zijn met mijn toestemming, allemaal door mij gepland. Kijk duidelijk en stel mijn hart tevreden in de omgeving die ik je heb gegeven. Wees niet bang, de Almachtige God der heerscharen zal**

beslist met je zijn; Hij staat achter jullie en Hij is jullie schild” (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven mij een immense kracht en een onmetelijk vertrouwen, deden mijn bedeesdheid verdwijnen en brachten evenwicht en onverstoorbaarheid bij mij teweeg. Zo was het! Alle gebeurtenissen en dingen zijn in Gods handen en ook de politie is in Gods macht en valt onder Gods orkestratie. Met God als mijn sterke ruggensteun was er niets te vrezen. Ik moest me gewoon richten op het zoeken van Gods wil en het vertrouwen op God, zodat ik getuigenis kon afleggen in iedere situatie die ik tegen kon komen.

Op het politiebureau verhoorden tien agenten van het Gemeentelijke Openbare Veiligheidsbureau en van het lokale politiebureau ons om beurten in groepjes van twee. Ze wilden onze namen en adressen weten, en wie de leiders van onze kerk waren. Toen we niet met antwoorden wilden komen, veranderde hun frustratie in woede en boeiden ze ons vast aan ijzeren tijgerbanken. Toen ik de woeste blik op de gezichten van de agenten zag, werd ik wel een beetje bang in mijn hart. Ik vroeg me af wat voor gemene trucks zo op ons zouden toepassen en ik was er niet zo zeker van dat ik zou standhouden. Toen hij zag dat ik niet praatte, zei een van de agenten op zalvende toon: “Het begint al echt laat te worden. Vertel ons je naam en adres maar, en dan sturen we je direct naar huis.” Ik was heel helder van geest op dat moment, omdat ik onder God bescherming stond. Ik dacht bij mezelf: dit is een truck van Satan. Als ik ze mijn naam en adres geef, gaan ze zeker mijn huis doorzoeken, wat de kerk ongelooflijke schade zou toebrengen. Dus, hoe die vreselijke politieagenten me ook verhoorden, ik zei geen woord. Ik bad alleen maar tot God dat Hij me de juiste woorden zou schenken om te zeggen. De volgende dag kwamen ze terug en stelden ze dezelfde vragen. Weer zei ik niets. Die avond kwam er een vrouwelijke agente binnen. Haar kleren stonden haar niet, ze keek me met een dreigende blik aan en vroeg me op kwaadaardige toon: “Hoe heet je? Waar woon je?” Ik antwoordde niet en dus schreeuwde ze boos naar mij: “Jullie mensen eten gewoon je buikje rond en lummelen wat rond en nemen de moeite niet om geld te verdienen. Waarom wil je verdorie in de een of andere God geloven?” Toen ze dat had gezegd kwam ze met grote passen op me af en begon met haar hoge hakken tegen mijn benen en voeten te schoppen, terwijl ze riep: “Je kunt je geloof op m’n reet uitoefenen! Als je me niet eerlijk antwoordt, laat ik je afmaken!” Mijn benen en voeten deden ondraaglijk pijn en ik werd overmand door een golf van zwakheid die door mijn hart heen ging, onzeker wat ze nog meer voor me in petto hadden. Snel smeekte ik God en vroeg Hem mijn hart

te beschermen. Toen ik mijn gebed had beëindigd, nam mijn angst af. Omdat hun verhoor geen antwoorden had opgeleverd, stuurde de politie ons drieën naar een huis van bewaring.

Die nacht sneeuwde het stevig en was het ijskoud. Die maniakken confisqueerden alle winterkleding die we in onze tassen hadden en dwongen ons niets dan een dun laagje kleding te dragen, waardoor we de hele rit rilden van de kou. Toen we in het huis van bewaring aankwamen namen ze ons mee naar beneden naar een mistroostige en angstaanjagende ondergrondse afdeling van de gevangenis. Nu en dan drong het geluid van vloeken en schreeuwen van de andere gevangenen door, waardoor de haren me te berge rezen – ik had het gevoel dat ik in een soort hel op aarde terecht was gekomen. Wij drieën werden een cel binnengeschoven met ongeveer twintig andere gevangenen. In golven kwam er van hen een ranzige stank voort. Aan beide zijden stonden cementen slaapplateaus en alle gevangenen zaten aan een lange tafel gloeidraden te rijgen. Toen we binnenkwamen zei de agent tegen de hoofdgevangene: “Zorg ervoor dat ze een warm onthaal krijgen!” De hoofdgevangene, veroordeeld voor drugsgebruik, was nog geen dertig jaar oud. Zodra ze het bevel van de agent had gehoord, schopte ze me gemeen tegen de grond, nog voordat ik de tijd had gehad om me te oriënteren. Het deed zo’n pijn dat ik schreeuwend over de grond rolde. Daarna rukten ze ons alle kleren uit, sleepten ons de badkamer in en dwongen ons een koude douche te nemen. De kou van het water ging me door merg en been en veroorzaakte stuiptrekkingen in mijn hele lichaam en ik klappertandde onophoudelijk. Mijn hele lichaam deed ondraaglijk pijn alsof ik met een mes was bewerkt en al snel verloor ik het bewustzijn. Toen ik weer bijkwam, realiseerde ik me dat ik de cel al terug in was gesleept. Toen de hoofdgevangene zag dat ik wakker was, deed ze het nog steeds niet rustig aan met mij maar bleef ze me schoppen en stompen. Pas toen ze zichzelf had uitgeput, wierp ze me aan de kant. De twee zusters kwamen en hielden me vast. Hun tranen vielen op mijn gezicht. Ik voelde me heel zwak in mijn hart, en dacht: waarom laat God me niet gewoon doodgaan? Zodra ik dood ben, ben ik vrij. Maar als ik blijf leven ... wie weet hoe deze demonen me zullen slaan en martelen en of ik in staat zal zijn daar weerstand aan te bieden. Hoe meer ik er over nadacht, hoe meer ik overstuur raakte. De tranen stroomden over mijn wangen. Te midden van mijn lijden, verlichtte God mij zodat ik aan een Hymne van Zijn woorden dacht: **“Onder leiding van Gods licht kunnen jullie echt de wurggreep van de duistere krachten wel doorbreken. In het donker zullen jullie zeker het licht dat jullie begeleidt niet uit het oog verliezen. [...] Jullie zullen beslist resoluut en standvastig zijn in het land van Sinim. Door jullie lijden zullen**

jullie de zegen erven die van God komt, en zullen jullie Gods glorie door het hele universum uitstralen” (‘Lied van de overwinnaars’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). De warmte stroomde mijn hart onmiddellijk binnen – Gods belofte en Zijn liefde roerden mij diep. Hierdoor realiseerde ik me dat, hoewel Satan mij teisterde met zijn wreedheid, God mij zeker zou helpen de onderdrukking door de duistere krachten te boven te komen en in het licht te verschijnen, zolang ik maar oprecht op God vertrouwde en naar Hem opkeek. Het lijden dat ik doormaakte was waardevol en betekenisvol, het was een zegen van God en het was het lijden dat ik moest doormaken in het proces van de waarheid nastreven en de redding door God verwerven. Ook was het een krachtige getuigenis van hoe God Satan verslaat. Satan kwelde en martelde mij in een poging me zover te krijgen dat ik God ontkende en verried. Alleen door sterk te blijven staan in mijn toewijding aan God, al het lijden te dragen dat ik moest dragen en getuigenis af te leggen voor God, kon ik terugslaan naar het samenzweerderige complot van Satan en hem vernederen om God glorie te brengen. Toen ik dit eenmaal goed had doordacht, toonde ik mijn diepe berouw aan God en nam ik een besluit: “O, Almachtige God! U heeft meer geleden dan een normaal mens zou kunnen verdragen om redding te brengen naar ons, diep verdorven mensen. U heeft zo’n moeizame inspanningen voor ons verricht en uw liefde voor ons is waarlijk te groot! Ik zou uw liefde moeten beantwoorden. Maar toen ik vandaag een beproeving tegenkwam, koos ik voor de vlucht terwijl ik had moeten getuigen tegenover Satan. Toen ik slechts een klein beetje vleselijk leed, werd ik al negatief en verzette ik me, en wilde ik boven alles doodgaan, zodat het allemaal voorbij was. Ik ben zo laf en het ontbreekt mij zozeer aan een geweten! Met wat voor tegenslag ik ook word geconfronteerd, van nu af aan, beloof ik plechtig dat ik van u zal getuigen.” Ik voelde mijn geloof aan kracht winnen op dat moment en ik greep de hand van mijn zuster stevig vast. Ik wilde verder leven zodat ik van God kon getuigen.

Nadat ik eenentwintig dagen in het huis van bewaring had vastgezeten, begeleidde de politie me naar het Openbare Districtsveiligheidsbureau. Ze bonden me vast op een tijgerbank en verhoorden me. Omdat ik standvastig weigerde een woord los te laten, boeiden ze me die nacht met handboeien met spijkers en hingen me aan het ijzeren traliewerk van een raam. Mijn lichaam bungelde in de lucht en ik kon de grond net met mijn tenen raken. Een agent sprak arrogant tot mij: “Als er één ding is dat ik heb, is het geduld. Ik ga ervoor zorgen dat je gaat smeken en uit eigen beweging gaat vertellen wie je leider is!” En daarmee ging hij de kamer uit en sloeg de deur achter zich dicht. Niet lang daarna begon ik een snerpande pijn in mijn polsen te voelen

waardoor ik onbeschrijfelijk leed. Op dat moment dacht ik plotseling aan een hymne van Gods woorden: **“Hebben jullie ooit de zegeningen aanvaard die jullie zijn gegeven? Hebben jullie ooit naar de beloften gestreefd die er vanwege jullie gedaan zijn? Onder leiding van mijn licht zullen jullie de wurggreep van de duistere krachten doorbreken. In het donker zullen jullie zeker het licht dat jullie begeleidt niet uit het oog verliezen. Jullie zullen beslist meester van de schepping zijn. Jullie overwinnen Satan beslist. Als het koninkrijk van de grote rode draak ten onder gaat, zullen jullie ongetwijfeld opstaan tussen de talloze massa’s om mijn overwinning te bewijzen. Jullie zullen beslist resoluut en standvastig zijn in het land van Sinim. Door jullie lijden zullen jullie de zegen erven die van mij komt, en zullen jullie mijn glorie door het hele universum uitstralen”** (‘Lied van de overwinnaars’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Met tranen in mijn ogen zong ik de hymne steeds opnieuw. Hoe meer ik zong, hoe meer energie ik kreeg. Ik voelde de machtige levenskracht van Gods woorden die mijn hart versterkten en me een onwankelbaar vertrouwen gaven dat God me zeker zou helpen de onderdrukking door de duistere krachten te boven te komen en deze wrede marteling te verdragen om sterk te staan in mijn getuigenis. Met de aanmoediging van Gods woorden verdween mijn fysieke pijn en ik voelde me werkelijk nader tot God komen en intiemer worden met Hem. Ik had het gevoel dat God naast me stond en me vergezelde. Zijn woorden roerden mijn hart en ik besloot te getuigen om God tevreden te stellen en absoluut nooit voor Satan te capituleren!

Daarna werd ik de verhoorkamer binnengebracht waar ik als eerste een heel nieuw stel andere martelwerktuigen ontwaarde: er hing een rij grote en kleine wapenstokken van de politie aan de muur en naast de muur lagen leren knuppels en zweepen en er stond een tijgerbank. Een paar agenten waren juist bezig een mannelijke gevangene van in de twintig te slaan met stroomstokken en leren zweepen. Hij had diepe sneden en blauwe plekken en was haast onherkenbaar verminkt. Een agente kwam net op dat moment binnen en zonder een woord te zeggen begon ze me een aantal keren te schoppen voordat ze me bij mijn haar greep en mijn hoofd tegen de muur sloeg, wat een vreselijk klap gaf. Mijn hoofd tolde, ik voelde me draaierig en mijn hoofd deed zo’n pijn, dat ik dacht dat het open zou barsten. Onder het slaan gromde ze me gemeen toe: “Als je vandaag niet alles opbiecht, zorg ik ervoor dat je de nacht niet overleeft!” Twee andere agenten vielen haar bij en dreigden: “We hebben van alle omliggende politiebureaus agenten gevraagd hierheen te komen. We hebben alle tijd van de wereld om je te

ondervragen. Een maand, twee maanden ... Zolang als we nodig hebben om de antwoorden te krijgen die we van jou nodig hebben.” Toen ik ze dit hoorde zeggen, en dat optelde bij de wrede tactieken die deze proleten al op mij hadden toegepast en de scene die ik zojuist had gezien met die mannelijke gevangene, begon mijn hart wild te kloppen en werd ik door golven angst en ontzetting overspoeld. Ik kon alleen maar dringend tot God bidden. Op dat moment leidden Gods woorden me: **“Wanneer mensen bereid zijn om hun leven op te offeren, wordt alles een kleinigheid en kan niemand ze overheersen. Wat kan er belangrijker zijn dan het leven? Aldus kan Satan niets meer bewerkstelligen in de mensen, hij kan niets meer met de mens beginnen. Hoewel de definitie van het ‘vlees’ zegt dat het vlees verdorven is door Satan, is het zo dat niemand mensen kan overheersen als zij zich werkelijk overgeven en niet door Satan worden gedreven – en op dit moment zal het vlees zijn andere functie vervullen en officieel de leiding van de Geest van God beginnen te ontvangen”** (‘Hoofdstuk 36’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me een praktisch pad. Ik dacht: inderdaad, Satan heeft deze zwakte van mij, mijn angst voor de dood aangegrepen, om mij God te laten verraden. En God gebruikt deze situatie om de oprechtheid van mijn geloof in Hem te testen. Als ik er echt over nadenk, is mijn leven in Gods handen. Waarom zou ik Satan dan vrezen? Dit is het moment dat ik getuigenis moet geven voor God. Alleen door mijn leven op te offeren en me niet door de dood te laten beperken kan ik me aan de invloed van Satan onttrekken en getuigenis geven voor God. Toen ik dit goed doordacht had, vreesde ik de dood niet meer en besloot ik mijn leven op te offeren om God tevreden te stellen. Toen een van die boosaardige politieagenten zag dat ik niet bang was, riep hij woedend uit: “Als we je nu geen lesje leren, dan zul je denken dat we niet weten wat we met je aan moeten!” En onmiddellijk sloten ze me weer in de handboeien met spijkers, hingen me hoog op aan het ijzeren traliewerk van het raam en begonnen me te porren met een elektrische stroomstok. Er ging onmiddellijk een sterke elektrische stroom door mijn hele lichaam waardoor ik onophoudelijk sidderde en stuiptrekte. Hoe meer ik worstelde, des te strakker de handboeien om mijn polsen sloten. Het was zo pijnlijk dat ik dacht dat mijn handen er bijna af zouden vallen en mijn hele lijf was gesloopt door de ondraaglijke pijn. Die twee agenten bleven me om beurten martelen met de stroomstokken die continue knetterende geluiden maakten. Ieder keer dat ik getaserd werd, trok mijn hele lichaam zich samen en schokte het en langzaam raakte ik verdoofd. Geleidelijk verloor ik het bewustzijn en uiteindelijk raakte ik bewusteloos. Enige tijd later, ik weet niet hoeveel later, werd ik wakker van de kou. Toen die

bende ellendige agenten zag dat ik alleen maar een dun laagje kleding droeg, zette ze opzettelijk alle ramen open zodat ik het ijskoud zou krijgen. Een koude wind waaide voortdurende door het raam naar binnen. Ik had het zo koud, dat mijn lichaam stijf was geworden en ik voelde dat ik het bewustzijn weer verloor, maar toen kreeg ik een heldere gedachte: ik mag niet breken. Ik moet getuigen van God, ook al betekent het mijn dood! Op dat moment stelde ik me voor hoe de Heer Jezus gekruisigd werd om de mensheid te redden: de Heer Jezus was tot bloedige moes geslagen en toen aan het kruis genageld om het werk van de verlossing van de mensheid af te maken. Als God Zijn leven op kon geven om de mensheid te redden, waarom kon ik dan niet een klein beetje van Gods liefde beantwoorden? Gods liefde moedigde me aan en ik bad tot God: "O God! U heeft mij deze adem die ik inadem gegeven. Als u mij dus deze weer wilt ontnemen, geef ik me daar graag aan over. Het zou voor mij een grote eer zijn om voor u te sterven!" Toen kwam ik langzaam weer bij bewustzijn. Ik dacht eraan hoe Petrus, Stefanus en de andere discipelen als martelaren waren gestorven, en ik begon als vanzelf stilletjes deze hymne van de kerk te zingen, die ik zo goed ken: "Door Gods heilige plan en soevereiniteit, krijg ik beproevingen bedoeld voor mij. Hoe kan ik opgeven of me proberen te verbergen? Gods glorie komt op de eerste plaats. In tijden van tegenslag, leiden Gods woorden me en wordt mijn geloof vervolmaakt. Ik ben volledig toegewijd aan God zonder angst voor de dood. Gods wil komt op de eerste plaats. Ik sla geen acht op mijn toekomst, op mijn gewin of verlies. Ik wil alleen dat God tevreden wordt gesteld. Ik draag overtuigende getuigenis en ik maak Satan te schande voor de glorie van God. Ik beloof dat ik tot mijn dood trouw Gods liefde zal terugbetalen. Ik prijs Hem met mijn hele hart. Mijn ogen hebben de Zon van rechtvaardigheid gezien. De waarheid regeert alles op aarde. Gods gezindheid is rechtvaardig en heilig en de lof van de mensheid waardig. Ik hou met heel mijn hart van Almachtige God. Ik hou voor altijd van Hem" ('Ik vraag alleen dat God tevreden is' in 'Volg het Lam en zing een nieuw lied'). Hoe meer ik zong, des te meer ik ontroerd en bemoedigd raakte en mijn stem verstikte in tranen. Ik kon God naast me voelen en luisterde gespannen terwijl ik Hem in vertrouwen nam. Ik had een warm gevoel in mijn hart en ik wist dat God mij met Zijn machtige hand al die tijd overeind had gehouden zodat ik de kou of mijn eigen dood niet zou vrezen. In mijn hart nam ik het volgende besluit: Wat mij ook voor marteling en lijden te wachten staat, ik zweer op mijn leven tot het bittere einde trouw te blijven en te getuigen om Gods liefde te beantwoorden!

De volgende ochtend dreigde een politieagent me agressief met de woorden: “Je hebt geluk gehad dat je vannacht niet doodgevroren bent. Maar als je vandaag niet praat, zorg ik er zeker voor dat jouw God je niet kan redden!” Onverstoorde grinnikte ik in mezelf. Ik dacht: God is de Schepper van de hemel en de aarde en alle dingen, Hij regeert over alles, is almachtig en vol gezag. ‘Want Hij sprak en dan was het geschied; Hij gaf opdracht en dan hield het stand.’ Mijn leven is ook in Gods handen. Als Hij mij zou willen redden, zou dat dan niet heel eenvoudig zijn voor Hem? Hij wil jou, demon, gewoon gebruiken om Hem te dienen. Op dat moment porde de politieagent me weer met zijn stroomstok en stroomde er een sterke elektrische schok door mijn hele lichaam die een ondraaglijke pijn veroorzaakte waardoor ik automatisch begon te spartelen en het uitschreeuwde. De politieagent bulderde gewoon van het lachen en zei: “O ja, schreeuw maar! Roep je God in om je te redden! Als je mij smeekt je te redden, beloof ik dat ik je laat gaan!” De wanstaltige brutaliteit van de woorden van die agent vervulde me met de grote wrok en stil bad ik tot God: “O God! Hoe barbaars is de duivel Satan! Hij belastert en blasfemeert u, hij is uw onverzoenlijke vijand en in het bijzonder is hij mijn gezworen vijand. Hoe Satan me ook martelt, ik zal u niet verraden. Ik wens alleen maar dat mijn hart door u wordt gewonnen. Deze demonen kunnen mijn vlees schaden, maar ze kunnen mijn besluit u tevreden te stellen nooit te teniet doen. Ik zou graag willen dat u mij kracht schenkt.” Die harteloze en maniakale politieagent porde me onophoudelijk met zijn stroomstok. Toen de batterij van de eerste stroomstok leeg was, pakte hij een nieuwe en taserde me verder. Ik raakte de tel kwijt van het aantal stroomstokken die hij alles bij elkaar versleet. Ik voelde de dood naderbij komen en dat er geen hoop meer was op overleven. Door negativiteit en wanhoop bevangen, kon ik alleen nog maar wanhopig naar God uitroepen, Hem smeken me te beschermen en te redden. Op dat moment kwam er een passage van Gods woorden in mij op: **“Gods levenskracht kan zegevieren over welke macht dan ook; bovendien overtreft het elke kracht. Zijn leven is eeuwig, Zijn macht is buitengewoon en Zijn levenskracht kan niet overweldigd worden door enig geschapen wezen of vijandige macht. De levenskracht van God bestaat, met een schitterende uitstraling, ongeacht tijd of plaats. Hemel en aarde ondergaan enorme veranderingen, maar Gods leven is voor altijd hetzelfde. Alle dingen gaan voorbij, maar Gods leven is nog steeds aanwezig, want God is de bron en de wortel van het bestaan van alle dingen”** (‘Alleen Christus van de laatste dagen kan de weg van het eeuwige leven aan de mens geven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden vervulden me van een grenzeloze kracht en gaven me onmiddellijk midden in mijn zwakte een ongelooflijk sterk

vertrouwen. Ik dacht bij mezelf: Ja, ik geloof in de enige Almachtige God. Gods leven duurt eeuwig en is bovennatuurlijk, en Gods levenskracht overstijgt en overwint alles. Alles dat bestaat is ontstaan door Gods woorden. Alle aspecten van de mens, inclusief leven en dood, zijn aan Gods arbitrage onderworpen. Mijn leven is nog meer in Gods handen. Hoe kan Satan dan ooit gezag uitoefenen over mijn sterfelijkheid? Neem nou bijvoorbeeld hoe de Heer Jezus Lazarus, wiens lichaam al aan het ontbinden was in zijn graf, opriep met de woorden: “**Lazarus, kom naar buiten!**” (Johannes 11:43) en hoe Lazarus uit het graf tevoorschijn kwam, herrezen uit de dood. Gods woorden hebben gezag en macht, Hij heeft de wereld geschapen met Zijn woorden en Hij gebruikt Zijn woorden om ieder tijdperk te begeleiden. Vandaag de dag gebruikt God Zijn woorden om ons te redden en te vervolmaken. Ik moet de dingen niet meer volgens mijn eigen opvattingen en verbeelding interpreteren, maar ik moet leven naar Gods woorden. Als God me nu niet toestaat te sterven, dan kan Satan nog zo bruut tekeergaan, hij kan me het leven niet ontnemen. Zolang ik God kan eren, sterf ik blijmoedig en graag. Toen ik eenmaal naar Gods woorden begon te leven en me niet meer druk maakte over mijn eigen sterfelijkheid, gebeurde er een wonder: hoe die vreselijke agent me ook taserde, ik voelde geen leed of pijn meer en mijn geest was glashelder. Ik wist zeker dat dit de bescherming en zorg van God was – het was Gods machtige hand die me overeind hield. Ik ervoer werkelijk uit de eerste hand die indrukwekkende kracht van Gods woorden en de bovennatuurlijke en buitengewone natuur van Gods levenskracht. Gods woorden zijn de waarheid en realiteit van het leven. Zijn levenskracht kan door geen kracht van de duisternis worden onderdrukt. Hoe de politieagenten mij ook kwelden met allerlei soorten martelingen en wreedheden en om beurten hun wrede straffen uitdeelden, ik kon het allemaal verdragen. Dit was niet mijn eigen vermogen, het was helemaal Gods macht en gezag. Als Gods woorden me geen kracht en vertrouwen hadden gegeven, was ik allang gebroken. Diep van binnen had ik het gevoel dat God altijd aan mijn zijde stond toen mijn vlees het zwakst was en ik het diepe lijden in werd gegoooid, mij ondersteunde met Zijn sterke en machtige woorden van het leven en me steeds behoedde, zodat mijn geloof binnen in mij sterker werd en mijn besluit vaster stond.

Die nacht pasten ze een andere marteltechniek op mij toe. Voor het raam sloegen ze me in de boeien en stelden me bloot aan de koude buitenlucht en vervolgens hielden ze beurtelings de wacht over mij opdat ik niet in slaap zou vallen. Zodra ik mijn oogleden liet hangen, sloegen ze me in het gezicht. Ik had in twee dagen geen druppel water gedronken en geen hap gegeten, mijn

hele lijf was van kracht gespeend en mijn ogen waren zo opgezwollen dat ik ze haast niet kon openen. Ik voelde me overspoeld door een soort onbeschrijflijke ellende en vroeg me af hoe lang de marteling nog door zou gaan. Een koude wind die me tot op het bot bevroor blies onophoudelijk over me heen en ik rilde aan een stuk door van de kou. De agenten zaten comfortabel in parka's die tot op hun knieën hingen met hun benen over elkaar in de stoelen tegenover me. Ze wachtten tot ik me zou overgeven. Het leek op dat moment wel alsof er een scene voor me werd uitgebeeld waarin demonen iemand in de Hades aan het martelen waren, en ik kon mijn woede niet onderdrukken: De mens was door God geschapen en het is natuurlijk en goed dat hij Hem eert. Maar de laaghartige, schaamteloze CCP-regering staat mensen niet toe de ware God te vereren. Om een atheïstische zone in de wereld te creëren en om hun duivels doel te bereiken waarin ze de mensen permanent beheersen en ze de regering laten volgen en vereren, verzetten ze zich agressief tegen Gods werk en ontwrichten en vernietigen ze dit. Daarbij gebruiken ze ieder methode die hun ter beschikking staat om de volgelingen van Almachtige God wreed te vervolgen. Die oude demon had de meest monsterlijke van alle misdaden begaan – hij zou vervloekt en verdoemd moeten worden! Opeens dacht ik aan een hymne van Gods woorden: **“Duizenden jaren lang is dit het land van vuil geweest, het is ondraaglijk smerig, ellende heerst alom, geesten waren overal ongebreideld rond met trucjes en misleiding, ze doen ongefundeerde beschuldigingen, zijn meedogenloos en kwaadaardig, vertreden deze spookstad en laten de plaats bezaaid met dode lichamen achter; de stank van ontbinding bedekt het land en doordringt de lucht, en het wordt zwaar bewaakt. Wie kan de wereld voorbij het uitspansel zien? Hoe kunnen de mensen van een spookstad zoals deze God ooit hebben gezien? Hebben zij ooit de genegenheid en liefde van God genoten? [...] Waarom zo'n ondoordringbaar obstakel voor het werk van God optrekken? Waarom diverse trucjes gebruiken om Gods volk te misleiden? Waar is de ware vrijheid en zijn de wettelijke rechten en belangen? Waar is de billijkheid? Waar is de troost? Waar is de warmte? Waarom misleidende plannen gebruiken om Gods volk voor de gek te houden? Waarom de komst van God met dwang onderdrukken? Waarom God opjagen tot Hij nergens een rustplek voor Zijn hoofd heeft? Hoe zou dit geen woede kunnen ontketenen? Duizenden jaren van haat zijn samengebundeld in het hart, duizenden jaren van zonde zijn in het hart gegrift – hoe zou dit geen walging kunnen opwekken? Wreek God, schakel Zijn vijand compleet uit! Nu is de tijd: mensen hebben al lang hun kracht gebundeld, al hun krachten toegewijd, om het afschuwelijke gezicht van deze duivel te trekken. Dit zal ervoor**

zorgen dat alle verblinden die elke vorm van lijden en ellende hebben doorstaan, opstaan uit hun pijn en die slechte oude duivel de rug toekeren” (‘Zij in de duisternis moeten opstaan’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Steeds weer zong ik deze hymne in mijn hart. Terwijl ik zong, kookte het bloed in mijn aderen en een vurige toorn welde in me op. Op mijn leven zwoer ik dat ik Satan zou verzaken, die oude demon, en in mijn hart riep ik: “Jij demon! Als je denkt dat ik God verraad en de ware weg verlaat, dan zul je nog eens wat meemaken!” Ik zag heel helder dat het God was die me kracht had gegeven, dat de woorden van Almachtige God mijn geest hadden versterkt.

Op de vijfde dag waren mijn handen opgezwollen met bloed, verdoofd en lelijk opgezet door de handboeien. Het voelde alsof mijn lichaam op de naden uit elkaar aan het vallen was, alsof duizenden insecten me van binnenuit aan het verslinden waren. Woorden kunnen de pijn en kwelling niet beschrijven. Ik bad onophoudelijk in mijn hart en smeekte God me de kracht te geven de zwakte van mijn vlees te overwinnen. De tijd ging ondraaglijk traag voorbij en geleidelijk werd de lucht donker. Ik had honger en dorst, ik had het koud en de rillingen liepen over mijn lijf en het laatste restje energie was aan me onttrokken – ik had het gevoel dat ik het niet lang meer uit zou kunnen houden. Als dit nog lang door zou gaan zou ik zeker van de honger of de dorst omkomen. Toen begreep ik pas wat die agent had bedoeld toen hij zei “Ik ga je laten smeken”. Hij probeerde zijn verachtelijke tactieken in te zetten om mij te dwingen God te verraden. Ik mocht niet voor zijn trucs vallen, ik moest op God vertrouwen. Daarom bleef ik steeds opnieuw God aanroepen: “O, Almachtige God! Ik smeed u dat u bij mij geleidelijk aan kracht laat doordringen, zodat ik op u mag vertrouwen om de wrede straf en marteling van Satan te overwinnen. Ook al betekent het mijn dood, ik mag u niet verraden en een Judas worden.” Op dat moment verlichtten Gods woorden mij: **“Het leven van de mens is afkomstig van God, het bestaan van de hemel is vanwege God en het bestaan van de aarde komt voort uit de kracht van Gods leven. Geen enkel object dat vitaliteit bezit, kan de soevereiniteit van God overstijgen en niets wat kracht heeft kan zich losmaken van de omgeving van Gods gezag”** (‘Alleen Christus van de laatste dagen kan de weg van het eeuwige leven aan de mens geven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods gezaghebbende woorden gaven mij vertrouwen en kracht. Het is waar, dacht ik bij mezelf, God is de bron van mijn leven: zolang God deze adem niet van mij wegneemt, maakt het niet uit hoe Satan mij martelt en me niet laat eten en drinken. Ik zal toch niet sterven. Mijn leven is in Gods handen, wat heb ik dan te vrezen? Toen schaamde

ik me over mijn gebrek aan vertrouwen in en begrip van God. Ook realiseerde ik me dat God deze moeilijke omgeving gebruikte om mij van de volgende waarheid te doordringen: **“De mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat klinkt uit de mond van God”** (Matteüs 4:4). Zo bad ik tot God: “Almachtige God, heerser over alle dingen! Mijn leven is in uw handen, u kunt het beheren en ik ben bereid me aan uw orkestratie en regelingen te onderwerpen. Of ik leef of sterf, ik aanvaard al uw orkestraties.” Toen mijn gebed afgelopen was, voelde ik hoe kracht zich in mijn lichaam verspreidde en voelde ik de honger en dorst niet meer zoals eerder. Pas om 8 uur die avond kwam een van de agenten terug. Hij kneep me in mijn kin en met een duister lachje vroeg hij: “Hoe gaat het? Vermaak je je een beetje? Ben je al zover dat je me smeekt en vertelt wat ik wil weten? Als je niet praat, heb ik voldoende manieren om je aan te pakken!” Ik sloot mijn ogen en negeerde hem, waardoor hij in woede ontstak. Hij vuurde beledigingen en godslasteringen op me af terwijl hij me met één hand bij de kraag vatte en gemeen met de andere hand aan beide kanten in het gezicht sloeg. Ik voelde hoe mijn gezicht onmiddellijk opzwol en brandde van de pijn. Door de wreedheid van deze agent kon ik duidelijk zijn demonische wezen onderscheiden. Ik haatte hem nog meer en voelde me nog meer gestimuleerd niet te capituleren voor Satans tirannie. Ik werd standvastig in mijn besluit te getuigen van God en Hem tevreden te stellen. Op dat moment gaf ik niet meer om de pijn in mijn vlees, maar keek ik woedend naar de politieagent. Ik dacht: dus jij denkt dat je mij kunt dwingen God te verraden? Stop met dromen! Onder Gods begeleiding was mijn hart gevuld met vertrouwen en kracht. Hoe de agent me ook sloeg, ik gaf nooit toe. Uiteindelijk stopte de agent pas toen hij zichzelf helemaal had uitgeput.

Nadien hielden de politieagenten me nog scherper in de gaten. Ze draaiden diensten en hielden me continu nauwlettend in de gaten. Als ik mijn oogleden ook maar een beetje liet hangen, sloegen ze me wakker met een opgerold tijdschrift. Ik begreep heel duidelijk dat ze dit deden om mijn vastberadenheid af te zwakken en mijn aangetaste mentale toestand te misbruiken om informatie over de kerk uit mij los te krijgen. Ik was toen fysiek al uiterst zwak en ik begon versuft te raken. De combinatie van kou, honger en vermoeidheid was zo overweldigend, dat ik naar de dood verlangde. Ik had het gevoel dat ik het niet lang meer zou volhouden. Ik was bang dat ik de pijn niet lang meer zou kunnen verdragen en dat ik ongewild God zou verraden. Met deze gedachte verlangde ik naar de dood. Ik dacht dat als ik doodging ik in ieder geval niet de kerk zou uitleveren en God zou verraden. En dus bad ik tot God: “Lieve God, ik kan het niet

meer verdragen. Ik ben bang dat ik toegeef en u verraad. Ik hoop vurig dat u mijn hart beschermt. Ik ga liever dood dan dat ik een Judas word.” Daarna begon ik geleidelijk het bewustzijn te verliezen en in die versufte staat voelde mijn lichaam plots heel licht, alsof de koude wind het droog had geblazen. De handboeien leken losser om mijn polsen te gaan zitten en ik wist niet meer of ik dood of levend was. Pas vroeg in de ochtend van de zesde dag werd ik met een klap weer bijgebracht door een van de agenten. Ik realiseerde me dat ik nog steeds leefde en daar aan mijn handboeien hing. Die afgrijselijke agent brulde tegen mij: “Je hebt ons echt afgemaakt. Niet een van ons heeft fatsoenlijk kunnen slapen nu we je de hele tijd gezelschap hebben moeten houden in dit spelletje. Als je vandaag je mond niet opendoet, zal ik ervoor zorgen dat je je mond nooit meer opendoet!” Omdat ik alleen maar dood wilde, vuurde ik onbevreesd terug: “Als je me wil vermoorden, of in stukken wil hakken: ga je gang!” De agent lachte alleen maar spottend en zei: “Dus je wil dood? Pech voor jou! Dat zou het veel te makkelijk voor je maken! Ik ga je lekker langzaam martelen totdat je gek wordt. Dan weet iedereen dat je gek wordt van geloven in Almachtige God en dan zal iedereen jouw God in de steek laten!” Toen ik hem die demonische vuiligheid hoorde uitspugen, was ik als door de bliksem getroffen en volkomen sprakeloos. Deze duivel was ongelooflijk meedogenloos en boosaardig! Meteen daarna beval de agent een ondergeschikte een kom met een donkere, zwarte vloeistof te gaan halen. Mijn hart schoot in mijn keel toen ik dat zag en dringend bad ik tot God: “O Almachtige God! De politieagent gaat me drogeren zodat ik mijn verstand verlies. Ik smeed u mij te beschermen. Ik word liever vergiftigd dan gek gemaakt.” Op dat moment kwamen Gods woorden bij mij binnendrijven: **“Zijn daden zijn overal, Zijn macht is overal, Zijn wijsheid is overal en Zijn gezag is overal. [...] Alle dingen bestaan onder Zijn blik, alle dingen leven bovendien onder Zijn soevereiniteit. Zijn daden en Zijn macht laten de mensheid geen andere keus dan te erkennen dat Hij werkelijk bestaat en soevereiniteit over alle dingen heeft. Niets of niemand anders dan Hij kan het universum gebieden, laat staan onophoudelijk voor deze mensheid zorgen”** (‘De mens kan alleen gered worden onder Gods management’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden boezemden mij weer vertrouwen en kracht in. Ik realiseerde me dat Gods gezag, macht en daden alomtegenwoordig zijn. Hij oefent het gezag uit over het hele universum. Hij regeert bovendien over de proliferatie van alle schepselen in het universum. God is de eeuwige heerser over alle dingen en de macht die Hij uitoefent wanneer Hij over alle dingen heerst gaat het begrip van een eenvoudig mens te boven. Het leven dat God de mens schenkt is niet beperkt door ruimte en tijd. De duivel Satan

kan alleen het vlees van mensen schaden, maar hij heeft geen enkel gezag over ons leven en onze geest. Gedurende de beproeving van Job kon Satan alleen Jobs vlees kwellen en schaden. Maar omdat God Satan niet toestond Jobs leven te nemen was Satan totaal niet in staat dat te doen. Ik dacht bij mezelf: vandaag probeert de duivel Satan zijn duistere tactieken te gebruiken om mijn vlees te vernietigen en om mij zover te krijgen dat ik God verraad en in de steek laat. Tevergeefs probeert hij drugs te gebruiken om van mij een raaskallende gek of een halvegare te maken om Gods naam te schande te brengen. Maar welk gezag heeft Satan? Zonder Gods toestemming zijn al zijn daden vruchteloos. Satan is gedoemd om door Gods hand te worden verslagen! Toen ik me dit realiseerde, voelde ik me vredig en kalm. Juist op dat moment nam de agent me bij mijn kaak en liet de drug, bitter en zuur, in mijn keel lopen. Het werkte snel. Het voelde alsof al mijn organen van binnen in de kramp schoten, tegen elkaar aan drukten, alsof ze werden verscheurd. Die pijn is met niets te vergelijken. Het ademen begon me zwaar te vallen. Ik ademde diep en snakte naar adem. Ik kon mijn ogen niet meer bewegen en begon dubbel te zien. Kort daarna verloor ik het bewustzijn. Na enige tijd, wie weet hoe lang, kwam ik eindelijk weer bij. Vaag leek ik iemand te horen zeggen: "Dat wijf wordt of gek of een halvegare na deze drug." Toen ik dat hoorde, wist ik dat ik het weer had overleefd. Ik was zeer aangenaam verrast dat ik helemaal niet gek was geworden. Integendeel, mijn gedachten waren glashelder. Dit was allemaal zeker te danken aan Gods almacht en wonderbaarlijkheid. Ik voelde dat hier de woorden van Almachtige God in mij aan het werk waren en dat God, alweer, Zijn almachtige hand naar mij had uitgestrekt en me weer uit de klauwen van de duivel had losgerukt, waardoor ik in staat was deze gevaarlijke situatie te overleven. Op dat moment ervoer ik persoonlijk de geloofwaardigheid en echtheid van Gods woorden en was ik getuige van Zijn oppermacht en gezag. Bovendien zag ik hoe God de Schepper is van alle dingen, de enige ware God Zelf, Heerser over alle dingen. Ik zag hoe mijn leven, mijn alles, waaronder de laatste zenuw in mijn lichaam, allemaal onder Gods gezag staan. Zonder Gods toestemming valt er nog geen haar van mijn hoofd. God is mijn steun en mijn redding altijd en overal. Die dag, in het donkere hol van de demon, toonden de woorden van Almachtige God hun ontzagwekkende kracht en lieten die me zien hoe God de wonderen van het leven steeds weer creëert en stonden die me toe van de rand van de dood weg te komen. Hartstochtelijk zong ik de lof van Almachtige God in mijn hart en ik zwoer op God te vertrouwen om getuigenis af te leggen in deze strijd op leven en dood.

De politie martelde me zes hele dagen en nachten lang. Ik had zelfs geen hap eten of druppel water gekregen al die tijd, ik was totaal uitgeput en toen ze zagen dat ik bijna aan mijn laatste ademtocht was, sloten ze me op in een gevangenis. Die zes dagen marteling waren als een reis door de hel. Dat ik het had kunnen overleven was geheel te danken aan Gods genade en bescherming, en het was een belichaming van de kracht en het gezag van Zijn woorden. Toen er een paar dagen waren verstreken, kwamen de politieagenten terug om me weer te verhoren. Omdat ik Gods wonderbaarlijke daden bij diverse gelegenheden had mogen aanschouwen en ik uit eerste hand had meegemaakt hoe God mijn ruggensteun was en hoe alle dingen in Gods handen waren, voelde ik me kalm en onbevreesd voor dit verhoor. In de verhoorkamer begreep ik van een agent dat ze mijn naam en adres inmiddels hadden achterhaald en mijn huis hadden doorzocht. Maar omdat mijn man al lang geleden onze kinderen mee had genomen op zijn vlucht het huis uit, hadden ze niets gevonden. Weer probeerde hij me te dwingen informatie te onthullen over de kerk, maar omdat ik nog steeds niets wilde zeggen, werd hij woedend en zei: “Je bent een leider, en moeilijk te kraken ook nog! Het is jouw schuld dat ik zes dagen lang geen nacht fatsoenlijk heb kunnen slapen. En nog hebben we niets van je gekregen waar we mee kunnen werken.” Toen hij zag dat hij niets uit me ging krijgen, leek hij zijn interesse te verliezen en de rest van het verhoor werd op een haastige, plichtmatige manier uitgevoerd. Toen konden ze me alleen nog maar naar mijn cel terugsturen. Ik zag dat God had gezegevierd en Satan was verslagen. Ik voelde me hierdoor onbeschrijflijk opgetogen – ik dankte God en loofde Hem. Ik wist dat ik had kunnen getuigen in het aangezicht van Satan omdat God me stap voor stap had geleid, en Gods woord me steeds weer had verlicht, me had omgeven met kracht, me wijsheid had geschonken en de macht had gegeven om Satan te overwinnen en niet te capituleren voor zijn tirannie.

Na vier maanden in het huis van bewaring te zijn vastgehouden, fabriceerde de CCP-regering een aanklacht dat ik in de xie jiao geloofde en veroordeelde me tot anderhalf jaar gevangenis. In maart 2006 werd ik naar een vrouwengevangenis gestuurd om mijn straf uit te zitten. Hoewel ik als een beest werd behandeld en vaak zag dat andere gevangenen om onduidelijke redenen doodgeslagen werden, lukte het me, met Gods beveiliging en bescherming en met Zijn woorden als leidraad, anderhalf jaar marteling te overleven in de gevangenis en die helse gevangenis levend uit te komen. Na mijn vrijlating bleef de politie agenten sturen om mij in de gaten te houden. Vaak kwamen ze naar mijn huis om me lastig te vallen en het gevolg was

dat wij in de familie ons geloof niet konden praktiseren of onze plichten normaal konden uitoefenen. Later, dankzij de zorg en hulp van de broeders en zusters in de kerk, konden we ons huis verlaten en naar een nieuw huis van een van de zusters verhuizen. We vertrouwden op de wijsheid die God ons gaf en waren weer in staat onze plichten te vervullen.

Door de vervolging door de CCP-regering te ondergaan had ik een duidelijk en grondig beeld gekregen van Satans demonische essentie van beestachtige tirannie, duister verraad en maniakale weerstand tegen God. Bovendien ervoer ik Gods bovennatuurlijke en ontzagwekkende vitaliteit uit de eerste hand. Ook al had de politie me keer op keer aan meedogenloze slaag en marteling, wrede straf en letsel onderworpen en probeerde ze me van het leven te beroven, de woorden van Almachtige God onthulden de bovennatuurlijke vitaliteit en lieten me op wonderbaarlijke wijze overleven. Te midden van al deze moeilijkheden en achtervolging, ervoer ik echt hoe God de bron van mijn leven is en hoe Gods genade en voedsel aan de wortel lagen van het feit dat mijn leven doorgaat. Wanneer Gods machtige hand mij niet overeind had gehouden, zou ik al lang door die demonen zijn verslonden. God heeft me al die tijd gezelschap gehouden, me steeds opnieuw begeleid om Satan te overwinnen en van Hem te getuigen! Hoewel ik aan de onmenselijke kwelling van die demonen was onderworpen en mijn vlees zwaar heeft geleden, is mijn leven eigenlijk zeer gebaat geweest bij dit alles. Hierdoor kon ik inzien dat God niet alleen het levensvoedsel is van de mensheid, maar dat Hij ons ook onophoudelijke hulp en steun verleent. Zolang als we volgens Gods woorden leven, kunnen we iedere satanische duistere kracht overwinnen. Gods woorden zijn waarlijk de waarheid, de weg en het leven! Ze bezitten het hoogste gezag en de meest ontzagwekkende kracht en kunnen de wonderen van het leven creëren! Moge alle glorie, eer en lof naar de God van de almachtige wijsheid gaan!

14. De ruwe vervolging door de CCP maakt mijn liefde voor God alleen maar sterker

Door Li Zhi, provincie Liaoning

In het jaar 2000 had ik het geluk om het evangelie van het koninkrijk van Almachtige God te horen. Door Gods woorden te lezen, kreeg ik inzicht in het mysterie van Gods namen, het mysterie van Gods incarnaties en de waarheden aangaande zaken als de wijze waarop de drie fasen van Gods werk de mensheid redden en de mens grondig veranderen, zuiveren en vervolmaken. Ik raakte ervan overtuigd dat Almachtige God de wedergekeerde Heer Jezus is en met vreugde aanvaardde ik Gods evangelie van het koninkrijk. Daarna nam ik actief deel aan het kerkleven, aan het verspreiden van het evangelie en aan het getuigen voor God. In 2002 begon ik lokale bekendheid te genieten door het verkondigen van het evangelie en liep ik voortdurend gevaar door de politie van de CCP te worden gearresteerd. Ik moest van huis wegvluchten om mijn plicht te kunnen blijven vervullen.

De CCP-overheid heeft altijd gebruikgemaakt van telefoonverkeer om christenen in de gaten te houden en te arresteren. Daarom durfde ik mijn familie niet te bellen nadat ik het huis had verlaten. Begin 2003 was ik bijna een jaar gescheiden geweest van mijn familie, dus ik ging naar het huis van mijn schoonmoeder om mijn echtgenoot te zien, want ik miste ze hevig. Toen de jongere broer van mijn echtgenoot zag dat ik was teruggekeerd, belde hij mijn moeder en vertelde haar dat ik me in het huis van mijn schoonmoeder bevond. Tot mijn verbazing kwamen drie uur later vier politieagenten van het Gemeentelijke Veiligheidsbureau in een politiewagen naar het huis van mijn schoonmoeder. Zodra ze binnen waren, zeiden ze woest tegen me: “Wij zijn van het Gemeentelijke Veiligheidsbureau. Jij bent Li Zhi, nietwaar? Je staat al bijna een jaar op onze lijst van gezochte personen en nu hebben we je eindelijk te pakken! Je gaat met ons mee!” Ik was ongelofelijk bang en onophoudelijk bad ik in mijn hart tot God: “O, Almachtige God! De CCP-overheid arresteert me vandaag met uw toestemming. Maar ik ben van zo’n kleine gestalte en ik voel me bevreesd en bang. Leid me alstublieft en bescherm me; geef me geloof en kracht. Hoe ze me ook behandelen, ik wil op u vertrouwen en getuigenis afleggen. Liever ga ik naar de gevangenis dan dat ik een Judas ben en u verraad!” Na mijn gebed dacht ik aan deze woorden van God: **“Zijn gezindheid is het symbool van gezag, het symbool van alles wat rechtvaardig is, het symbool van alles wat mooi en goed is. Sterker nog, deze is een symbool van Hem die niet door de duisternis of een vijandelijke macht overwonnen of**

binnengedrongen kan worden^[a] en is een symbool van Hem die niet door een schepsel beledigd kan” (‘Het is heel belangrijk Gods gezindheid te begrijpen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Heel juist, dacht ik bij mezelf. God is soeverein en regeert over alle dingen. De laatste paar jaar heeft de CCP-overheid er alles aan gedaan om de verspreiding van Gods evangelie van het koninkrijk te verstoren en tegen te houden. Toch zijn mensen uit elke religie en denominatie die oprecht in God geloven en Gods stem horen, teruggekeerd voor Gods troon om Zijn redding in de laatste dagen te aanvaarden. Hieruit blijkt duidelijk dat geen enkele macht Gods werk kan tegenhouden en dat geen enkel menselijk wezen het in de weg kan staan. Hoewel ik nu in de handen ben gevallen van de politie van de CCP, zijn zijzelf in Gods handen: met God aan mijn zijde heb ik niets te vrezen! Gods woorden gaven me geloof en kracht en geleidelijk begon ik rustig te worden.

Nadat we waren aangekomen in het Gemeentelijke Veiligheidsbureau, werd ik naar een verhoorruimte gebracht. De politie nam mijn riem af, verwijderde mijn kleding, schoenen en sokken, en onderzocht me. Daarna schreeuwde een van de politieagenten: “Schiet een beetje op en vertel ons alles wat je weet. Hoeveel jaar ben je nu al een gelovige? Wie heeft het aan je verkondigd? Wie zijn je kerkleiders? Aan hoeveel mensen heb jij het verkondigd? Wat doe je in de kerk?” Ik gaf geen antwoord op zijn vragen, wat hem zo in verwarring bracht dat hij kwaad werd. Hij schreeuwde: “Als je niet begint met praten, hebben we genoeg manieren om je aan het praten te krijgen!” Terwijl hij dat zei, trok hij me vol agressie van de stoel tegen de grond. Twee agenten traptten op mijn benen, terwijl twee andere hard tegen mijn rug stompten. Mijn hoofd werd bijna tegen de grond gesmakt en ik kon maar met moeite ademen. Een van de politieagenten nam toen een potlood en bewoog die licht heen en weer over de bogen van mijn voeten, waarmee hij me tegelijkertijd pijn deed en kietelde. Het was ondraaglijk; het kostte zoveel moeite om adem te halen dat ik op het punt stond om te stikken. De angst voor de dood maakte zich van me meester. Vervolgens bedreigde een van hen me: “Ga je nu praten of niet? Zo niet, dan zullen we je doodmartelen!” Ik voelde echt angst voor de marteling en intimidatie van deze politieagenten; ik vreesde dat ze me zouden doodmartelen. Ik kon alleen maar blijven bidden tot God, met de vraag of Hij me geloof en kracht zou verlenen en me zou beschermen, zodat ik getuigenis zou kunnen afleggen en nooit een Judas zou worden en Hem zou verraden. Na mijn gebed kwamen deze woorden van God me voor de geest: **“Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn**

hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan. Als mensen laffe of bange gedachten hebben, worden ze door Satan in de luren gelegd. Want hij is bang dat we de brug van geloof oversteken om binnen te treden in God” (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Geïnspireerd door Gods woorden voelde ik onmiddellijk kracht in me oprijzen; ik besepte dat mijn bangheid en vrees voor de dood het gevolg waren van het feit dat Satan met me speelde. De CCP-overheid koesterde de ijdele hoop dat ze me kon onderwerpen aan marteling als een manier om me ertoe te dwingen toe te geven aan haar despotische kracht, en om ervoor te zorgen dat ik de kerk zou laten vallen en een God verradende Judas zou worden, omdat ik bang was te sterven, of omdat ik geen pijn wilde lijden. Op geen enkele manier kon ik toestaan dat Satans sluwe opzet zou slagen; ik besloot dat ik voor God getuigenis zou afleggen, al zou dat me mijn leven kosten. De politie bleef me op dezelfde wijze martelen, maar ik voelde me niet meer zo angstig. Ik wist dat dit inhield dat God me Zijn genade en bescherming liet zien en ik voelde me ongelooflijk dankbaar tegenover Hem.

Twee van de politiemannen zetten me hardhandig terug in de stoel en stelden me streng dezelfde vragen. Toen ze zagen dat ik nog steeds niet antwoordde, verhevigden ze de marteling. Ze trokken mijn armen naar buiten en toen met geweld achter mijn rug omhoog. Meteen voelde het aan alsof ze zouden knappen; de verscheurende pijn ervan zorgde ervoor dat ik over mijn hele lichaam zweette; ik kon niet anders dan een kreet geven. Toen trokken ze mijn benen omhoog, zodat mijn voeten boven mijn hoofd uitstaken, waarna ze mijn benen in tegengestelde richtingen trokken. De snijdende pijn ervan leidde er bijna toe dat ik flauwviel. In mijn hart bleef ik slechts bidden tot God: “O, Almachtige God! Verleen me alstublieft geloof en kracht en de vastbeslotenheid om deze pijn te verduren. Moge u mijn ferme ondersteuning zijn die kracht geeft aan mijn geest. Welke wrede listen deze bende duivels ook op me loslaat, ik zal altijd op u vertrouwen en getuigenis afleggen.” Nadat ik had gebeden, kwam een loflied van Gods woorden me voor de geest: **“Terwijl ze beproevingen ondergaan, is het normaal dat mensen zwak zijn, of negativiteit in zich hebben, of geen duidelijkheid hebben over Gods wil of hun beoefeningspad. Maar in ieder geval moet je, net als Job, vertrouwen hebben in Gods werk en God niet verloochenen. [...] Wat Hij vervolmaakt door op deze manier te werken, zijn het geloof, de liefde en de aspiraties van mensen. God verricht het werk van vervolmaking in mensen, en ze kunnen het niet zien, kunnen het niet voelen; in zulke omstandigheden is je geloof vereist. Het geloof van mensen is vereist wanneer iets met het blote oog niet kan**

worden gezien, en je geloof is vereist wanneer je je eigen noties niet kunt loslaten. Wanneer je geen duidelijkheid hebt over Gods werk, is het nodig dat je geloof hebt en dat je een duidelijk standpunt inneemt en standvastig staat in je getuigenis. Toen Job dit punt bereikte, verscheen God aan hem en sprak tot hem. Dat wil zeggen, het is alleen vanuit je geloof dat je in staat zult zijn God te zien, en wanneer je geloof hebt, zal God je vervolmaken” (‘Beproeving vergt geloof’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods woorden gaven me een groot geloof en kracht. Ik dacht aan de enorme beproevingen die Job had doorstaan, toen zijn hele lichaam aangetast was door pijnlijke zweren en hij vreselijke pijn onderging. En toch, ondanks zijn pijn, was hij nog steeds in staat Gods wil te zoeken; hij zondigde niet met zijn woorden, noch verloochende hij God; maar in plaats daarvan gehoorzaamde hij God en verheerlijkte hij Gods heilige naam. Job bezat een waar geloof en eerbied voor God; daarom was hij in staat getuigenis voor God af te leggen en Satan volkomen te beschamen en te verslaan: ten slotte verscheen God en sprak tot hem. De tegenspoed en beproeving die mij nu waren overkomen, waren ook door God toegestaan. Hoewel ik Gods wil niet volledig begreep en mijn vlees extreme pijn leed, was het toch God die het laatste woord had of ik in leven zou blijven of zou sterven; zonder Zijn toestemming zou de politie mijn leven nooit van me kunnen afnemen, hoezeer ze me ook martelden. Deze politiemannen zagen er vanbuiten wel woest uit, maar voor God waren ze slechts papieren tijgers, slechts instrumenten in Gods handen. God maakte gebruik van hun wreedheid en vervolging om mijn geloof te vervolmaken; ik wilde God trouw blijven, mezelf geheel en al overgeven in Zijn handen, vertrouwen op God om Satan te overwinnen en de politiemannen niet langer vrezen.

De politie martelde me herhaaldelijk. Toen ze zagen dat ik nog steeds niet praatte, pakte een van de politiemannen een witte, stalen liniaal op van ongeveer 50 cm lang en begon me daarmee heftig over mijn hele gezicht te slaan. Ik heb geen idee hoeveel keer hij me daarmee sloeg; mijn gezicht zwol op en brandde van pijn. Ik kon alleen maar sterretjes zien die voor mijn ogen dreven, en mijn hoofd zoemde. Twee van de politieagenten gebruikten toen de hakken van hun leren schoenen om op mijn heupen te stampen. Elke klap liet me kapot van kwellende pijn achter. In mijn lijden kon ik God alleen maar ernstig aanroepen in mijn hart en Hem vragen me te beschermen, zodat ik de wrede marteling die me werd aangedaan door de politie van de CCP, zou kunnen overwinnen.

De volgende ochtend, om 8 uur kwam het hoofd van de Criminele Politiebrigade de verhoorruimte binnen. Toen hij hoorde dat de politie er niet in was geslaagd om enige informatie uit me los te krijgen, zei hij woest: “Dus je weigert te praten? Hm! Dat zullen we nog eens zien!” Toen ging hij weg. Die middag kwam een dikke agent naar me toe, met in zijn hand een persoonsbewijs. Hij vroeg: “Ken je deze persoon?” Ik zag meteen dat het een zuster uit de kerk was, afkomstig uit hetzelfde dorp als ik. Ik dacht bij mezelf: hoe het ook gaat, ik mag mijn zuster niet verklikken. Daarom antwoordde ik: “Nee, ik ken haar niet.” Hij kneep zijn ogen samen en pakte een elektrische gummiknuppel die op de tafel lag. Terwijl hij daarmee voor mijn gezicht zwaaide, zei hij dreigend: “Wat ben jij koppig! We weten dat je een leider in de kerk bent, dus biecht maar op! Hoeveel leden heeft je kerk? Waar is het geld van de kerk? Als je me het niet vertelt, zal ik je laten kennismaken met deze elektrische gummiknuppel!” Toen ik naar het boosaardige gezicht van de politieman keek, voelde ik me buitengewoon bang en richtte ik haastig een stil gebed tot God. Op dat ogenblik kwamen Gods woorden me voor de geest: **“Wees niet bang, de Almachtige God der heerscharen zal beslist met je zijn; Hij staat achter jullie en Hij is jullie schild”** (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Vervuld van gezag gaven Gods woorden me geloof en kracht; meteen had ik het gevoel dat ik ergens op kon steunen. Ik dacht bij mezelf: God is almachtig; hoe wreed Satan en de duivels ook zijn, zijn ze niet ook in Gods handen? Met Almachtige God als mijn ferme ondersteuning heb ik niets te vrezen! Ik antwoordde daarom terloops: “Ik weet niets.” De dikke politieman zei boosaardig: “Hiermee word je beloond als je niets weet!” Terwijl hij dat zei, raakte hij mijn handboeien aan met de elektrische gummiknuppel, waarna een krachtige golf van elektrische stroom door mijn hele lichaam schoot, in een ondraaglijke pijnscheut. De pijn was onbeschrijfelijk. De politieman bleef me elektrische schokken toedienen met de gummiknuppel; juist op het moment dat ik het niet meer aankon, gebeurde er een wonder: de batterij was leeg! Ik was getuige geweest van Gods almacht en soevereiniteit; bovendien had ik het feit ervaren dat God altijd aan mijn zijde is, me in het oog houdt, me beschermt en rekening houdt met mijn zwakheid. Mijn geloof nam toe en mijn besluit om te getuigen voor God werd versterkt.

Later zag de politie in dat ik nog steeds niet zou gaan praten en dus namen ze in tweetallen mijn bewaking op zich. Ze lieten me niet eten, drinken of zelfs maar slapen. Zodra ik begon weg te dommelen, sloegen en schopten ze me, in de hoop dat dit mijn wil zou breken. Maar God

leidde me om hun sluwe plan te doorzien; in stilte bad ik tot God. Ik zong in mijn geest lofliederen en overdacht Gods woorden. Voor ik het wist, nam mijn geestkracht toe. Deze politiemannen daarentegen dronken voortdurend koffie en waren toch zo moe dat ze bleven geeuwen. Een van hen zei vol verbazing: “Ze moet een of andere magische kracht bezitten die haar in gang houdt. Hoe kan ze anders deze energie vinden?” Toen ik de politiemann dit hoorde zeggen, prees ik keer op keer Gods grote kracht, want in mijn hart wist ik heel goed dat dit alles was te danken aan de leiding van Gods woorden en dat het Gods eigen levenskracht was die me overeind hield en me geloof en kracht verleende. Hoewel ik toen niet wist welke andere soorten van wrede marteling de politie voor me in petto had, had ik het geloof om op God te vertrouwen in het vooruitzicht van de ondervragingen die zouden komen. Ik besloot dat ik me nooit zou onderwerpen aan de despotische macht van de CCP-overheid, maar getuigenis zou afleggen voor God!

Op de avond van de derde dag schonk het hoofd van de Criminele Politiebrigade me een kop heet water in. Onder het mom van bezorgdheid zei hij: “Wees nu niet dom. Iemand anders heeft jou al verklikt, dus waarom zou je dan dit alles verduren voor andere mensen? Vertel gewoon alles wat je weet. Dan zal ik je laten gaan. Je zoon is nog jong en heeft de liefde van zijn moeder nodig. Je zou een goed leven kunnen leiden en toch verspil je het door in een of andere God te geloven! God kan je niet redden, maar wij wel. We kunnen je helpen bij iedere moeilijkheid die je maar hebt; we kunnen je helpen een goede baan te vinden wanneer je hieruit komt ...” Terwijl ik hem hoorde spreken, kon ik niet anders dan aan mijn jonge zoon denken. Ik vroeg me af hoe hij eraan toe was sinds mijn arrestatie. Zouden mijn ongelovige vrienden en verwanten hem bespotten? Zouden zijn klasgenoten op school hem pesten? Juist toen ik zwak begon te worden, verlichtte God me met een passage uit Zijn woorden: “**Jullie moeten te allen tijde waakzaam zijn en wachten, en jullie moeten meer tot mij bidden. Jullie moeten de verschillende intriges en sluwe plannen van Satan herkennen, de geesten herkennen, mensen kennen en in staat zijn om allerlei soorten mensen, gebeurtenissen en dingen te onderscheiden**” (‘Hoofdstuk 17’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Geïnspireerd door Gods woorden kwam ik tot het heldere besef dat Satan mijn gevoelens voor mijn familie gebruikte om me ertoe te verleiden God te verraden. Satan wist dat ik mijn zoon meer dan wie ook liefhad en gebruikte de politie als zijn spreekbuis om me aan te vallen en in verleiding te brengen, en om mijn liefde voor mijn zoon er de oorzaak

van te laten zijn dat ik mijn broeders en zusters zou verklikken. Dan zou ik een Judas worden die God verraadt, iemand die uiteindelijk door God zou worden vervloekt en bestraft. Satan is zo listig en boosaardig! Ik dacht eraan dat ik niet bij mijn zoon kon zijn om voor hem te zorgen; maar was dat alles niet zo omdat de CCP-overheid de van God is en ze christenen als een razende arresteert en vervolgt? Toch kwam het volgens de politie doordat ik in God geloofde. Zetten ze door dit te zeggen de waarheid niet op haar kop en verdraaiden ze de feiten niet? De CCP-overheid is zo onbeschaamd en slecht! En daarom, wat de politieman ook zei, schonk ik hem geen enkele aandacht. Toen hij zag dat ik niet van mijn stuk kon worden gebracht, noch door de wortel noch door de stok, sloop hij nijdig weg. Onder Gods leiding en bescherming had ik Satans verleidingen nogmaals overwonnen.

Het was 8 uur 's avonds toen de dikke politieman terugkwam, met een grote elektrische gummiknuppel in zijn hand, terwijl drie ondergeschikten achter hem aan kwamen. Ze namen me mee naar een gymzaal en ontkleedden me (waarna ik alleen nog mijn ondergoed aanhad). Toen bonden ze me met een touw vast aan een loopband. Toen ik hun gezichten zag, de een nog kwaadaardiger dan de ander, gaf dat me een ongelofelijk angstig en hulpeloos gevoel. Ik had geen idee welke wrede marteling ze hierna op me zouden loslaten of hoelang die zou duren. Op dat moment voelde ik me heel zwak en begon ik aan de dood te denken. Maar ik wist meteen dat deze gedachten verkeerd waren, en daarom bad en riep ik haastig tot God: "O, Almachtige God! U kent mijn hart. Ik wil geen Judas zijn die God verraadt en de geschiedenis ingaat als een verklikker. Maar mijn gestalte is zo klein en ik voel me zo gepijnigd en zwak in het zicht van deze marteling. Ik ben bang dat ik niet in staat zal zijn het uit te houden en dat ik u zal verraden. O, God, bescherm me alstublieft en verleen me geloof en kracht. Wees alstublieft met mij, gids en leid me, en stel me in staat getuigenis af te leggen door deze wrede marteling heen." Na te hebben gebeden, dacht ik aan Gods woorden die zeggen: "**Dus, moeten jullie tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis**" ('Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Gods woorden gaven me rust en bemoediging. Zo kon ik begrijpen dat God toestond dat ik wreed zou worden gemarteld, zodat waar geloof en liefde in mij tot stand zouden kunnen worden gebracht,

en zodat ik ook verder trouw aan God zou kunnen blijven door mijn lijden heen, me zou onderwerpen aan Gods orkestraties en beschikkingen, en getuigenis zou afleggen door te steunen op Gods woorden, hoe zwaar de beproeving of hoe vreselijk de pijn ook zou zijn. Toen ik Gods wil had begrepen, rezen onmiddellijk de moed en de vastbeslotenheid in me op om Satan tot het bittere einde te bestrijden. Ik nam dit besluit: welke marteling ik nog zou moeten doormaken, ik wenste in leven te blijven; hoe groot mijn lijden ook zou worden, ik zou God volgen tot mijn laatste ademtocht!

Op dat ogenblik kwam de dikke politieman eraan, met een sigaret bungelend uit zijn mond. Hij vroeg: “Ga je praten of niet?” Vastbesloten antwoordde ik: “Al sla je me dood, nog steeds weet ik niets.” Witheet smeed hij zijn sigaret op de grond en ziedend van woede plantte hij de elektrische gummiknuppel in mijn rug en dijen, keer op keer. De folterende pijn zorgde ervoor dat over mijn hele lichaam het koude zweet me uitbrak. Ik kon alleen maar meelijwekkend jammeren. Terwijl hij de gummiknuppel in me plantte, brulde hij: “Dit krijg je als je niet praat! Ik zal je laten schreeuwen. We zullen eens zien hoelang je dat volhoudt!” De andere agenten in de ruimte, die aan de zijkant stonden, lachten schor en zeiden: “Hoe kan het dat je God je niet komt redden?” Ook zeiden ze veel andere dingen om God te bespotten. Toen ik hun duivelse gezichten zag, riep ik God ernstig aan om me geloof en kracht te verlenen, zodat ik de pijn zou kunnen doorstaan en die glimlach van Satans gezicht zou kunnen wegvagen. Na mijn gebed klemde ik mijn kaken op elkaar en weigerde ik nog enig geluid te laten horen, hoezeer ze me ook martelden. Voortdurend brachten ze me schokken toe. Wanneer de ene elektrische gummiknuppel geen stroom meer had, vervingen ze die door een andere; ik werd gemarteld tot het punt waarop mijn geest helemaal verduisterd was en de dood verkieslijk leek boven het leven. Ik kon geen spier meer vertrekken en toen ze zagen dat ik niet meer bewoog, dachten ze dat ik niet meer bij bewustzijn was. Ze gooiden koud water over me heen om me te wekken. Vervolgens dienden ze me weer schokken toe. In mijn pijn dacht ik aan Gods woorden die zeggen: **“Deze bende medeplichtigen!^[1] Ze komen naar beneden onder de stervelingen om zich uit te leven aan pleziertjes en chaos op te stoken. Hun stoornis veroorzaakt wispelturigheid in de wereld en zaait paniek in het hart van de mensen [...] Verder wensen zij zelfs soevereine macht op aarde te verkrijgen. Zij belemmeren het werk van God zodat het nauwelijks vooruit kan komen en ze sluiten de mens zo strak af als muren van koper en staal. Ze hebben zo veel ernstige zonden en zo veel rampen veroorzaakt; verwachten ze dan**

nog iets anders dan tuchtiging? Als ze zoveel zonden begaan hebben en zoveel problemen veroorzaakt hebben, hoe kunnen ze iets anders verwachten dan tuchtiging? Demonen en kwade geesten zijn op hol geslagen op aarde en hebben de wil en moeizame poging van God afgesloten, waardoor ze ondoordringbaar zijn geworden. Wat een doodzonde! Hoe zou God zich niet bezorgd kunnen voelen? Hoe zou God zich niet wraaklustig kunnen voelen? Ze veroorzaken smartelijke hinder en tegenwerking aan het werk van God. Te opstandig! Zelfs die grote en kleine demonen worden hoogmoedig op de kracht van de machtiger duivel en beginnen deining te maken” (‘Werk en intrede (7)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

De verlichting van Gods woorden stelde me in staat het ware gezicht van de CCP-overheid duidelijk te zien. Ze haat de waarheid en God hartgrondig en is er doodsbang voor dat de woorden van Almachtige God zich heinde en ver verspreiden. Om haar bestuur voor altijd te handhaven, doet ze alles wat ze kan om te verhinderen dat Gods evangelie van het koninkrijk zich verspreidt. Ze deinst er niet voor terug om Gods uitverkorenen te arresteren, te martelen en beestachtig te behandelen. De CCP-overheid teistert en vervolgt gelovigen op deze manier omdat ze Gods werk in de laatste dagen wil vernietigen. Dat doet ze in een poging om religieus geloof met wortel en tak uit te roeien, om mensen af te brengen van het geloven in en volgen van God, en om China te veranderen in een atheïstisch gebied; dit alles om haar krankzinnige doelstelling te verwezenlijken dat ze het Chinese volk voor altijd in haar greep heeft. Ondanks het feit dat de CCP-overheid tegenover de buitenwereld verklaart dat er “vrijheid van geloof” is en dat “de burgers van China wettelijke rechten genieten”, zijn dat in waarheid allemaal regelrechte leugens, die tot doel hebben mensen te bedriegen, te benadelen en in de val te lokken. Het gaat om trucs die haar kwade wegen moeten verbergen! De CCP-overheid gedraagt zich pervers en handelt in strijd met de hemel; haar wezen is dat van de duivel Satan, van een vijand van God! Precies op dat ogenblik moest ik beslist in stilte een besluit nemen: ik mocht niet toestaan dat de moeitelijke prijs die God voor mij had betaald, voor niets was geweest; ik moest vastbesloten en gewetensvol zijn; ongeacht welke wrede marteling ik nog moest verduren, ik zou altijd getuigen van God. Juist toen rees een ontzagwekkend gevoel van gerechtigheid en rechtvaardigheid in me op. Ik voelde dat God aan mijn zijde was en me kracht gaf. Daarna voelde ik geen pijn meer, hoeveel schokken de politiemannen me ook toedienden. Eens te meer was ik getuige geweest van Gods wonderbaarlijke daden. Ik kreeg een diep besef van Gods aanwezigheid, dat het God

was die me beschermd en over me waakte. De politiemannen martelden me vier uur lang, maar kregen nog steeds geen informatie uit me. Nu ze door hun mogelijkheden heen waren, konden ze niets anders doen dan me los te maken van de loopband. Nergens in mijn lichaam had ik nog maar een greintje kracht en ik plofte neer op de grond. Twee politiemannen sleepten me terug naar de verhoorruimte en zetten me in een stoel; vervolgens sloegen ze me met handboeien vast aan een buis van de centrale verwarming. Toen ik zag hoe moedeloos ze waren, kon ik mezelf er niet van weerhouden om dank te betuigen aan God en Hem te prijzen: O, Almachtige God! Ik heb uw almacht en soevereiniteit ervaren. Ik zie dat uw levenskracht alle andere machten kan verslaan. Dank zij God!

Op de vierde dag kwamen vijf politiemannen de verhoorruimte binnen. Een van hen had een elektrische gummiknuppel bij zich en liet die knetteren van elektriciteit. De dagenlange wrede martelingen hadden me vervuld van doodsangst bij het zien van een gummiknuppel die dat vreselijke, blauwe licht uitzond. Een agent die me niet eerder had ondervraagd, ging voor me staan, porde me met de elektrische gummiknuppel en zei: “Ik hoor dat je een harde noot bent om te kraken. Vandaag zal ik eens precies zien hoe taai je bent. Ik geloof niet dat we je er niet onder kunnen krijgen. Ga je praten of niet? Zo niet, dan ga je vandaag nog je einde tegemoet!” Ik antwoordde: “Ik weet niets.” Dat ergerde hem zo dat hij woedend werd. Met geweld sleurde hij me van de stoel tegen de grond en hield me daar vast. Een andere politieman schoof de elektrische gummiknuppel onder mijn shirt en schreeuwde terwijl hij mijn rug een schok toediende: “Ga je nu praten of niet? Zo niet, dan zullen we je doden!” Geconfronteerd met hun brutaliteit en hun gruwelijke, glurende gezichten kon ik niet anders dan in een staat van doodsangst wegglijden. Haastig riep ik tot God: “O, Almachtige God, leid me alstublieft! Verleen me alstublieft een waar geloof en kracht!” De politie bleef me elektrische schokken toedienen, terwijl ik onophoudelijk jammerde. Het was alsof al het bloed mijn hoofd in stroomde. Het deed zoveel pijn dat ik baadde in het zweet en bijna buiten bewustzijn raakte. Toen ze zagen dat ik niet zou gaan praten, begonnen de politiemannen me in hun woede te verwensen. Korte tijd later, toen ik op het punt stond het bewustzijn te verliezen, sleurden ze me weer overeind en ketenden ze me weer aan de stoel, waarna twee van hen om beurten mijn bewaking op zich namen, om ervoor te zorgen dat ik niet in slaap zou vallen. Tegen die tijd had ik vier dagen en nachten lang geen voedsel gegeten, geen water gedronken, noch enige slaap gehad. Daarbij kwam de wrede marteling die ze me aandeden, waardoor mijn lichaam zijn

zwakste toestand had bereikt. Ik had het koud en was ook hongerig. De pijn die het gevolg was van deze honger en ijzige kou, voegde zich bij de bonzende pijn van mijn gewonde lichaam. Ik had het gevoel dat mijn leven zijn einde naderde. In mijn uiterst verzwakte toestand kwam een zin uit Gods woorden me voor de geest: **“De mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat klinkt uit de mond van God”** (Matteüs 4:4). Terwijl ik hierover nadacht, begreep ik dat alleen Gods woorden me steun konden bieden om verder te gaan met leven onder zulke omstandigheden. Op hetzelfde moment besepte ik ook dat het precies deze omstandigheden waren die God gebruikte om mijn binnengaan in dit aspect van de waarheid te vervolmaken. Terwijl ik dit keer op keer overpeinsde, vergat ik zonder het te weten al mijn lijden, honger en kou.

Op de vijfde dag zag de politie dat ik standvastig bleef zwijgen en begon me kwaadaardig te bedreigen door te zeggen: “Wacht maar tot je je gevangenisstraf hebt gekregen. Je zult minstens zeven jaar krijgen; maar er is nog een kans dat je daaraan ontsnapt, als je nu gaat praten!” Toen richtte ik in stilte een gebed tot God: “O, Almachtige God! De politie van de CCP zegt dat ze me zal veroordelen tot zeven jaar gevangenisstraf, maar ik weet dat ze niet het laatste woord heeft, omdat mijn lot in uw handen ligt. O, God, liever zou ik de rest van mijn leven in de gevangenis doorbrengen en op de juiste weg blijven dan dat ik u ooit zou verraden!” Daarna probeerde de politie me te verleiden om God te verraden door mijn ongelovige echtgenoot binnen te brengen. Toen hij zag dat ik handboeien droeg en dat ik over mijn hele lichaam kneuzingen had, zei hij diep ongelukkig tegen me: “Handboeien heb ik alleen nog maar op tv gezien. Ik had nooit gedacht ze bij jou te zien.” Toen ik hem dit hoorde zeggen en zijn verdrietige gelaatsuitdrukking zag, bad ik haastig tot God en vroeg Hem me te beschermen, zodat ik niet in Satans val zou lopen wegens mijn gevoelens voor mijn familie. Nadat ik had gebeden, zei ik rustig tegen mijn echtgenoot: “Ik geloof in God, steel geen dingen en beroof geen mensen. Ik ga alleen maar naar bijeenkomsten, lees Gods woorden en probeer een eerlijk mens te zijn, zoals God dat vraagt. Ik heb geen misdaad begaan, maar toch willen ze me een gevangenisstraf opleggen.” Mijn echtgenoot antwoordde: “Ik zal een advocaat voor je zoeken.” Toen ze zagen dat mijn echtgenoot niet probeerde informatie over de kerk en mijn broeders en zusters uit me te krijgen, maar in plaats daarvan aanbood een advocaat voor me in te huren, sleepten de politieagenten hem uit de ruimte. Ik wist dat God me beschermde omdat mijn gevoelens voor mijn familie heel diep gaan. Als mijn echtgenoot iets had gezegd waaruit bezorgdheid over mijn lichamelijke

toestand was gebleken, weet ik niet of ik in staat was geweest sterk te blijven. De leiding en bescherming van God waren het die me in staat stelden Satans verleiding te overwinnen.

De politiemannen zagen dat ze me niet te grazen hadden genomen. Stotterend van kwaadheid zeiden ze: “We zullen je zo meteen een injectie geven die je gek zal maken. Dan zullen we je laten gaan en zul je niet eens kunnen sterven!” Dat bracht me onmiddellijk in een staat van bezorgdheid, en doodsangst kreeg me opnieuw in zijn greep. Ik bedacht hoe wreed en slecht de CCP-overheid is: als ze iemand met een leidinggevende functie in de kerk arresteren, en als ze zelfs na kwaadaardige aframmelingen en martelingen niets uit hen kunnen krijgen over de kerk, brengen ze hun met geweld een injectie toe die hen gek maakt en ervoor zorgt dat ze schizofreen worden. Sommige broeders en zusters zijn op deze manier wreed gemarteld en vervolgd door de CCP-overheid. Bij die gedachte begon mijn hart in mijn borst te bonzen en ik vroeg me af: zal ik echt door deze knechten van de CCP worden gemarteld tot ik buiten zinnen raak en ten slotte als een krankzinnige ronddwaal? Hoe meer ik erover nadacht, hoe banger ik werd. Ik kon er niets tegen doen dat het koude zweet van mijn lichaam gutste. Haastig bad ik en riep ik tot God: “O, Almachtige God! De knechten van de CCP willen me een injectie met drugs toedienen om me gek te maken en ik ben bang dat ik krankzinnig word. O, God, hoewel ik weet dat ik word geacht getuigenis voor u af te leggen, voel ik me op dit moment zo timide en angstig. O, God, bescherm alstublieft mijn hart en verleen me een waar geloof, zodat ik mijn leven en dood aan u kan toevertrouwen en me kan onderwerpen aan uw orkestraties en beschikkingen.” Op dat ogenblik kwamen de woorden van de Heer Jezus me voor de geest: “**Wees niet bang voor hen die wel het lichaam maar niet de ziel kunnen doden. Wees liever bang voor hem die in staat is én ziel én lichaam om te laten komen in de Gehenna**” (Matteüs 10:28). De woorden van de Heer gaven me geloof en kracht. Ja, dacht ik, deze duivels zijn misschien wel in staat mijn lichaam te doden en te verminken, maar mijn ziel kunnen ze niet doden noch verminken. Zonder Gods toestemming zal ik niet gek worden, zelfs als ze me die injectie met drugs toedienen. Toen dacht ik aan Gods woorden die zeggen: “**Wanneer mensen bereid zijn om hun leven op te offeren, wordt alles een kleinigheid en kan niemand ze overheersen. Wat kan er belangrijker zijn dan het leven? Aldus kan Satan niets meer bewerkstelligen in de mensen, hij kan niets meer met de mens beginnen**” (‘Hoofdstuk 36’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Terwijl ik Gods woorden overdacht, verdween langzaam de angst die ik diep in me voelde, en

die doodsangst voelde ik niet meer. In plaats daarvan werd ik bereidwillig om mezelf in Gods handen te leggen en me te onderwerpen aan Gods soevereiniteit, of ik nu bleef leven of doodging, en of ik nu krankzinnig of een onnozele werd. Juist op dat moment kwam een politieman de naald en de drugs brengen. Hij bedreigde me door te zeggen: “Zul je nu praten of niet? Als je niet praat, zal ik je hiermee inspuiten!” Zonder enige angst zei ik: “Doe wat je wil. Wat er ook gebeurt, het is jouw schuld.” Toen hij zag dat ik niet bang was, zei hij wreed: “Vooruit, haal de naald met het aidsvirus! We zullen haar daarmee inspuiten!” Toen ik nog steeds geen angst toonde, knarste hij zijn tanden van woede en zei: “Jij heks. Je bent taaier dan Liu Hulan!” Toen smet hij de naald op de tafel. Ik voelde me zielsgelukkig. Nadat ik getuige was geweest van de manier waarop Gods woorden me de weg hadden gewezen om Satan opnieuw te vernederen, kon ik niet anders dan een gebed van dankbaarheid op te zenden naar God. Eindelijk beseften de politieagenten dat ze de gewenste informatie niet uit me zouden krijgen. Daarom liepen ze terneergeslagen weg.

Nadat ze al haar kaarten vruchteloos had uitgespeeld, kon de politie niet anders dan me naar een huis van bewaring te sturen. Zodra ik daar aankwam, hitsten de bewakers de andere gevangenen op door te zeggen: “Ze gelooft in Bliksem uit het oosten. Geef haar een warm welkom!” Voordat ik ook maar een kans had om te reageren, verdrongen meerdere gevangenen zich om me heen en sleepten me naar het toilet. Nadat ze mijn kleren hadden uitgetrokken, gingen ze ertoe over om me te wassen in ijskoud water. Elke kan koud water die over me werd uitgegoten, voelde als een steen die mijn lichaam trof, ijskoud en pijnlijk. Ik kreeg het zo koud dat ik overal huiverde. Ik hurkte neer op de grond, met mijn hoofd in mijn handen, en riep steeds weer Gods naam aan in mijn hart. Na enige tijd zei een van de gevangenen: “Oké, oké, dat is genoeg. Ik wil niet dat ze ziek wordt.” De gevangenen die me zo straften, hielden pas op toen ze de gevangene dat hoorden zeggen. Toen ze vernam dat ik al vijf dagen lang niets had gegeten, gaf ze me op etenstijd een half gestoomd maïsbrood. Ik besepte heel goed dat het ging om Gods begrip voor mijn zwakheid en dat Hij die gevangene ertoe bewoog om me te helpen. Ik zag dat God altijd met me was en uit de grond van mijn hart dankte ik God voor Zijn genade en redding.

In het huis van bewaring leefde ik samen met allerlei soorten andere gevangenen. Elk van onze drie maaltijden bestond uit een stuk gestoomd maïsbrood en twee repen gezouten koolraap; of anders een kom koolsoep waarin insecten dreven en die bijna geen kool bevatte. Eens per week kregen we een maal van fijn graan, dat nog steeds niets meer voorstelde dan een gestoomd

broodje met de omvang van een vuist en mijn honger totaal niet kon stillen. Behalve het opzeggen van de gevangenisregels kregen we in dat oord elke dag een hoeveelheid werk, het maken van kleine handwerken, wat onmogelijk uit te voeren was. Omdat mijn handen waren beschadigd door de strakke handboeien, en omdat ze zoveel elektrische schokken hadden gekregen dat ik daarin geen enkel gevoel meer had, en omdat de handwerken die we moesten maken, ook nog eens zo klein waren, kon ik ze niet vasthouden en was ik niet in staat om mijn te zware werklust te voltooien. Eens, omdat ik mijn werk niet had voltooid, zorgden de gevangenisbewaarders ervoor dat de andere gevangenen me de hele nacht in de gaten hielden, om te voorkomen dat ik in slaap zou vallen. Ik moest ook regelmatig voor straf op wacht staan en mocht slechts vier uur per nacht slapen. Gedurende deze tijd bleef de politie van de CCP me voortdurend ondervragen. Ze hadden zelfs mijn zoon ertoe aangezet om me een brief te schrijven, om zo te proberen me ertoe te verleiden God te verraden. Maar dankzij de bescherming en leiding van God kon ik door Satans sluwe listen heen kijken en kon ik keer op keer weer getuigenis afleggen. Ondanks het feit dat ze er niet in waren geslaagd om iets bezwarends te weten te komen, beschuldigden ze me nog steeds van het ‘verstoren van de openbare orde’ en veroordeelden ze me tot drie jaar van heropvoeding door arbeid.

Op 25 december 2005 had ik mijn gevangenisstraf uitgediend en werd ik vrijgelaten. Nadat ik deze strijd tussen gerechtigheid en slechtheid had ervaren, hoewel ik zowel lichamelijk als geestelijk had geleden, kreeg ik toch inzicht in veel waarheden en zag ik duidelijk het duivelse wezen van de CCP-overheid die zich tegen God verzet. Ook kreeg ik enig waar begrip van Gods almacht, soevereiniteit, wonderbaarlijkheid en wijsheid. Ik ervoer waarachtig Gods liefde voor mij en Zijn redding. Terwijl die duivels me martelden en vervolgden, waren het de tijdige verlichting en leiding van Gods woorden die mijn ferme ondersteuning vormden, en die me de vastbeslotenheid en moed gaven om Satan tot het bittere einde te bestrijden. Toen Satan allerlei sluwe listen uitprobeerde om me te verleiden en me ertoe te verlokken om God te verraden, was het God die Zijn woorden precies op tijd gebruikte om me te waarschuwen en te leiden en om het stof van mijn geestelijke ogen te wissen, zodat ik Satans plannen kon doorzien en standvastig kon blijven in mijn getuigenis. Toen die duivels me zo vreselijk martelden dat de dood te verkiezen leek en mijn leven aan een zijden draad hing, werden Gods woorden de basis van mijn overleven. Ze schonken me een geweldig geloof en kracht, en stelden me in staat me te ontrukken aan de greep die de dood op me had. Al deze dingen maakten het me mogelijk om

Gods mooie en vriendelijke essentie te zien: alleen God heeft de mensheid lief. De CCP-overheid daarentegen, deze bende van Satan en duivels, kan mensen alleen maar bederven, beschadigen en verscheuren! Vandaag, met het oog op de steeds woestere aanvallen die door de CCP-overheid worden gedaan op De Kerk van Almachtige God, ben ik vastbesloten om deze oude duivel, de CCP-overheid, te verzaken, om mijn hart aan God te geven en mijn uiterste best te doen om de waarheid na te jagen en ernaar te streven God lief te hebben. Ik zal Gods evangelie van het koninkrijk verspreiden en alle mensen voor God brengen die oprecht geloven in God, die verlangen naar de waarheid en die zo diep bedrogen zijn door de CCP-overheid, zodat ik Hem mag terugbetalen omdat Hij mij genadig Zijn redding heeft verleend!

Voetnoten:

1. “Medeplichtigen” zijn van hetzelfde soort als “een groep gangsters”.

a. In de oorspronkelijke tekst staat: “het is een symbool van niet in staat zijn om te worden”.

15. Gods liefde heeft mijn hart versterkt

Door Zhang Can, provincie Liaoning

In mijn gezin kan iedereen het altijd goed met elkaar vinden. Mijn echtgenoot is een zeer attente en zorgzame man, en mijn zoon is heel verstandig en altijd respectvol naar zijn ouderlingen. Bovendien zijn we behoorlijk welvarend. In theorie zou ik dus heel gelukkig moeten zijn, maar de werkelijkheid pakte anders uit. Hoe goed mijn man en zoon mij ook behandelden en hoe goed we het financieel ook hadden, niets daarvan kon mij gelukkig maken. Ik kon 's nachts niet slapen vanwege artritis en ik leed aan ernstige slapeloosheid, wat resulteerde in verminderde bloedcirculatie naar mijn hersenen en algehele slapte van mijn ledematen. De pijn als gevolg van deze kwalen en de voortdurende druk die ik voelde door mijn werk als ondernemer, zorgden voor een onbeschrijfelijk lijden. Ik probeerde dit op verschillende manieren te boven te komen, maar niets leek te werken.

In maart 1999 verspreidde een vriend aan mij het evangelie van de laatste dagen van de Almachtige God. Door Gods woord elke dag te lezen, door steeds naar bijeenkomsten te gaan en te communiceren met mijn broeders en zusters, leerde ik een aantal waarheden begrijpen, leerde ik over vele tot dan toe voor mij onbekende mysteriën, en begon ik steeds meer te geloven dat Almachtige God de teruggekeerde Heer Jezus is. Dit alles maakte me enorm blij, en hongerig nam ik elke dag Gods woord tot mij. Ik raakte ook betrokken bij het kerkelijk leven, waarbij ik vaak met mijn broeders en zusters samenkwam om te bidden, hymnen te zingen en te dansen ter ere van God. Mijn hart vulde zich met een gevoel van vrede en geluk, en mijn moreel en vooruitzichten verbeterden elke dag. Langzaam maar zeker begon ik te herstellen van mijn verschillende kwalen. Vaak betuigde ik mijn dank en lof aan God voor deze positieve ontwikkelingen in mijn leven en ik wilde het evangelie van Almachtige God aan nog meer mensen verspreiden, zodat ook zij door God gered konden worden. Niet lang daarna belastte de kerk mij met de leiding over het verspreiden van het evangelie. Ik stortte mij op dit werk met een vurige hartstocht, maar toen gebeurde er iets onvoorstelbaars ...

Op de avond van 15 december 2012, vlak nadat ik een bijeenkomst met vier zusters had gehad en op het punt stond te vertrekken, hoorden we een luid gekraak. De voordeur werd open geschopt en zeven of acht politieagenten in burger stormden de ruimte in en schreeuwden: "Niemand bewegen, handen omhoog!" Zonder dat zij enige legitimatie lieten zien, begonnen ze

ons op een grove manier te fouilleren, waarbij ze mijn identiteitsbewijs in beslag namen en een kwitantie voor een transactie van 70.000 RMB uit de kas van de kerk. Ze raakten erg opgewonden toen ze die kwitantie zagen, en ze sleepten ons naar de politieauto om ons naar het bureau te brengen. Op het politiebureau namen ze onze mobiele telefoons, onze MP5-spelers en 200 RMB aan contant geld in beslag die ze uit onze tassen hadden gehaald. Op dat moment vermoedden ze dat een van de zusters en ik de leiders van de kerk waren, en dus werden wij tweeën die avond overgebracht naar de Criminele Inlichtingendienst van de Gemeentelijke Veiligheidsdienst.

Daar aangekomen haalde de politie ons uit elkaar en verhoorde ons afzonderlijk. Ze zetten me met handboeien vast aan een metalen kruk en een agent begon mij ruw te ondervragen: “Hoe zit dat met die 70.000 RMB? Wie heeft dat geld gestuurd? Waar is het nu? Wie is de leider van je kerk?” In mijn hart bad ik voortdurend tot God: “Lieve God! Deze politieagent probeert mij ertoe te dwingen dat ik de leiders van de kerk verraad en het geld van de kerk overhandig. Ik wil absoluut geen Judas worden en U verraden. O God! Ik ben bereid mijzelf in Uw handen te leggen. Ik smEEK U om mij geloof, moed en wijsheid te schenken. Hoe de politie ook probeert informatie uit mij te halen, ik ben bereid om van U te getuigen.” Vervolgens verklaarde ik resoluut: “Ik weet het niet!” Dit maakte de politieagent woest; hij pakte een slipper van de grond en begon me daarmee heel hard op mijn hoofd te slaan terwijl hij mij boos toeriep: “Probeer nu nog maar eens te zwijgen. Probeer nu nog maar eens in Almachtige God te geloven! We zullen nog wel eens zien hoe lang je geloof stand houdt!” Mijn gezicht deed enorm veel pijn van de klappen en begon al snel op te zwellen, en ik had een bonkende hoofdpijn. Vier of vijf politieagenten sloegen me om beurten om me te dwingen te vertellen waar het geld van de kerk werd bewaard. Sommigen schopten tegen mijn benen, sommigen trokken aan mijn haar en schudden me heen en weer, anderen sloegen me in mijn gezicht. Ik begon te bloeden uit mijn mond, maar zij veegden het bloed slechts weg en bleven me slaan. Ze porden me willekeurig met een stroomstootwapen en terwijl ze me sloegen schreeuwden ze: “Ga je nog praten of niet? Voor de draad ermee!” Toen ze zagen dat ik nog steeds weigerde te praten, duwden ze het stroomstootwapen in mijn kruis en tegen mijn borst – de pijn was ondraaglijk. Mijn hart bonkte, ik kreeg moeite met ademen en trillend rolde ik mij op tot een bal. Het voelde alsof de dood stapje voor stapje dichterbij kwam. Hoewel ik mijn mond dichtield en geen woord uitte, voelde ik me van binnen ontzettend zwak en ik bedacht dat ik dit niet lang meer zou kunnen volhouden.

Te midden van mijn lijden bleef ik steeds tot God bidden: “O God! Hoewel ik vastbesloten ben om U te behagen, is mijn vlees zwak en machteloos. Ik bid u om kracht zodat ik van u kan getuigen.” Op dat moment bedacht ik ineens hoe de Heer Jezus voordat Hij aan het kruis genageld werd, ernstig mishandeld was door Romeinse soldaten: Hij werd tot bloedens toe geslagen en verminkt, Zijn hele lichaam was bedekt met wonden ..., en toch sprak Hij geen woord. God is heilig en onschuldig, en toch werd Hij ernstig vernederd en gemarteld en was Hij bereid om gekruisigd te worden om de mensheid te verlossen. Ik dacht bij mezelf: “Als God Zijn lichaam kon offeren om de verdorven mensheid te redden, dan moet ik ook kunnen lijden om Gods liefde terug te betalen.” Gesteund door Gods liefde herstelde mijn vertrouwen en ik zweerde tot God: “Lieve God, ik zal elk leed ondergaan dat u heeft doorstaan. Ik zal uit dezelfde lijdensbeker drinken als u. Ik zal mijn leven geven om van u te getuigen!”

Nadat deze marteling voor het grootste deel van de nacht was doorgedaan, was ik zo mishandeld, dat er nog nauwelijks een greintje kracht in mijn lichaam aanwezig was. Ik was zo moe, dat ik mijn ogen bijna niet open kon houden, maar zodra ik mijn ogen dicht deed, gooiden ze water over me heen. Ik rilde van de kou. Toen dit stelletje beesten zag in welke toestand ik verkeerde, snauwden ze me gemeen toe: “Wil je nog steeds je mond niet open doen? Op deze plek kunnen we je martelen tot de dood erop volgt en niemand die het ooit zal weten!” Ik negeerde ze. Een van de kwaadaardige agenten nam vervolgens de schil van een zonnebloempit en duwde die onder mijn vingernagel; dit deed ondragelijk veel pijn en mijn vinger bleef maar trillen. Vervolgens bleven ze water in mijn gezicht en in mijn nek gooien. Het ijzige water deed me rillen van de kou; ik leed onbeschrijflijk. Die nacht bleef ik voortdurend tot God bidden, bang dat ik als ik Hem verliet niet meer zou kunnen blijven leven. God was steeds aan mijn zijde en Zijn woorden moedigde mij voortdurend aan: **“Wanneer mensen bereid zijn om hun leven op te offeren, wordt alles een kleinigheid”** (‘Hoofdstuk 36’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me onuitputtelijke kracht. Ik dacht bij mezelf: Dat is waar, God regeert soeverein over alles en alles is in Zijn handen. Ook al martelt deze kwaadaardige agent mijn lichaam tot de dood erop volgt, mijn geest is in Gods handen. Met God aan mijn zijde, was

ik niet langer bang voor Satan en was ik nog veel minder bereid om een verrader te zijn en een zinloos leven te lijden waarbij ik toegaf aan vleselijke verleidingen. Zo legde ik in gebed een gelofte af aan God: “Lieve God! Hoewel deze demonen mijn vlees teisteren, ben ik nog steeds bereid u te behagen en mijzelf volledig in uw handen te leggen. Zelfs als dat mijn dood betekent, ben ik bereid om van u te getuigen en zal ik nooit voor Satan knielen!” Onder begeleiding van Gods woord, voelde ik me vol vertrouwen en geloof. Hoewel de politie me martelde en mijn vlees folterde en ik de grens van wat ik kon verdragen al had bereikt, voelde ik me gesteund door Gods woord en voordat ik het wist werd de pijn veel minder.

De volgende ochtend ging de kwaadaardige agent verder met mij te ondervragen en te bedreigen. Hij zei: “Als je vandaag niet praat, dan zullen we je overdragen aan de speciale politie-eenheid – er liggen daar achttien verschillende martelmethodes op je te wachten.” Toen ik hoorde dat ze me gingen overdragen aan de speciale politie-eenheid, kon ik het niet helpen dat ik toch bang werd. Ik dacht bij mezelf: de speciale politie is vast en zeker veel meedogenlozer dan deze jongens; hoe overleef ik achttien verschillende vormen van marteling? Net toen ik in paniek dreigde te raken, dacht ik aan een passage met Gods woord: **“Wat is een overwinnaar? De goede soldaten van Christus moeten moedig zijn en op mij vertrouwen om spiritueel sterk te zijn; ze moeten vechten om strijders te worden en Satan tot de dood te bestrijden”** (‘Hoofdstuk 12’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden kalmeerden al snel mijn van paniek bonkende hart. Ze deden me inzien dat dit een spiritueel gevecht was en dat het moment was aangebroken waarop God wilde dat ik getuigenis zou geven. Met Gods steun had ik niets te vrezen. Ongeacht welke idiote methode de kwaadaardige politie ook zou gebruiken, ik moest op God vertrouwen om een goede soldaat van Christus te zijn en tot de dood tegen Satan strijden zonder ooit toe te geven.

Die middag kwamen twee agenten van de Gemeentelijke Openbare Veiligheidsbureau belast met religieuze zaken me ondervragen: “Wie is de leider van je kerk?”, vroegen ze. “Ik weet het niet,” antwoordde ik. Omdat ze zagen dat ik weigerde te praten, begonnen ze afwisselend zachte en harde methodes toe te passen. Een van hen sloeg met zijn vuist heel hard op mijn schouder terwijl de ander me probeerde over te halen met absurde theorieën waarin hij het bestaan van God ontkende: “Alle dingen in het heelal zijn op een natuurlijk manier ontstaan. Je zult wat praktischer moeten zijn: geloven in God zal je niet helpen de problemen in je leven op te lossen; dat lukt alleen als je op jezelf vertrouwt en hard werkt. We kunnen je helpen een

baan te vinden voor jou en je zoon ...” In mijn hart bleef ik met God communiceren, en vervolgens dacht ik aan een passage van Zijn woord: **“Jullie moeten te allen tijde waakzaam zijn en wachten, en jullie moeten meer tot mij bidden. Jullie moeten de verschillende intriges en sluwe plannen van Satan herkennen, de geesten herkennen, mensen kennen en in staat zijn om allerlei soorten mensen, gebeurtenissen en dingen te onderscheiden”** (‘Hoofdstuk 17’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden verlichtten me onmiddellijk, waardoor ik de achterbakse praktijken van Satan kon doorzien. Ik dacht bij mezelf: deze boosaardige politieman probeert me te bedriegen met zijn absurde theorieën en me om te kopen met onbeduidende gunsten – Ik moet niet in de trucjes van Satan trappen, en, sterker nog, ik mag God niet verraden en een Judas worden. Dankzij Gods verlichting kon ik de duistere bedoelingen van de politie doorzien, dus welke harde of zachte tactieken ze ook op mij toepasten, ik negeerde ze gewoon. Die avond hoorde ik dat er iemand anders kwam om mij te ondervragen en dat ze beweerden dat ik een strafblad had. Ik wist niet wat ik kon verwachten of wat er zou gebeuren, dus het enige wat ik kon doen was God in mijn hart om begeleiding vragen. Ik wist dat ik God niet mocht verraden, op welke manier ik ook vervolgd zou worden en welke moeilijkheden me ook te wachten stonden. Nadat ik even later naar het toilet was gegaan, kreeg ik plotseling last van hartkloppingen; ik werd duizelig en viel flauw op de grond. Toen de politie hoorde dat er is mis was, kwamen ze haastig aanrennen en gingen om mij heen staan. Ik hoorde iemand op een sinistere manier zeggen: “Breng haar naar het crematorium en verbrand haar, dan zijn we ervan af!” Ze vreesden echter dat ik dood zou gaan en dat zij daarvoor verantwoordelijk zouden worden gehouden. Daarom belden ze uiteindelijk de hulpdiensten en lieten ze een ambulance me naar het ziekenhuis brengen voor controle. Er bleek dat ik eerder een hartaanval had gehad en dat ik nu als gevolg daarvan last had van mycardiale ischemia. Aangezien het verhoor nu moest worden stopgezet, brachten ze me naar het detentiecentrum. Ik was dolblij toen ik die gefrustreerde uitdrukking op de gezichten van de politieagenten zag – God had me een uitweg geboden, zodat ik, in elk geval voorlopig, niet verder ondervraagd hoefde te worden. Dat ik die dans was ontsprongen, betekende dat ik getuige was van Gods daden; ik dankte en loofde God vanuit de grond van mijn hart.

Omdat ik wist dat de Chinese overheid niet zou opgeven voordat ik had verteld waar de kerk haar geld bewaarde, bad ik de daaropvolgende anderhalve week elke dag tot God. Ik vroeg

Hem mijn mond en mijn hart te beschermen zodat ik, wat er ook gebeurde, stand zou houden aan Gods zijde en Hem absoluut niet zou verraden en niet van de ware weg zou afwijken. Op een dag na een gebed, verlichtte God mij waardoor ik me een hymne van Zijn woorden kon herinneren: **“Wat God ook van je vraagt, je hoeft alleen maar je uiterste best te doen. Hopelijk ben je uiteindelijk in staat om je trouw aan God te tonen voor Zijn aangezicht, en zolang je Gods tevreden glimlach op Zijn troon kunt zien, zelfs al is het ten tijde van je dood, zou je in staat moeten zijn om te lachen en te glimlachen terwijl je ogen gesloten zijn. Je moet je laatste plicht voor God doen tijdens je aardse leven. In het verleden werd Petrus ondersteboven voor God gekruisigd; je behoort God uiteindelijk te behagen en al je energie voor God in te zetten”** (‘Een geschapen wezen moet ten genade van God zijn’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik zong en overdacht de hymne voortdurend in mijn hart en dankzij Gods woord begon ik Gods eisen en verwachtingen van mij te begrijpen. Ik bedacht hoe, van alle wezens in het universum die leven volgens Gods regels en van alle mensen op aarde die God volgen, slechts een heel klein aantal in staat is om werkelijk voor Satan te staan en voor God te getuigen. Dat ik het geluk had een dergelijke situatie het hoofd te moeten bieden, betekende dat God mij op een bijzondere manier verhief en Zijn voorkeur voor mij liet zien. Vooral deze woorden van God waren zeer bemoedigend voor mij: **“In het verleden werd Petrus ondersteboven voor God gekruisigd; je behoort God uiteindelijk te behagen en al je energie voor God in te zetten.”** Ik kon een gebed aan God niet tegenhouden: “O Almachtige God! In het verleden was Petrus in staat om voor u ondersteboven aan het kruis te worden genageld, terwijl hij getuigenis gaf van zijn liefde voor u tegenover Satan. En nu laat mijn arrestatie door de regerende partij van China uw goede bedoelingen zien. Hoewel mijn gestalte gering is en ik mijzelf nooit kan vergelijken met Petrus, is het voor mij een grote eer om van u te kunnen getuigen. Ik ben bereid om mijn leven in uw handen te leggen en om te sterven om voor u getuigenis te geven, zodat u via mij wat troost kunt vinden.”

Op de ochtend van 30 december stuurde het Gemeentelijke Openbare Veiligheidsbureau een aantal agenten om mij te ondervragen. Zodra ik de verhoorkamer binnenkwam, moest ik van een kwaadaardige politieagent mijn gewatteerde broek en jasje uittrekken, en hij zei tegen mij: “We hebben nu je zusje en je zoon aangehouden. We weten dat je hele familie gelovig is. We zijn naar het werk van je man gegaan en hebben ontdekt dat je in 2008 in Almachtige God bent gaan geloven ...” Zijn woorden raakten me op mijn zwakste punt en maakten me geestelijk

helemaal in de war; ik had nooit gedacht dat ze ook mijn zoon en mijn zus in hechtenis zouden nemen. Plotseling overmand door emotie begon ik me zorgen te maken over hun welzijn en onwillekeurig dreef mijn hart weg van God. Ik bleef me maar afvragen: worden ze geslagen? Kan mijn zoon zoiets wel verdragen? Op dat moment herinnerde ik me een passage van Gods woord: **“Dit komt doordat ik altijd heb geloofd dat God heeft voorbestemd hoeveel een persoon moet lijden en welke afstand hij moet afleggen op zijn pad, en dat niemand echt iemand anders kan helpen”** (‘Het pad ... (6)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden rukten me onmiddellijk los uit mijn emotionele toestand, en ik realiseerde me dat voor iedereen de weg van het geloof vooraf door God is bepaald. Iedereen moet tegenover Satan getuigen van God – zou het niet juist een grote zegen voor hen zijn om tegenover Satan te getuigen van God? Toen ik hierover had nagedacht, maakte ik me niet langer zorgen om ze; ik was bereid hen aan God over te dragen, en God te laten beslissen en Zijn plannen uit te laten voeren. Op dat moment noemde een andere agent de namen van enkele andere zusters en hij vroeg of ik die namen herkende. Toen ik zei dat ik geen enkele naam herkende, sprong hij uit zijn stoel, sleepte hij me woedend naar een metalen kruk bij het raam. Hij maakte me met handboeien eraan vast en deed snel het raam open zodat de ijskoude buitenlucht over me heen waaide. Vervolgens begon hij koud water over me heen te gooien, terwijl hij tegen me vloekte. Daarna sloeg hij me tientallen keren achterelkaar met een slipper in mijn gezicht. Hij sloeg zo hard dat ik sterretjes begon te zien; mijn oren suisden en er droop bloed uit mijn mond.

Die nacht brachten een paar politieagenten mij over naar de koudste kamer; de ramen waren helemaal bedekt met ijs. Ze dwongen me al mijn kleren uit te trekken en helemaal naakt moest ik op een metalen kruk bij het raam zitten. Ze bonden mijn handen met handboeien achter mijn rug vast aan de rugleuning van de kruk, zodat ik me totaal niet meer kon bewegen. Een van de agenten zei op een koude, sinistere toon tegen mij: “We veranderen onze verhoortechnieken niet op basis van geslacht.” Terwijl hij dit zei, opende hij het raam en een ijskoude wind sneed door mij heen; het voelde alsof mijn lichaam geteisterd werd door wel duizend messen. Rillend van de kou zei ik met klapperende tanden: “Ik mag niet blootgesteld worden aan dergelijk kou. Ik heb na de bevalling reumatische artritis gekregen.” Hij antwoorde op wrede toon: “Oh, dit is juist goed voor je artritis! En je krijgt nog diabetes en een nierziekte op de koop toe! Hoeveel artsen je ook bezoekt, je zult nooit meer beter worden!” Daarna liet hij iemand een emmer vol koud water brengen en daar moest ik mijn voeten in doen. Toen beval hij me: “Zorg dat er geen druppel

water uit die emmer spat.” Hij gooide nog meer koud water over mijn rug, en begon met een stuk karton langs mijn rug te wapperen. Het was -20°C; van dat ijzige water kreeg ik het zo koud dat ik instinctief mijn voeten uit de emmer omhoog tilde, maar een agent dwong ze onmiddellijk weer terug en verbood me om ze opnieuw te bewegen. Ik had het zo koud dat mijn hele lichaam samenbalde en ik kon niet meer ophouden met rillen. Het leek wel alsof het bloed in mijn aderen stolde. Ze vonden het geweldig om me zo te zien, en begonnen gemeen tegen me te lachen terwijl ze spottend tegen me zeiden: “Je ‘danst’ precies op de maat!” Ik haatte deze onmenselijke demonen en beesten uit de grond van mijn hart; ik moest plotseling denken aan een video over demonen uit de hel, die mensen voor hun plezier kwelden en die genoten van het leed van anderen. Ze hadden geen enkel gevoel of menselijkheid meer in zich, en kenden alleen geweld en marteling. Deze kwaadaardige agenten waren niet anders dan demonen uit de hel – eigenlijk waren ze nog erger. Gedurende een dag en een nacht sloegen ze me ontelbare keren in mijn gezicht om me te dwingen informatie te geven over het geld van de kerk. Toen mijn gezicht begon op te zwellen van de klappen, probeerden ze met ijs de zwelling te verminderen en gingen daarna door met slaan. Als God mij niet had beschermd, dan zou ik allang zijn gestorven. Toen de boosaardige agenten zagen dat ik nog steeds niet bereid was te praten, begonnen ze met een stroomstootwapen tegen mijn dijen en kruis te porren. Elke keer als ze dat stroomstootwapen gebruikten, begon mijn hele lichaam te stuiptrekken van de pijn. Omdat ik met handboeien vastzat aan de metalen kruk, kon ik onmogelijk wegduiken, dus ik moest elk wreed pak slaag en alle schoppen en vernederingen wel ondergaan. Het valt niet te beschrijven hoeveel intense pijn ik leed, en onderwijl bleven de agenten maar uitgelaten lachen. Wat het nog erger maakte was dat een jongere agent met een paar eetstokjes mijn tepel vastgreep en deze zo hard als hij kon opdraaide. Dat deed zo’n pijn dat ik het uit alle macht uitschreeuwde. Ze stopten ook een fles ijskoud water tussen mijn benen tegen mijn kruis, en spoten toen water waarin wasabipoeder was opgelost in mijn neus. Mijn hele neusholte leek in brand te staan, en de schroeiende hitte leek regelrecht mijn hersenen in te schieten. Ik durfde nauwelijks adem te halen. Een andere agent nam een grote haal van zijn sigaret en blies rook in mijn neus, waardoor ik een verschrikkelijke hoestbui kreeg. Voor ik de kans kreeg om op adem te komen, pakte een agent een houten kruk en legde mijn benen daarop met de zolen van mijn voeten naar voren. Toen pakte hij een ijzeren stang en sloeg daarmee tientallen keren tegen de onderkant van mijn voeten. Dit deed zo afschuwelijk veel pijn dat ik dacht dat mijn voeten af zouden breken; ik schreeuwde het steeds maar weer uit van de pijn. Niet lang daarna begonnen de zolen van mijn voeten op te zwellen en

rood te worden. De kwaadaardige agenten bleven me onophoudelijk martelen. Mijn hart klopte zwaar en ik dacht dat ik op het randje van de dood stond. Toen gaven ze me een of andere snelwerkende, traditionele, Chinese hartmedicatie, en zodra ik een beetje begon te herstellen, begonnen ze me weer te slaan en te bedreigen. Ze zeiden: “Als je niet gaat praten, dan bevriezen we je en slaan we je dood! Niemand zal daar immers achter komen! Als je vandaag niet bekent, dan kunnen we nog wel een paar dagen doorgaan. Eens zien wie het langste volhoudt. We halen je man en je kind erbij zodat ze kunnen zien hoe je er nu uitziet. En als je dan nog steeds niet praat, dan zullen we ervoor zorgen dat ze allebei ontslagen worden!” Ze begonnen zelfs sarcastische opmerkingen te maken, zoals: “Jij gelooft toch in God? Waarom komt je God je dan niet redden? Volgens mij is die God van jou toch niet zo geweldig!” Ik verachtte deze bende vijandige, gemene en boosaardige beesten met heel mijn hart en ziel. Het was ontzettend moeilijk om hun wrede martelingen te doorstaan en nog moeilijker om te horen hoe zij God belasterden. Wanhopig riep ik God aan, ik smeekte Hem mij te beschermen, mij vertrouwen en kracht te schenken evenals de wil om dit lijden te doorstaan, zodat ik stand kon houden. Op dat moment kwamen Gods woorden in mij op: **“Jullie moeten tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis”** (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik dacht bij mezelf: dat klopt! Het is Gods wil dat ik getuigenis van Hem geef voor Satan, dus ik moet al deze pijn en vernedering doorstaan om God tevreden te stellen. Ook al heb ik nog slecht één ademdeug over, ik moet trouw blijven aan God, want dit is waar een sterke en overtuigende getuigenis uit bestaat, en dit is wat de oude duivel te schande zal maken. Onder begeleiding van Gods woord vulde mijn hart zich met een hernieuwd gevoel van vertrouwen en geloof. Ik was bereid om door de duistere machten heen te breken; ook al betekende het mijn dood, dit keer moest ik God tevreden stellen. Er kwam toen een kerkhymne in mij op: “Ik zal mijn liefde en trouw aan God geven en mijn missie voltooien om God te verheerlijken. Ik ben vastbesloten om standvastig te zijn in het getuigen van God en nooit toe te geven aan Satan. Ach, mijn hoofd mag dan misschien kapotgaan en er mag dan bloed vloeien, maar de moed van Gods volk kan niet verdwijnen. Gods vermaningen rusten op het hart. Ik neem me voor Satan de duivel te vernederen. Pijn en tegenspoed zijn voorbeschikt door God, ik zal vernedering verduren om trouw aan Hem te zijn.

Ik zal nooit meer maken dat God tranen plengt of Zich zorgen maakt” (‘Ik wil de dag van Gods heerlijkheid zien’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Zo is dat!, dacht ik bij mezelf. Ik moet niet toegeven aan mijn vlees. Zolang de mogelijkheid bestaat dat ik Satan kan vernederen en Gods hart troost kan brengen, ben ik bereid mijn leven aan God op te offeren. Toen ik eenmaal vastberaden was geworden in mijn voornemens, vertrouwde ik van begin tot eind in mijn hart op God, hoe deze demonen me ook folterden of me probeerden te bedriegen met hun achterbakse plannen. Gods woorden verlichtten en begeleidden me van binnenuit, gaven me geloof en kracht, en stelden me in staat de zwakte van mijn vlees te overwinnen. De wrede politieagenten bleven me martelen met de kou: ze wreven met ijsblokjes over mijn hele lichaam, waardoor ik zo koud en rillerig werd, dat het voelde alsof ik in een ijsgrot zat opgesloten. Mijn tanden klapperden luid en mijn huid werd blauw en paars. Rond twee uur in de ochtend, nadat ik was gemarteld tot het punt waarop ik naar de dood verlangde, begon ik me onwillekeurig toch weer zwak te voelen. Niet wetende hoe veel langer ik dit lijden nog zou moeten verdragen, kon ik alleen nog telkens weer in mijn hart tot God smeken: “Lieve God, mijn vlees is veel te zwak en ik kan dit niet veel langer uithouden. Alstublieft, red mij!” God zij dank werd mijn gebed verhoord; net toen ik het niet langer meer kon verdragen, besloot de politie het verhoor te beëindigen omdat het geen enkel resultaat opleverde.

Op 31 december, even na 2 uur in de middag, sleepte de boosaardige politie me terug naar mijn cel. Ik was van top tot teen bont en blauw. Mijn handen waren opgezwollen als ballonnen, en zagen allemaal blauw en paars. Mijn gezicht was wel een derde groter dan normaal en helemaal blauwachtig groen, het voelde hard aan en was helemaal gevoelloos. Op verschillende plekken op mijn lichaam zaten brandwonden van het stroomstootwapen. Er zaten op dat moment meer dan twintig gevangenen in de cel, en toen ze zagen hoe ik gemarteld was door deze demonen, moesten ze allemaal huilen. Sommigen durfden zelfs niet naar me te kijken, en een jong lid van de Communistische Partij zei: “Als ik hier uitkom, zeg ik mijn lidmaatschap op.” Een juridisch vertegenwoordiger vroeg me: “Op welk bureau werken de mensen die je hebben geslagen? Wat zijn hun namen? Vertel het me, en ik zet alles op buitenlandse websites om ze te ontmaskeren. Ze zeggen dat China een humaan land is, maar wat is hier humaan aan? Dit is gewoon barbaars!” De slechte toestand waarin ik verkeerde wakkerde de woede aan van veel gevangenen, en ze riepen boos uit: “Ik had nooit gedacht dat de Communistische Partij zo geniepig kon zijn, ik kan maar niet geloven dat ze zulke barbaarse dingen doen. Geloof in God is

een goede zaak, het weerhoudt mensen ervan misdaden te begaan. Wordt er niet gezegd dat er in China vrijheid van godsdienst is? Dit is absoluut geen vrijheid van godsdienst! Als je in China geld en macht hebt, dan heb je alles. De echte misdadigers lopen nog steeds vrij rond en niemand durft ze te arresteren. Gevangenen in de dodencel worden vrijgelaten door regeringsfunctionarissen om te kopen. Er is geen rechtvaardigheid of gelijkheid te vinden in dit land! ...” Op dat moment kwamen onwillekeurig deze woorden van God in mijn herinnering op: **“Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Haten jullie de grote rode draak echt? Haten jullie hem echt uit het diepst van jullie hart? Waarom heb ik jullie dat zo vaak gevraagd? Waarom blijf ik jullie deze vraag steeds opnieuw stellen? Welk beeld van de grote rode draak dragen jullie in jullie hart? Is het echt verwijderd? Beschouwen jullie de draak echt niet als jullie vader? Alle mensen zouden mijn bedoeling uit mijn vragen moeten kunnen opmaken. Het is niet mijn bedoeling de mensen boos te maken of in opstand te brengen, en ook niet om ze op eigen initiatief een uitweg te laten vinden, maar om alle mensen de kans te geven zich te bevrijden uit de slavernij van de grote rode draak”** (‘Hoofdstuk 28’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren een grote troost voor mij. Ik had nooit gedacht dat de wrede, kwaadaardige en demonische kant van de CCP overheid aan het licht zou komen gedurende de wrede marteling die ik had ondergaan, dat ongelovigen hierdoor zouden inzien hoe de CCP overheid echt is, en dat we tezamen die oude duivel zouden verfoeien en ons van hem af zouden wenden. Dit was echt het werk van Gods wijsheid en almacht. In het verleden had ik de CCP als een grote rode zon beschouwd, als de redder van het volk, maar nadat ik slachtoffer was geworden van de onmenselijke vervolging en marteling door de CCP overheid, is mijn mening volledig omgeslagen. Ik zag nu duidelijk hun totale minachting voor het menselijk leven, hoe Gods uitverkorenen wreed werden mishandeld, hoe zij zich verzetten tegen de Hemel en als een kwaadaardige geest monsterlijke misdrijven begingen – het is een reïncarnatie van de duivel en een zich tegen God verzettende demon. God is de Heer van de schepping, en mensen zijn geschapen wezens. Het is natuurlijk en juist om in God te geloven, en toch verzint de CCP overheid valse aanklachten om Gods volgelingen willekeurig te arresteren en te kwellen,

wanhopig proberend om alle volgelingen van God te verdrijven. Zodoende hebben ze de duivelse aard van hun God-hatende en God-bestrijdende methodes duidelijk tentoongespreid. Met de CCP overheid als tegenpool werd de essentie van Gods goedheid en liefde nog duidelijker voor mij. God is tot twee keer toe geïncarneerd, en heeft in beide gevallen geleden onder immense vervolging en moeilijkheden alsmede de achtervolging door de duivel. Ondanks alles heeft God alle aanvallen en al het lijden rustig doorstaan, waarbij Hij Zijn werk deed om de mensheid te redden. De liefde van God voor de mensheid is werkelijk groot! Op dat moment verachtte ik die horde demonen met heel mijn hart en ziel, en ik had echt spijt dat ik in het verleden niet serieus op zoek was gegaan naar de waarheid, en mijn plicht niet had vervuld om Gods liefde terug te betalen. Ik dacht bij mezelf dat wanneer ik op een dag levend van die plek vandaan zou komen, ik me nog meer zou inzetten om mijn plichten te vervullen en God in mijn hart toe te laten.

Later verhoorde de politie me nog vier keer. Ze konden niets uit me krijgen, zodat ze maar me ten onrechte beschuldigden van “verstoring van de openbare orde” en ze me na een jaar op een borgtocht van 5.000 RMB vrijlieten, in afwachting van mijn proces. Op 22 januari 2013 werd ik uiteindelijk vrijgelaten, nadat mijn familie de borgtocht had betaald. Nadat ik weer thuis was, sloeg mijn hart iedere keer op hol als ik ijs op de ramen zag. Mijn gezichtsvermogen was aanzienlijk achteruit gegaan, mijn artritis was verslechterd, en ik kreeg nierproblemen. Ik had het voortdurend koud, kreeg snel paniekaanvallen, mijn beide handen voelden verdoofd, de huid van mijn gezicht liet los en ik had vaak ondraaglijke pijn aan de binnenkant van mijn dijen, zo erg dat ik er wakker van werd. Dit waren allemaal bewijzen van de martelingen door die duivels.

Nadat ik op onmenselijk wrede wijze was vervolgd door de CCP overheid en allerlei lichamelijke martelingen had ondergaan, werd mijn relatie met God steeds hechter. Ik had een meer praktisch inzicht gekregen in Gods wijsheid, almacht, liefde en redding, en mijn voornemen om Almachtige God te volgen werd versterkt. Ik besloot om God voor de rest van mijn leven te volgen, en iemand te worden die van God houdt. Gedurende de wrede vervolging door de CCP overheid had ik persoonlijk Gods liefde, zorg en bescherming ervaren. Als Gods woord me niet bij elke stap had begeleid en me kracht en geloof had gegeven, dan was ik nooit in staat geweest om al die onmenselijke kwellingen en martelingen te verdragen. Tijdens mijn ervaring met deze opmerkelijke situatie, werd het mij meer dan duidelijk dat de CCP overheid niets anders is dan de zich tegen God verzettende en God bestrijdende duivel Satan. Niets houdt hen tegen in hun strijd om van China een atheïstisch land te maken en de wereld te veroveren, en

alles wordt in het werk gesteld om God uit deze wereld te verdrijven. Zij die God volgen worden verwoed achtervolgd, gearresteerd en vervolgd met als doel al Gods volgelingen uit te roeien, hen in hun netten te vangen en op die manier het werk van God volledig te vernietigen. De CCP overheid is werkelijk ongelooflijk wreed. Het is niets meer dan een demonisch beest dat mensen totaal verzwelgt – het is een perverse, hemeltegende satanische en duistere kracht, die het recht dwarsboomt en wreedheid mogelijk maakt. In China laat de CCP overheid boosdoeners die goede, gewone mensen onderdrukken en mishandelen vrij rondlopen, en geeft ze zelfs juridische en politieke macht. Zij gaan aan de boemel en verbroederen zich met gangsters en misdadigers die zich bezighouden met prostitutie, gokken en drugsmokkel; ze helpen zelfs om hun belangen te beschermen. De CCP overheid ziet alleen de volgelingen van God, die het juiste pad bewandelen in het leven, als de vijand. Zij worden lukraak onderdrukt en gearresteerd, en op een wrede manier vervolgd waarbij zelfs de gezinnen van veel volgers uiteen worden gerukt, dierbaren uiteengedreven worden, en zij niet meer in staat zijn om naar huis terug te keren. Velen van hen kunnen zich nergens meer vestigen, en moeten een zwervend bestaan lijden, ver van huis. Anderen worden onderworpen aan wrede martelingen en worden vanwege hun geloof in God zelfs geslagen tot verlamming of de dood erop volgt. ... Het is overduidelijk dat de CCP overheid de wrede, onmenselijke slachter van mensen is, de duivel, Satan. Uiteindelijk zullen ook zij niet ontsnappen aan Gods rechtvaardige straf voor de monsterlijke zonden die zij hebben begaan. Want Almachtige God zei lang geleden: **“Het demonennest zal zeker in stukken worden gereten door God en jullie zullen naast God staan – jullie behoren God toe en behoren niet tot dit imperium van slaven. God verafschuwt deze duistere maatschappij al lang tot op Zijn botten. Hij knarst Zijn tanden, hunkerend om Zijn voeten te zetten op deze slechte, verschrikkelijke oude slang, opdat hij nooit meer op mag staan en de mens nooit meer kwaad zal doen; Hij zal geen pardon hebben met zijn vroegere daden, Hij zal zijn misleiding van de mens niet tolereren, Hij zal afrekenen met elke zonde die hij door de eeuwen heen heeft begaan; God zal deze aanvoerder van al het kwaad^[1] allerminst sparen, Hij zal hem volkomen vernietigen”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods rechtvaardigheid verdient lof en bijval, en Hij zal het koninkrijk van Satan verbannen en vernietigen. Gods koninkrijk zal hier op aarde worden gevestigd en Gods glorie zal zich zeker over het gehele universum verspreiden!

Voetnoot:

1. “Aanvoerder van al het kwaad” verwijst naar de oude duivel. Deze uitdrukking geeft extreme afkeur aan.

16. Onder begeleiding van Gods woorden heb ik de onderdrukking door de machten van de duisternis overwonnen

Door Wang Li, provincie Zhejiang

Sinds ik een klein meisje was, geloof ik al samen met mijn moeder in de Heer Jezus. In de dagen dat ik de Heer Jezus volgde, was ik vaak geraakt door Zijn liefde. Ik dacht dat Hij zoveel van ons hield dat Hij gekruisigd was en Zijn laatste druppel bloed vergoot om ons te redden. In die tijd waren de broeders en zusters in onze kerk allemaal lief en behulpzaam voor elkaar, maar helaas stuitte ons geloof in de Heer op vervolging en onderdrukking door de CCP-regering. De CCP-regering definieert het christendom en het katholicisme als “xie jiao’s” en bestempelt de samenkomsten van de huiskerken als “illegale bijeenkomsten”. De politie viel vaak binnen bij de plaatsen waar wij samenkwamen en zei dan dat we eerst goedkeuring van de regering en een vergunning moesten krijgen voordat we bijeenkomsten mochten houden. Anders zouden we gearresteerd en beboet worden of naar de gevangenis moeten. Op een dag werden mijn moeder en vijf of zes andere broeders en zusters gearresteerd en een hele dag ondervraagd. Uiteindelijk bevestigde het politieonderzoek dat zij allen slechts gewone christenen waren en werden ze vrijgelaten. Maar vanaf dat moment moesten we in het geheim bijeenkomen om invallen door de overheid te voorkomen. Desondanks werd ons geloof nooit zwakker. Aan het einde van 1998 predikte een familielid van mij aan mij dat de Heer Jezus terug was gekeerd als Almachtige God die vlees was geworden in de laatste dagen. Dit familielid las me ook veel van de woorden van Almachtige God voor en ik vond ze bijzonder aangrijpend. Ik raakte ervan overtuigd dat de woorden van Almachtige God de uitspraken voor de kerken waren van de Heilige Geest en dat Almachtige God de Heer Jezus was die was teruggekeerd. Het idee dat ik werkelijk nog tijdens mijn leven met de Heer kon worden verenigd ontroerde me meer dan ik kan beschrijven en ik huilde tranen van vreugde. Vanaf dat moment verslond ik iedere dag gretig de woorden van God en ik begon daardoor veel waarheden en mysteriën te begrijpen – mijn uitgedroogde geest werd zo gelaafd en gevoed. Mijn man en ik koesterden ons in het genot en de troost die ons door het geweldige werk van de Heilige Geest waren gebracht en gingen helemaal op in het geluk en de vreugde van de hereniging met de Heer. Vaak leerden we samen met andere broeders en zusters hymnes zingen en dansen om God te loven en we kwamen regelmatig bijeen om over Gods woorden te communiceren. Mijn geest voelde zich opgefrist en verkwikt en ik had het gevoel dat ik de mooie scène al voor ogen zag van het koninkrijk dat op aarde zichtbaar werd en iedereen

die zich verblijdde. Ik had echter op geen enkele manier kunnen voorzien dat, juist op het moment dat we God volgden en met hemelhoog geloof het juiste pad in het leven gingen, de CCP-regering ons wreed zou gaan vervolgen.

Op 28 oktober 2002 hielden een aantal zusters en ik een bijeenkomst. Tijdens de bijeenkomst gingen een andere zuster en ik naar buiten voor een boodschap, maar we waren nog niet erg ver toen ik haar achter me hoorde zeggen: “Waarom arresteer je mij?” Voordat ik de kans kreeg te reageren, kwam er een agent in burger op me af en hield me aan met de woorden: “Jij gaat met mij mee naar het politiebureau!” en hij nam me mee naar een politiewagen. We werden naar het politiebureau gereden en toen ik uit de auto stapte zagen we al dat de zes andere zusters die op de bijeenkomst aanwezig waren geweest ook waren gearresteerd en ingerekend. De politie beval ons ons uit te kleden en te laten fouilleren. Ze vonden twee piepers bij mij en identificeerden mij daarmee als kerkleider, dus kreeg ik hoge prioriteit bij het verhoor. Een politieagent schreeuwde naar mij: “Wanneer ben je in Almachtige God gaan geloven? Wie heeft dit aan jou gepredikt? Wie heb je ontmoet? Wat is jouw functie in de kerk?” Ik werd heel zenuwachtig doordat ik zo agressief door hem werd ondervraagd en ik had geen idee hoe ik daarmee om moest gaan. Ik kon alleen maar stil tot God bidden en Hem vragen mij te beschermen zodat ik Hem niet zou verraden. Nadat ik had gebeden, hernam ik mezelf langzaam en besloot ik te zwijgen. Toen hij zag dat ik niet praatte, werd de politieagent boos en gaf hij me een hevige klap tegen mijn hoofd. Ik voelde me meteen verdoofd en duizelig en mijn oren begonnen te suizen. Toen brachten ze een van de zusters naar binnen en zeiden ze dat we elkaar moesten identificeren. Maar toen ze zagen dat we niet gingen doen wat ze zeiden, werden ze woedend en ze bevalen mij mijn met katoen gevulde schoenen uit te doen en blootsvoets op de ijsskoude cementen vloer te staan. Ook bevalen ze me met mijn rug recht tegen de muur te staan en als mijn houding ook maar een beetje inzakte, sloegen ze me hard. De herfst was al een flink eind op weg op dat moment en de temperatuur daalde en het regende zacht. Ik had het zo koud dat ik over mijn hele lichaam rilde en onophoudelijk met mijn tanden klapperde. De politieagent ijsbeerde, sloeg op tafel en bedreigde mij “We hebben jou lang gevolgd. We hebben een heleboel manieren om je vandaag aan het praten te krijgen. En als je niet praat laten we je hier doodvriezen, of we laten je verhongeren of we slaan je dood! Laten we maar eens kijken hoe lang je het uithoudt!” Ik was wel een beetje bang, toen ik dit hoorde, en dus riep ik God in mijn hart aan: “O God! Ik wil geen Judas zijn en u verraden. Bescherm mij en geef me de moed en het

geloof dat ik nodig heb om de strijd met Satan aan te gaan, zodat ik voor u kan getuigen.” Na mijn gebed dacht ik aan Gods woorden: **“Zijn gezindheid is het symbool van gezag, het symbool van alles wat rechtvaardig is, het symbool van alles wat mooi en goed is. Sterker nog, deze is een symbool van Hem die niet door de duisternis of een vijandelijke macht overwonnen of binnengedrongen kan worden^[a] en is een symbool van Hem die niet door een schepsel beledigd kan worden (maar ook geen belediging tolereert)^[b]”** (‘Het is heel belangrijk Gods gezindheid te begrijpen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja, dacht ik. God heeft macht en gezag, en Zijn macht en gezag kunnen door geen enkele vijandelijke kracht of duisternis omver worden geworpen. Het maakt niet uit hoe wreed de slaafse volgelingen van de CCP zijn, ze zijn allen in Gods handen. Zolang als ik op God vertrouw en met Hem samenwerk, zal ik ze zeker overwinnen. Met de duidelijke leidraad van Gods woorden, vond ik plotseling mijn geloof en mijn moed en had ik het niet meer zo koud. Nadat ik daar meer dan drie uur had gestaan, begeleidde de politie me weer naar buiten naar een politiewagen en nam me mee naar een detentiecentrum.

Op de middag die volgde op de dag dat ik in het detentiecentrum was aangekomen kwamen er twee politieagenten, een man en een vrouw, mij verhoren. Met het accent van mijn woonplaats noemden ze me bij mijn naam. Ze probeerden te klinken alsof ze aan mijn kant stonden. De man stelde zich aan me voor als het hoofd van de afdeling Religieuze Zaken van het Openbare Veiligheidsbureau en zei: “De politieagenten op het bureau hebben al inlichtingen over je ingewonnen. Wat je hebt gedaan stelt niet echt veel voor en we hebben speciaal de reis naar hier ondernomen om je mee naar huis te nemen. Als je ons alles vertelt zodra we aankomen, overkomt je niets.” Ik wist niet welke list ze voor me in petto hadden, maar toen ik hem dit hoorde zeggen, kwam er een sprankje hoop in mijn hart. Ik dacht bij mezelf: Waar ik vandaan kom zijn de mensen goed, dus misschien laten ze me wel gaan, ook al vertel ik ze niets. Maar in tegenstelling tot wat ik had verwacht, lieten de agenten op de terugweg naar mijn woonplaats hun ware beestachtige natuur zien en probeerden ze me te dwingen hun de sleutels van mijn huis te overhandigen. Ik wist dat ze mijn huis wilden doorzoeken en ik dacht aan alle boeken met Gods woorden en de lijsten met namen van broeders en zusters die ik daar had liggen. En dus zei ik in een serieus gebed tot God: “O, Almachtige God! Bescherm alstublieft de boeken van Gods woorden en de lijsten die ik thuis heb zodat deze niet in handen van Satan vallen ...” Ik weigerde ze mijn sleutels te overhandigen. De politie reed met mij naar mijn flatgebouw en hield me in de

auto opgesloten terwijl ze naar mijn appartement stormden. Ik zat in de auto en bad ononderbroken tot God. Ieder seconde die voorbijging was een kwelling. Lange tijd daarna kwam de politie terug en ze zeiden boos: “Je bent echt stom, weet je dat? Er is geen enkel boek in jouw huis en toch doe je zo je best die mensen van de kerk te helpen.” Toen ik ze dit hoorde zeggen, ontspande mijn angstige hart zich eindelijk en ik dankte God uit de grond van mijn hart voor Zijn bescherming. Later hoorde ik pas dat de politie geen boek had gevonden in mijn huis en dat ze gewoon meer dan 4.000 yuan aan contanten mee hadden genomen, een mobiele telefoon en alle foto’s van mij en van mijn familie. Gelukkig was mijn jongere zusje er toen de agenten kwamen en zodra ze weg waren haastte ze zich alle boeken met Gods woorden en al het geloofsmateriaal dat was blijven liggen aan de kerk over te dragen. De volgende dag kwam de politie terug om nog een keer het huis te doorzoeken, maar weer moesten ze met lege handen weg.

Bij het vallen van de avond nam de politie me mee naar het plaatselijke politiebureau en begon me dezelfde vragen te stellen als voorheen. Toen ze zagen dat ik nog steeds niet praatte, riepen ze een dominee te hulp van de Drie-Zelf Kerk die moest proberen mij over te halen. “Als je niet een christen in de Drie-Zelf Kerk bent, volg je een dwaalspoor” zei ze. Ik negeerde haar en bad in stilte tot God om mijn hart te beschermen. Hoe meer ze sprak, des te schandelijker haar beweringen werden, totdat ze ongecontroleerd kwaad begon te spreken over God en te blasfemereren. Vol verontwaardiging gaf ik haar weerwoord: “Dominee, u veroordeelt Almachtige God willekeurig, maar staat er niet heel duidelijk in Openbaringen: **‘die is, die was en die komt, de Almachtige’** (Openbaring 1:8)? Bent u niet bang dat u de Heilige Geest beledigt, door zo roekeloos God te veroordelen? De Heer Jezus heeft eens gezegd: **‘Wie kwaadspreekt van de heilige Geest zal niet worden vergeven, noch in deze wereld, noch in de komend’** (Matteüs 12:32). Bent u niet bang?” De dominee was sprakeloos en kon alleen nog maar vertrekken na deze berisping. In mijn hart dankte ik God dat Hij me had geholpen dit obstakel te overwinnen. Toen de agenten zagen dat hun list niet had gewerkt, vroegen ze me iets op een stukje papier te schrijven. Ik begreep niet waarom ze me dit vroegen, dus bad ik stil tot God. Toen realiseerde ik me dat dit een van Satans sluwe snode plannen was en ik weigerde iets op te schrijven. Ik zei dat ik niet kon schrijven. Later begreep ik uit een gesprek tussen de twee agenten dat ze me hadden gevraagd iets op te schrijven om mijn handschrift te kunnen controleren en zo te kunnen bevestigen dat de notitieboekjes die ze op onze plaats van bijeenkomst hadden gevonden door

mij waren beschreven, en dit dan te gebruiken om een aanklacht tegen mij in te dienen. Dit toonde voor mij aan dat deze agenten niets dan door de CCP-regering getrainde slaafse volgelingen en kruipers waren, die in staat waren tot het uiterste te gaan en allerlei denkbare achterbakse methoden zouden toepassen om de gelovigen te vervolgen. Ze zijn echt zo geniepig, doortrapt, kwaadaardig en verfoeilijk! Toen ik het gemene gezicht van de slaafse volgelingen, die hen die in God geloven vervolgen, eenmaal duidelijk had gezien, nam ik stil een besluit: nooit zou ik buigen of een knieval maken voor Satan!

Ze ondervroegen me uren aan een stuk tot rond middernacht, maar het hoofd van de afdeling Religieuze Zaken kreeg niets uit me. Ineens leek hij te veranderen in een razend beest en kwaad schreeuwde hij naar mij: “Verdomme, ik had vanavond om 11 uur uit moeten klokken. Je bent zo lastig dat ik hier moest blijven en als ik je daar niet voor laat lijden, dan zul je de situatie niet helemaal begrijpen!” Terwijl hij dit zei, trok hij mijn rechterhand op tafel en duwde er stevig op. Toen raapte hij een dikke stok met een diameter van een centimeter of vijf à zes en liet die hard op mijn pols neerkomen. Bij de eerste mep begonnen de grote aderen in mijn pols op te zwellen en daarna zwollen ook de omliggende spieren op. Ik schreeuwde het uit van de pijn en probeerde mijn hand terug te trekken, maar die hield hij stevig vast. Hij sloeg me en riep: “Deze is omdat je weigert te schrijven! Deze is omdat je weigert te praten! Ik ga je zo hard slaan, dat je nooit meer een woord zult schrijven!” Zo bleef hij mijn pols nog vijf of zes minuten slaan, voordat hij eindelijk ophield. Tegen die tijd was mijn hand zo dik als een grapefruit en toen hij me losliet trok ik mijn hand snel terug tot achter mijn rug. Maar de politieagent ging snel achter me staan, greep mijn handen en begon ze beide buiten zinnen te slaan terwijl ze daar in de lucht hingen, terwijl hij sprak: “Jij gebruikt deze handen toch om iets voor jouw God te doen? Ik zal ze breken en verminken en dan zullen we eens zien hoe je nog iets doet! Dan zullen we eens zien of die gelovigen in Almachtige God jou nog wel willen!” Toen ik hem dit hoorde zeggen raakte ik vervuld van haat voor deze bende kwaadaardige politieagenten. Ze gedragen zich zo verdorven en handelen zo in strijd met de hemel. Ze staan mensen alleen maar toe slaven te zijn van de CCP-regering en zich er dood voor te werken, maar niet om in God te geloven of de Schepper te aanbidden. In een poging mij te dwingen God te verraden, twijfelde die agent toen geen moment of hij mij moest kwellen met wreedaardige marteling – het is echt een troep beesten en demonen in menselijke gedaante, en ze zijn zo slecht en reactionair! Drie keer sloeg de agent me op die wijze. Mijn handen en armen waren bont en blauw geslagen, en mijn polsen en de bovenkant van

mijn handen waren zo opgezwollen dat het leek alsof ze zouden ontploffen – de pijn was ondraaglijk. Net toen ik wegwijnde van de extreme pijn kwamen er een paar regels van een hymne van Gods woorden in mij op: **“Dus, moeten jullie tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis”** (‘Probeer van God te houden, hoe groot je lijden ook is’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods woorden beroerden mijn hart, en ik dacht: zo is het! God is dag en nacht onvermoeibaar aan het werk om ons te redden. Hij houdt de wacht over ons en blijft altijd bij ons en Hij toont ons grenzeloze liefde en genade. Als Satan mij nu probeert te dwingen God en mijn broeders en zusters te verraden, dan hoopt God vurig dat ik onwankelbare en klinkende getuigenis voor Hem zal afleggen. Hoe zou ik Hem ooit in de steek kunnen laten of pijn kunnen doen? Terwijl ik dit dacht, verbeet ik mijn tranen en zei ik tegen mezelf dat ik sterk moest zijn, niet bang en laf. De CCP-regering vervolgde en schaadde mij niet zo wreed omdat ze mij persoonlijk haatte, maar vanwege haar aard van verzet tegen God en haat voor God. Ze behandelde me zo met het doel dat ik God zou verraden en verwerpen en haar gezag en knechting voor eeuwig zou aanvaarden. Maar ik wist dat ik nooit zou buigen voor haar, maar sterk moest staan aan de zijde van God en Satan te schande moest brengen. In gedachten zong ik die hymne steeds opnieuw en ik voelde me geestelijk geleidelijk aan steeds sterker worden. Nadat hij me geslagen had, gaf die agent verscheiden agenten de opdracht me te bewaken en hielden ze me uiteindelijk de hele nacht wakker. Als ze zagen dat mijn ogen ook maar een beetje dicht begonnen te vallen, schreeuwden ze of schopten mij. Maar nu ik zo geroerd was door de liefde van God, gaf ik niet aan hen toe.

De volgende dag kwam het hoofd van de afdeling Religieuze Zaken me weer ondervragen. Toen hij zag dat ik nog steeds niet praatte, greep hij de stok en sloeg daarmee hard tegen mijn dijen. Na een paar meppen begonnen mijn benen zo op te zwellen dat ik voelde dat mijn broek strak om mijn opgezwollen benen begon te zitten. Er stond nog een agent aan de kant en deze beschimpte mij. Hij zei: “Als de God waarin jij gelooft zo groot is, waarom komt Hij je dan niet helpen nu we je aan het martelen zijn?” Ook zei hij nog een aantal andere dingen waarmee hij God belasterde en blasfemeerde. Ik had pijn en ik was boos en in mijn hart reageerde ik op zijn godslastering door te denken: jullie legioen kwaadaardige duivels! God zal vergelding eisen van

jullie die past bij jullie kwade daden! Nu is de tijd dat God jullie ontmaskert en de feiten van jullie kwade daden verzamelt! Toen dacht ik aan deze woorden van God: **“Duizenden jaren van haat zijn samengebundeld in het hart, duizenden jaren van zonde zijn in het hart gegrift – hoe zou dit geen walging kunnen opwekken? Wreek God, schakel Zijn vijand compleet uit, laat hem niet langer om zich heen grijpen en laat hem geen moeilijkheden meer veroorzaken zoveel hij maar wil! Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Uit Gods woorden begreep ik Zijn dringende wil en hartstochtelijke oproep, en ik begreep dat de CCP-regering gedoemd is door God te worden vernietigd. Hoewel ik op dat moment de wrede vervolging van de CCP-regering onderging, wordt Gods wijsheid uitgeoefend op basis van Satans sluwe listen en God gebruikte datgene wat mij overkwam om me de demonische aard van de CCP-regering duidelijk te laten zien, zodat ik goed en kwaad kon onderscheiden. Zo konden ware liefde en ware haat in mij ontstaan. Ik zou dan in staat zijn de CCP-regering voor eens en voor altijd te verloochenen en te verwerpen en mijn hart naar God te wenden, zodat ik zou kunnen getuigen voor God en Satan te schande zou kunnen brengen. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, kwam er een ontzagwekkend gevoel van kracht in mij op en ik raakte vastbesloten trouw te zweren aan God en Satan te verloochenen. Hoewel ik voortdurend aan wrede martelingen werd onderworpen en hoewel alle energie aan mijn hele lijf was onttrokken en mijn benen ondraaglijk pijn deden, was ik nog steeds in staat niets te zeggen door op de kracht te vertrouwen die God mij gaf. (Later ontdekte ik dat mijn benen bont en blauw waren geslagen en tot op de dag van vandaag heeft één van de spieren in mijn rechterbeen nog steeds spieratrofie). Uiteindelijk kon het hoofd van de afdeling Religieuze Zaken niet anders dan de deur uit stormen van kwaadheid.

Op de derde dag verhoorden en sloegen de politieagenten me weer en ze stopten pas toen ze me vaak genoeg hadden uitgescholden en moe waren geworden van het slaan. Daarna kwam er een agente op me af. Ze deed alsof ze zich om me bekommerde en zei: “Er is hier al eens eerder iemand binnengebracht die in Almachtige God geloofde. Hij vertelde ons helemaal niets en is tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld. Hoe denk je dat zwijgen je gaat helpen? Je kunt hier tien

hele jaren slijten en als je dan vrijkomt, wil jouw God je sowieso niet meer en dan is het te laat voor spijt ...” Ze zei nog een aantal andere dingen om me in de verleiding te brengen te gaan praten, maar ik bleef stil bidden en vroeg God mijn hart te beschermen zodat ik niet aan Satans sluwe listen ten prooi zou vallen. Na mijn gebed kwam er plotseling een deel van een hymne in me op: **“Ik ben zelf bereid om God te zoeken en te volgen. God wil me verlaten, maar ik wil Hem nog steeds volgen. Of Hij me nu wil of niet, ik blijf Hem liefhebben en uiteindelijk zal ik Hem winnen. Ik geef mijn hart aan God. Wat Hij ook doet, ik zal Hem mijn hele leven volgen. Wat er ook gebeurt, ik moet God liefhebben en ik zal Hem winnen. Ik zal niet rusten totdat ik Hem heb gewonnen”** (‘Ik ben vastbesloten om God lief te hebben’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ja, dacht ik. Nu geloof ik in God en volg ik God, omdat dit is wat ik wil. Het maakt niet uit of God mij wil of niet – ik blijf God tot het einde toe volgen! Gods woorden brachten me helderheid en ik realiseerde me dat Satan er alles aan deed om tweedracht te zaaien tussen mij en God zodat ik ontmoedigd zou raken, God zou ontkennen en uiteindelijk als een Judas verraad zou plegen. Op dat moment kon ik Satan alleen maar verslaan en een getuigenis van Gods overwinning over Satan worden door vast te houden aan het geloof in Hem en Hem trouw te blijven. Of ik nu wel of niet naar de gevangenis ga en wat mijn uitkomst zal zijn is allemaal in Gods handen, dacht ik bij mezelf. Maar hoe God ook besluit mijn leven te regelen en te orkestreren, ik heb daar niets over te zeggen en ik heb een diep vertrouwen dat alles wat God doet, gedaan wordt om mij te redden. Hoewel ik het misschien zonder lijfelijk comfort zal moeten stellen in de gevangenis, wat ik er win is spirituele voldoening. Bovendien zou het een eer voor me zijn als ik voor God naar de gevangenis ga, terwijl als ik God zou verraden uit verlangen naar fysiek comfort, dan zou alle waardigheid en integriteit verloren zijn en zou mijn geweten geen vrede meer kennen. Daarom nam ik me stilletjes voor: ook al moet ik naar de gevangenis, ik blijf God tot het einde toe trouw. Ik stel mijn ware liefde in dienst van God, zodat Satan voor eens en voor altijd vernederd en verslagen kan worden! De politie probeerde de gebruikelijke procedure van good cop, bad cop op me uit en ze pasten drie dagen en nachten lang wrede martelingen op me toe, maar ze kregen geen aanwijzingen van mij. Ze hadden geen opties meer en konden mij, mishandeld en vol blauwe plekken, alleen nog maar meenemen en opsluiten in een detentiecentrum. Toen ze me opsloten, zei een van de agenten gemeen: “We laten je even op adem komen en dan gaan we je weer verhoren!”

Vijf dagen later kwam de politie me weer ondervragen. Maar deze keer deden ze het om beurten om mij uit te putten. Ze gaven me het bevel op een ijskoude metalen stoel te gaan zitten en boeiden mijn rechterhand eraan vast. Ze klemden een metalen staaf tegen mijn borst zodat ik niet meer kon bewegen en mijn voeten bungelden zonder de grond te raken. Ze hadden het zo gedaan dat ik geen spier kon bewegen en al snel raakten zowel mijn handen als mijn voeten verdoofd. De agent zei tegen mij: “Iedereen die aan deze stoel geketend heeft gezeten vertelt ons uiteindelijk alles wat hij weet. Als je in één dag niet praat, dan blijf je hier twee dagen vastgebonden. Als je in twee dagen nog niet begint te praten, dan worden het drie dagen. Ik wil niet zoveel van jou. Ik wil alleen maar dat je me vertelt wie de leiders in jouw kerk zijn.” God zij dank omdat Hij me kracht gaf, want de hele tijd hield ik me vast aan slechts één gedachte: ik zal nooit iemand verraden! Ze ondervroegen me herhaaldelijk, gaven me niets te eten of zelfs maar te drinken, en ik mocht niet naar het toilet. Om te voorkomen dat ik in slaap zou vallen, hielden ze me die avond met één hand aan de stoel gebonden maar lieten me ernaast staan terwijl ze me bleven ondervragen. Ik was uitgeput en had honger en mijn hele lijf was verdoofd. Ik kon gewoon niet zelf staan en kon alleen overeind blijven door tegen de stoel te leunen. Maar zodra ik tegen de stoel leunde of zelfs maar dacht aan in slaap vallen, zwaaide er een agent met een lang bamboe stokje voor mijn gezicht en sloeg me ermee en heel de nacht lieten ze me geen oog dichtdoen. Dit ging zo twee dagen door en ik raakte zo verzwakt dat mijn hele lichaam slap en krachteloos werd. Ik had geen idee hoe lang ze me dit zouden laten ondergaan. Ik was bang dat ik het niet uit zou kunnen houden, dat ik God zou verraden en een Judas zou worden. Dus riep ik steeds opnieuw de hulp van God in: “O God! Mijn vlees is zo zwak en mijn gestalte zo nederig. Help mij geen Judas te worden.” Juist toen ik dringend God aanriep, nam een van de politieagenten een boek van Gods woorden tevoorschijn en las: **“Ik zal niet meer genadig zijn voor hen die mij in het geheel niet trouw zijn in tijden van verdrukking, want mijn genade reikt maar zover. Bovendien kan ik geen sympathie opbrengen voor degenen die mij eens hebben verraden, nog minder wil ik geassocieerd worden met mensen die de belangen van hun vrienden verraden. Dit is mijn gezindheid, wie de persoon ook maar mag zijn. Dit moet ik jullie zeggen: wie mijn hart breekt, zal geen tweede keer clementie van mij ontvangen en degene die mij trouw is geweest, zal voor altijd in mijn hart blijven”** (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Een licht vervulde mijn hart – wees God mij niet de weg? Ik zag dat God echt vol hoop en bezorgdheid voor mij was en, om mij stevig overeind te houden, had Hij hier in dit demonennest deze

politieagent gebruikt om mij Gods woorden voor te lezen. Hiermee zei God duidelijk tegen mij dat Hij diegenen liefheeft en zegent die Hem in tegenspoed trouw blijven, en dat Hij diegenen verafschuwt die zo zwak zijn dat ze Hem verraden. Hoe kon ik niet aan Gods verwachtingen voldoen nu ik Zijn liefde en genade zag? Toen de agent klaar was met voorlezen, vroeg hij: “Is dit wat jouw God je laat doen? Namelijk: zwijgen?” Ik antwoordde niet en tot mijn verbazing dacht de agent dat ik hem niet had gehoord. Dus las hij de passage nog vele malen en vroeg me steeds weer dezelfde vraag. Ik zag hoe wijs en almachtig God is: Hoe vaker de agent Gods woorden voorlas, hoe meer ieder woord in mijn hart werd gegrift en net zo werd mijn geloof sterker. Ik besloot dat hoe deze demonen ook zouden proberen een bekentenis uit me te trekken, ik nooit een Judas zou worden!

Op de derde dag liet de politie me de trap op en neer lopen op weg van de ene naar de andere verhoorkamer om de laatst overgebleven energie aan me te onttrekken. Deze kwelling duurde totdat mijn lichaam volledig was uitgeput en mijn benen trilden en het ongelooflijk moeilijk werd ze op te tillen om de trap op te lopen. Vanwege het geloof en de kracht die Gods woorden me echter hadden gegeven, weigerde ik nog steeds mijn mond open te doen. Tot het vallen van de avond ondervroegen ze me, maar ze hadden nog steeds niets concreets. Daarom bedreigden ze me: “Ook al zeg je geen woord, we krijgen je toch wel veroordeeld. We krijgen je wel!” Toen ik hen dit hoorde zeggen werd ik wel een beetje bang en ik dacht bij mezelf: hoe kunnen ze me nu nog meer martelen? Ik ben totaal op en houd het niet lang meer uit. ... Toen riep ik uit naar God: “O God! Help mij. Ik ben echt bang dat ik het niet meer uithoud. Bescherm mij alstublieft en leid mij zodat ik weet hoe ik met u moet samenwerken.” Na dit gebed voelde ik een kracht in mij opkomen en voelde ik niet meer zoveel pijn. En zo gaf God mij in mijn pijnlijkste en moeilijkste moment, door onafgebroken gebed, het geloof en de kracht om door te gaan.

Toen de politieagenten zagen dat drie onafgebroken dagen van verhoor geen resultaat hadden opgeleverd, maakten ze vroeg in de ochtend van de vierde dag kwaad mijn handboeien los en duwden me op de grond. Toen bevalen ze me te knielen en niet op te staan. Ik maakte gebruik van het feit dat ik al op mijn knieën zat en begon een stil gebed tot God: “O God! Ik weet dat ik door uw bescherming deze laatste paar dagen van martelingen, verhoor en pogingen een bekentenis aan mij te onttrekken heb kunnen doorkomen en ik heb geen woorden om u te bedanken voor uw liefde en genade. O God! Hoewel ik geen idee heb hoe deze politie mij hierna

gaat martelen, wat er ook gebeurt, ik zal u nooit verraden en ik zal mijn broeders en zusters nooit uitleveren. Ik vraag of u mij geloof en kracht blijft geven en me sterk laat staan.” Op het moment dat mijn gebed teneinde was, voelde ik een grote golf van kracht in me opwellen en ik werd me er intens van bewust dat ik in Gods liefde werd gehouden. Hoe die duivels me ook kwelden, ik wist dat God me zou wijzen hoe ik het allemaal kon overwinnen. Enige tijd later vermoedden de agenten misschien dat ik tot God aan het bidden was en hikkend van woede schreeuwden en gilden ze me verwensingen toe. Een van hen pakte een krant, rolde deze op tot een soort knuppel en sloeg er meedogenloos mee tegen mijn slaap. Alles werd zwart en ik viel bewusteloos op de grond. Ze gooiden ijskoud water over me heen om me bij te brengen en door de mist in mijn brein heen hoorde ik een van de agenten mij bedreigen. “Als je ons niet alles wat je weet vertelt, sla ik je totdat je doodgaat of tot je invalide bent! Niemand komt er sowieso ooit achter als ik je doodsla, en geen van jouw broeders of zuster zou hier durven komen.” Ook hoorde ik een ander zeggen: “Laat maar. Als je haar zo blijft slaan gaat ze nog echt dood. Ze is een hopeloos geval. We krijgen niets uit haar.” Onwillekeurig slaakte ik een zucht van opluchting toen ik dat hoorde, want ik wist dat het God was die begrip toonde voor mijn zwakte en dat Hij weer een uitweg voor mij had opengesteld. De agenten waren echter nog steeds niet bereid de nederlaag toe te geven en dus brachten ze mijn jongere zusje en mijn zoon binnen, die beiden niet in God geloofden, en probeerden ze me zo aan het praten te krijgen. Toen mijn zusje mijn blauw geslagen ogen zag en mijn opgezwollen handen vol blauwe plekken, probeerde ze mij helemaal niet aan het praten te krijgen zoals de politie had gewild, maar in plaats daarvan hilde ze en zei: “Li, ik geloof dat jij niet in staat bent iets slechts te doen. Blijf sterk.” Toen ze zagen dat mijn zusje mij aanmoedigde, wendde de politieagent zich tot mijn zoon en zei: “Je kunt maar beter met je moeder praten en zorgen dat ze met ons samenwerkt. Dan kan ze weer naar huis en voor je zorgen.” Mijn zoon keek me aan en reageerde niet op de agent. Net toen hij op het punt stond weg te gaan, liep hij op me af en zei plotseling: “Mama, maak je geen zorgen om mij. Zorg voor jezelf, dan zorg ik voor mijzelf.” Ik zag hoe volwassen en verstandig mijn zoon was en ik was onbeschrijflijk geroerd, maar ik knikte alleen maar krachtig en hilde toen ze hem en mijn zusje de kamer uit begeleidden. Door deze gebeurtenis ervoer ik weer Gods liefde en zorg voor mij. God toonde begrip voor mijn zwakte omdat ik me de laatste paar dagen het meest zorgen had gemaakt over mijn zoon. Ik was bang geweest dat hij het zonder mij daar niet in zijn eentje zou redden. Omdat hij zo jong was, maakte ik me er nog meer zorgen om dat hij, als hij op het politiebureau kwam om mij te zien, gehersenspoeld zou worden zodat hij me zou gaan haten

omdat ik in God geloofde. Tot mijn verbazing had hij zich niet alleen niet laten bedriegen door de lasterlijke en giftige praatjes van de politie, maar had hij integendeel mij juist getroost. Ik zag toen hoe echt wonderbaarlijk en almachtig God is! Het hart en de geest van de mens zijn inderdaad door God georkestreerd. Nadat mijn zusje en mijn zoon weg waren, bedreigden de agenten mij weer en zeiden: “Als je nog steeds niet praat, geloof het of niet, martelen we je nog een paar dagen en nachten. En zelfs als je dan nog steeds niet praat, kunnen we je tot drie of vijf jaar gevangenis veroordeeld krijgen ...” Ik had veel van Gods daden ervaren en was vol geloof in God en dus zei ik vastbesloten en vastberaden: “Het ergste dat er kan gebeuren is dat ik door jullie handen sterf! Jullie kunnen mijn vlees martelen, maar mijn hart kunnen jullie nooit laten wankelen. Ook al overlijdt mijn lichaam, God zal nog steeds mijn ziel hebben.” De agenten zagen dat ik onvermurwbaar bleef en ze konden niet anders dan hun verhoor staken en me terug brengen naar mijn cel. Toen ik het zielige figuur zag dat Satan sloeg nu hij helemaal verslagen was, voelde ik een ongeëvenaarde vreugde, en ik begreep echt dat alleen God de vorst van alle dingen is en dat ons leven en onze dood geheel in Zijn handen zijn. Hoewel ik al dagen geen voedsel of water had gekregen en mijn lichaam geruïneerd was, was Gods liefde altijd met mij. Zijn woorden waren een voortdurende bron van geloof en kracht, waardoor ik standvastig Satans pogingen kon weerstaan om de politie een bekentenis uit me te laten trekken door me om beurten uit te putten. Hierdoor kon ik oprecht waarderen hoe superieur en groot Gods levenskracht is – de kracht die God ons geeft is onuitputtelijk en niet aan de beperkingen van het vlees onderworpen.

Enige dagen later fabriceerde de CCP-regering een aanklacht voor het verstoren van de openbare orde en na mijn veroordeling tot drie jaar heropvoeding door dwangarbeid begeleidde de politie me naar een werkkamp. Daar leidde ik een onmenselijk bestaan en werkte ik onafgebroken van zonsopgang tot zonsondergang. Omdat mijn handen door al die afstraffingen verminkt waren, stonden de spieren op de rug van mijn handen de eerste zes maanden van mijn straf zo strak gespannen, dat ik zelfs de kracht niet had mijn kleren te wassen. Steeds als het regende deden mijn armen pijn en zwollen ze op omdat de aderen het bloed niet goed konden laten circuleren. Desondanks dwongen de gevangenebewaarders mij iedere dag mijn dagelijkse quotum te overschrijden, anders zou mijn straf verhoogd worden. Erger nog, ze hielden streng de wacht over diegenen onder ons die in God geloofden. Er was altijd iemand die ons in de gaten hield als we onze maaltijden nuttigden, als we ons wasten en zelfs als we naar het toilet gingen

... Door de pijn in mijn met werk overladen lijf plus de psychologische kwelling leed ik onuitspreekbaar. Ik had het gevoel dat drie jaar in die plek te veel zou zijn voor mij en dat ik onmogelijk verder zou kunnen. Bij veel gelegenheden dacht ik aan zelfmoord als de manier om een einde aan mijn lijden te maken. In extreme pijn bad ik tot God: “O God, u weet hoe zwak mijn vlees is. Ik lijd nu zoveel en ik kan het echt niet meer verdragen. Ik wil zelfs sterven. Verlicht mij en leid mij, geef mij wilskracht en geef mij het geloof dat ik nodig heb om verder te gaan ...” Toen was God vriendelijk voor mij en liet me aan een hymne van Gods woorden denken: **“God is deze keer vleesgeworden om zulk werk te doen, om het werk te besluiten dat Hij nog moet voltooien, om dit tijdperk af te sluiten, om dit tijdperk te oordelen, om de grote zondaars te redden uit de wereld van de zee van ellende en ze grondig te veranderen. God heeft veel slapeloze nachten doorstaan omwille van het werk met de mensheid. Van hoog boven tot de laagste diepten is Hij afgedaald naar de levende hel waarin de mens leeft om Zijn dagen bij de mens door te brengen. Hij heeft nooit geklaagd over de haveloosheid onder de mensen, heeft de mens nooit berispt om zijn ongehoorzaamheid, maar verdraagt de grootste vernedering terwijl Hij Zijn werk persoonlijk uitvoert. [...] Maar ten behoeve van de hele mensheid, zodat de ganse mensheid eerder rust kan vinden, heeft Hij vernedering doorstaan en onrecht geleden door naar de aarde te komen, en is Hij persoonlijk de ‘hel’ en het ‘dodenrijk’ binnengegaan, in het hol van de tijger, om de mens te redden”** (‘Elke fase van Gods werk is voor het leven van de mens’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik dacht na over deze woorden en mijn hart raakte geïnspireerd en kwam tot inkeer door Gods liefde. Ik dacht eraan hoe God geïncarneerd was en uit de hoogste hoogten naar de laagste laagten was afgedaald om de mensheid, die zo diep verdorven is, te redden en daarbij groot gevaar riskeerde door naar China – het hol van de duivel – te komen om Zijn werk uit te voeren. Hij heeft enorme vernedering en pijn, vervolging en tegenslag geleden, en toch put God Zichzelf altijd in alle stilte uit in het belang van de mensheid, zonder te klagen en zonder spijt te hebben. God voert al dit werk uit gewoon om een groep mensen te kunnen krijgen die met Zijn wil rekening kunnen houden, die rechtvaardig zijn en die nooit zullen capituleren en zich overgeven. Ik was in die situatie terechtgekomen omdat God daarmee mijn wil wilde temperen en mijn geloof en mijn gehoorzaamheid aan God wilde vervolmaken. Hij had toegestaan dat deze situatie mij overkwam zodat ik de waarheid kon begrijpen en binnengaan. Dit kleine beetje lijden dat ik onderging was niet noemenswaardig vergeleken met de pijn en vernedering die God had geleden. Als ik zo’n klein beetje lijden in de gevangenis niet eens kon

verdragen, bewees ik dan niet dat ik de moeizame inspanningen die God Zich ter wille van mij getroost had niet waard was? Bovendien was ik door Gods begeleiding in staat geweest alle wrede marteling te weerstaan die mij door de politie was toebedeeld toen ik voor het eerst was gearresteerd. Ik had van God allang Zijn wonderbaarlijke daden in actie mogen zien, zou ik dan dus niet een zelfs onwankelbaarder geloof moeten hebben en een prachtige getuigenis voor Hem moeten blijven geven? Toen ik dit dacht, kwam mijn kracht terug en besloot ik te trachten Christus te evenaren: hoe pijnlijk of zwaar de dingen ook werden, ik bleef hardnekkig doorleven. Als ik daarna nog ooit voelde dat het leven in het werkkamp me te veel werd, zong ik die hymne en iedere keer dat ik dat deed gaven Gods woorden me een onuitputtelijk geloof en onvermoeibare kracht en werd ik geïnspireerd om door te gaan. Er werden toen ook een aantal andere zusters van de kerk vastgehouden in het werkkamp. Door op de wijsheid die God ons gaf te vertrouwen, schreven we steeds als we de kans hadden Gods woorden op een briefje dat we dan aan elkaar doorgaven of communiceerden we een paar woorden met elkaar als de kans zich voordeed – we steunden en bemoedigden elkaar. Ondanks het feit dat we allemaal werden vastgehouden in dat hol van demonen van de CCP-regering, opgesloten binnen die hoge muren en volkomen afgesneden van de wereld daarbuiten, was het nu juist daarom dat we ieder woord van God zoveel meer koesterden en de inspiratie die Gods woorden aan ieder van ons gaf nog meer waardeerden en het was daarom dat onze harten zo nauw met elkaar verbonden raakten.

Op 29 oktober 2005 had ik mijn straf volledig uitgezeten en werd ik eindelijk vrijgelaten. Ik was weliswaar uit de gevangenis vrijgelaten, maar ik had mijn vrijheid nog niet herwonnen. De politie stuurde voortdurende mensen om mijn bewegingen in de gaten te houden, en ik kreeg de opdracht me iedere maand persoonlijk bij het politiebureau te melden. Hoewel ik in mijn eigen huis was, had ik het gevoel alsof ik in een onzichtbare gevangenis werd vastgehouden en ik moest voortdurend op mijn hoede zijn voor informanten van de CCP. Ik was weliswaar thuis maar ik moest nog steeds ongelooflijk voorzichtig zijn als ik Gods woorden las en ik was bang dat de politie ieder moment binnen kon komen vallen. Bovendien, omdat ik zo nauwlettend in de gaten werd gehouden, kon ik op geen enkele manier mijn broeders en zusters ontmoeten of het kerkelijk leven leiden. Dit was ondraaglijk en iedere dag voelde als een jaar. Uiteindelijk kon ik het leven niet meer volhouden waarin ik in de gaten werd gehouden en werd onderdrukt, waarin ik de kerk en al mijn broeders en zusters moest verlaten, dus verliet ik mijn woonplaats en vond

ik ergens anders werk. Eindelijk kon ik in contact komen met de kerk en begon ik weer het kerkelijk leven te leiden.

Omdat ik vervolging door de CCP-regering had meegemaakt, zag ik nauwkeurig en helder haar hypocriete en demonische aard die de mensen bedriegt om zelf geprezen te worden, en ik raakte ervan overtuigd dat het niets dan een bende duivels is die de hemel belastert en tegen God gekant is. De CCP-regering is inderdaad de belichaming van Satan, de incarnatie van de duivel zelf. Mijn haat voor de CCP-regering gaat diep en ik beloof plechtig haar gezworen vijand te blijven. Gedurende deze tegenslag leerde ik ook Gods almacht, heerschappij en wonderbaarlijke daden echt te waarderen, ervoer ik het gezag en de macht van Gods woorden en voelde ik Gods liefde en Zijn geweldige redding oprecht: als ik in gevaar was, was het God die altijd aan mijn zijde stond, me verlichtte en illumineerde met Zijn woorden, me geloof en kracht gaf, me leidde om de ene wrede marteling na de andere te overleven en me door drie lange, donkere jaren van gevangenschap heen sleepte. Oog in oog met de enorme redding van God werd ik overmand door dankbaarheid en mijn geloof werd twee keer zo sterk. Ik besloot: hoe groot de ontberingen die ik in de toekomst moet ondergaan ook zijn, ik zal altijd vertrouwen op de begeleiding en het leiderschap van Gods woorden om alle invloeden van het duister van me af te werpen. Standvastig zal ik God tot het einde toe volgen!

Voetnoten:

- a. In de oorspronkelijke tekst staat: “het is een symbool van niet in staat zijn om te worden”.
- b. In de oorspronkelijke tekst staat: “evenals een symbool van niet in staat zijn om beledigd te worden (en niet tolereren om beledigd te worden)”.

17. God is mijn kracht in het leven

Door Xiaohe, provincie Henan

Al lijkt het maar een minuut, ik volg Almachtige God nu al veertien jaar. Door deze jaren heen heb ik hoogte- en dieptepunten meegemaakt en is mijn weg dikwijls moeilijk geweest; maar omdat ik Gods woord heb gehad, en ook Gods liefde en genade die mij begeleidden, heb ik me speciaal vervuld gevoeld. Gedurende deze veertien jaren was mijn meest gedenkwaardige ervaring mijn arrestatie in augustus 2003. Tijdens mijn gevangenschap werd ik wreed gemarteld door de CCP-politie en ik kwam er bijna invalide uit tevoorschijn. Het was Almachtige God die over mij waakte en mij beschermde en die keer op keer Zijn woorden gebruikte om mij te begeleiden; dat stelde me uiteindelijk in staat om het hoofd te bieden aan de martelingen door die demonen, om stand te houden en te getuigen. Tijdens deze ervaring voelde ik diep de buitengewone kracht van de woorden van Almachtige God en het vermogen van Zijn levenskracht. Daardoor besloot ik dat Almachtige God de ene, ware God is, die soeverein regeert over alles en alle dingen bestuurt. Bovendien is Hij mijn enige redding en de Enige op wie ik kan vertrouwen; geen enkele vijandige macht kan mij van God wegnemen of mij verhinderen om in Zijn voetstappen te volgen.

Ik herinner me die avond, toen ikzelf en twee van mijn zusters een bijeenkomst hielden en we plotseling de hond buiten hoorden blaffen, tegelijk met het geluid van mensen die over de muur van de binnenplaats klommen. Kort daarna hoorden we iemand nadrukkelijk op de deur bonken, terwijl hij riep: “Open de deur! Jullie zijn omsingeld!” Snel verzamelden we onze spullen en borgen ze op; maar juist op dat moment sloeg de deur met een klap naar binnen. De schittering van meerdere zaklantaarns straalde ons in het gezicht en verblindde ons, zodat we onze ogen moesten sluiten. Meteen stormden meer dan tien mensen de kamer in en duwden ons met geweld tegen de muur, terwijl ze schreeuwden: “Niet bewegen! Braaf meewerken!” Daarna doorzochten ze het huis, waarbij ze tekeergingen als bandieten. Precies op dat moment hoorde ik de knallen van twee pistoolschoten van buiten het huis, waarop een van de politieagenten in het huis schreeuwde: “We hebben ze! Drie stuks!” Ze deden ons handboeien om, waarna ze ons ruw in een politiebusje duwden. Inmiddels was ik weer bij mijn positieven gekomen en ik besepte dat we waren gearresteerd door de politie. Toen we in het voertuig waren beland, schreeuwde een van de agenten, die een stroomstok in zijn hand hield: “Jullie moeten allemaal goed luisteren: houd je gemak, want ik zal iedereen die beweegt een schok toedienen; zelfs als je daardoor het

loodje legt, overtreed ik de wet niet!” Onderweg hadden twee van deze boosaardige agenten mij midden op de bank tussen hen in gepropt; een van hen hield mijn benen vast in zijn schoot en trok mij naar zich toe in zijn armen. Hij zei wellustig: “Ik zou mijn kans voorbij laten gaan als ik mijn voordeel niet met je deed!” Hij klemde zich dicht tegen mij aan, ook al bood ik uit alle macht verzet, totdat een andere agent zei: “Houd op met die spelletjes! Laten we voortmaken en de missie tot een einde brengen, dan zijn we er maar klaar mee.” Pas toen liet hij me los.

Ze brachten ons naar het politiebureau en sloten ons op in een kleine ruimte, waarna ze ieder van ons afzonderlijk met boeien vastbonden aan metalen stoelen. De persoon die als onze bewaker was aangewezen, vroeg ons streng naar onze namen en waar we woonden. Ik was zenuwachtig en wist niet wat ik moest zeggen, daarom bad ik in stilte tot God en vroeg ik Hem om wijsheid en de juiste woorden om te spreken. Dat was het moment waarop Gods woorden mij verlichtten: **“Het betekent dat je juiste voornemens hebt in Gods aanwezigheid, geen plannen voor jezelf maakt en bij alle dingen eerst aan de belangen van Gods familie denkt; het betekent dat je Gods inspectie aanvaardt en Gods regelingen gehoorzaamt”** (‘Hoe is je relatie met God?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Heel juist! Ik moest de belangen van Gods familie op de eerste plaats stellen. Hoezeer ze me ook zouden martelen of kwellen, ik mocht mijn broeders en zusters niet overleveren, noch mocht ik een Judas worden en God verraden. Ik moest standhouden en van God getuigen. Daarna negeerde ik de man, hoe hij me ook ondervroeg. De volgende morgen, toen ze op het punt stonden om ons naar het huis van bewaring te brengen, zei de wellustige politieagent: “We hebben het sleepnet uitgeworpen om jou te vangen! We moesten blijven opletten tot we je hadden gevonden!” Terwijl hij mij de handboeien aandeed, betastte hij mijn borsten, wat mij woedend maakte. Ik had me nooit kunnen voorstellen dat de Volkspolitie mij zo, op klaarlichte dag, zou lastigvallen. Ze waren niets anders dan schurken en bandieten! Het was werkelijk walgelijk en weerzinwekkend!

In het huis van bewaring wilde de politie mijn huisadres en informatie over mijn geloof in God uit mij krijgen. Eerst stuurden ze een vrouwelijke agent op mij af, om mij te overreden en te vleien door de ‘goeie agent’ te spelen. Toen ze beseften dat dat niet werkte, namen ze onder dwang een video van mij op; vervolgens zeiden ze dat ze de video naar het televisiestation zouden brengen en daarmee mijn reputatie zouden vernietigen. Maar ik wist dat ik gewoon een gelovige in God was, die de waarheid najoeg en het juiste pad in het leven bewandelde en dat ik niets schandelijks had begaan, en ook niets onwettigs of misdadigs. Daarom antwoordde ik op

beledigde toon: “Doe maar wat je wilt!” Toen ze zagen dat hun opzet niet werkte, besloten deze kwaadaardige agenten mij op doortrapte wijze te martelen. Alsof ik een gewetenloze misdadiger was, deden ze mij handboeien aan en ook nog eens ketenen die vijf kilo wogen; vervolgens begeleidden ze me naar een voertuig om me naar de plaats van ondervraging te brengen. Omdat de ketenen aan mijn voeten zo zwaar waren, moest ik ze onder het lopen voortslepen. Het was heel moeilijk om te lopen, en al na een paar voetstappen was de huid op mijn voeten afgeschaafd en ontveld. In het voertuig aangekomen trokken ze meteen een zwarte zak over mijn hoofd, en ik werd tussen twee agenten ingeklemd. Plotseling dacht ik vol schrik bij mezelf: Deze politieagenten hebben niets menselijks en het valt niet te voorspellen wat voor vreselijke dingen ze zullen doen om mij te martelen. Wat zal er gebeuren als ik het niet aankan? Daarom bad ik snel tot God: “Almachtige God! Mijn vlees is zwak tegenover de omstandigheden die ik straks krijg te verduren. Bescherm mij alstublieft en geef mij geloof. Welke martelingen mij ook ten deel zullen vallen, ik wil standvastig zijn in mijn getuigenis, om u tevreden te stellen; ik weiger absoluut u te verraden.” We gingen een gebouw binnen en ze namen de zak van mijn hoofd af; toen droegen ze me op een hele dag te staan. Die avond ging een politieagent tegenover me zitten, sloeg zijn benen over elkaar en zei op woeste toon tegen mij: “Als je meewerkt bij het beantwoorden van mijn vragen, zul je worden vrijgelaten! Hoeveel jaren geloof je nu al in God? Wie heeft dat aan je verkondigd? Wie is de leider van jouw kerk?” Toen ik geen antwoord gaf, schreeuwde hij boos: “Het lijkt erop dat je niet zult antwoorden, zolang we je het alternatief niet laten zien!” Hij beval mij mijn handen op te heffen boven mijn hoofd en niet te bewegen zolang ik stond. Al spoedig begonnen mijn armen pijn te doen en kon ik ze niet boven mijn hoofd houden; toch stond hij me niet toe ze te laten zakken. Pas toen ik begon te zweten en te beven over mijn hele lichaam en ik ze niet langer omhoog kon houden, stond hij me toe mijn armen te laten zakken, maar nog steeds stond hij me niet toe om te gaan zitten. Ik kreeg opdracht om te blijven staan tot de vroege ochtend; tegen die tijd waren mijn voeten gevoelloos en gezwollen.

Op de morgen van de tweede dag begonnen ze me opnieuw te ondervragen, maar nog steeds weigerde ik om ze ook maar iets te vertellen. Ze verwijderden één kant van mijn (geketende) handboeien; vervolgens sloeg hun leider me heftig van achteren tegen mijn knieën met een houten stok van tien cm dik en zeventig cm lang, waardoor hij me dwong te knielen. Toen klemde hij de stok in de holte achter mijn knieën, trok mijn armen onder de stok en dwong me de handboeien achterlangs te halen. Meteen voelde mijn borst ineengedrukt aan, met moeite kon ik

ademen en de spieren in mijn schouders voelden uitgerekt aan, tot het punt waarop ze zouden breken. Mijn kuitspieren waren zo gespannen, dat het was alsof ze elk moment konden knappen. Het was zo pijnlijk dat ik over mijn hele lichaam beefde. Ongeveer drie minuten later probeerde ik mijn houding te verbeteren, maar ik kon mezelf niet ondersteunen, waardoor ik met een bons achterover viel op mijn rug, met mijn gezicht naar boven gericht. Een van de vier agenten in de ruimte instrueerde twee van de anderen om elk aan een kant van mij te gaan staan en de houten stok met een hand naar beneden te trekken, terwijl ze met de andere hand mijn schouders naar voren duwden; een derde agent gaf hij de opdracht om mijn hoofd in zijn handen te houden, terwijl hij met zijn voet tegen mijn rug schopte. Zo brachten ze mij in een hurkende houding, die ik vervolgens op hun bevel moest blijven innemen. Maar mijn hele lichaam leed ondragelijke pijn en al spoedig viel ik weer om; op dat moment zetten ze mij weer in een hurkende houding. Ik bleef maar omvallen en keer op keer werd ik weer in een hurkende houding gezet; deze kwelling duurde ongeveer een uur, tot eindelijk, toen ze eindelijk allemaal buiten adem waren en zweetten, hun leider zei: “Genoeg, genoeg! Ik ben hier nu te moe voor!” Pas toen verwijderden ze het martelwerktuig. Ik voelde me overal slap en lag volkomen krachteloos op de grond naar adem te happen. Op dat moment hadden de handboeien de huid op mijn polsen afgeschaafd; onder de ketens waren mijn enkels bedekt met bloed. Mijn pijn was zo hevig dat ik over mijn hele lichaam zweette en beefde; toen mijn zweet mijn wonden binnen sijpelde, leek het op de pijn die je krijgt als je met een mes wordt gesneden. In zulke ellende kon ik niet anders dan in mijn hart blijven roepen: “God, red mij! Ik kan dit niet veel langer verdragen!” Op dat ogenblik verlichtten Gods woorden mij: **“Wanneer mensen bereid zijn om hun leven op te offeren, wordt alles een kleinigheid en kan niemand ze overmeesteren. Wat kan er belangrijker zijn dan het leven?”** (‘Hoofdstuk 36’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden maakten alles onmiddellijk duidelijk voor mij. Satan weet dat mensen hun vlees koesteren en dat ze zelfs nog meer vrees hebben voor de dood; daarom hoopte hij mijn vlees op een wrede manier pijn te doen om mij bang te maken voor de dood, waardoor hij mij ertoe zou brengen om God te verraden. Dit was zijn plan; maar God gebruikte ook het plan van Satan om mijn geloof in en mijn trouw aan Hem op de proef te stellen. God wilde dat ik van Hem zou getuigen in aanwezigheid van Satan en daardoor Satan zou vernederen. Toen ik Gods wil eenmaal begreep, vond ik mijn geloof en kracht weer, net als de vastbeslotenheid om stand te houden en voor God getuigenis af te leggen, zelfs al zou het ten koste gaan van mijn eigen leven. Toen ik eenmaal de eed had

gezworen om mijn leven op het spel te zetten om God tevreden te stellen, had ik het gevoel dat mijn pijn sterk afnam; ook voelde ik me niet meer zo angstig en ellendig. Daarna beval de politieagent me op te staan en zei boos: “Ik dacht dat ik je had gezegd te gaan staan! Eens zien hoelang je dat volhoudt!” En dus dwongen ze me daar te blijven staan tot het donker werd. ’s Avonds, toen ik naar de wc ging, waren mijn benen door de ketens gezwollen en bedekt met geronnen bloed; daarom kon ik mijn voeten alleen maar stukje voor stukje over de grond slepen. Het was ongelooflijk moeilijk om me te bewegen, want elke keer dat ik me bewoog, voelde ik een snijdende pijn vanaf mijn voeten komen; met elke voetstap ontstond er een heldere straal van vers bloed. Ik had er bijna een uur voor nodig om de dertig meter af te leggen naar het toilet en terug. Die nacht kon ik niet anders dan met mijn handen mijn gezwollen benen wrijven; die voelden akelig aan, of ik ze nu dicht naar me toe trok of ze uitstreekte. Ik leed extreme pijn, maar wat me troostte, was dat ik God niet had verraden, omdat ik Gods bescherming genoot.

Op de morgen van de derde dag gebruikten deze politieagenten weer dezelfde methode om mij te martelen. Elke keer dat ik omviel, lachte de leidinggevende politiemann boosaardig en zei: “Dat was een leuke buiteling! Laten we het nog eens doen!” Dan zetten ze me weer overeind, viel ik weer om en zei hij: “Ik vind je leuk in die houding, dat ziet er goed uit. Doe het nog eens!” Ze martelden me aan één stuk door op deze manier, ongeveer een uur lang, totdat ze eindelijk ophielden, terwijl het zweet van hun voorhoofd liep en ze uitgeput waren. Ik stortte op de grond neer, met mijn gezicht naar boven gericht, terwijl ik het gevoel had dat de lucht draaide. Ik kon niet ophouden met beven, stromen zout zweet maakten het mij onmogelijk om mijn ogen te openen en mijn maag kolkte zo erg, dat ik wilde overgeven. Ik had het gevoel dat ik ging sterven. Dit was het moment waarop Gods woorden mijn geest te binnen schoten: **“De geringe last die we tijdelijk te dragen hebben, brengt ons een eeuwige luister, die alles omvat en alles overtreft.”** [...] **De grote rode draak vervolgt God en is de vijand van God. In dit land zijn zij die in God geloven dus onderworpen aan vernedering en vervolging. Daarom worden deze woorden in jullie groep mensen de realiteit**” (‘Is het werk van God zo eenvoudig als men denkt?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden maakten me duidelijk dat God in China, een natie die wordt geregeerd door duivels en waar het geloven in God en het volgen van God er gegarandeerd toe leiden dat je een hoop vernedering en schade zult ondergaan, de bedoeling heeft om deze vervolging te gebruiken om een groep van overwinnaars te creëren en daardoor Satan te verslaan en dat we juist op zulke momenten Gods glorie openbaar

moeten maken en van Hem moeten getuigen. Ik acht het een eer dat ik in staat was om mijn aandeel te leveren voor Gods glorie. Geleid door Gods woorden ontdekte ik niet alleen een machtige kracht, maar ook verklaarde ik in mijn hart tegen Satan: “Jij smerige duivel, ik heb mezelf gestaald; hoezeer je me ook martelt, ik zal me niet aan je onderwerpen. Zelfs als ik sterf, doe ik de gelofte dat ik aan Gods kant zal staan.” Toen de hoofdagent zag dat ik hun vragen nog steeds niet beantwoordde, nam hij de stok boos weg en zei hij in een vlaag van woede: “Vooruit, sta op! We zullen zien hoe lang je koppigheid duurt! Dan spelen we de strijd van de lange adem tegen je, en ik weet zeker dat we je er nog onder zullen krijgen!” Ik kon niet anders dan met martelende pijn opstaan; mijn benen waren echter zo gezwollen en pijnlijk dat ik niet rechtop kon staan, waardoor ik tegen de muur moest leunen. Die middag zei de hoofdagent tegen me: “Wanneer andere mensen ‘op de schommel zitten’, praten ze allemaal de eerste keer al. Jij kunt zeker een hoop mishandeling verdragen! Kijk eens hoe je benen eraan toe zijn, en toch wil je nog steeds niet praten! Ik weet niet waar je de kracht vandaan haalt ...” Daarna keek hij me weer aan en schreeuwde hij: “Hoeveel mensen heb ik er al toe gebracht om hun geheimen prijs te geven, en jij hebt het lef om me te weerstaan? Ha! Zelfs als we je mond niet open kunnen krijgen, kunnen we je nog altijd een gevangenisstraf van acht tot tien jaar geven en we zullen ervoor zorgen dat de gevangenen je elke dag vervloeken en slaan! We krijgen je er wel onder!” Toen ik hem dat hoorde zeggen, dacht ik: God is met mij, dus zelfs als je me een gevangenisstraf van acht tot tien jaar geeft, ben ik niet bang. Toen ik geen antwoord gaf, sloeg hij boos tegen zijn dij, stampvoette hij en zei hij: “We hebben er dagen aan besteed om te proberen je te breken. Stel dat iedereen zoals jij was, hoe kon ik dan mijn werk doen?” Ik glimlachte van binnen toen ik hem dat hoorde zeggen, want Satan was onmachtig en leed een klinkende nederlaag door Gods hand! Op dat moment moest ik wel denken aan Gods woorden: **“Gods levenskracht kan zegevieren over welke macht dan ook; bovendien overtreft het elke kracht. Zijn leven is eeuwig, Zijn macht is buitengewoon en Zijn levenskracht kan niet overweldigd worden door enig geschapen wezen of vijandige macht”** (‘Alleen Christus van de laatste dagen kan de weg van het eeuwige leven aan de mens geven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Elk woord van God is de waarheid, en dat ervoer ik die dag persoonlijk. Al drie dagen lang had ik niet gegeten of gedronken, noch geslapen, en ik was verschrikkelijk gemarteld; toch bood ik nog tegenstand, wat geheel en al te danken was aan de kracht die God mij had gegeven. God was het die over mij waakte en die mij beschermde. Zonder God als mijn sterke steun was ik er al veel eerder onderdoor gegaan. Gods levenskracht is waarlijk buitengewoon machtig en God is waarlijk

almachtig! Nadat ik getuige was geweest van Gods daden, werd mijn geloof sterker om tegenover Satan getuigenis voor God af te leggen.

Op de morgen van de vierde dag dwong de politie mij om mijn armen naar voren strekken, ter hoogte van mijn schouders, en half gehurkt te zitten. Daarna plaatsten ze een houten lat op de rug van mijn handen. Het duurde niet lang of ik kon die houding niet meer volhouden. Mijn handen zakten en de lat viel op de grond. Ze pakten de lat op en gebruikten die om woest tegen de gewrichten van mijn vingers en knieën te slaan, waarbij ze met elke slag een doordringende pijn veroorzaakten; vervolgens dwongen ze me weer om in half gehurkte houding te blijven zitten. Na meerdere dagen van marteling waren mijn benen al gezwollen en pijnlijk, zodat mijn benen na een ogenblik hurken al niet meer in staat waren mijn gewicht te dragen; met een smak stortte ik tegen de grond. Ze raaptten me weer op, maar zodra ze me loslieten, stortte ik weer neer. Dat ging zo meerdere keren door. Mijn zitvlak was al zo bont en blauw dat het er niet meer tegen kon om zo tegen de grond te smakken; ik leed zoveel pijn dat ik over mijn hele lichaam begon te zweten. Op deze manier martelden ze me ongeveer een uur lang. Daarna droegen ze me op om op de grond te gaan zitten, waarna ze een schaal met dik, zout water binnenbrachten; ze zeiden dat ik daarvan moest drinken. Ik weigerde; en daarom greep een van deze agenten beide zijden van mijn hoofd, terwijl een ander één hand op mijn voorhoofd legde en met de andere hand mijn mond open wrikte, waarna hij het water in mijn keel goot. Het zoute water smaakte bitter en scherp aan mijn verhemelte, mijn maag voelde direct aan alsof hij in brand stond, wat zo ondragelijk was dat ik wilde huilen. Toen ze mijn penibele situatie zagen, zeiden ze boosaardig: “Wanneer we je slaan nadat je zout water hebt gedronken, zul je niet zo gemakkelijk bloeden.” Ik kon de woede die ik voelde nauwelijks inhouden, toen ik dat hoorde. Ik had me nooit kunnen indenken dat die zogenaamde rechtschapen Volkspolitie van China zo onguur en kwaadaardig kon zijn. Deze boosaardige demonen beoogden niet alleen met me te sollen en me te beschadigen, ze waren erop uit mij te vernederen. Die nacht kwam een van die agenten op mij af, ging op zijn hurken zitten en raakte met zijn hand mijn gezicht aan, terwijl hij smerige woorden tegen me zei. Ik was zo woedend dat ik hem recht in het gezicht spuwde. Hij werd woedend en haalde hard naar me uit, waardoor mijn ogen sterretjes zagen en mijn oren suisden. Vervolgens zei hij op dreigende toon: “Je hebt onze overige ondervragingstechnieken nog niet ervaren. Als je hier sterft, zal niemand dat ooit weten. Beken, want anders zullen we nog veel meer lol met jou maken!” Die nacht lag ik op de grond, totaal niet in staat om te bewegen. Ik

wilde naar de wc gaan, en daarom zeiden ze me dat ik zelf maar moest opstaan. Door al mijn krachten te gebruiken kon ik langzaam opstaan, maar ik stortte weer neer nadat ik maar één stap had gezet. Ik kon me niet bewegen, zodat een vrouwelijke agent mij de wc in moest slepen, waar ik weer buiten bewustzijn raakte. Toen ik wakker werd, bevond ik me weer in mijn eigen ruimte. Ik zag dat mijn benen zo gezwollen waren, dat de huid glansde; de handboeien en ketenen waren diep verzonken in de huid op mijn polsen en enkels; bloed en pus sijpelden uit de wonden; het was pijnlijker dan ik zou kunnen beschrijven. Ik dacht aan de overige marteltechnieken, waarvan de agent die mijn gezicht had aangeraakt, daarnet had gezegd dat ze die op mij zouden toepassen. Ik kon het niet helpen dat ik me zwak voelde, en daarom bad ik tot God: “God, ik weet niet wat deze duivels verder nog zullen doen om me te martelen; veel langer kan ik het niet volhouden. Leid mij alstublieft, geef me geloof, verleen me kracht en sta mij toe van u te getuigen.” Nadat ik had gebeden, herinnerde ik me het lijden dat God beide malen had ondergaan dat Hij vleesgeworden hier kwam om de mensheid te redden. In het Tijdperk van Genade werd er met de Heer Jezus gesold, opdat Hij de mensheid zou verlossen; Hij werd geslagen en beledigd door de soldaten en de menigten, werd gedwongen een doornenkroon te dragen en werd uiteindelijk aan het kruis genageld terwijl Hij nog in leven was. Vandaag de dag heeft God zelfs nog een groter risico genomen door vlees te worden om te werken in een atheïstisch land; zwijgend en zonder te klagen heeft Hij het verdragen om te worden vervolgd en gearresteerd door de CCP-overheid; bovendien verduurde Hij de woeste tegenstand, verwerping en veroordeling van de religieuze wereld. Opnieuw herinnerde ik me Gods woorden: **“Is het lijden waar jullie nu mee geconfronteerd worden, niet precies hetzelfde als dat van God? Jullie lijden samen met God, en God lijdt met de mensen mee. Vandaag de dag hebben jullie allemaal een aandeel in de verdrukking, het koninkrijk en het geduld van Christus, en op het eind zullen jullie glorie verkrijgen. Deze vorm van lijden is zinvol maar jullie moeten absoluut vastberaden zijn. Je moet de betekenis van het lijden van vandaag begrijpen en waarom je zo moet lijden. Probeer hier iets van waarheid in te ontdekken en Gods bedoeling te begrijpen, en dan zul je de vastberadenheid bezitten om het lijden te ondergaan”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Het is waar: God verduurde lang geleden het lijden dat ik onderging. God was onschuldig; maar toch, om de verdorven mensheid te redden, verdroeg God elke kwelling en vernedering, terwijl het lijden dat ik verduurde zuiver tot doel had dat ik ware redding zou kunnen bereiken. Toen ik de zaak nader bekeek, besepte ik dat mijn eigen lijden

nauwelijks vermeldenswaard was in vergelijking tot het lijden dat God verduurde. Eindelijk begreep ik hoe enorm de kwellen en de vernedering waren die God verduurde om ons te redden; ik voelde dat Gods liefde voor de mensheid werkelijk machtig en onbaatzuchtig is! In mijn hart voelde ik een verlangen en smachten naar God. Door mijn lijden stond God mij toe dat ik meer zou zien van Zijn macht en gezag en dat ik zou inzien dat Zijn woorden de levenskracht van de mens zijn en mij ertoe konden brengen om elke moeilijkheid te overwinnen. Door dit lijden louterde God ook mijn geloof, matigde Hij mijn wil en stond Hij mij toe om aan te vullen wat ik miste en om mijn eigen gebreken te vervolmaken. Ik begreep Gods wil en besepte dat het lijden dat ik die dag verduurde, een groot geschenk van Gods genade was en dat God met mij was, zodat ik niet alleen was. Ik kon niet anders dan me een kerklied herinneren: “God is mijn steun, wat valt er te vrezen? Ik bevecht Satan tot het eind. God verheft ons: verlaat alles, vecht om te getuigen van Christus. God zal Zijn wil zeker uitvoeren op aarde. Ik zal mijn liefde, toewijding en trouw geven aan Hem. Ik zal Zijn terugkeer verwelkomen wanneer Hij komt in glorie. Wanneer Christus’ koninkrijk wordt gerealiseerd, zal ik Hem opnieuw ontmoeten” (‘Het koninkrijk’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’).

Op de vijfde dag bleven deze kwaadaardige politieagenten mij dwingen een half gehurkte houding aan te nemen. Mijn benen en voeten waren al zozeer gezwollen, dat ik helemaal niet meer kon staan; daarom gingen de politieagenten om mij heen staan en duwden ze me van de een naar de ander. Sommigen van hen maakten ook gebruik van mijn toestand om mij te betasten. Verdoofd als ik was, kon ik ze alleen maar met mij laten spelen als een pop. Ik was al gemarteld tot het punt waarop mijn hoofd begon te tolleren en mijn zicht wazig was. Maar juist toen ik het niet langer kon verdragen, hoorde ik opeens voetstappen aan de andere kant van de deur; daarop renden zij naar de deur, deden die op slot en hielden op met hun wrede spel. Ik wist dat het God was, die mij genade betoonde en dat Hij mijn pijn verlichtte. Die nacht kwam een van de agenten naar me toe, trok zijn schoen uit en hield zijn stinkende voet voor mijn gezicht, terwijl hij wellustig zei: “Waar zit je zoal aan te denken terwijl je hier zit? Aan mannen misschien? Nou, hoe vind je dit? Vind je de stank van mijn voet lekker? Ik denk dat de stank van mijn voet precies is wat je hebt gemist!” Zijn smerige taal vervulde mij met woede. Woedend staaarde ik hem aan; terwijl ik naar zijn onbeschaamde, afschuwelijke gezicht keek, dacht ik eraan terug hoe ik keer op keer afwisselend was gemarteld en vernederd. Ze ontbeerden iedere vorm van menselijkheid, ze waren erger dan beesten en ze waren niets anders dan een bende demonen; ik

haatte deze duivels tot in het diepst van mijn hart! Door mijn persoonlijke ervaringen tijdens de vele afgelopen dagen zag ik in dat de Volkspolitie, die ik in het verleden had beschouwd als een waar toonbeeld van eerbiedwaardigheid, uit niets anders bestond dan schaamteloze schurken; dit maakte me vastbesloten om Satan te verzaken, om standvastig te zijn en te getuigen om God tevreden te stellen.

Tegen de zesde dag begon ik tegen mijn wil in slaap te vallen. De hoofdagent verklaarde trots: “Eindelijk begin je in slaap te vallen! Wil je slapen? Vergeet het maar! Je zult slaapgebrek lijden tot we je breken! Eens kijken hoe lang je dat volhoudt!” Ze bewaakten me in ploegen; zodra ik mijn ogen sloot of wegdommelde, beukten ze met hun zwepen op de tafel, of ze gebruikten een dunne, houten lat om tegen mijn benen te slaan; die waren zo gezwollen dat de huid glansde. Of ze trokken met geweld aan mijn haar, of stampten op mijn voet; telkens schrok ik wakker. Soms schopten ze tegen mijn ketenen; wanneer mijn ketenen mijn zwerende wonden raakten, was de pijn hevig genoeg om mij met een schok wakker te maken. Ten slotte deed mijn hoofd zoveel pijn, dat het voelde alsof het zou ontploffen; ik had het gevoel dat de kamer tolde, ik viel met mijn hoofd voorover op de grond en raakte buiten bewustzijn ... Door mijn onbewuste mist heen hoorde ik de arts zeggen: “Hebben jullie haar dagenlang niet laten eten of slapen? Jullie zijn te hardvochtig geweest. En deze ketenen zijn al in het vlees verzonken. Ze kan die niet meer dragen.” Nadat de arts was vertrokken zette de politie me vast in ketenen die 2,5 kilo wogen en diende ze me medicijnen toe; pas toen kwam ik weer bij bewustzijn. Ik wist dat ik alleen door Gods almacht was blijven leven, en doordat God mij in het geheim beschermde, mijn pijn verzachtte en mijn marteling verminderde door te spreken via de arts. Meer dan ooit had ik geloof in God; ik vond de vastberadenheid om Satan tot het einde te bestrijden. God was mijn sterke steun en mijn toevlucht. Ik wist dat Satan, hoezeer hij mij ook martelde, zonder Gods toestemming mij het leven niet kon benemen.

Op de morgen van de zevende dag was ik te uitgeput om het nog langer aan te kunnen; voortdurend viel ik in slaap. Een van de agenten zag mijn toestand en trapte voortdurend op mijn voeten, kneep in de rug van mijn handen en sloeg mij in het gezicht. Die middag vroegen de agenten opnieuw om informatie over de kerk. Snel bad ik tot God: “God, ik ben zo verstoken van slaap dat ik niet helder kan denken. Bescherm mij alstublieft en geef me een heldere geest, zodat ik te allen tijde getuigenis voor u kan afleggen.” Dankzij Gods bescherming, en ondanks het feit dat ik zeven dagen en zes nachten wakker was geweest, zonder voedsel, water, of slaap, werd

mijn geest volkomen helder; hoezeer ze me ook in verzoeking brachten ik zei hun nog steeds niets. Daarna haalde de hoofdagent een lijst tevoorschijn met zendingswerkers die ik had geschreven; vervolgens probeerde hij me te dwingen andere namen prijs te geven. Maar nadat ik de wreedheid had ervaren die werd toegediend door die duivels, was ik niet van zins ook maar iemand van mijn broeders en zusters in hun handen te laten vallen; daarom riep ik tot God, dat Hij mij kracht zou geven. Toen de politieagent niet oplette, schoot ik naar voren, greep de lijst, stopte die in mijn mond en slikte hem door. Twee agenten vervloekten me vol woede, terwijl ze naar voren renden en probeerden mijn mond open te wrikken en sloegen mij gemeen in het gezicht. Als gevolg van de klappen stroomde er bloed uit mijn mondhoeken stromen; ze brachten mijn hoofd aan het tolleren en maakten dat mijn gezicht opzwol.

Na meerdere ronden van vruchteloze ondervraging moesten ze wel opgeven; daarom stuurden ze me terug naar het huis van bewaring. De politie in het huis van bewaring zag hoe zwaar ik gewond was en was bang verantwoordelijk te worden gehouden als ik daar zou sterven; daarom weigerden ze me toe te laten. Gefrustreerd moesten de ondervragers me naar het ziekenhuis brengen voor het toedienen van zuurstof. Daarna brachten ze me terug naar het huis van bewaring; vier dagen en nachten lag ik in coma. Nadat de andere gevangenen me hadden gewekt, verloor ik twee keer opnieuw het bewustzijn. Uiteindelijk veroordeelde de CCP-overheid me tot een jaar en negen maanden heropvoeding door arbeid voor de misdaad dat ik me 'bij een Xie Jiao-organisatie had aangesloten'. Maar omdat ik zo zwaar was gemarteld, was ik verlamd en kon ik niet lopen. Het werkkamp liet me niet toe, dus zond de politie een video-opname van mij uit op televisie. Drie maanden later kwam mijn echtgenoot eindelijk te weten wat er met mij was gebeurd; hij gaf 12.000 yuan uit als borgsom om mij uit de gevangenis te krijgen voor begeleid verlof. Toen mijn echtgenoot me kwam ophalen, was ik te zwaar gewond om te lopen; daarom moest hij mij naar de auto dragen. Nadat ik thuis was gekomen, stelden de artsen die me onderzochten vast dat ik twee verschoven tussenwervelschijven had en dat ik in de toekomst niet in staat zou zijn voor mezelf te zorgen; ik zou voor het leven verlamd zijn. Ik dacht dat ik de rest van mijn leven op bed zou moeten doorbrengen, maar dankzij Gods genade en voortdurende behandeling begon mijn lichaam een jaar later langzaam te herstellen. Ik was waarachtig getuige van Gods almachtige kracht, en ook van Zijn liefde voor mij. Dankzij God kon ik mijn plichten als geschapen wezen weer op mij nemen!

Door dit lijden en deze moeilijkheden moest ik weliswaar de zwaarste pijnen doorstaan, maar toch verwierf ik ook een overvloed aan leven. Niet alleen zag ik duidelijk het demonische wezen van de CCP-regering, maar belangrijker nog: ik zag Gods wonderbaarlijke daden, ik zag het gezag en de kracht van Gods woorden en ik voelde het buitengewone en veelomvattende van Gods levenskracht. Op mijn zwakste en meest hulpeloze punt was het God die mij kracht en moed gaf, en die me het geloof gaf om me los te rukken van Satans machten van duisternis. Toen mijn vlees geen marteling en kwellung meer kon verdragen, zorgde God voor mensen, dingen en zaken om mijn last te verlichten; toen ik door demonen zo werd gemarteld dat ik het bewustzijn verloor, baande Gods wonderbaarlijke werk een pad en bracht het mij veilig buiten gevaar ... Nadat ik deze dingen had ervaren, zag ik dat God altijd aan mijn zijde was geweest; hij waakte over mij, beschermde mij en ging samen met mij op. Gods liefde voor mij is inderdaad geweldig! God is mijn kracht in het leven, mijn hulp en steun wanneer ik die ook maar nodig heb. Ik wil mijzelf met lichaam en ziel aan Hem wijden, ernaar streven God te kennen en een betekenisvol leven te leiden!

19. Het glimmende levenslicht in het donkere hol van de monsters

Door Lin Ying, provincie Shandong

Mijn naam is Lin Ying en ik ben een christen in De Kerk van Almachtige God. Voor ik in Almachtige God geloofde, wilde ik altijd vertrouwen op mijn eigen bekwaamheid en hard werken om mijn leven een beetje beter te maken, maar het ging niet zoals ik wilde. Ik liep in plaats daarvan steeds tegen muren aan en had veel tegenslagen te verduren. Omdat ik mijn portie wel had gehad van de bittere beproevingen van het leven, voelde ik mij lichamelijk en geestelijk uitgeput en leed ik vreselijk. Te midden van mijn pijn en wanhoop vertelde een zuster me over Almachtige Gods evangelie van de laatste dagen. Toen ik deze woorden van God las: **“Als je vermoeid bent en als je iets begint te voelen van de troosteloze verlatenheid van deze wereld, wees dan niet verloren, huil dan niet. Almachtige God, de Wachter, zal je komst op elk moment omarmen”** (‘Het zuchten van de Almachtige’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). kon ik mijn tranen niet bedwingen. Almachtige Gods moederlijke woorden waren een grote troost voor me. Ik voelde me als een wees die jarenlang had rondgedwaald en eindelijk de weg terug naar de armen van haar moeder had gevonden. Ik voelde me niet langer eenzaam en hulpeloos. Vanaf die dag las ik elke dag gretig Gods woorden. Door bijeenkomsten bij te wonen en te communiceren met de broeders en zusters in De Kerk van Almachtige God, begon ik vele waarheden te begrijpen en zag ik dat deze mensen allemaal zo goed en zo eerlijk waren. Er waren geen jaloezische geschillen tussen hen en ze smeidden geen plannen tegen elkaar. Als iemand een probleem had, praatten alle broeders en zusters serieus over de waarheid om tot een oplossing te komen. Hulp werd altijd onvoorwaardelijk gegeven en niemand vroeg er ooit iets voor terug. Bij hen had ik een gevoel van bevrijding en vreugde dat ik nooit eerder had gevoeld. Ik had een diep gevoel dat De Kerk van Almachtige God een plaats van zuiverheid was en ik werd er zeker van dat Almachtige God de enige ware God is die de mensheid kan redden uit de zee van lijden! Maar net toen ik Gods liefde genoot, werd ik door de CCP-regering illegaal gearresteerd en vervolgd, en dat verwoestte mijn gelukkige, vreugdevolle leven.

Midden in de nacht van 12 augustus 2003 was ik in diepe slaap toen ik opeens wakker schrok door een enorm gebonk op de deur. Ik hoorde iemand roepen: “Doe open! Doe open!” Voor ik me zelfs maar kon aankleden, hoorde ik een gebons. De deur van mijn appartement vloog open en zes gewelddadige, ruwe politieagenten vielen binnen. Geschokt vroeg ik: “Wat is dit allemaal?” De leider zei berispelend: “Doe niet alsof je van niets weet!” Hij maakte een gebaar

met zijn hand en schreeuwde: “Keer deze plek binnenstebuiten!” Meerdere agenten begonnen mijn kasten te doorzoeken alsof ze dieven waren. Al snel lagen mijn potten en pannen, mijn kleren, mijn beddengoed en mijn eten op de vloer en was mijn appartement één grote chaos. Nadat ze mijn woning hadden doorzocht, duwden en sleepten ze me een politieauto in. Ze namen een cd-speler die ik pas had gekocht voor 240 yuan, 80 yuan in contanten en een stapel boeken met Gods woorden mee. Een schouwspel als dit had ik niet eens kunnen bedenken. Dit was iets wat alleen op tv gebeurde, maar nu overkwam het mij. Ik raakte in paniek en was heel bang. Mijn hart klopte in mijn keel. Ik bad continu tot God en vroeg Hem om me te beschermen, zodat ik van Hem kon getuigen en zodat ik kon sterven voordat ik mijn broeders en zusters zou verraden en een Judas zou worden. Toen herinnerde ik me opeens de woorden van Almachtige God: **“Wees niet bang voor van alles en nog wat. Hoe veel moeilijkheden en gevaren je ook tegenkomt, je moet standvastig zijn tegenover mij; laat je door niets tegenhouden, zodat mijn wil kan worden uitgevoerd. [...] Wees niet bang; wie zou je ooit tot staan kunnen brengen als ik je help? Onthoud dat! Denk daaraan!”** (‘Hoofdstuk 10’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden troostten me enorm en kalmeerden geleidelijk aan mijn hart. Ze deden me beseffen dat Degene in Wie ik geloofde de Heerser was die alle dingen in de hemel en op aarde had geschapen, dat alle dingen in Zijn handen lagen, dat Satan en demonen zich onder Zijn voeten bevonden en dat er zonder Gods toestemming niets was wat Satan met me kon doen. Ik maakte nu een cruciaal moment mee van Gods gevecht met Satan. Dit was het moment waarop God me nodig had om te getuigen; het was tijd voor me om Gods woorden te ervaren en de waarheid te verwerven. Ik wist dat ik stelling moest nemen en Gods woorden in praktijk moest brengen. Nooit zou ik me aan Satan onderwerpen of me aan hem overgeven!

De politieauto loeide en scheurde de binnenplaats van het politiebureau op. We waren nog maar net gestopt toen de agenten me ruw uit de auto duwden. Ik tuimelde voorover met uitgestrekte handen en kwam pas tot stilstand toen ik tegen een muur botste. Achter me hoorde ik ze hysterisch lachen. Toen duwden ze me een kleine kamer binnen en voor ik op adem kon komen, las een van de agenten een lijst met namen voor en vroeg me of ik die personen kende. Omdat ik geen antwoord gaf, gingen ze om me heen staan. Ze sloegen en schopten me terwijl ze me uitscholden. Toen greep een kwaadaardige agent mijn haar en trok me omhoog, en sloeg me

twee keer hard in het gezicht. Mijn hoofd draaide, mijn ogen werden wazig en er druppelde helderrood bloed uit mijn mondhoek.

Een van de agenten haalde vervolgens een vel papier tevoorschijn waarop een reeks namen stond. Hij gooide het voor me neer en zei woest: “Je kent deze personen, hè? Hoe heet jij?” Ik had zo veel pijn dat ik niets kon uitbrengen. Toen ze zagen dat ik geen antwoord zou geven, sprongen er opnieuw drie agenten op me af die me sloegen en schopten tot ik flauwviel.

De volgende morgen bracht de boosaardige politie me al vroeg naar een verhoorkamer van de recherche-afdeling van het Bureau voor Publieke Veiligheid. Daar zag ik verschillende forse mannen naar me staren alsof ze me wilden vermoorden. De kamer was gevuld met allerlei martelwerktuigen. Het tafereel maakte me onmiddellijk ongerust. Het voelde alsof ik in een put met demonen was gevallen. Ik was doodsbang en werd weer overweldigd door gevoelens van angst en onzekerheid. Ik dacht: gisteren hebben ze me zo gemarteld en dat was niet eens het officiële verhoor. Zo te zien kan ik niet ontsnappen aan wat er vandaag gaat gebeuren. Zal ik er tegen kunnen als ze me wreed martelen? Ik bad oprecht tot God: “O, God, wat ben ik nu bang. Ik vrees dat ik de marteling waar deze demonen me aan zullen onderwerpen niet zal kunnen verdragen en dat ik mijn getuigenis zal verliezen. Bescherm alstublieft mijn hart. Ik word liever doodgeslagen dan dat ik u verraad!” Toen verschenen enkele van Gods woorden in mijn geest: **“De machthebbers zien er misschien wreed uit aan de buitenkant, maar wees niet bang want dit is zo omdat jullie weinig geloof hebben. Zo lang jullie geloof groeit, zal niets te moeilijk zijn”** (‘Hoofdstuk 75’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden hebben gezag en macht. Ze vulden me meteen met innerlijke kracht en ik dacht: met God naast me heb ik niets te vrezen. Hoezeer ze ook proberen me klein te krijgen, het zijn slechts papieren tijgers met een woest uiterlijk. Ik hoef ze niet te vrezen, want ze zijn al verslagen door God. Op dat moment schreeuwde een van de agenten: “Zeg ons wat je positie in de kerk is! Aan wie leg je verantwoording af?” Omdat Gods woorden me steunden, was ik helemaal niet bang, dus ik gaf geen antwoord op zijn vragen. Toen hij zag dat ik weigerde te antwoorden, brulde hij tegen me als een razend beest: “Zet dit smerige kreng op haar voeten! Zet haar op haar tenen, zodat ze goed kan voelen hoe serieus we zijn!” Twee agenten kwamen op me af, draaiden ruw mijn armen achter mijn rug en tilden me op. Ik voelde meteen een scheurende pijn en schreeuwde het uit tot ik flauwviel ... Toen ik bijkwam, zag ik dat ik op de vloer lag en dat mijn neus had gebloed. Het was duidelijk dat ik door de politie

gewoon op de vloer was gegooid toen ik was flauwgevallen. Ze zagen dat ik was bijgekomen en sleepten me naar een kamer die zo donker was, dat ik geen hand voor ogen kon zien. De kamer was pikzwart, koud en vochtig. Het stonk er naar urine en ik kon nauwelijks ademen. Een van de agenten zei op scherpe toon toen hij de deur sloot: “Denk erover na. Als je niet opbiecht, laten we je verhongeren.” Ik zakte op de ijsskoude vloer. Mijn lichaam deed overal pijn. Ik voelde me zwak en ziek in mijn hart. Ik dacht: het is een onveranderlijke wet voor een schepsel om in God te geloven en God te aanbidden, dus wat er is mis met geloven in Almachtige God? Door in God te geloven, kunnen we het juiste pad volgen. Dat is niet illegaal en geen misdaad. Toch behandelt deze bende duivels me alsof ik een misdaad heb gepleegd waarop de doodstraf staat. Dat is gewoonweg onverdraaglijk! Terwijl ik pijn leed, dacht ik aan een hymne van Gods woorden: **“Niemand kan het werk afnemen dat in jullie is gedaan en de zegeningen die in jullie zijn gelegd, en niemand kan ook maar iets afpakken dat aan jullie gegeven is. [...] Dientengevolge moeten jullie God zelfs nog meer toegewijd zijn en Hem nog trouwer zijn. Omdat God je opricht, moet je alles op alles zetten, moet je je gestalte sterken en gereed maken om de opdrachten van God te kunnen accepteren. Je moet krachtig staan op de plek die God je gegeven heeft, ernaar streven iemand te worden van het volk van God, de training van het koninkrijk aanvaarden, gewonnen worden door God en uiteindelijk een glorieuze getuige van God worden. Beschik je over een dergelijke vastberadenheid? Als je over een dergelijke vastberadenheid beschikt, dan zul je uiteindelijk zeker gewonnen worden door God en een glorieuze getuige van God worden. Je moet begrijpen dat het de belangrijkste opdracht is om door God gewonnen te worden en een glorieuze getuige van God te worden. Dit is de wil van God”** (‘Je kunt Gods wil niet teleurstellen’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik bleef het in mijn hoofd zingen en warmte verspreidde zich door mijn hele lichaam. Het voelde alsof God naast me stond, me troostte en me aanmoedigde als een liefhebbende moeder, bang dat ik zwak zou worden, zou instorten en mijn geloof zou verliezen, en me teder vermaande en aanspoorde. Het was alsof Hij tegen me zei dat deze pijnlijke situatie waarin ik me bevond een oefening was voor het koninkrijk, dat het een getuigenis was van overwinning over Satan om Gods eeuwige zegening te ontvangen, dat het de kostbaarste rijkdom in het leven was die God ooit kon geven en dat het een prachtige getuigenis was die speciaal was gegeven om het koninkrijk binnen te gaan. Ik was zo ontroerd, dat ik tranen in mijn ogen kreeg en ik dacht: o, Almachtige God, ik zal goed onthouden waarmee u me hebt toevertrouwd en ik

aanvaard deze oefening. Ik zal serieus met u samenwerken en glorierijk getuigenis voor u geven, en ik zal niet zwak zijn en toestaan dat ik Satans mikpunt word!

Op de ochtend van de derde dag bracht een aantal agenten me opnieuw naar de verhoorkamer. Een agent tikte me met zijn stok op het hoofd en zei met een valse glimlach: “Heb je erover nagedacht?” Hij liet me een lijst met namen van kerkleden zien en vroeg me om ze te identificeren. Ik bad stil tot God: “O, Almachtige God, Satan is opnieuw gekomen om me te verleiden en wil dat ik u en mijn broeders en zusters verraad. Ik weiger absoluut om een eerloos leven te leiden als een Judas. Ik vraag alleen dat u mijn hart beschermt en dat u me vervloekt als ik iets doe om u te verraden!” Ik voelde meteen een kracht in me opkomen en ik zei ferm: “Ik ken er niemand van!” Zodra ik dat had gezegd, grepen twee agenten me beet. Een van hen trok aan een van mijn benen en de andere stampte op mijn knie met een harde leren schoen. Terwijl hij stampte, zei hij woest: “Ken je niemand? Ken je echt niemand?” Door de hevige pijn viel ik weer flauw. Ik weet niet hoelang ik bewusteloos was voor ze me wakker maakten door ijskoud water over me heen te gooien. Zodra ik wakker was, hief een agent zijn vuist op en stompte op mijn borst. Hij sloeg me zo hard, dat het lang duurde voor ik weer kon ademen. Een andere agent greep me bij mijn haar, sleepte me naar een metalen stoel en maakte me eraan vast met handboeien, zodat ik me niet kon bewegen. Toen blinddoekte hij me met een smerig vod. Beurtelings trokken ze me uit alle macht aan mijn oren omhoog en stampten ze zo hard mogelijk op mijn voeten. Door de scheurende pijn schreeuwde ik het krampachtig uit. Toen de groep kwaadaardige agenten zag hoeveel pijn ik leed, lachten ze luidruchtig. Hun gelach leek uit de diepste diepten van de hel te komen. Het was vreselijk om te horen en mijn hart beefde ervan. Door die wreedheid zag ik echt duidelijk dat deze ‘Volkspolitie’, zoals ze door de CCP-regering werd genoemd, slechts uit wrede, kwaadaardige beesten bestond. Het waren gewoon monsters die mensen alleen maar pijn wilden doen! Ik zag de politie altijd als helden die voor gerechtigheid streden, die de slechte mensen opsloten en de goede mensen beschermden, en ik dacht altijd dat mensen konden rekenen op de politie wanneer ze ook maar in gevaar waren of problemen hadden. Hoewel ik door ze was opgejaagd en vervolgd sinds ik in God geloofde, had ik ze nooit echt beschouwd als de duivelse Satan. Nu had Almachtige God me persoonlijk de feitelijke waarheid geopenbaard en pas nu zag ik dat ze de woeste en boosaardige gezichten van satanische demonen hadden. In mijn hart bedankte ik Almachtige God in stilte dat Hij mijn spirituele ogen eindelijk had geopend en me duidelijk het verschil had laten zien tussen goed en

fout. Ik voelde dat al deze pijn het waard was om dat te weten! Als God dat niet had gedaan, had ik de leugens en het bedrog van Satan nooit kunnen doorzien en was het vrijwel onmogelijk voor me geweest om te ontsnappen aan de duistere invloed van Satan en Gods redding te verwerven.

Na een tijdje vroeg de agent: “Praat je nog steeds niet? Zul je nu praten of niet?” Toen ik niets zei, kwamen twee agenten op me af, hielden mijn hoofd vast en begonnen mijn wenkbrauwen uit te trekken. Een van de mannen die me vasthield, gaf me enkele harde klappen, zo hard dat ik duizelig werd. Door de vernedering en pijn voelde ik zowel droefheid als haat en door de schaamte ervan barstte ik in tranen uit. O, ik haatte deze gewetenloze bruten die God lasterden! In mijn pijn dacht ik aan de vernedering, de minachting en de afstraffingen door de soldaten die de Heer Jezus had verdragen om de mensheid te verlossen, aan hoe Hij was gekruisigd, en ik dacht aan Gods herhaaldelijke waarschuwingen en vermaningen: **“Misschien herinneren jullie je allemaal deze woorden: ‘De geringe last die we tijdelijk te dragen hebben, brengt ons een eeuwige luister, die alles omvat en alles overtreft.’ Vroeger hebben jullie dit allemaal horen zeggen, maar niemand begreep de ware betekenis van de woorden. Tegenwoordig kennen jullie de echte betekenis hiervan wel”** (‘Is het werk van God zo eenvoudig als men denkt?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven mijn hart veel troost en ik besepte dat God de vernedering en pijn die ik nu leed niet zou vergeten. Ik leed deze pijn om de waarheid te verwerven. Het was een glorierijke getuigenis en een zegening in mijn leven. Ik dacht: omdat ik in God geloof, moet ik het vertrouwen en de moed hebben om Gods zegening te aanvaarden. Ik moet de ruggengraat hebben om een getuigenis voor Gods overwinning te zijn. Op dat moment veranderde de gezichtsuitdrukking van de agent en hij zei: “Vertel ons wat we willen weten en ik laat je meteen gaan.” Ik keek hem minachtend aan en zei: “Over mijn lijk!” Hij was witheet van woede en beval de twee agenten om me terug naar de donkere cel te slepen.

Nadat ik meerdere keren wreed was gemarteld, was ik gehavend en gekneusd en had ik geen kracht meer over. Vooral mijn armen en benen waren zo erg gezwollen dat ik ze niet durfde te bewegen. Zonder kracht zat ik daar ineengedoken te wachten als een lam dat wachtte op de slachtbank. Als ik aan de brute gezichten en afgrijselijke grijnzen van de agenten dacht toen ze die martelwerktuigen gebruikten, werd ik onvermijdelijk weer gegrepen door angst. Vooral als ik voetstappen mijn cel hoorde naderen, ging mijn hart steeds harder slaan. Ik was dan overweldigd door angst en vrees en voelde me hulpeloos en verloren. Ik huilde. O, hoe ik huilde! En ik nam

God in vertrouwen: “O, Almachtige God! Ik ben nu zo bang en ik voel me heel zwak. Ik weet niet wat ik moet doen. Red me alstublieft. Ik wil echt niet langer meer in deze hel zijn.” Net toen ik me zwak en moedeloos voelde, kwamen Gods woorden in me op die me bemoedigden en troostten: **“Wie in deze uitgestrekte wereld, is persoonlijk door mij onderzocht? [...] Waarom heb ik herhaaldelijk Job genoemd? En waarom heb ik vaak naar Petrus verwezen? Hebben jullie ooit mijn verwachtingen voor jullie waargenomen? Je zou er vaker over na moeten denken”** (‘Hoofdstuk 8’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me geloof en kracht. Ik dacht: ja! Wie onder de mensheid, in de hele hemel en op de hele aarde, kan doen wat wij doen en persoonlijk Gods test aanvaarden in dit hol van Satan de duivel? Wie kan door God worden verheven en heeft het geluk om deze vuurproef te ondergaan en aan alle kanten te worden belegerd door legioenen duivels? Ik ben zo zwak en machteloos, maar toch geeft God me vandaag zo veel liefde. Te worden uitverkoren door God, is de zegening van mijn leven en het is mijn eer. Ik kan deze beproeving niet vermijden en dat moet ik ook niet proberen. In plaats daarvan moet ik waardigheid hebben, evenals Job en Petrus standvastig zijn tegen Satan, mijn leven gebruiken om getuigenis te geven voor God en Gods naam hoog te houden, en niets doen wat God verdriet doet of teleurstelt. Op dat moment was mijn hart vervuld van dankbaarheid en trots. Het voelde werkelijk zinvol en bijzonder dat ik in dit leven het geluk had gehad om een dergelijk lijden en een dergelijke beproeving te ondergaan!

Op de vierde dag pakte de agent opnieuw de lijst met kerkleden, stak zijn vinger naar me uit en zei: “Vertel me wie je kent en wie je leider is. Als je het me vertelt, laat ik je gaan. Anders sterf je hier!” Hij zag ik dat ik hem nog steeds niets zou vertellen, dus hij brulde: “Kom, hang haar op met haar handen achter haar rug. Dood haar nu maar!” Twee ondergeschikten bonden meteen mijn handen vast achter mijn rug en hingen me eraan op met een touw, zodat ik alleen op mijn tenen kon staan. De agent gebruikte toen zowel dreigementen als aansporingen en zei: “Waarom zou je blijven volhouden? Je moet de realiteit van je situatie begrijpen. China is van de Communistische Partij en wat wij zeggen, gebeurt. Als je ons vertelt wat we willen weten, laat ik je meteen gaan en kan ik zelfs een baan voor je regelen. Anders vertel ik de school van je zoon over je en wordt hij van school gestuurd ...” Bij het luisteren naar zijn schaamteloze woorden voelde ik me zowel verdrietig als verontwaardigd. De CCP-regering heeft er alles voor over en is tot elk kwaad bereid om Gods werk te verstoren en te vernietigen en om onze kansen op redding

te verpesten. Dat zeggen ook de woorden van Almachtige God: **“Hoe zou de koning van de duivels die mensen, zonder maar met een oog te knippen, vermoordt, in een duistere samenleving zoals deze, waar de demonen meedogenloos en onmenselijk zijn, het bestaan van een God kunnen tolereren die liefdevol, vriendelijk en tevens heilig is? Hoe zou hij de komst van God kunnen verwelkomen en toejuichen? Deze lakeien! Zij betalen vriendelijkheid terug met haat, zij verachten God al heel lang, zij doen God kwaad, zij zijn beestachtig tot in het extreme, zij hebben geen greintje achting voor God, zij plunderen en roven, hun geweten is helemaal zoek, zij zijn onverenigbaar met welke vorm van geweten dan ook, en zij verleiden de onschuldigen tot gevoelloosheid. [...] Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken!”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Op dat moment zag ik glashelder het lelijke aangezicht van de CCP-regering en zag ik haar perverse en gruwelijke misdaden tegen de hemel. De CCP is de vijand die God haat, die zich onverbiddelijk verzet tegen God en die mijn absoluut onverzoenlijke aartsvijand is. Ik zou er nooit aan kunnen toegeven! Omdat ik stil bleef, lieten ze me daar hangen. Langzaam verloor ik het bewustzijn. Ze lieten me daar een hele dag en een hele nacht hangen. Toen ze me losmaakten, voelde ik alleen maar dat iemand mijn neus aanraakte. Toen die persoon – wie het ook was – zag dat ik nog ademende, liet hij me daar op de vloer liggen. Hoewel mijn geest wazig was, hoorde ik ze zeggen: “Ik heb geen ideeën meer. Het verbaast me dat het kring zo taai is geweest. Ze is taaier dan de Communistische Partij. Die mensen die in Almachtige God geloven zijn echt van een ander kaliber!” Toen ik ze dat hoorde zeggen, kwam er een onuitsprekelijk gevoel in me op en ik moest God wel danken en eren, want het was God die me had geleid om Satan te overwinnen.

Ik zat acht dagen lang opgesloten in de donkere cel van het Bureau voor Publieke Veiligheid. De CCP-regering gebruikte elke mogelijke truc en toch kregen ze van mij niet de informatie die ze wilden. Uiteindelijk kon de politie me alleen maar naar het detentiecentrum sturen. In deze tijd maakten ze gebruik van het bezoek van mijn familie om mijn man 3.000 yuan af te persen. Ik had gedacht dat het detentiecentrum een beetje beter zou zijn, maar ik had het mis. In China wordt God gehaat en het hele land is aardedonker en vol geweld, wreedheid en moord. Een dergelijke plek staat gewoonweg niet toe dat de waarheid bestaat, laat staan dat gelovigen in Almachtige God er vaste voet vinden. Het detentiecentrum was alsof ik van de regen in de drup was terechtgekomen. De politie was nog steeds niet bereid om haar nederlaag

toe te geven, dus ze bleven me ondervragen na mijn verplaatsing. Omdat ik ze niet de informatie had gegeven die ze van me wilden, stormden drie agenten meteen op me af en ranselden me af. Ik kreeg nieuwe snijwonden en kneuzingen bovenop de oude die nog moesten genezen en ik werd heftig geslagen tot ik languit op de vloer lag en me niet meer kon bewegen. De politiecommandant knielde neer, wees naar mijn hoofd en bedreigde me: “Als je niet opbiecht, verwacht dan niet dat je hier zult blijven leven!” Een agent kwam naar me toe en gaf me nog een paar harde trappen. Toen sleepten twee ondergeschikten me naar de binnenplaats en bonden me vast aan een telefoonpaal. Ze lieten me daar een hele dag achter zonder ook maar een druppel water en mijn hele lichaam was bedekt met snijwonden en kneuzingen. Ze waren bang dat ik er zou sterven, dus gooiden ze me in een cel. Net toen ik op sterven na dood was en ik me op mijn zwakst voelde, haastten twee zusters die in Almachtige God geloofden en ook vastzaten in het detentiecentrum zich naar me toe. Ze ritsten mijn kleren open en hielden me stevig vast om me met hun eigen lichaamswarmte op te warmen. Hoewel we volslagen vreemden voor elkaar waren, bracht Gods liefde onze harten samen. Vaag hoorde ik het gehuil van mijn zusters en het gesprek van de andere gevangenen, die over ons zeiden: “Deze agenten zijn zo meedogenloos! De mensen die in Almachtige God geloven, zijn zo barmhartig. Ik dacht dat jullie allemaal familie van elkaar waren, maar jullie kennen elkaar helemaal niet.” Ik hoorde ook dat de twee zusters zeiden: “God heeft de mens geschapen en we zijn allemaal één familie ...” Ik kreeg hoge koorts en werd heel ziek. Het voelde alsof ik doodging. De politie besteedde er helemaal geen aandacht aan, maar de zusters betaalden een woekerprijs om wat kleren en medicijnen van hen te kopen. Voorzichtig behandelden ze mijn wonden en zorgden elke dag voor me. Door hun goede zorgen begon ik langzaam beter te worden. Ik wist dat dit Gods liefde was. Hoewel God had toegestaan dat ik beproevingen onderging, was Hij zich altijd bewust van mijn zwakte en pijn. Hij had alles voor me in het geheim geregeld en deze twee zusters georkestreerd om voor me te zorgen en me te troosten. We troostten elkaar en moedigden elkaar aan en met dezelfde wensen en doelen baden we in het geheim voor de anderen. We vroegen God om ons geloof en kracht te geven, zodat we getuigenissen zouden worden van Gods overwinning in dit hol van demonen.

Het detentiecentrum binnengaan was als het betreden van een hel op aarde. Binnen die muren leefden we een onmenselijk leven. We hadden nooit genoeg te eten en we moesten werken tot we erbij neervielen, van zeven uur 's morgens tot tien uur 's avonds, voor we terug naar onze cellen mochten. Elke dag waren we volkomen uitgeput en we hadden geen energie

meer. Maar hoewel mijn vlees enorm leed en altijd uitgeput was, was mijn hart kalm en vervuld van licht omdat ik vaak met de twee zusters kon praten over Gods woorden. Gedurende die tijd dacht ik vaak aan deze hymne van Gods woorden: “Dus, moeten jullie tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis” (‘Probeer van God te houden, hoe groot je lijden ook is’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Als ik deze hymne zong, voelde ik een ongelooflijke kracht die me steunde en zonder dat ik het besepte, verdwenen de uitputting, depressie en pijn die ik in me voelde. Tegelijkertijd besepte ik dat God me geen grotere blijk van goedheid en geen grotere zegening had kunnen geven dan het vermogen om deze pijn te verdragen. Hoe groot mijn lijden ook was, ik was vastbesloten om God tot het einde te volgen. Zelfs bij mijn laatste adem zou ik God liefhebben en tevredenstellen. Aangemoedigd door Gods liefde bracht ik twintig bijna onverdraaglijke dagen in het detentiecentrum door. In dat donkere hol van monsters was het het licht van leven van Almachtige God dat de duisternis verdreef en me in staat stelde om God te blijven eren en van de bron van leven van Gods woorden te blijven genieten. Dat was de grootste liefde en redding die God me kon geven. Toen ik eindelijk werd vrijgelaten, bedreigde de politie me nog steeds schaamteloos: “Waag het niet om als je thuis bent iemand te vertellen wat je hier is overkomen!” Toen ik de politie zag met hun menselijke gezichten en beestachtige harten, hun lelijke bereidheid om kwaadaardige dingen te doen zonder de verantwoordelijkheid ervoor te aanvaarden, versterkte dat verder mijn geloof en mijn vastberadenheid om Satan te verzaken en God te volgen en voor God getuigenis te geven. Ik nam me voor om samen te werken met God en het evangelie te verspreiden, om meer zielen die onder het domein van Satan de duivel leefden naar het licht te brengen, zodat ook zij de liefde en redding van de Schepper zouden ontvangen.

Tijdens deze wrede vervolging door de CCP-regering was het Almachtige God die me stap voor stap leidde om de belegering van de demonen te overwinnen en die me uit Satans hol van monsters voerde. Hierdoor kwam ik tot een serieus inzicht: hoe wild, wreed en overheersend Satan ook is, hij zal voor altijd Gods overwonnen vijand zijn en alleen Almachtige God is de hoogste gezag die onze onaflatende steun is, die ons kan leiden om Satan te overwinnen en de dood te overwinnen, en die ons in staat kan stellen om standvastig te leven in Gods licht. Zoals

Almachtige God zegt: **“Gods levenskracht kan zegevieren over welke macht dan ook; bovendien overtreft het elke kracht. Zijn leven is eeuwig, Zijn macht is buitengewoon en Zijn levenskracht kan niet overweldigd worden door enig geschapen wezen of vijandige macht. De levenskracht van God bestaat, met een schitterende uitstraling, ongeacht tijd of plaats. Hemel en aarde ondergaan enorme veranderingen, maar Gods leven is voor altijd hetzelfde. Alle dingen gaan voorbij, maar Gods leven is nog steeds aanwezig, want God is de bron en de wortel van het bestaan van alle dingen”** (‘Alleen Christus van de laatste dagen kan de weg van het eeuwige leven aan de mens geven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Vanaf deze dag wil ik Almachtige God vastberaden volgen, mijn uiterste best doen om de waarheid na te streven en het eeuwige leven te winnen dat God aan de mens schenkt.

21. Gods licht leidt me door tegenspoed

Door Zhao Xin, provincie Sichuan

Als kind leefde ik in de bergen. Ik had niet veel van de wereld gezien en had niet echt de aspiratie dat te veranderen. Ik trouwde en kreeg kinderen. Mijn twee zoons groeiden op tot verstandige en gehoorzame jongens en mijn man was een harde werker. Hoewel we nooit veel geld hadden, leefden we als gezin harmonieus samen en voelde ik me heel gelukkig en tevreden. In 1996 werd ik plotseling ernstig ziek. Dat leidde ertoe dat ik in de Heer Jezus ging geloven. Vanaf dat moment las ik regelmatig de Bijbel en nam actief deel aan bijeenkomsten van de kerk. Tot mijn verrassing genas ik geleidelijk van mijn ziekte en dus werd mijn geloof in het volgen van de Heer Jezus nog sterker.

In 1999 gebeurde er echter iets wat ik werkelijk niet had kunnen zien aankomen: ik werd vanwege mijn geloof in de Heer Jezus gearresteerd door de politie. Ik werd een hele dag opgesloten en kreeg een boete van 240 yuan. Hoewel dit misschien niet veel geld lijkt, was het voor ons arme boeren in een verarmd berggebied een heel bedrag! Om genoeg geld bij elkaar te krijgen, verkocht ik alle pinda's die ik met veel moeite op mijn stukje land had geplant. Ik begreep echt niet waarom de CCP-overheid mij als een crimineel bestempelde die 'deelnam aan contrarevolutionaire organisaties'. Ze bedreigden ook mijn hele familie en zeiden dat zelfs als mijn zoons zouden afstuderen, ze nog steeds niet in staat zouden zijn een baan te vinden. Daarom begonnen mijn man, mijn ouders, mijn verwanten en vrienden allemaal druk op me uit te oefenen. Ze probeerden mijn geloof te onderdrukken en het in de weg te staan. Ze lieten me al het moeilijke, uitputtende werk doen en ik kon niet anders dan het in stilte verdragen.

In 2003 had ik het geluk Almachtige Gods werk van de laatste dagen te mogen aanvaarden. Door de woorden van God te lezen, raakte ik ervan overtuigd dat Almachtige God de wedergekeerde Heer Jezus was. Ik was heel enthousiast en voelde dat het de grootste zegening ooit was om tijdens mijn leven te kunnen worden verenigd met God! Vanaf dat moment werd de druk die zowel door de CCP-overheid als door mijn familie op me werd uitgeoefend nog groter. Met deze situatie geconfronteerd deed ik God de volgende belofte: "Hoe moeilijk het ook wordt en hoeveel ik ook lijd, ik zal u tot het einde toe volgen!" Wat later kwam de politie van de CCP naar mijn huis, bedreigde me en zei: "Weet je dat je geloof in God illegaal is, dat het niet toegestaan is in dit land? Als je blijft geloven, zul je in de gevangenis eindigen!" Toen mijn man

dat hoorde, begon hij steeds meer druk op me uit te oefenen. Hij sloeg me regelmatig en schold me uit, en hij liet me niet meer in ons huis wonen. Omdat ik geen andere mogelijkheid had om de vervolging en arrestatie door de CCP-overheid te voorkomen, had ik geen andere keus dan de pijn die ik binnen in me voelde te onderdrukken en het huis te verlaten. In die tijd, hoewel ik door de vervolging van de CCP uit mijn geboortestad was verdreven en het leven van een zwerver leidde, onderscheidde ik nog steeds niet de sinistere hand die erachter zat, de hand die verantwoordelijk was voor het uiteenvallen van mijn gezin. Pas toen ik persoonlijk kennismaakte met het leven in de gevangenis en de ongebreidelde aanvallen en valse beschuldigingen van de CCP-overheid, kreeg ik enig werkelijk begrip van de perverse en reactionaire essentie van de CCP en realiseerde ik me dat de CCP de hoofdschuldige is, dat het de CCP is die gelukkige gezinnen vernietigt en verschrikkelijke rampen over mensen brengt!

Op 16 december 2012 waren vijf broeders en zusters en ik het evangelie aan het prediken toen er plotseling vier politieagenten in een auto met grote snelheid op ons af reden en ons arresteerden. Ze namen ons mee naar het politiebureau en nadat ze me handboeien hadden omgedaan, begon een van hen te gillen: “Laat het me jullie duidelijk vertellen: jullie kunnen stelen en roven, jullie kunnen moorden en brandstichten, en jullie kunnen je prostitueren. Dat kan ons niets schelen. Het enige wat jullie niet mogen doen, is in God geloven! Door in God te geloven, verzetten jullie je tegen de Communistische Partij en moeten jullie worden gestraft!” Terwijl hij sprak, sloeg hij me hard en schopte me gemeen. Na deze afranseling had ik het gevoel dat ik onmogelijk nog meer kon incasseren en riep dus steeds weer opnieuw in mijn hart naar God: “O, God! Ik heb geen idee hoelang deze kwaadaardige politieagenten me zullen martelen en ik heb het gevoel dat ik het niet veel langer uit kan houden. Maar ik sterf liever dan dat ik een Judas word. Ik zal u niet verraden. Houd alstublieft de wacht over me, bescherm me en leid me.” Nadat ik had gebeden, besloot ik in mijn hart in stilte: ik zal tot mijn laatste ademtocht God trouw zijn, ik zal tot aan het einde met Satan vechten en ik zal getuigenis afleggen om God tevreden te stellen! Na afloop fouilleerde een van de politieagenten me en vond 230 yuan in contant geld dat ik bij me had. Gemeen grijnzend zei hij: “Dit geld is gestolen waar en moet worden geconfisqueerd.” Terwijl hij nog sprak, propte hij het geld in zijn eigen zak en hield het voor zichzelf. Daarna begonnen ze ons te ondervragen. “Waar komen jullie vandaan? Hoe heten jullie? Wie heeft jullie hier naartoe gezonden?” Nadat ik hem mijn naam en adres had verteld,

vonden ze snel de gegevens van mijn hele familie in hun computer. Ik gaf ze mijn elementaire persoonsgegevens, maar weigerde ook maar een enkele vraag over de kerk te beantwoorden.

Daarna begonnen de politieagenten een van hun streken uit te halen. Ze vonden op straat meer dan tien mensen die niet in God geloofden en lieten hen getuigen dat ik het koninkrijk evangelie van Almachtige God had gepredikt. Daarna vertelden ze deze mensen een hoop leugens en valse beschuldigingen over me. Al deze mensen bespotten, belasterden en beledigden me. Ik voelde me echt onrecht aangedaan. Ik had geen idee hoe ik deze situatie zou moeten doorstaan, dus ik bleef God in mijn hart smeken me geloof en kracht te schenken. Precies op dat moment schoot me een deel van een lofzang van Gods woorden te binnen: **“De vleesgeworden God ondergaat allerlei soorten spotternij, geschimp, oordelen en veroordelingen. Ook wordt Hij vervolgd door de duivel en afgewezen en tegengewerkt door religieuze kringen. Niemand kan deze pijn in Zijn hart goedmaken! Hij redt de verdorven mensheid met uitzonderlijk geduld; Hij heeft mensen lief met een gekrenkt hart. Dit is het pijnlijkste werk. Het heftige verzet, de veroordelingen en kwaadsprekerij, de valse beschuldigingen en vervolgingen van de mensheid en hun jagen en afslachten zorgen ervoor dat Gods vlees uitzonderlijk grote gevaren doorstaat bij de uitvoering van dit werk. Hij doorstaat deze pijnen, maar wie kan Hem begrijpen en wie kan Hem troosten?”** (‘God houdt met verwondingen van de mens’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Voorheen begreep ik alleen in theorie de pijn die God lijdt om de mensheid te redden. Pas op dat moment, toen ik zelf in zo’n situatie verzeild was geraakt, begon ik eindelijk te beseffen hoe groot Gods lijden moest zijn! God, rechtvaardig en heilig, is vlees geworden om met ons, vuile en verdorven mensen, te leven. Hij heeft allerlei soorten spot en beledigingen, veroordeling en lastering, vervolging en achtervolging verdragen om ons te redden. Zelfs degenen onder ons die in God geloven, begrijpen Hem vaak niet. We begrijpen Hem zelfs volstrekt verkeerd en maken Hem verwijten. Al deze klappen zijn heel pijnlijk voor God en toch draagt Hij Zijn littekens en heeft de mensheid lief. Zijn gezindheid is zo groots, zo eerbiedwaardig! In het verleden had ik het volgende in de Bijbel gelezen: **“Want zoals de bliksem licht geeft wanneer hij van de ene naar de andere kant van de hemel flitst, zo zal de Mensenzoon verschijnen. Maar eerst moet hij veel lijden en door deze generatie verworpen worden”** (Lucas 17:24–25). Maar pas op dat moment begreep ik dat deze woorden inderdaad waarheid waren geworden! Hier werd ik heel verdrietig van en ik had er spijt van dat ik nooit eerder rekening had gehouden met Gods wil

... Voordat ik mijn kalmte kon herwinnen, hing de politie een bord met 'Xie Jiao-lid' om mijn nek en nam een foto van me. Daarna gaven ze me het bevel neer te hurken en wezen op wat evangelisatiemateriaal terwijl ze nog een paar foto's namen. Mijn benen deden zo'n pijn dat ik nauwelijks gehurkt kon blijven zitten. Precies op dat moment ging mijn mobiele telefoon en ik dacht geschrokken: dit is vast een broeder of zuster van de kerk die belt. Ik moet ervoor zorgen dat ze hier niet bij betrokken raken! Ik greep snel mijn mobiele telefoon en smet die hard op de vloer, zodat hij in stukken kapotviel. Dat deed de politieagenten in woede ontsteken. Het leek alsof ze hun verstand hadden verloren. Ze tilden me op bij mijn kraag en sloegen me verschillende keren hard in het gezicht. Mijn gezicht voelde gelijk aan alsof het in brand stond en mijn oren suisden zo hard dat ik niets meer kon horen. Vervolgens begonnen ze uit alle macht tegen mijn benen te schoppen en omdat hun woede nog steeds niet was geblust, sleepten de politieagenten me een donkere kamer binnen en lieten me met mijn rug tegen een muur staan terwijl ze me in het gezicht sloegen. Daarna gaven ze me nog een stevig pak slaag. Ik slaagde erin mijn tranen te bedwingen terwijl ze bezig waren en ik bad in stilte tot God: "O, Almachtige God, ik geloof dat uw goede wil achter alles zit wat er nu met me gebeurt. Hoe deze politieagenten me ook kwellen, ik zal altijd getuigenis voor u afleggen en me niet overgeven aan Satan!" Tot mijn verrassing, op het moment dat ik dit gebed uitsprak, kreeg ik plotseling het gehoor in mijn oren terug. Het enige wat ik kon horen, was dat een van de politieagenten zei: "Deze vrouw is werkelijk koppig. Ze heeft geen traan gelaten en geen piep gegeven. Misschien hebben we haar gewoon nog niet hard genoeg aangepakt. Pak het stroomstootwapen, dan zullen we eens zien of ze wat geluid kan maken!" Een andere politieagent greep een stroomstootwapen en duwde het hard in mijn dij. Onmiddellijk schoot er een intense pijn door me heen. Het deed zo'n pijn dat ik onmiddellijk op de vloer viel. Mijn hoofd sloeg tegen de muur en er begon bloed uit te stromen. De politieagent wees naar me en schreeuwde: "Stop met je toneelstukje. Sta op! We geven je drie minuten. Als je niet opstaat, slaan we je nog een keer. En laat het maar uit je hoofd je dood te houden!" Maar hoe ze ook schreeuwden, ik kon me werkelijk niet bewegen en dus gaven ze me ten slotte nog een paar gemene schoppen voordat ze ermee ophielden.

Ik kon de wrede en onmenselijke marteling van deze politieagenten werkelijk niet langer uithouden. Ik bad oprecht tot God: "O, Almachtige God! Ik kan het niet veel langer uithouden. Geef me alstublieft geloof en kracht!" Te midden van mijn intense lijden schoot me een lofzang van Gods woorden te binnen: "**Omdat je in God gelooft, moet je je hart aan God overdragen.**"

Als je je hart opoffert en neerlegt voor God, dan zal het tijdens je loutering onmogelijk zijn om God te verloochenen of God te verlaten. [...] Wanneer de dag komt dat Gods beproevingen jou plotseling overkomen, zul je niet alleen aan Gods zijde kunnen staan, maar ook in staat zijn om een getuigenis van God af te leggen. In die tijd zul je zijn zoals Job en Petrus. Als je van God hebt getuigd, zul je Hem echt liefhebben en je leven graag voor Hem neerleggen; je zult Gods getuige zijn en iemand die geliefd is door God. Liefde die loutering heeft ervaren, is sterk en niet zwak. Het maakt niet uit wanneer of hoe God je onderwerpt aan Zijn beproevingen, je bent in staat om je zorgen over of je leeft of sterft los te laten, om alles van harte opzij te zetten voor God en om alles blijmoedig te doorstaan voor God – en daardoor zal je liefde zuiver zijn en jouw geloof echt. Alleen dan zul je iemand zijn die echt door God wordt bemind en die echt door God volmaakt is gemaakt” (‘Geef je hart aan God als je in Hem gelooft’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Gods verlichting stelde me in staat Zijn wil te begrijpen en gaf me onuitputtelijk geloof en kracht. Ik bad opnieuw tot God: “O, God! Ik geloof dat alles wat er vandaag met me gebeurt, met uw toestemming gebeurt en dat uw goede wil overal achter zit. Door de voorstelling die deze duivels geven, zie ik eindelijk in dat de wetshandhavende instanties die onder de CCP werken gewelddadige organisaties zijn en ik me niet aan hen kan overgeven. Ik wens alleen maar u mijn hart te schenken en aan uw kant te staan. O, God! Ik weet dat mijn liefde voor u alleen door zulke beproevingen en louteringen te ervaren kan worden versterkt. Zelfs als zou Satan vandaag mijn leven nemen, dan nog zal ik geen klacht laten horen. Dat ik getuigenis voor u kan geven, is mijn eer als schepsel. In het verleden heb ik mijn plicht niet goed vervuld en ik ben u zoveel verschuldigd. Dat ik vandaag de kans heb voor u te sterven, is iets uitermate zinvol. Ik wil u gehoorzamen.” Ik was diep ontroerd na dit gebed en voelde dat het feit dat ik pijn leed omwille van het volgen van God iets ongelooflijk zinvol was en dat het het waard was, zelfs als ik zou sterven!

Het was misschien meer dan tien minuten later dat een vrouwelijk politieagent binnenkwam, me hielp op te staan en met gemaakte vriendelijkheid zei: “Wat doe je hier op jouw leeftijd, met je kinderen allebei op de universiteit? Is het dit lijden werkelijk waard? Vertel ons gewoon wat we willen horen en je kunt onmiddellijk vertrekken.” Ze zag dat ik geen antwoord gaf en vervolgde dus: “Je bent een moeder, dus je moet aan je zoons denken. We leven nu onder het bewind van de Communistische Partij, en de CCP-overheid verzet zich tegen alle

vormen van religieuze overtuigingen en onderdrukt ze. Ze haat vooral jullie die geloven in Almachtige God. Als je je tegen de overheid blijft verzetten, ben je dan niet bang je hele familie erbij te betrekken? Op een bepaald moment zullen je ouders en je echtgenoot erbij worden betrokken, en je zoons en kleinzoons kunnen het wel vergeten ooit in het leger te mogen, tot het leidinggevende kader te behoren of ambtenaar te worden. Niemand zal ze zelfs ook maar een baan als bewaker geven. Wil je dat je zoons wanneer ze volwassen worden alleen maar arbeiders kunnen worden, af en toe wat los werk mogen doen, net zoals jij, en hun hele leven arm blijven?” Op het moment dat Satan er bijna in slaagde me met deze sluwe list te strikken, schoten me Gods woorden te binnen: **“Er gebeurt niets in het heelal waar ik niet het laatste woord over heb. Wat bestaat er dat zich niet in mijn handen bevindt? Alles wat ik zeg, gebeurt. En is er iemand onder de mensen die mij van gedachten kan veranderen?”** (‘Hoofdstuk 1’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden lieten me duidelijk Satans sluwe list doorzien en ik realiseerde me dat de politie me probeerde te dwingen te praten door de toekomst van mijn kinderen tegen me in te zetten. Ik wist echter dat ons lot als menselijk wezen niet in onze eigen handen ligt, noch in de handen van de politie, maar in de handen van God. Welk werk mijn kinderen in de toekomst zouden krijgen en of ze rijk of arm zouden worden, hing geheel en al van God af. Toen ik dit overdacht, voelde ik me helemaal niet meer bedreigd door de politie. De leiding van Gods woorden stelde me in staat werkelijk waar te nemen dat God bij me was en me beschermde, en ik begon nog standvastiger op God te vertrouwen. Ik draaide dus mijn hoofd weg en bleef zwijgen. De politieagent gaf een heftige tirade ten beste en beende weg.

De avond verstreek. Toen ze zagen dat ze niets uit mij of mijn zusters van de kerk konden krijgen, was het enige wat ze konden doen ons naar het regionale detentiecentrum sturen. De politie daar zei echter dat onze zaak heel ernstig was en dat we naar het gemeentelijke detentiecentrum moesten worden overgebracht. Toen we daar aankwamen, was het al na 1.00 uur 's nachts. Het enige wat ik kon zien, was rijen grote poorten opgetrokken uit metalen staven. Het zag er allemaal heel somber en angstaanjagend uit. Bij de eerste poort moesten we al onze kleding uittrekken en toestaan dat ons lichaam werd gefouilleerd. Daarna knipten ze al mijn knopen en ritsen af en moest ik in stukken geknipte kleding dragen. Ik voelde me als een bedelaar. Bij de tweede poort moesten we een fysiek onderzoek ondergaan. Ze zagen de kneuzingen op mijn benen, het gevolg van het slaan van de politie, en dat het nog steeds moeilijk

voor me was om te lopen, maar ze stonden alleen maar en vertelden leugens. Ze zeiden: “Dit is allemaal volkomen normaal. Niets om je zorgen over te maken.” Er staat duidelijk in de gevangenisregels dat wanneer er bij een fysiek onderzoek ziekten of verwondingen worden ontdekt, behandeling moet worden voorgeschreven. In werkelijkheid echter maakt het ze niet uit of gevangenen leven of sterven. Ze zeiden sarcastisch tegen me: “Jullie die in Almachtige God geloven, hebben God om jullie te beschermen. Je kunt het wel aan.” Ik werd naar mijn cel gebracht waar een gevangene haar hoofd vanonder haar lakens vandaan stak en tegen me gilte: “Trek al je kleren uit!” Ik smeekte haar me niet mijn ondergoed te laten uittrekken, maar ze grijnsde alleen maar kwaadaardig naar me en zei: “Wanneer je op deze plek terechtkomt, heb je de regels te volgen.” Alle andere gevangenen staken hun hoofden nu ook onder hun lakens vandaan en begonnen allerlei soorten verschrikkelijke geluiden te maken. Er waren 18 gevangenen opgesloten in die cel van nauwelijks meer dan 20 vierkante meter. Het waren drugdealers, moordenaars, verduisteraars en dieven. Het werk van de lokale ‘baas’, de gangleider, was mensen elke dag weer op alle mogelijke manieren te straffen. Ze kwelde mensen voor haar plezier. De volgende morgen leerde haar adjudant me de regels en vertelde dat ik de vloer elke dag twee keer moest dweilen. Ze vond constant dingen die ik moest doen. Ze vertelde me dat ik altijd aan mijn productiequota moest voldoen en sneller moest werken. Zo niet, dan zou ik worden gestraft. De cipiers gedroegen zich als wilde beesten en straffen de gevangenen vaak zonder dat daar ook maar enige reden voor was. Een van hen bedreigde me en zei: “Wat ik zeg, gebeurt. Het maakt me geen bal uit of je me aangeeft. Geef me maar aan als je wilt, dan geef ik je meer dan je verdiende loon! ...” Deze kwaadaardige cipiers hadden geen enkele zelfbeheersing en waren geheel teugelloos. In de gevangenis gold: geld houdt de wereld draaiende. Zolang je de cipiers geld gaf, waren ze niet onderworpen aan de ‘wet’. Eén gevangene was de vrouw van een ambtenaar en had een grote som geld verduisterd. Ze gaf de cipiers vaak geld en elke dag kocht ze de ‘baas’ om met wat kleine gefrituurde snacks. Wanneer ze dat deed, hoefde ze de hele dag geen enkel werk te verrichten en moesten anderen haar afwas doen en haar lakens opvouwen. Mijn enige troost tijdens het verblijf in deze helse gevangenis, zonder geld en zonder rechten, waar ik me allerlei soorten pesterijen en martelingen moest laten welgevalen, waren de twee zusters van de kerk die samen met mij in de cel zaten. We waren als een familie. Tijdens deze moeilijke periode communiceerden we elke keer dat we de kans hadden met elkaar. We ondersteunden en hielpen elkaar. We vertrouwden de hele tijd op God en vroegen Hem ons

geloof en kracht te geven. Elk van ons hielp en ondersteunde de andere twee, en samen wisten we deze verschrikkelijke periode door te komen.

Ik werd nog vier keer door de politie ondervraagd terwijl ik in het detentiecentrum zat. Een van de keren stelden de mensen die gekomen waren om me te verhoren zich voor als leden van het Gemeentelijke Bureau voor Openbare Veiligheid en van het Nationale Veiligheidsteam. Ik dacht bij mezelf: iemand van het Gemeentelijk Bureau voor Openbare Veiligheid zal vast van hoger kaliber en hoger opgeleid zijn dan de politieagenten van mijn lokale politiebureau. Zij moeten de wet op een rechtvaardige manier handhaven. Maar de werkelijkheid was niet zoals ik me die had voorgesteld. De man van het Gemeentelijk Bureau voor Openbare Veiligheid was nog maar nauwelijks binnen of hij lag al achterover in een stoel met zijn voeten op de tafel. Zijn hele lichaam straalde trots uit en hij mat me met een verachtelijk blik in zijn ogen. Vervolgens stond hij op en liep op me af. Hij nam een diepe teug van zijn sigaret en blies daarna de rook in mijn gezicht. Toen ik dat zag, besepte ik eindelijk dat de politieagenten van de CCP allemaal hetzelfde waren en ik kon niet anders dan lachen om mijn gedachte dat deze man anders zou zijn. Ik wist niet welke listen hij hierna bij me zou uitproberen en ik bad dus in stilte tot God: “O, Almachtige God! Schenk me alstublieft de wijsheid om Satan te verslaan en stel me in staat u te verheerlijken en voor u te getuigen!” Precies op dat moment zei de politieagent van het Nationale Veiligheidsteam: “We weten al alles over je. Werk met ons samen en we laten je gaan.” Ik keek hem aan en liet een troosteloze lach horen. Ze dachten dat ik bereid was een compromis te sluiten en zeiden: “Ben je nu bereid om mee te werken?” Ik antwoordde: “Ik heb alles wat ik moet zeggen al lang geleden gezegd.” Dat deed de politieagenten direct in woede ontsteken en ze begonnen obsceniteiten naar me te schreeuwen. “We hebben geprobeerd je een waardige uitweg te bieden en je weigert! Als je vandaag niet gaat praten, heb ik alle tijd van de wereld om op je te wachten. Ik haal je zoons van school en zorg ervoor dat ze hun opleiding niet af kunnen maken.” Daarna haalden ze mijn mobiele telefoon tevoorschijn en bedreigden me: “Wiens telefoonnummers staan er op je simkaart? Als je het ons vandaag niet vertelt, krijg je een gevangenisstraf van zeven tot acht jaar. We laten de andere gevangenen je constant martelen en je zou willen dat je dood was!” Hoeveel druk ze ook uitoefende om antwoorden uit me te krijgen, ik gaf geen reactie. Ik voelde zelfs geen angst, want Gods woorden verlichtten me diep vanbinnen: **“Het is omdat het lijden op dit moment een zegen is, omdat je zulk lijden moet verduren om te worden gered en om te overleven. [...] De betekenis erachter is zo diep, en**

extreem belangrijk” (‘Degenen die het werk van de Heilige Geest hebben verloren lopen het meeste risico’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Deze ondervragingsronde duurde tweeënhalf uur. Toen ze zagen dat ze niets uit me hadden gekregen, uitten ze meer bedreigingen en vertrokken ten slotte terneergeslagen.

Op 6 januari 2013 probeerde de politie het op een andere manier. Ze zeiden dat ze me naar huis zouden brengen. Ze lieten me een gevangenispak dragen en deden me handboeien om, en ik werd met een gevangeniswagen teruggebracht naar mijn lokale politiebureau. Toen ik daar aankwam, werd me verteld dat die boosaardige politieagenten mijn zoons en mijn schoonouders hadden gevonden, ons huis hadden doorzocht, buurtonderzoek hadden uitgevoerd en een goed idee hadden gekregen van wat ik de laatste paar jaar had gedaan. Een van de politieagenten daar zei: “We zijn jarenlang op jacht geweest naar deze vrouw en hebben haar nooit te pakken gekregen. Toen haar man overleed, bleef ze slechts één nacht thuis. We verspilden dagen bij haar huis om haar op te wachten. Toen haar zoon een hartoperatie onderging, gingen we naar het ziekenhuis om haar op te pakken, maar ze kwam nooit opdagen. Ze gelooft zo sterk in God dat ze haar hele familie heeft verlaten. Nu we haar te pakken hebben, moeten we haar voor eens en voor altijd straffen!” Toen ik hem dit hoorde zeggen, schreeuwde mijn hart het uit: wanneer wilde ik niet graag thuiskomen? Het overlijden van mijn man was rampzalig en ik was zo verschrikkelijk bezorgd toen mijn zoon een hartoperatie onderging. Ik wilde zo graag bij mijn zoon zijn. Het was niet zo dat ik hen had verlaten. Het was de CCP-overheid die me meedogenloos vervolgde en jacht op me maakte en het me onmogelijk maakte om naar huis te gaan! De politiewagen reed over de snelweg naar mijn huis en ik huilde stilletjes in mijn hart. Ik bad zonder ophouden tot God: “O, God! Ik ben jaren niet thuis geweest vanwege de vervolging van de CCP. Ik zal spoedig mijn familie zien en ik ben bang dat ik verzwak wanneer ik hen zie en dat ik ten prooi val aan Satans sluwe listen. Help me alstublieft en stel me in staat met waardigheid en karakter te leven als een van Gods getrouwen, zelfs ten overstaan van Satan. Laat me niet door hen worden bedrogen. Ik vraag alleen maar te mogen getuigen voor u en u tevreden te stellen!” Toen mijn gebed was beëindigd, voelde ik me veel meer op mijn gemak en ervoer ik een gevoel van bevrijding. Ik wist dat dit God was die me begeleidde en kracht schonk. Toen we bijna bij mijn huis waren, stopte de politie aan de kant van de snelweg. Met mijn gevangenispak aan en mijn handboeien om werd ik gedwongen hen te voet naar mijn huis te leiden. Al mijn burens stonden me vanaf een afstand aan te staren en wezen in mijn richting. Ik kon ze me achter

mijn rug horen beledigen en belachelijk maken. Toen we de poort die naar de binnenplaats leidde, binnengingen, zag ik onmiddellijk mijn zoon die daar kleren aan het wassen was. Hij hoorde me aankomen, maar tilde zijn hoofd niet op. Toen wist ik dat hij me haatte. Het haar van mijn schoonouders was grijs geworden. Mijn schoonmoeder kwam naar buiten en begroette de politieagenten, maar bleef daarna zwijgen. Een politieagent vroeg: "Is deze vrouw je schoondochter?" Ze knikte zwakjes. Daarna begon hij mijn schoonouders te bedreigen: "Als ze niet met ons meewerkt, zullen we de school moeten bellen en zullen haar zoons binnen de kortste keren van school geschopt worden. We zullen zelfs jullie sociale uitkeringen en andere uitkeringen die jullie ontvangen, stopzetten." De gezichten van mijn twee bejaarde schoonouders werden asgrauw toen hij hen bedreigde en terwijl ze spraken, trilden hun stemmen. Ze vertelden snel dat ik al zes of zeven jaar van huis was en dat ik mijn geloof elders had beoefend. Toen schreeuwde de politieagent tegen hen: "De Partij en het volk hebben al die jaren zo goed voor jullie gezorgd. Vertel op: is de Communistische Partij goed?" Mijn schoonmoeder was zo bang dat ze onmiddellijk antwoordde: "Ja, ze is goed." Vervolgens vroeg de politieagent: "En is haar huidige beleid goed?" Ze antwoordde: "Ja, het is goed." "En al de rampen die over jullie familie zijn gekomen", vervolgde de politieagent, "en de dood van jullie zoon, zijn die niet allemaal de schuld van jullie schoondochter? Is zij er niet de oorzaak van dat jullie familie door ongeluk is getroffen?" Mijn schoonmoeder liet haar hoofd hangen en knikte zwakjes. Toen ze zagen dat hun list had gewerkt, sleepten de politieagenten me naar binnen en lieten me naar de prijzen aan de muur kijken die mijn zoon had gewonnen. Een van hen wees pretentius naar me en schold me uit: "Ik ben nog nooit van mijn leven iemand tegengekomen die het zo volkomen aan menselijkheid ontbreekt als jou. Zo'n goed zoon en jij verlaat hem gewoon en rent weg om in God te geloven! Wat win je daarmee?" Terwijl ik naar de prijzen keek die mijn zoon had gewonnen en die de hele muur bedekten, dacht ik erover na hoe mijn geloof zijn studies had beïnvloed en hoe mijn schoonouders werden geïntimideerd en bedreigd. Mijn hele familie was uit elkaar gerukt! Maar wie was de oorzaak van dat alles? Was het vanwege mijn geloof? Mijn geloof in God is het nastreven van de waarheid en het bewandelen van het juiste pad in het leven. Wat is daar fout aan? Als de CCP me niet zou hebben opgejaagd en vervolgd, zou ik dan al die jaren van huis zijn geweest en hebben moeten onderduiken? En toch beschuldigden zij me er valselijk van dat ik niets om mijn familie gaf en geen gewoon leven leidde. Verdraaiden ze hiermee niet overduidelijk de feiten en zetten ze de waarheid niet op haar kop? Precies op dat moment zwol de haat die ik binnen in me voelde voor deze demonen van Satan aan en stond op

het punt uit me te barsten als een vulkaan. Ik wilde uitschreeuwen: demonen van Satan! Ik haat jullie! Ik haat jullie tot op het bot! Was het niet de vervolging van de CCP-overheid die me al die jaren van mijn eigen huis vandaan hield? Wilde ik niet bij mijn zoon zijn om hem de liefde en warmte van een moeder te geven? Wilde ik niet in vrede en geluk met mijn familie leven? En toch doen jullie, duivels van Satan, je plotseling voor als goede mensen. Jullie maken ons verwijten, leggen de schuld voor al het kwaad dat onze familie is overkomen voor Gods deur en schuiven de verantwoordelijkheid voor dit alles op mijn schouders. Jullie zetten werkelijk de waarheid op haar kop en kramen volslagen onzin uit! Jullie boze geesten zijn zo pervers, en jullie spelen de onschuldige terwijl jullie de ergste criminelen van allemaal zijn. Jullie brengen echt ongeluk, jullie zijn kwade voortekenen en jullie dragen tegenspoed met jullie mee! De CCP-overheid is de voornaamste schuldige voor het vernietigen van mijn familie! Welk geluk hebben de mensen die in dit land leven nu helemaal? Zodra ze klaar waren met hun toneelstukje, schreeuwden ze me “Wegwezen!” toe en bevalen me het huis te verlaten. Ik dank Almachtige God voor Zijn bescherming en dat Hij me in staat stelde Satans sluwe listen te doorzien, duidelijk de reactionaire goddeloosheid van de duivelse CCP in te zien en standvastig te zijn in mijn getuigenis!

Op 12 januari ondervroeg de politie me voor de laatste keer. Twee politieagenten probeerden me er nogmaals toe te dwingen mijn broeders en zusters te verraden, maar hoe ze me ook bedreigden en trachten te dwingen, ik zei alleen maar dat ik het niet wist. Toen ze me hoorden zeggen dat ik niets wist, ontstaken ze onmiddellijk in woede, begonnen me hard in het gezicht te slaan en trokken me aan mijn haar alsof ze helemaal gek geworden waren. Ze stonden om me heen, één aan elke kant, en duwden me heen en weer waarbij ze zo hard als ze konden tegen mijn benen schopten. Daarna sloegen ze me met een koperen pijp op het hoofd en schreeuwden: “Dacht je dat ik je niet zou slaan? Wat ga je eraan doen? Laat ons maar eens zien hoe taai je bent!” Ik dank Almachtige God dat Hij me beschermdde. Hoewel ze me zo erg martelden, werd mijn lichaam alleen maar gevoelloos. Ik voelde maar erg weinig pijn. Die twee politieagenten martelden me vier uur lang, totdat ze helemaal uitgeput waren en hevig zweetten. Pas toen stopten ze. Ze zaten op een bank, haptten naar adem en zeiden: “Prima, wacht maar tot je de rest van je leven in de gevangenis doorbrengt. Je zult nooit meer vrijkomen, zelfs niet als je sterft!” Ik voelde niets toen ik ze dat hoorde zeggen, want ik had mijn hart reeds verhard en gezworen nooit voor deze duivels te capituleren, zelfs niet als het me mijn eigen leven zou

kosten. Ik bad in stilte tot God: “O, God, ik wil me aan u geven. Zelfs als de politie me voor de rest van mijn leven opsluit, zal ik u nog tot het einde toe volgen. Ik zal u zelfs prijzen als ik in de hel word geworpen!” Toen ik terugkeerde naar mijn cel, ging ik er volkomen van uit dat ik voor de rest van mijn leven naar de gevangenis zou worden gestuurd. Het kwam dus als een verrassing dat God me een uitweg bood. In de namiddag van 16 januari liet de politie me onverwacht zonder aanklacht vrij.

Deze hartverscheurende ervaring was als een kwade droom en ik kan het niet verdragen eraan terug te denken. In mijn wildste dromen had ik niet kunnen indenken dat zo'n gewone vrouw als ik een 'onderwerp van belangstelling' van de politie zou worden eenvoudigweg vanwege mijn geloof in God, of dat ik door de CCP-overheid zou worden beschouwd als een vijand en aan doodsgevaar zou worden blootgesteld. Op een keer, tijdens een ondervraging, vroeg ik hun: “Wat heb ik verkeerd gedaan? Welke wet heb ik gebroken? Welke dingen heb ik gezegd tegen de Partij of tegen het volk? Waarom ben ik gearresteerd?” De politieagenten waren niet in staat mijn vragen te beantwoorden en dus schreeuwden ze tegen me: “Je kunt stelen en roven, je kunt moorden en brandstichten, en je kunt je prostitueren. Dat kan ons niets schelen. Maar door in God te geloven, verzet je je tegen de Communistische Partij en moet je worden gestraft!” Zulke aanmatigende, tirannieke en de waarheid vervormende woorden kwamen rechtstreeks uit de mond van de duivel! In God geloven en God aanbidden vormen een onwrikbaar principe. Het komt overeen met de wil van de hemel en is in overeenstemming met de harten van de mensen. De CCP-overheid verzet zich tegen God en verbiedt mensen het juiste pad te volgen. In plaats daarvan geeft ze haar slachtoffers de schuld en beweert schaamteloos dat wij haar vijanden zijn. Hiermee stelt ze haar demonische essentie volledig bloot! De CCP-overheid verzet zich niet alleen fanatiek tegen Gods werk en arresteert de gelovigen, maar ze fabriceert ook geruchten om de mensen te bedriegen, zodat iedereen haar leugens gelooft en God ontkent en weerstaat. Ze vernietigt ook de kans van mensen ware redding te bereiken. De boosaardige dingen die de CCP heeft gedaan, zijn werkelijk te talrijk om op te sommen en ze heeft de toorn van zowel de mens als God opgewekt! Nadat ik het lijden veroorzaakt door deze demonen had ondergaan, zag ik glashelder de zich tegen God verzettende, reactionaire essentie van de CCP, die ingaat tegen de wil van de hemel, en begon ik werkelijk Gods liefde en zorg te beseffen. Ik zag dat de essentie van God schoonheid en goedheid was. Elke keer dat ik de hevigste pijn leed of ik de meeste moeite had mijn lijden te verdragen, waren Gods woorden met

me. Ze leidden en verlichtten me, gaven me kracht en schonken me geloof, en ze stelden me in staat Satans sluwe list te doorzien en standvastig te zijn. Pas toen ik Gods aanwezigheid en leiding werkelijk voelde, was ik in staat elke moeilijkheid te overwinnen en standvastig te zijn in mijn getuigenis. Gods liefde is zo groot! Vanaf deze dag zal ik me helemaal wijden aan het terugbetalen van Gods liefde en zal ik ernaar streven de waarheid te verwerven en een zinvol leven uit te leven.

22. Het woord Gods geeft mij kracht in het leven

Door Xu Zhigang, gemeente Tianjin

Ooit werd ik in sterke mate beïnvloed door de traditionele Chinese waarden, en was mijn levensdoel het aankopen van onroerend goed voor mijn kinderen en kleinkinderen. Om dit te bereiken wijdde ik me aan het verwerven van technologische kennis over het repareren van auto's. Ik opende een herstelgarage, en de zaken liepen uitstekend. In die fase van mijn leven meende ik dat ik greep had op mijn eigen lot, dus toen mijn schoonzus het evangelie van de Heer Jezus tegen mij predikte, weigerde ik niet alleen naar haar te luisteren, maar bespote ik haar zelfs. Ik dacht namelijk dat ik net zo goed kon leven zonder in de Heer te geloven. Aan mijn voorspoed kwam echter een einde. Met mijn garage ging het bergafwaarts, en hoe hard ik ook werkte, het lukte me niet om het tij te keren. Ik deed er alles aan om verandering in de situatie te brengen, waardoor ik uitgeput raakte en me ellendig ging voelen. Ik begon de hele dag door alcohol te drinken om mijn angsten te onderdrukken. Tot ik op een dag niet oplette tijdens het rijden en bij een ongeval betrokken raakte. Mijn auto was total-loss, maar gelukkig en wonderbaarlijk genoeg overleefde ik het. Niet lang daarna, in het voorjaar van 1999, predikte mijn vrouw het evangelie van Almachtige God van de laatste dagen tegen mij. Het lezen van de woorden van Almachtige God verschaftte mij inzicht in sommige waarheden, en ik ontdekte dat de oorzaak dat ik zo'n ellendig, uitzichtloos leven leidde was gelegen in het feit dat ik de levensbeginselen had aanvaard waarmee Satan de mens indoctrineert. Ik had louter door mijn eigen inspanning een gelukkige woonomgeving voor mijzelf willen creëren, met als resultaat dat ik het spoor zo bijster raakte dat mijn leven een lijdensweg werd en ik er bijna niet meer geweest was. Het was Almachtige God die me van het randje van de dood terughaalde en mij in Zijn huis bracht, en ik was ongelooflijk dankbaar dat Hij mij deze genade toonde. Vanaf dat moment las ik dagelijks Gods woord, bezocht ik bijeenkomsten en communiceerde met mijn broeders en zusters, en mijn hart werd met licht vervuld. Ik genoot en was verheugd dat ik het ware pad in het leven had gevonden. Weldra echter werd ik doelwit van de CCP-overheid, die mij wilde arresteren voor mijn geloof in God. Ik werd gedwongen om mijn familie achter te laten en onder te duiken. Hoewel ik perioden van zwakte doormaakte, geloofde ik toen dat de woorden van God mij zouden leiden, ongeacht waar ik heen ging en hoe demonen van Satan mij ook zouden achtervolgen. Meer dan tien jaar later begon ik langzamerhand, dankzij de leiding en de voorziening van Gods woord, een aantal waarheden te begrijpen, en mijn leven schonk mij veel

voldoening. In de daaropvolgende periode, waarin ik werd gearresteerd en aan vervolging blootgesteld, ervaarde ik nog sterker aan den lijve dat het woord Gods mijn kracht in het leven is. Het was immers het woord van God dat me in staat stelde om, in weerwil van de wrede martelingen en kwellingen van Satan, sterk, onverschrokken te blijven en mijn rug recht te houden, en daardoor Satan compleet te vernederen. Door deze ervaring werd het woord Gods me nog dierbaarder, en ik kon zelfs geen ogenblik meer zonder het woord van God.

Op een dag in februari 2013 was ik met diverse broeders en zusters bezig het evangelie te verspreiden toen we op de terugweg werden aangehouden door een sedan. Er stapten drie politieagenten uit die ons vroegen wie we waren. Toen ze aan mijn accent hoorden dat ik van elders kwam, begonnen ze me onder dwang te fouilleren zonder zelfs een reden op te geven. Ze haalden een betaalpas van de Agricultural Bank of China uit mijn zak waar meer dan 700 yuan op stond, alsmede meer dan 300 yuan in contant geld, een mobiele telefoon, een MP5-speler en wat informatie over het evangelie. Op het moment dat een van de agenten beseftte dat ik in Almachtige God geloofde, begon hij zich zeer agressief te gedragen. Hij deed me met geweld handboeien om en duwde me ruw de auto in. Op het politiebureau werd me bevolen tegen de muur te gaan staan, en één agent vroeg me op strenge toon: “Hoe heet je? Waar woon je? Wie heeft tegen jou gepredikt over het geloof in God?” Toen hij merkte dat ik niet wilde antwoorden, werd hij razend en rukte hij me mijn donzen jas van het lijf. Hij draaide me om en trok mijn trui van achteren over mijn hoofd heen. Vervolgens begon hij me meedogenloos op mijn rug te slaan met zijn wapenstok. Telkens na een paar stokslagen vroeg hij mij: “Ga je nu wel praten?” Nadat hij me vijftien keer zo achter elkaar had geslagen, voelde het alsof de huid in flarden aan mijn rug hing en mijn ruggengraat leek wel gebroken, zoveel pijn deed het. Maar hoe hard hij ook sloeg, ik weigerde iets te zeggen. Ten slotte was hij zo woedend dat hij nog slechts pruttelend kon uitbrengen: “Best, ik geef het op. Mijn polsen doen pijn van al dat gemep, en nog weiger je te praten!” In mijn hart wist ik dat God mij beschermdde. Ik had zo’n zware mishandeling nooit zonder hulp kunnen doorstaan. In stilte dankte ik God.

Nu ze zagen dat een afranseling geen zin had bij mij, kozen ze voor een andere tactiek. Een van deze kwaadaardige politieagenten kwam met een een staaf van ongeveer een meter lang en zes centimeter dik, en sprak met een onheilspellende grijns: “Laat hem ‘het genoeg smaken’ hier een tijdje op te knielen, misschien gaat hij dan wel praten!” Ik had begrepen dat je, als je ongeveer een half uur met je knieën op zo’n staaf had gezeten, niet meer rechtop kon staan of

lopen. Toen ik zag welke marteling mij te wachten stond, voelde ik dat mijn geestelijke gestalte te klein was en dat mijn vlees dit niet zou kunnen verdragen. Angst beving mij en met alle kracht die in me was riep ik God aan: “O God! Mijn gestalte is te klein, ik ben bang dat ik een dergelijke marteling niet kan verdragen. Alstublieft, bescherm mijn hart en geef mij de kracht om deze marteling te doorstaan en u niet te verraden.” Telkens opnieuw riep ik de God aan en Hij wist dat mijn vlees zwak was. Hij verhoorde mijn gebed, want uiteindelijk besloot de politie mij niet aan deze martelmethode te onderwerpen. De feiten die voor mijn ogen lagen, toonden Gods genade en bescherming voor mij. Daardoor werd mijn geloof in Hem nog sterker en werd mijn angst aanzienlijk verminderd. Hoewel ze hadden besloten me niet aan deze martelmethode te onderwerpen, wilden ze me nog niet vrijlaten. In plaats daarvan verzonnen ze een andere manier om mij te folteren. Ze dwongen me op de grond te knielen met gestrekt bovenlichaam, waarna een zwaarlijvige politieagent van meer dan 1 meter 80 lang met beide voeten op mijn kuiten ging staan en er zo hard als hij kon op begon te stampen. Toen hij op mijn kuiten ging staan, voelde ik een ondraaglijke pijn, waarop ik met al mijn kracht tegen God bad: “God! ik kan zo’n onmenselijke foltering niet verdragen, maar toch wil ik U tevreden stellen, dus ik smeeek U om mij geloof, kracht en de wil om dit lijden te verdragen te schenken. Ik wil sterk blijven in mijn getuigenis voor U.” God zij geloofd, want wederom hoorde Hij mijn gebed. Die dikke politieagent kon zijn evenwicht niet bewaren toen hij op mijn kuiten stond, en al gauw stapte hij van me af. De slechte politieman naast hem werd woedend en zei: “Jij nutteloze dwaas! Waarom stap je al zo snel van hem af?” Dit waren baarlijke duivels, hun kwaadaardigheid kende geen grenzen. Ze verzonnen allerlei manieren om me te martelen, en ze stonden te popelen om me te vermoorden. Het was alsof alleen mijn dood hun bevrediging zou schenken. Ze dwongen me rechtop te blijven zitten in knielende positie, en ik mocht me niet bewegen. Later schonk een van de politieagenten de anderen een betekenisvolle blik, waarna de anderen de ruimte verlieten, zodat alleen die politieagent nog overbleef om me te bewaken. Hij kwam naar me toe en probeerde bij me in het gevlij te komen door met een gemaakte glimlach tegen te zeggen: “Mijn moeder gelooft ook in God. Vertel eens hoe jij tot het geloof bent gekomen. Ik wil net als jij in God geloven, dus stel me aan je leiders voor.” Bij het aanhoren van zijn leugens en het zien van zijn onoprechte glimlach maakte zich diepe walging van mij meester. Precies op het moment dat ik wilde zeggen dat ik hem doorhad, herinnerde ik mij het woord van God: **“Je moet mijn moed in je hebben [...]. Omwille van mij moet je niet zwichten voor enige duistere macht. Vertrouw op mijn wijsheid om op de volmaakte weg te blijven lopen; sta niet toe dat de**

samenzweringen van Satan je in hun greep krijgen” (‘Hoofdstuk 10’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De woorden van God leidden me op tijd naar het juiste pad, waardoor ik inzag dat ik – meer nog dan moed – wijsheid nodig had in de aanwezigheid van Satan. Te allen tijde moeten we erop vertrouwen dat God ons de wijsheid zal schenken om Satan het hoofd te bieden. Dankzij de verlichting en de leiding van Gods woord, wist ik wat mij te doen stond, dus zei ik: “Als u oprecht wilt geloven, hoeft u thuis slechts de woorden van God te lezen. Het is niet nodig om de deur uit te gaan en iemand te ontmoeten.” Vlak nadat ik deze woorden had gezegd, kwam de politieagent die mij had mishandeld binnen en snauwde me toe: “Ik krijg een knallende hoofdpijn van dat gedoe met jou!” Ik wist dat Satan had gefaald en vernederd was, dus dankte ik God in stilte. Ik zag dat God altijd bij mij was, mij de weg wees en bemoedigde, en dat Hij op wonderbaarlijke wijze het geweld van de zwarte hand van de duivel had weten te keren. Gods liefde voor mij is zo groot! Hoewel ik gevangen zat in een cel, wist ik op dat moment dat ik dichter dan ooit bij God stond, en ik voelde een immense steun en rust. Ze dwongen me om twee uur lang op mijn knieën te zitten. Eindelijk, na één uur ’s nachts, beseften ze dat hun ondervragingen niets zouden opleveren, en konden ze niet anders dan ontmoedigd afdruipe n.

De volgende ochtend, bracht de politie me naar een bijkantoor van het Bureau voor Openbare Veiligheid. Nadat ik de ondervragingsruimte was binnengegaan vroeg het hoofd van de recherche me woedend: “Hoe heet je? Waar woon je? Wie heeft je laten kennismaken met het geloof in God? Hoe lang geloof je al in God?? Wie zijn je contactpersonen? Vertel me alles, of ik beloof je dat je er spijt van krijgt!” Wat hij me ook vroeg, ik vertelde hem niets. Hij ondervroeg me de hele dag, waarbij hij zowel ruwe als vriendelijke tactieken gebruikte, maar hij kreeg niets uit me. Uiteindelijk schreeuwde hij woedend: “Wil je niet praten?! Dan zullen wel eens zien wat je vindt van het leven in het detentiecentrum! Als je de dingen moeilijk wilt, dan kunnen we daar zeker voor zorgen! Als je ons niet de antwoorden geeft die we willen, sluiten we je er voor altijd op!” En dus werd ik naar het detentiecentrum gebracht en opgesloten in de cel met het grootste aantal zware criminelen. Het moment waarop ik de cel binnenkwam liepen de rillingen me over de rug vanwege de naargeestige en beangstigende sfeer van de ruimte. De muren van de cel waren vier meter hoog, het was donker en vochtig, slechts een klein raampje liet een paar stralen zonlicht binnen en er hing een dikke, ranzige geur waardoor het heel moeilijk was de lucht in te ademen. Deze kleine kamer was tot barstens toe gevuld met

criminelen. Er waren moordenaars, drugsgebruikers en dieven, allemaal zware criminelen. Elk van hen zag er woest en sinister uit, en verschillende waren groot en enorm gespierd en hadden tanige, lelijke gezichten en lichamen die onder de tatoeages zaten van draken, feniksen, slangen enzovoorts. Sommigen van de gevangenen waren zo mager als een hark, als levende skeletten, en ze deden me huiveren als ik alleen maar naar hen keek. Er heerste een pikorde onder de gevangenen en degenen die in Almachtige God geloofden bevonden zich helemaal onderaan, met geen rechten die ook maar het vermelden waard waren. De noodoproepknop die in de muur was geïnstalleerd was oorspronkelijk bedoeld om gevangenen in noodsituaties de gelegenheid te geven de cipier te roepen, maar gevangenen die in Almachtige God geloofden hadden absoluut niet het recht om van het gebruik van deze knop te ‘genieten’. Hoe onmenselijk de mishandeling ook was, niemand zou er ooit op reageren.

Op mijn eerste dag in de cel bespote de hoofdgevangene me nadat hem mijn situatie duidelijk was geworden en zei: “Je gelooft toch in Almachtige God? Laat Hem je hier maar uithalen. Als je God zo goed is, waarom laat Hij dan toe dat je op deze plek terecht komt?” De laaghartige gevangene naast hem deelde in de spot: “Wie denk je dat er beter is, onze hoofdgevangene of jouw God?” Dat ik hen God hoorde minachten en beledigen maakte me woedend. Ik wilde met hen discussiëren, maar was er te hulpeloos voor. Ik herinnerde me dat ‘Preken en communicatie over het binnengaan in het leven’ stelt dat de essentie van boosdoeners die van demonen is, en dit is absoluut juist! De demonen waren volkomen onredelijk en verdienden het te worden vervloekt! Toen ik niet antwoordde, ontstak de hoofdgevangene in woede en sloeg me bruut twee keer, waarna hij me hard op m’n kin stompte en ik op de grond viel. Geconfronteerd met deze duivels was ik heel bang en automatisch riep ik uit tot God: “O God! U weet dat ik laf en zwak ben, en dat ik altijd bang ben geweest voor schurken en gangsters. Bescherm me alstublieft, schenk me geloof en kracht en laat me mijn getuigenis in deze situatie niet verliezen.” Deze duivels zagen dat ik niet wilde spreken en bedachten dus een andere manier om me te kwellen. Een crimineel die eruit zag als een skelet kwam op me af en dwong me tegen de muur. Daarna liet hij twee andere gevangenen mijn schouders tegen de muur houden waarna hij zo hard als hij kon in de binnenzijde van mijn dij kneep, eerst links en toen rechts. Elke keer voelde ik een onbeschrijfelijke pijnscheut. (Na afloop waren mijn benen overdekt met grote bulten, die zelfs tot op de dag van vandaag niet verdwenen zijn). Daarna sloeg hij met zijn vuisten bruut op de buitenkant van mijn dijen. Het duurde niet lang of ik hurkte

op de vloer en was het vrijwel onmogelijk voor me om weer op te staan. Zelfs toen hielden ze er nog niet mee op me te kwellen. Het was hartje winter en bitterkoud, maar deze duivels bevalen me mijn kleren uit te trekken en onder een kraan tegen de muur gehurkt te zitten. Ze goten continu water over me heen en deden expres het raam open zodat ik het zo koud kreeg dat ik niet kon ophouden met bibberen. Toen een van de gevangenen zag dat ik mijn tanden op elkaar klemde om de marteling te verdragen, greep hij een stuk piepschuim en bewoog dit als een waaier om koude wind naar me toe te blazen. Hiervan kreeg ik onmiddellijk het gevoel alsof mijn bloed bevroor en mijn tanden niet konden ophouden te klapperen. Automatisch bad ik stilletjes tot God: "O God! Ik weet dat uw goede bedoelingen achter alles wat er nu met me gebeurt zitten, ik smeed dus om uw leiding bij het begrijpen van uw wil, omdat ik alleen de kwelling van deze duivels niet kan verdragen. O God! Geef me alstublieft groter geloof en kracht, zodat ik de wil en vastberadenheid heb om deze moeilijkheden te overwinnen." Nadat ik had gebeden, herinnerde ik me Gods woorden: **"De geringe last die we tijdelijk te dragen hebben, brengt ons een eeuwige luister, die alles omvat en alles overtreft."** Vroeger hebben jullie dit allemaal horen zeggen, maar niemand begreep de ware betekenis van de woorden. **Tegenwoordig kennen jullie de echte betekenis hiervan wel. Deze woorden beschrijven wat God in de laatste dagen tot stand zal brengen. En ze zullen worden volbracht in hen die geteisterd zijn door de grote rode draak in het land waar deze zich bevindt. De grote rode draak vervolgt God en is de vijand van God. In dit land zijn zij die in God geloven dus onderworpen aan vernedering en vervolging. Daarom worden deze woorden in jullie groep mensen de realiteit"** ('Is het werk van God zo eenvoudig als men denkt?' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Door Gods woorden te overdenken, begreep ik Gods wil. Het feit dat ik nu leed voor mijn geloof in God was iets glorieus, het was mijn eer. Satan martelde me met als doel me God te laten verraden en ontkennen omdat ik fysiek lijden niet kon verdragen. Ik mocht me dus absoluut niet aan Satan onderwerpen. Op dat ogenblik herinnerde ik me plotseling hoe de boosaardige politieagent in het detentiecentrum had gedreigd me te vermoorden en ik realiseerde me opeens dat de gevangenen me zo genadeloos martelden en mishandelden omdat ze dat was opgedragen door de politie! Pas toen zag ik duidelijk in dat deze schijnheilige 'Politie van het Volk' in werkelijkheid ongelofelijk sinister en verachtelijk was. De politieagenten gebruikten deze gevangenen om hun vuile werk op te knappen. Ze zijn volkomen boosaardig, tot op het bot. Ze zijn niet meer dan duivels die moorden begaan zonder zelf ook maar een druppel bloed te hoeven te verspillen! Satan probeerde elke methode die hij tot zijn beschikking had om me aan

hen te laten onderwerpen, maar God gaat bij het uitoefenen van Zijn wijsheid uit van Satans listen. God gebruikte deze omgeving om me waar geloof in Hem te schenken, om me duidelijk Satans lelijke gezicht en boosaardige essentie te laten zien en daarmee een werkelijke walging hiervoor in mijn hart op te roepen. Zodra ik Gods wil had begrepen, werd mijn hart verlicht en vond ik mijn kracht. Ik mocht mezelf niet toestaan me door Satan te laten misleiden. Hoeveel vleselijke pijn of zwakte ik ook voelde, ik moest standhouden in mijn getuigenis voor God. Ik was God dankbaar dat Hij me de kracht had gegeven de marteling en kwelling van deze duivels te weerstaan en Satan opnieuw te verslaan.

In het detentiecentrum bestonden onze dagelijkse maaltijden uit bevroren kool gekookt in water, ingemaakte groenten en een klein, gestoomd maisbroodje, dat bij lange na niet genoeg was om de maag te vullen. 's Nachts sliep de hoofdgevangene en zijn gevolg op het verhoogd slaapgedeelte terwijl de rest van ons op de vloer moest slapen. Terwijl ik op de ijskoude vloer lag en naar de gevangenen om me heen keek, dacht ik aan mijn meelijwekkende omstandigheden en voelde onmiddellijk hoe een ijskoud gevoel van eenzaamheid mijn hart in zijn greep kreeg. Ik dacht aan de tijd met mijn broeders en zusters, toen elke dag gelukkig was en vol vreugde. Nu bracht ik echter elke dag met deze criminelen door en had ik ook nog eens hun pesterijen en beledigingen te verdragen. Ik voelde me onuitspreekbaar, gruwelijk ellendig ... Ik kwam voor God en bad tot Hem: "O God! Ik weet niet hoeveel langer ik nog op deze manier moet leven, en ik weet niet hoe ik de dagen die voor me liggen door moet komen. Mijn vlees is zwak en ik wil deze situatie niet meer het hoofd bieden. O God! Geef me alstublieft de vastberadenheid dit lijden te verdragen en leid me bij het begrijpen van uw wil, zodat ik u in deze situatie tevreden kan stellen." Na te hebben gebeden, schoten de volgende woorden van God duidelijk door mijn hoofd: **"God heeft veel slapeloze nachten doorstaan omwille van het werk met de mensheid. Van hoog boven tot de laagste diepten is Hij afgedaald naar de levende hel waarin de mens leeft om Zijn dagen bij de mens door te brengen. Hij heeft nooit geklaagd over de haveloosheid onder de mensen, heeft de mens nooit berispt om zijn ongehoorzaamheid, maar verdraagt de grootste vernedering terwijl Hij Zijn werk persoonlijk uitvoert. [...]** Maar ten behoeve van de hele mensheid, zodat de ganse mensheid eerder rust kan vinden, heeft Hij vernedering doorstaan en onrecht geleden door naar de aarde te komen, en is Hij persoonlijk de 'hel' en het 'dodenrijk' binnengegaan, in het hol van de tijger, om de mens te redden. Hoe is de mens gekwalificeerd om tegen God op te staan? Welke reden heeft hij

om wederom over God te klagen? Hoe kan hij het lef hebben om God weer aan te kijken? God is uit de hemel gekomen naar dit uiterst vuile land van kwaad en heeft Zijn grieven nooit geventileerd of over de mens geklaagd, maar aanvaardt in plaats daarvan de plagen^[1] en verdrukking van de mens kalm. Hij heeft de onredelijke eisen van de mens nooit terug gesmeten, Hij heeft nooit buitensporige eisen aan de mens gesteld en Hij heeft nooit onredelijke eisen aan de mens gesteld; Hij doet al het werk dat de mens eist gewoon zonder klacht: onderrichten, verlichten, terechtwijzen, de loutering van woorden, in herinnering roepen, aansporen, troosten, oordelen en openbaren” (‘Werk en intrede (9)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik overwoog Gods woorden en dacht aan het lijden dat God beide keren dat Hij in de wereld was geïncarneerd omwille van de mensheid had geleden, en mijn ogen werden onwillekeurig vochtig van tranen. De Heer Jezus werd aan het kruis genageld en gebruikte Zijn eigen leven om de mensheid te verlossen die was verdorven door Satan. Heden is Almachtige God opnieuw geïncarneerd en is naar China gekomen, de natie die zich het meest tegen God verzet, waar Hij Zijn leven riskeert om Zijn woorden te spreken en ons te redden. Wie kan de moeilijkheden en het lijden kennen die Hij heeft verdragen om dat te doen? Wie zou dat kunnen begrijpen? Tegelijkertijd voelde ik, een lid van de verdorven mensheid, me ondraaglijk miserabel en wilde ik niets anders dan ontsnappen aan mijn situatie, en dat nadat ik slechts een paar dagen met deze criminelen had doorgebracht. God, die heilig en rechtvaardig is, heeft decennialang met ons in deze boosaardige, gevallen wereld geleefd. Heeft God niet veel meer geleden? Bovendien leed ik om mezelf te ontdoen van verdorvenheid en werkelijke redding te bereiken. Maar God is onschuldig en niet van deze wereld, noch van deze hel op aarde. Toch, geheel en al omwille van Zijn liefde voor de mensheid, ging Hij de diepten van het hol van de grote rode draak binnen, bereid om Zijn leven op te offeren om de mensheid te redden. Gods liefde is werkelijk ongelooflijk! Als ik ook maar enige liefde voor God had, dan zou ik niet het gevoel moeten hebben dat mijn eigen omstandigheden ondraaglijk waren en zou ik me niet zo gekrenkt moeten voelen. Ten overstaan van Gods liefde voelde ik slechts spijt en schaamte. En, terwijl ik Gods liefde overdacht, voelde ik golven van warmte in mijn hart. God is werkelijk groot en Zijn liefde voor de mensheid is zo diep en waar! Als ik niet persoonlijk zulke omstandigheden had meegemaakt, zou ik Gods liefelijkheid en beminnelijkheid niet hebben gekend. Hoewel het meemaken van deze omstandigheden verwoestende gevolgen had voor mijn lichaam, was het ongelooflijk gunstig voor mijn leven. Toen ik hierover nadacht, vulde mijn hart

zich met dankbaarheid aan God, en vond ik de vastberadenheid om stand te houden in mijn getuigenis voor God ondanks de extreme pijn.

In het detentiecentrum vertelde de hoofdgevangene me vaak over al de methoden die de cipiers gebruikten om ‘criminelen’ die in God geloven te martelen: ze steken punaises in de vingers van de gelovigen, wat onuitspreekbare pijn veroorzaakt, ze vullen een waterfles met kokend water en dwingen een gelovige er een van zijn vingers in te steken, en laten, nadat de huid is verbrand, de gelovige zijn vinger eruit halen en wrijven vervolgens chilipoeder op de blaren ... Terwijl ik toelisterde hoe deze bloedstollende martelingen werden beschreven, kookte ik van woede en werd mijn walging voor de CCP-regering, dit satanische regime, alleen maar groter. Ze beschrijft zichzelf op alle mogelijke positieve manieren, maar voert tegelijkertijd alle mogelijke misdadige handelingen uit. Ze spreekt over “vrijheid van godsdienstige overtuiging” en “alle mensen genieten de wettige rechten en voordelen van burgers” en “gevangenen worden als familie behandeld”, terwijl ze in het geheim mensen mishandelt en martelt, geen respect voor menselijk leven toont en mensen niet als menselijke wezens behandelt. Voor iemand die in God gelooft, is het binnengaan in deze wereld hetzelfde als het betreden van de hel, een plek waar ze zullen worden gemarteld en vernederd, en waar ze nooit kunnen weten of ze het er levend vanaf zullen brengen. De gedachte aan deze martelingen beangstigde me, omdat ik bang was dat deze op mij zouden worden toegepast. Elke keer wanneer ik hoorde dat de cipiers het kleine raampje in de metalen deur opendeden, klopte het hart me in de keel. Ik was bang dat ik uit de cel zou worden gesleept en gemarteld. Ik bracht elke dag overweldigd door angst door en had het gevoel dat ik hopeloos in de val zat. In mijn ellende kon ik alleen maar stil tot God bidden: “O God! Mijn hart is nu zwak en ik voel me zo bang, maar ik wil u tevreden stellen. Schenk me dus geloof en kracht. Ik wil op u vertrouwen om Satans verleiding te overwinnen!” Nadat ik had gebeden, vond ik leiding in Gods woord: **“Wees niet bang, de Almachtige God der heerscharen zal beslist met je zijn; Hij staat achter jullie en Hij is jullie schild”** (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Wanneer mensen bereid zijn om hun leven op te offeren, wordt alles een kleinigheid en kan niemand ze overheersen. Wat kan er belangrijker zijn dan het leven? Aldus kan Satan niets meer bewerkstelligen in de mensen, hij kan niets meer met de mens beginnen”** (‘Hoofdstuk 36’ van ‘Interpretaties van de mysteriën van Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden boden me ongelooflijke troost en

bemoediging. Ja, dacht ik. De God waar ik in geloof is de Heer van de schepping die de hemel en de aarde en alle dingen daarin heeft geschapen, die soeverein is over alle dingen en alles en iedereen bestuurt. Is het bovendien niet zo dat het leven en de dood van elk mens in Gods handen liggen? Zonder Gods toestemming zou Satan de duivel me niets durven aandoen. Is het feit dat ik de hele dag doorbreng in een gesteldheid van angst en ontzetting niet simpelweg mijn vrees voor de dood en mijn vrees voor fysiek lijden? Satan gebruikte deze zwakte om me aan te vallen, om me er aan te laten bezwijken en God te laten verraden. Dit is de list die Satan gebruikt om mensen te verslinden. Maar als ik bereid ben om mijn leven te geven, zou er dan werkelijk iets zijn dat ik niet zou kunnen verdragen? Ik dacht aan de ervaring van Job: Toen Satan een weddenschap afsloot met God, onderging Job vleselijk lijden, maar zonder Gods toestemming kon Satan, hoezeer hij Job ook martelde, hem zijn leven niet afnemen. Ik wilde Jobs voorbeeld volgen en waarlijk geloof in God hebben. Want, zelfs wanneer mijn lichaam door deze demonen dood zou worden gemarteld, dan nog zou mijn ziel in Gods handen liggen. Hoe deze demonen me misschien ook zouden martelen en kwellen, ik zou nooit capituleren onder hun tirannieke mishandeling. Ik zwoor dat ik nooit een Judas zou worden! Ik ben dankbaar voor de tijdige leiding die ik in Gods woord vond, dat Hij me bevrijdde uit de gebondenheid en ketenen van de dood en niet toestond dat ik ten prooi viel aan Satans list. Dankzij Gods bescherming hoefde ik niet onder deze vormen van marteling te lijden en hierin zag ik opnieuw Gods liefde en genade voor me.

Een paar dagen later kwam die boosaardige politieagent me opnieuw ondervragen, in de hoop van mij informatie te verkrijgen over kerkelijke leiders. Toen ik echter geen antwoord gaf, werd hij helemaal wild. Hij staarde me aan, greep m'n kin en kantelde mijn hoofd van links naar rechts. Daarna sprak hij tandenknarsend: "Heb je überhaupt enige menselijkheid in je? Ga je gang maar, geloof in God! Ik zet een foto van je op het internet en verzin een paar verhalen over je. Ik laat alle mensen die in Almachtige God geloven denken dat je God verraden hebt en je broeders en zusters hebt verlinkt. Niemand zal ooit nog met je willen praten. En daarna neem ik je mee naar een plek die niemand kent, graaf een gat en begraaft je levend. Niemand zal er ooit achter komen." In zijn woede zette deze duivel al hun schaamteloze geheime trucs en listen uiteen, hun typische methoden om mensen te manipuleren: mensen erin luizen, belasteren, valselijk beschuldigen van misdaden, en moord. Ze tonen absoluut geen respect voor het leven van de mensen en het is onmogelijk te zeggen hoeveel inhumane, meedogenloze daden ze wel

niet in het geheim hebben verricht! Toen ik hem deze keer zijn bedreigingen hoorde schreeuwen, was ik kalm en voelde ik me helemaal niet bang, omdat God mijn krachtige ondersteuning was. God was met me, ik had dus niets te vrezen. Hoe woester Satan wordt, hoe meer hij zijn lelijkheid en onmacht openbaart. Hoe meer hij gelovigen vervolgt, hoe meer hij zijn boosaardige, reactionaire essentie van het tot een vijand maken van God, van het doen van immorele dingen en van het tegen de hemel en de natuur ingaan onthult. Hoe meer hij mensen die God geloven schaadt, hoe meer hij me inspireert vastbesloten in God te geloven en God tot het eind aan toe te volgen: ik wilde mijn leven aan God wijden en Satan voor eens en voor altijd verloochenen! Zoals Gods woord zegt: **“De mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Op dit moment kookte mijn bloed van woede en ik zwoor in stilte een eed: hoe lang ik hier ook moest blijven, en hoe deze duivels me ook zouden martelen, ik zou God nooit verraden. De politieagent zag dat ik niet zou antwoorden en bracht me uiteindelijk terug naar de cel. En zo, dankzij de leiding van Gods woord, overwon ik de herhaalde pogingen van deze duivels om me een bekentenis af te dwingen en hun marteling. Ik onthulde nooit ook maar enige informatie over de kerk en nadat ik meer dan 50 dagen in het detentiecentrum had doorgebracht, zag de politie zich gedwongen me zonder aanklacht vrij te laten.

De ervaring van deze arrestatie heeft me duidelijk de demonische essentie van de CCP-regering doen inzien. Ze vecht tegen de hemel en maakt God tot een vijand. Ze weigert God te aanbidden en gebruikt ook allerlei methoden om de mensen te bedriegen en onder controle te brengen, om mensen ervan te weerhouden in God te geloven of Hem te aanbidden. Ze probeert ervoor te zorgen dat mensen God mijden en zich tegen Hem verzetten, zodat ze uiteindelijk samen met haar in de hel worden vernietigd. Het is zo verachtelijk, gemeen en boosaardig! Wat nog belangrijker was, was dat deze ervaring me een werkelijk begrip gaf van Gods wonderbaarheid en wijsheid en het gezag en de kracht van Zijn woord. In zo’n land, waar God wordt gezien als een bittere vijand, zijn mensen die in God geloven de atheïstische regering een doorn in het oog. Ze is echter volstrekt niet in staat degenen die werkelijk in God geloven beperkingen op te leggen. Hoe ze ons ook onderdrukt, gevangen zet en ons vlees schade

toebrengt, ze kan ons verlangen het licht te naderen en de waarheid na te streven niet uitbannen, en ze kan ons besluit in God te geloven en Hem te volgen niet aan het wankelen brengen. Ik ben gearresteerd en heb persoonlijk de brute wreedheid van deze demonen ervaren. Satan probeerde tevergeefs me te laten bezwijken onder zijn despotische bewind door me te arresteren en te vervolgen. Gods woord echter leidde me continu en gaf me de wijsheid, geloof en kracht die me in staat stelden stand te houden te midden van Satans wrede vervolging. Door mijn daadwerkelijke ervaring zag ik Gods wonderbaarlijke daden, nam mijn geloof in God enorm toe, en verwierf ik een meer praktisch begrip van Gods woord. Ik ervoer dat Gods woord de waarheid is en dat het de kracht en de bron van het leven van de mensen uitmaakt. Met de leiding van Gods woord hoef ik nergens voor te vrezen, en hoeveel moeilijkheden en obstakels ik op de weg voorwaarts ook tegenkom, ik wens God tot het einde toe te volgen!

Voetnoot:

1. "Plagen" legt de ongehoorzaamheid van de mensheid bloot.

23. God leidt mij om de wreedheid van de demonen te kunnen overleven

Door Wang Hua, provincie Henan

Mijn dochter en ik zijn allebei christenen die tot De Kerk van Almachtige God behoren. En terwijl wij God volgden, zijn mijn dochter en ik allebei door de CCP-regering gearresteerd en veroordeeld tot heropvoeding door middel van arbeid. Ik werd tot drie jaar veroordeeld, en mijn dochter tot een jaar. Ik werd weliswaar door de CCP-regering onderworpen aan onmenselijke vervolging en kwellingen, maar telkens wanneer ik wanhopig werd en in gevaar kwam, was God er, die heimelijk over me waakte, me beschermde en me een uitweg bood. De woorden van Almachtige God gaven me de moed en de motivatie om door te leven, ze wezen me de weg om de kwelling van de wrede folteringen te overleven en hielpen me het vol te houden tijdens de drie jaar in die helse gevangenis. Te midden van alle tegenspoed was ik getuige van de liefde van en redding door Almachtige God, en ervoer ik het gezag en de macht van Gods woorden. Ik voel me bevoorrecht omdat ik zoveel heb verworven en ik ben vastbesloten om God onwankelbaar te volgen en het rechte pad in het leven te bewandelen.

Voordat ik in God geloofde, runde ik een bedrijf. Ik was er behoorlijk goed in en verdiende behoorlijk. Maar terwijl ik mijn handen vol had met geld verdienen, ervoer ik ook in volle omvang de wisselvalligheden van het leven. Ik moest niet alleen dag in, dag uit mijn hersens afpijnigen om uit te knobbelen hoe ik geld moest verdienen, maar ik had ook te maken met allerlei soorten wareninspecties door allerlei overheidsinstanties. De hele dag door moest ik onoprechte praatjes verkopen en in mijn omgang met anderen een masker opzetten. Deze manier van leven vond ik zowel pijnlijk als uitputtend vermoeiend, maar ik had geen andere keus. Net toen ik het punt had bereikt dat ik emotioneel en fysiek totaal uitgeput was door mijn werk, aanvaardde ik het evangelie van de laatste dagen van Almachtige God. Ik zag in dat de door Almachtige God geuite woorden de mysteries van het leven openbaren en de bron onthullen van alle pijn van de mensheid, evenals de waarheid dat de mensheid door Satan verdorven is. Ze laten de mens ook het pad van het licht zien dat door het leven heen moet worden gevolgd, en mijn hart ging onmiddellijk uit naar Gods woorden. Uit de grond van mijn hart raakte ik ervan overtuigd dat dit het werk was van de ware God, en dat geloof in God het enig juiste pad was door het leven. Ik vond dat ik heel veel geluk had dat ik in staat was Gods werk van de laatste dagen te aanvaarden, en ik moest denken aan alle mensen die net als ik waren, en die een leeg leven leidden, die geen richting in hun leven konden vinden, en die de redding van de laatste

dagen van Almachtige God nodig hadden. Daarom wenste ik het evangelie van de laatste dagen te prediken aan andere zoekers naar de waarheid, zodat nog meer mensen de redding van God konden bereiken. Telkens wanneer ik over Gods werk of Zijn redding sprak, was ik zo geroerd door Gods liefde, dat ik nooit genoeg kon zeggen, en ik was in staat een aantal mensen die oprecht naar de waarheid zochten te overtuigen door tot hen te prediken – ik was dolblij. Indertijd had mijn dochter nog maar net eindexamen gedaan. Ze zag hoe gelukkig ik was geworden, nadat ik Almachtige God was gaan volgen, en ze zag ook dat de broeders en zusters die bij ons thuis kwamen zuiver en vriendelijk waren, dat ze allemaal samen kwamen om openhartig te praten, hymnen te zingen en te dansen, en dat er altijd een ongelooflijk vriendelijke en blijde energie was. Het gevolg was dat zij naar dit leven begon te verlangen en heel graag in God wilde geloven en Hem wilde volgen. Vanaf dat moment runden we ons bedrijf overdag en 's avonds baden we samen, lazen we samen Gods woorden, leerden we samen hymnen en communiceerden we over hoe wij Gods woorden begrepen; ons leven was van blijheid vervuld.

Net toen we ons het meest omhuld en verwarmd door Gods liefde voelden, haalde de demonische klauw van de CCP-regering onverwacht naar ons tweeën uit en bezorgde ons huiveringwekkende, hartverscheurende pijn – het was een moment dat ik nooit zal vergeten. Op 7 december 2007 was mijn dochter thuis de was aan het doen, en ik stond op het punt de deur uit te gaan om mijn plicht te vervullen voor de kerk, toen er plotseling vijf, zes politielui in burger kwamen binnengestormd. Een van hen schreeuwde: “Jullie geloven in Almachtige God! En dat niet alleen, jullie gaan rond om voor anderen te prediken!” Daarna wees hij naar mijn dochter en zei tegen twee agenten: “Neem haar eerst mee!” En mijn dochter werd meteen meegenomen door de twee politieagenten. De andere agenten begonnen vervolgens mijn huis van boven tot beneden te doorzoeken, ze snuffelden in dozen en kasten en keken zelfs in elke zak van onze kleren. Al gauw waren de bedden en de vloer overdekt met rommel, en ze liepen zelfs met hun leren schoenen aan over onze bedden. Ten slotte namen ze boeken met Gods woorden, een stel diskettes, twee cd-spelers, twee MP3-spelers, 2000 yuan aan contanten en een stel gouden oorbellen mee. Vervolgens trokken ze mij mee en zetten ze me in een politiewagen. Ik stelde hun vragen om hen ter verantwoording te roepen: “Welke wet hebben we overtreden door in God te geloven? Waarom arresteren jullie ons?” Tot mijn verrassing verklaarden ze doodleuk in het bijzijn van alle mensen die stonden te kijken: “Jullie gelovigen in God vangen is onze specialiteit!” Ik was verontwaardigd. Dit was geen ‘Politie van het Volk’. Het was doodgewoon

een stelletje bandieten, schurken en onderwereldbullebakken die speciaal de taak hadden gekregen om de rechtvaardigen aan te pakken!

Toen we aankwamen bij het Bureau Openbare Veiligheid, kreeg ik handboeien om en werd ik een verhoorruimte binnen geleid. Toen ik zag hoe woest ze eruitzagen, werd ik onwillekeurig bang en dacht: nu ik in handen ben gevallen van deze duivels en ze bij mij thuis zoveel boeken met Gods woorden en diskettes hebben gevonden, zullen ze me zeker niet meer laten gaan. Als ik hun foltering niet doorsta en een Judas word, zal ik voorgoed bekend staan als iemand die God heeft verraden! In stilte bad ik in mijn hart tot God om Hem te vragen mij te beschermen en te leiden. Net op dat moment dacht ik aan de volgende woorden van God: **“Ik zal niet meer genadig zijn voor hen die mij in het geheel niet trouw zijn in tijden van verdrukking, want mijn genade reikt maar zover. Bovendien kan ik geen sympathie opbrengen voor degenen die mij eens hebben verraden, nog minder wil ik geassocieerd worden met mensen die de belangen van hun vrienden verraden. Dit is mijn gezindheid, wie de persoon ook maar mag zijn”** (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden deden me beseffen dat Zijn rechtvaardige gezindheid geen belediging duldt, en dat God degenen die Hem verraden niet liefheeft. Daarna dacht ik aan Gods woorden die luiden: **“De machthebbers zien er misschien wreed uit aan de buitenkant, maar wees niet bang want dit is zo omdat jullie weinig geloof hebben. Zo lang jullie geloof groeit, zal niets te moeilijk zijn”** (‘Hoofdstuk 75’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja! dacht ik, ik moet hen niet vrezen. Het maakt niet uit hoe overweldigend deze bende kwaadaardige politieagenten is, ze zijn nog steeds in Gods handen, en zonder Gods toestemming kunnen ze geen haar op mijn hoofd krenken, hoe verschrikkelijk ze ook zijn. Gods woorden gaven me geloof en moed, en dus nam ik tegenover God een besluit: **“O God! De tijd is gekomen dat u mij op de proef moet stellen. Ik wens voor u te getuigen, en ik zweer op mijn leven dat ik nooit een Judas zal worden.”** Nadat ik mijn gebed had afgerond, werd mijn hart kalmer. Op dat moment begon een van de politieagenten, die een soort leider van hen leek te zijn, tegen me te schelden: **“Stom mens dat je bent! Van alle dingen die je had kunnen doen, moest je natuurlijk ervoor zorgen dat je dochter ook in God ging geloven, hè? Wat een schoonheid is die meid. Ze zou tienduizenden yuan per jaar kunnen verdienen door zich aan rijke mannen te verkopen, en toch gelooft ze als de eerste de beste gek in God! Vertel ons nu eens wanneer je in God bent gaan geloven? Wie heeft je erbij gehaald? Waar heb je die boeken**

vandaan?” Terwijl ik naar zijn geraaskal luisterde, werd ik furieus. Ik kon niet geloven dat een overheidsfunctionaris, die toch geacht werd fatsoenlijk te zijn, zulke verachtelijke en schaamteloze dingen kon zeggen! In hun ogen is je lichaam verkopen dus iets goeds, en ze moedigen mensen zelfs aan om dat soort slechte dingen te doen. En toch worden wij, die in God geloven en God aanbidden, en ons best doen om oprechte mensen te zijn, weggezet als criminelen die onwettig handelen, en wij worden het doelwit van hardhandig politieoptreden en arrestaties. Zijn ze, door zo te handelen, niet bezig om het slechte aan te moedigen, goedheid te onderdrukken en gerechtigheid te smoren? De CCP-regering is slecht en verdorven! Toen ik zag dat ze zulke onzin bleven uitslaan en doof waren voor alle redelijkheid, wist ik dat ik hen op geen enkele manier tot rede kon brengen, en dus hield ik mijn mond. Toen ze merkten dat ik weigerde te spreken, namen ze me mee terug naar een politiewagen en bedreigden me door te zeggen: “We hebben zoveel bewijsmateriaal bij je thuis gevonden dat, als je je niet gedraagt en ons alles vertelt, we je naar buiten zullen slepen om je dood te schieten!” Toen ik hen dat hoorde zeggen, werd ik onwillekeurig bang, en ik dacht: deze mensen zijn tot alles in staat. Als ze me echt gaan doodschieten, zie ik mijn dochter nooit meer. Hoe langer ik daarover nadacht, hoe erger ik van streek raakte, en ik bleef God maar aanroepen in mijn hart en Hem vragen om mijn hart te beschermen en de angst en zorgen die ik in mijn binnenste had weg te nemen. Op dat moment schoten me Gods woorden te binnen: **“Er gebeurt niets in het heelal waar ik niet het laatste woord over heb. Wat bestaat er dat zich niet in mijn handen bevindt?”** (‘Hoofdstuk 1’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan. Als mensen laffe of bange gedachten hebben, worden ze door Satan in de luren gelegd. Want hij is bang dat we de brug van geloof oversteken om binnen te treden in God”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Op dat moment werd alles helder. Ja, dacht ik, mijn leven en dat van mijn dochter liggen in Gods handen, en God heeft het laatste woord over of wij leven of sterven. Deze demonen van Satan hebben geen zeggenschap over ons lot. Zonder Gods toestemming kan niemand er zelfs maar over nadenken om ons het leven te benemen. Vandaag probeert Satan mijn zwakke plek te gebruiken om me te bedreigen en te intimideren, in de hoop dat ik ten prooi val aan zijn sluwe list en me daaraan overgeef. Maar ik mag hem niet toestaan mij beet te nemen. Of ik nu zal leven of sterven, ik ben bereid te gehoorzamen, aangezien ik liever sterf dan God te

verraden. Terwijl ik dat dacht, voelde ik me meteen vastbesloten om tot het eind tegen Satan te strijden, en ik was niet meer bedeesd of bang.

De politie bracht me naar het detentiecentrum. Zodra ik de binnenplaats op werd geleid, begonnen de gevangenebewaarders me ruw te fouilleren en ze gaven me het bevel om mijn schoenen en kleren uit te trekken. Daarna lieten ze me bijna een halfuur op de ijsskoude binnenplaats staan. Ik had het zo koud dat ik amper mijn evenwicht kon bewaren, mijn hele lichaam trilde hevig en mijn tanden klapperden onophoudelijk. Toen ze niets op me hadden aangetroffen, bracht een van de bewaarders me naar een cel en stookte de hoofdgevangene van de cel en de andere gevangenen op door te zeggen: "Dit is iemand die in Almachtige God gelooft ...". Ze had dat nog niet gezegd of de gevangenen stortten zich op me en dwongen me mijn broek tot op mijn enkels omlaag te trekken en toen weer omhoog. Ze dwongen me dat keer op keer te doen en intussen lachten ze me uit. Nadat ik zo gepest en beledigd was, leerde de hoofdgevangene me hoe ik dingen moest maken van kippendonsveren. Maar aangezien dit werk enige bedrevenheid en oefening vereiste, had ik het de tweede dag nog steeds niet onder de knie, en dus pakte de hoofdgevangene een bamboestok en sloeg woest op mijn handen. Mijn handen werden net zo lang geslagen tot ze verdoofd waren van de pijn en ik niet eens meer een paar kippendonsveren tegen elkaar kon drukken. Toen ik de veren die op de grond waren gevallen wilde oprapen, ging de hoofdgevangene op mijn hand staan en vertrapte die met haar voet, waardoor er een gloeiende pijn door mijn vingers trok, alsof die doormidden werden gebroken. Maar nog steeds was ze niet met me klaar, want ze pakte haar bamboestok weer op en sloeg er diverse keren mee op mijn hoofd tot mijn hoofd tolde en mijn ogen niet scherp meer zagen. Ten slotte zei ze wreed: "Je straf zal zijn om vanavond de nachtdienst te draaien. Morgen word je door de politie ondervraagd, dus het werk van morgen moet je vandaag doen. Als je het niet af krijgt, laat ik je morgen de hele nacht staan!" Op dat moment voelde ik me onuitsprekelijk treurig en terneergeslagen. Ik dacht erover na dat ik het nu al niet meer kon verdragen, als de politie samenspande met de gevangenen om me op deze manier te pijnigen, dus hoe moest ik dan in vredesnaam door de komende dagen heenkomen? Diep bedroefd huilde ik om de onrechtvaardigheid van dit alles, de tranen liepen me over de wangen en stil nam ik God in vertrouwen over mijn problemen: "O God! Ik voel me zo alleen, hulpeloos en bang, oog in oog met de bespottingen en kwellingen die deze bende monsters me aandoet, en ik weet niet hoe ik hier doorheen moet komen. Ga mij alstublieft voor en laat me sterk zijn." Nadat ik had gebeden,

liet God me denken aan een passage uit Zijn woorden om mij te verlichten: **“Degenen naar wie God verwijst als ‘overwinnaars’ zijn degenen die nog altijd standvastig kunnen staan in hun getuigenis, en die hun vertrouwen in en toewijding aan God kunnen behouden terwijl ze onder invloed van Satan staan en door Satan worden belegerd – dat wil zeggen: wanneer ze zich onder de duistere machten bevinden. Als je ten overstaan van God, wat er ook gebeurt, nog altijd een zuiver hart kunt behouden en je oprechte liefde voor God kunt behouden, sta je standvastig in je getuigenis ten overstaan van God. Dit is waar God naar verwijst met een ‘overwinnaar’ zijn”** (‘Je moet je toewijding aan God in stand houden’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik ontleende heel veel troost aan Gods woorden, en ze stelden me in staat om Gods wil te begrijpen. God gebruikt de belegering en vervolging door Satan om de mens te vervolmaken, om de mens in staat te stellen aan Satans invloed te ontsnappen zodat we door God tot overwinnaar kunnen worden gemaakt en Zijn koninkrijk kunnen binnengaan. In dit duistere en slechte land dat geregeerd wordt door de CCP, mogen mensen alleen het pad van het kwaad bewandelen en niet het juiste pad. Wat de CCP hiermee beoogt, is om mensen zo erg verdorven te maken dat ze niet langer onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad of juist en verkeerd, om te zorgen dat mensen slechtheid gaan propageren en gerechtigheid afzweren, totdat ze uiteindelijk samen mee ten onder gaan omdat ze zich tegen God hebben verzet. Je kunt alleen een ware overwinnaar worden als je niet capituleert wanneer je aan alle kanten door duistere invloeden wordt belegerd, als je vasthoudt aan je geloof, devotie en liefde voor God, en door te getuigen van God, en alleen als je dit doet kun je Satan te schande maken en God in staat stellen glorie te verwerven. Vervolgens zei ik een gebed tot God: “O God! U gebruikt deze demonen van Satan ten dienste van u, om mijn geloof op de proef te stellen en me een kans te geven voor u te getuigen. Door dit te doen verheft u mij, en ik geloof dat alles wat me nu overkomt door u is georkestreerd en dat u heimelijk alles scherp in de gaten houdt. Ik wens voor u te getuigen en u in deze beproeving tevreden te stellen. Ik vraag slechts dat u mij geloof en kracht geeft, en de vastbeslotenheid om het lijden te verduren, zodat ik, ongeacht voor wat voor kwellingen ik kom te staan, niet ten val zal komen of de weg zal kwijtraken!”

De derde dag om negen uur ’s ochtends bracht de politie me naar een verhoorruimte. Ze staken het mobieltje van mijn dochter omhoog en begonnen me te ondervragen. “De berichten op deze telefoon zijn door jou verzonden. Je zei tegen je dochter dat je een huis ging kopen, dus blijkbaar zit je niet bepaald krap.” Deze politieagenten waren echt verachtelijk – ze lieten geen

enkele steen op de andere in hun pogingen om me mijn laatste geld te ontfutselen. Ik antwoordde: “Ik maakte alleen maar wat grapjes met haar.” De gezichtsuitdrukking van de agent sloeg ineens om, hij pakte een notitieblok en begon er woest mee op mijn hoofd en tegen mijn gezicht te slaan tot ik duizelig werd en mijn gezicht brandde van de pijn. Knarsetandend zei hij: “Vertel op! Waar is je geld? Als je ons niet alles vertelt, sleuren we je naar buiten en laten we je doodschieten! Of anders word je tot acht of tien jaar gevangenisstraf veroordeeld!” Ik zei dat ik helemaal niets wist. Een lange, imposante politieagent werd kwaad, haalde naar me uit, pakte de achterkant van mijn bloes vast en smet me een paar meter ver over de vloer. Daarna begon hij woest tegen mijn hoofd, rug en benen te schoppen terwijl hij tegen me zei: “Dat krijg je ervan als je niets opbiecht! Je zegt wel dat je niets weet, maar alleen een dwaas zou jou geloven! Als je ons niet vertelt wat je weet, sla ik je vandaag nog dood!” Ik zette mijn tanden op elkaar en verdroeg de pijn, terwijl ik in mijn hart voortdurend God aanriep: “O God! Deze duivels zijn zo gemeen. Geef me alstublieft de kracht om hun aframmelingen te verduren en bescherm me, zodat ik voor u kan getuigen.” Op dat moment moest ik denken aan Gods woorden die luiden: **“De goede soldaten van Christus moeten moedig zijn en op mij vertrouwen om spiritueel sterk te zijn; ze moeten vechten om strijders te worden en Satan tot de dood te bestrijden”** (‘Hoofdstuk 12’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Zolang je nog adem hebt, zal God je niet laten sterven”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden gaven me geloof en kracht, en ze gaven me de moed om uit de greep van de dood te komen. Op dat moment voelde ik Gods liefde en zag ik dat God altijd aan mijn zijde was. Ik dacht: hoe langer jullie me zo erg slaan, hoe duidelijker ik jullie ware aard zie als vijanden van God. Zelfs al zou ik sterven, ik zal me nooit aan jullie overgeven. Als jullie denken dat ik God ooit zal verraden, denk dan nog maar eens goed na! Toen ik dat had gedacht, voelde ik dat mijn lichaam zich meteen ontspande. Die ochtend wisselden ze steeds af tussen me slaan en me ondervragen, en ’s middags dwongen ze me op de ijskoude, harde vloer te knielen. Die hele dag folterden ze me tot het donker werd, en uiteindelijk was ik zo erg geslagen dat mijn hele lichaam ondragelijk pijn deed en ik niet de kracht had om te staan. Ze zagen dat ze met ondervragen niets uit me zouden krijgen, dus brachten ze me terug naar het detentiecentrum.

In het detentiecentrum stond de harteloze gevangenebewaarder me nooit toe genoeg te eten, maar ze overlaadde me wel met taken. Ze liet me ruim vijftien uur per dag werken, en als ik niet

alles afkreeg, liet ze me door de hoofdgevangene kwellen. Omdat ik nog maar net begonnen was met dit werk en niet helemaal de benodigde snelheid haalde, pakte de hoofdgevangene de stalen hamer waar ik mee werkte, en sloeg me daarmee op mijn hoofd. Meteen kwam er een grote bult op mijn hoofd, en daarna schopte en sloeg ze me tot mijn hele lichaam ondraaglijk pijn deed en er bloed uit mijn mond druppelde. Terwijl ik zo wreed werd gefolterd, dacht ik onwillekeurig aan mijn dochter. Vanaf het moment dat ze was gearresteerd wist ik niet wat voor folteringen die slechte demonen haar lieten ondergaan, laat staan hoe het haar in de gevangenis verging. Net op dat moment hoorde ik plotseling een schreeuw uit de mannencel naast de mijne, en een van de vrouwen in mijn cel zei: “Hierbinnen is iemand vermoorden net zoiets als een insect doden. Een van de mannelijke gevangenen kon de folteringen niet verdragen en rende de heuvels achter de gevangenis in. Toen de politieagenten hem vonden, sloegen ze hem dood en zeiden tegen zijn familie dat hij zelfmoord had gepleegd. Dus die zaak belandde zomaar in de doofpot.” Dit verhaal joeg me vreselijk schrik aan, en ik maakte me nog meer zorgen over mijn dochter. Ze was nog maar net negentien geworden en had van haar leven nog nooit hoeven lijden, laat staan dat ze dit soort moeilijkheden had doorgemaakt. Deze duivels die zonder een spier te vertrekken iemand konden vermoorden, waren in staat tot elke verachtelijke daad die een mens maar kon bedenken, en ik wist niet of mijn dochter de folteringen en wreedheid van deze duivels kon doorstaan. Omdat ik geen idee had of mijn dochter nog leefde of dood was, was ik diep ongerust, en zelfs 's nachts in mijn dromen zag ik gruwelijke taferelen van dat zij werd gefolterd door deze demonen. Ik werd vaak met een schok wakker uit deze dromen, en was dan zo ontdaan dat ik de rest van de nacht niet meer kon slapen.

De volgende dag bedacht de gevangenebewaarder een excuus om te kunnen zeggen dat ik niet hard genoeg werkte en sloeg me toen zonder enige reden in mijn gezicht. Ze sloeg me zo hard dat mijn gezicht gloeide en mijn oren tuitten. Dat was echter nog niet genoeg voor haar, want ze gilte tegen me: “Volgens mij kunnen we jou hier niet corrigeren, dus ik ga je laten kennismaken met de gevreesde ‘ijzeren maagd’!” Daarna gaf ze een bevel en er kwamen nog vijf of zes anderen bij en knipten zoveel van mijn haar af dat ik niet meer op mezelf leek. Daarna duwden ze me op de grond en dwongen me het verschrikkelijkste marteltuig in de hele gevangenis te dragen – de ‘ijzeren maagd’. Ze zetten een ijzeren ring om mijn hoofd, één om elke hand en één om elke voet. De ringen waren verbonden met ijzeren staven. Toen ik in dit marteltuig vastzat, kon ik niet eens meer overeind staan, maar moest ik tegen de muur leunen. De

gevangenvaarder dwong me vervolgens dit marteltuig dagelijks te dragen van vijf uur 's ochtends tot middernacht (ik moest al die negentien uur blijven staan), en ze gaf de hoofdgevangene de volgende opdracht: "Hou haar voor me in de gaten. Als ze probeert te slapen, geef je haar een schop!" Voortaan hield de hoofdgevangene me elke dag in de gaten en stond me niet toe om mijn ogen ook maar een seconde dicht te doen. Omdat die ringen van ijzer waren en ze overal op mijn lichaam zaten, kreeg ik het gevoel of ze mijn bloedsomloop afsneden. Uiteindelijk was ik absoluut niet meer in staat om mijn ogen open te houden, en dus schold de hoofdgevangene me uit en ze begon me ook eens te schoppen. Mijn hele lichaam begon te trillen en ik kon de pijn nauwelijks verdragen. Als het 's avonds tijd was om te gaan slapen, tilden vier gevangenen me op een grote plank waar ik overdag aan werkte, en de volgende ochtend kwamen ze terug om me ervan af te tillen. Tijdens die paar dagen was er toevallig een vreselijke sneeuwstorm, en het was ongewoon koud. Om me te kwellen dwong de akelige gevangenvaarder me deze ijzeren ringen zeven dagen en nachten te dragen. Ik kon niet op eigen kracht eten, drinken of naar de wc gaan. Als ik naar de wc moest, moesten andere gevangenen die er niet in geslaagd waren hun werk af te krijgen me helpen. Alle gevangenen waren elke dag druk bezig, dus als ze mij te eten gaven, deden ze dat achteloos, en maar heel zelden gaven ze me water te drinken. Ik leed heel erg onder de honger en de kou, en elke dag duurde eindeloos. Vroeg in de ochtend als ze me van de grote plank af tilden, was ik ongelooflijk bang, omdat ik niet wist hoe ik dit nog een dag langer zou kunnen verduren. Ik verlangde alleen maar naar het moment dat het weer avond werd en ik had het prima gevonden als de zon nooit meer zou zijn opgekomen. Omdat de ijzeren ringen zo zwaar waren, zwollen mijn handen de tweede dag dat ik ze moest dragen al op en ze werden zwart en paars, en de huid zag eruit alsof die op het punt stond open te barsten. Mijn hele lichaam was opgeblazen als een ballon, en zelfs tien maanden later is de zwellings nog niet helemaal verdwenen. Ik werd toen zo vreselijk gefolterd dat de dood te verkiezen leek boven het leven, en ik had de grens bereikt van wat ik aan pijn kon verdragen. En dus smeekte ik God in gebed: "O God! Ik kan deze foltering echt niet verdragen. Ik wil niet leven, maar ik kan ook niet sterven. Ik vraag u alleen om mijn levensadem weg te nemen, want ik wil geen minuut langer leven." Net toen ik God dit onredelijke verzoek deed, omdat ik wilde sterven om aan mijn pijn te ontsnappen, dacht ik aan Gods woorden die luiden: **"Tegenwoordig hebben de meeste mensen die kennis niet. Ze geloven dat het lijden zonder waarde is [...] Het lijden van sommige mensen bereikt een hoogtepunt en hun gedachten keren zich tot de dood. Dit is niet de ware liefde voor God. Zulke mensen zijn**

lafaards, ze hebben geen doorzettingsvermogen, ze zijn zwak en machteloos! [...] Dus, moeten jullie tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis” (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Aangezien je een menselijk wezen bent, moet je jezelf uitputten voor God en alle lijden verduren! Je moet het weinige lijden dat je tegenwoordig ondergaat blijmoedig en met vertrouwen aanvaarden en je moet een zinvol leven leiden, zoals Job en Petrus. [...] Jullie zijn mensen die het juiste pad nastreven, degenen die verbetering zoeken. Jullie zijn mensen die opstaan in de natie van de grote rode draak, degenen die God rechtvaardig noemt. Is dat niet het meest zinvolle leven?”** (‘Praktijk (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden vielen op mijn uitgedroogde hart als zoete dauw. Ja, dacht ik, dit is het moment dat God me nodig heeft om voor Hem te getuigen. Als ik sterf omdat ik niet bereid ben pijn te verdragen, ben ik dan geen lafaard? Nu lijd ik wel onder de wreedheid en de kwellingen door deze duivels, maar is het niet het aller betekenisvolst en waardevolst om in staat te zijn voor God te getuigen en rechtvaardig te worden genoemd door God? Ik heb God al die jaren gevolgd en ik heb zoveel genade en zoveel zegeningen van Hem ontvangen, dus moet ik vandaag getuigen voor God tegenover Satan – het is me een eer om dat te doen. Hoe erg ik ook lijd en hoe moeilijk het ook wordt, ik zal me vastklampen aan het leven, opdat Gods hart tevreden zal zijn. Gods woorden wekten zowel mijn hart als mijn geest en stelden me in staat om Zijn wil te begrijpen. Ik wilde niet langer sterven, en in plaats daarvan wilde ik alleen maar elke pijn verdragen en me onderwerpen aan Gods orkestraties en regelingen. Ten slotte kwam er een eind aan de zeven dagen en nachten lijfstraf. Ik was tot op het randje van de dood gefolterd, de huid van mijn hielen was weggeschuurd, en rond mijn mond was laagje voor laagje mijn huid afgebladderd. Later hoorde ik een mannelijke gevangene in de cel naast ons zeggen: “Een sterke, robuuste mannelijke gevangene van in de dertig is aan die foltering overleden.” Toen ik dat hoorde, bleef ik God maar in mijn hart danken, aangezien ik wist dat ik het niet had overleefd omdat ik geluk had gehad, maar dankzij Gods leiding en bescherming. Gods van levenskracht vervulde woorden hadden mij op de been gehouden, anders was ik, mijn fragiele, vrouwelijke constitutie in aanmerking genomen, al lang gestorven aan die folteringen.

Nadat ik die wrede foltering had ondergaan, was ik waarlijk getuige van de almacht van God en ik was meer nog doordrongen geraakt van mijn eigen machteloosheid. Tijdens die beproeving kon ik zelfs niet voor mezelf zorgen, en toch had ik me ongerust gemaakt over de vraag of mijn dochter al dan niet stand kon houden – had ik me niet doodgewoon zorgen gemaakt over zaken die ik me alleen maar had verbeeld? Het lot van mijn dochter was in Gods handen en ze had er in de verste verte niets aan dat ik me zorgen om haar maakte. Het gaf alleen maar Satan de kans om vat op me te krijgen en het maakte me kwetsbaar voor zijn misleidingen en schade. Alle dingen zijn georkestreerd en geregeld door God, en ik wist toen dat ik mijn dochter aan God moest toevertrouwen en dat ik me tot Hem moest wenden en erop moest vertrouwen dat, hoe God mij ook door deze zware tijd zou leiden, Hij mijn dochter ook door deze gruwelijke tijd zou leiden. En dus zei ik een gebed tot God en dacht aan Gods woorden die luiden: **“Waarom leg je ze niet in mijn handen? Geloof je niet genoeg in mij? Of ben je soms bang dat ik ongepaste regelingen voor jou zal treffen? Waarom maak je je altijd zorgen over je vleselijke familie? Je hunkert altijd naar je geliefden! Neem ik een bepaalde plek in in jouw hart?”** (‘Hoofdstuk 59’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden herstelden mijn toestand. Dat is waar, dacht ik, de ontberingen die mensen doormaken en de pijn die ze lijden, zijn allemaal voorbeschikt door God. God heeft toegestaan dat het lijden dat mijn dochter doorstaat haar ten deel is gevallen. Al begrijp ik het dan misschien niet en weet ik niet wat haar overkomt, Gods liefde zit achter al die dingen, want de liefde die God koestert voor de mens is de echtste, meest ware liefde. Ik wens mijn dochter aan God toe te vertrouwen zodat Hij over haar kan heersen en zaken voor haar kan regelen, en ik ben bereid alles te gehoorzamen wat van God afkomstig is.” Net toen ik al die dingen losliet en bereid werd me aan Gods orkestraties te onderwerpen, zag ik mijn dochter in de rechtbank. Stiekem vertelde ze me dat God haar had geleid om de ontberingen en folteringen te overwinnen, en dat ze Gods zegeningen had aanschouwd: God had een paar rijke gevangenen ingezet om haar te helpen, waardoor sommigen haar kleren gaven en anderen dingen om te eten of te drinken voor haar kochten. Toen de hoofdgevangene haar met een of andere doorzichtige smoes kwam pesten, sprong iemand voor haar in de bres. Dit zijn een paar van de zegeningen die God mijn dochter in de gevangenis heeft verleend. Dankzij deze ervaringen kreeg mijn dochter enig inzicht in Gods wonderbaarlijke en wijze werk, en begon ze in te zien dat de liefde van God niet in woorden te vatten is. Ik was dolblij om deze dingen van haar te horen en mijn ogen vulden zich met tranen van dankbaarheid jegens God. In mijn dochter zag ik opnieuw Gods

almachtige soevereiniteit en wonderbaarlijke daden, en ik zag dat God ons beiden altijd had geleid en beschermd zodat we deze tegenspoed en vervolging konden doorstaan. Daardoor werd mijn geloof in God zelfs nog sterker.

In de loop van de dagen daarop besteedde de gevangenvaarder geen aandacht aan het feit dat mijn lichaam opgezwollen was en dat ik pijn leed, maar bleef ze me dwingen te werken. Algauw raakte ik zo uitgeput dat ik uiteindelijk nog een heel stel verwondingen opliep bovenop degene die ik al had, en mijn onderrug deed zo'n pijn dat ik niet rechtop kon staan. Zodra ik bewoog of me omdraaide, ging er een pijnscheut door elke bot en elk gewricht in mijn lijf, alsof ze uit elkaar werden gerukt, en daarom werd het moeilijk om 's avonds de slaap te vatten. Ondanks dat liet de gevangenvaarder me nog steeds niet met rust, maar liet ze de hoofdgevangene me bij elke gelegenheid treiteren. Omdat ik geen geld had om etenswaar voor hen te kopen, schopte de hoofdgevangene me hard tegen mijn onderlichaam, waarbij ik onwillekeurig wegdook en me probeerde te verbergen. Haar ergernis sloeg om een razernij en ongeremd begon ze me te schoppen en op me te stampen. Er zat geen olie in de gerechten die we te eten kregen, daarom had ik vaak last van verstopping, en als ik lang op het toilet gehurkt zat, begonnen ze me uit te schelden en straffen ze me door me ruim tien dagen de toiletemmer te laten legen. Ze grepen zomaar dingen aan om me te straffen door me diensten van anderen te laten overnemen of me de hele nacht op wacht te laten staan. Ze zeiden ook dat ik te veel basismateriaal gebruikte bij mijn werk, en dus gaven ze me een boete van 50 yuan. De bewaarder greep de gelegenheid aan om me mee te nemen naar het kantoor en probeerde me te verleiden door te zeggen: "Als je me kunt vertellen met wie je nog meer in God geloofde, zal ik de president van de rechtbank vragen om je straf te verlagen, en dan krijg je ook deze boete van 50 yuan niet." Deze politielui hadden heel veel sluwe listen achter de hand, ze wisselden tussen zachte en harde tactieken, en probeerden elke strategie uit die ze maar konden bedenken om me God te laten verraden, maar het was allemaal tevergeefs! Ik weigerde haar aanbod.

Op 25 augustus 2008 klaagde de CCP-regering me aan wegens 'lidmaatschap van een Xie Jiao-organisatie en het hinderen van de uitvoering van de wet' en ik werd veroordeeld tot drie jaar heropvoeding door arbeid. Daarna brachten ze me naar het Provinciale Werkkamp voor Vrouwen om daar mijn straf uit te zitten. Mijn dochter werd veroordeeld tot een jaar heropvoeding door arbeid, uit te zitten in het plaatselijke detentiecentrum.

Na twee weken in de gevangenis wilden de bewaarders de gevangenen opsplitsen in verschillende werkgroepen. Ik had gehoord dat het werk dat gedaan werd door oudere gevangenen een beetje lichter was, en ik bedacht dat mijn lichaam erg beschadigd was en bijna was geruïneerd in het detentiecentrum, en dat ik niet meer de kracht had om nog langer zwaar lichamelijk werk te doen. Ik bad hierover tot God en vroeg Hem om een weg voor mij open te leggen. Als Hij werkelijk wilde dat ik dat soort situatie nog langer zou ervaren, was ik bereid te gehoorzamen. God zij dank dat Hij mijn gebed verhoorde, want inderdaad, ik werd naar de werkgroep met oudere gevangenen gestuurd. Iedereen zei dat dit nog nooit eerder was gebeurd, maar in mijn hart wist ik heel goed dat dit allemaal was georkestreerd door God en dat God me medeleven betoonde voor mijn zwakte. In de werkgroep met oudere gevangenen spraken de gevangenebewaarders heel vriendelijk: “Voor iedereen die hard werkt en echt haar best doet, wordt de straf verminderd. We zullen niemand bevoordelen ...” Ik geloofde hen toen ze dat zeiden, omdat ik dacht dat de bewaarders hier een beetje beter waren dan die in het detentiecentrum. En dus wierp ik me op het werk en belandde in de top tien van de meest productieve werkers van de bijna 300 mensen. Maar toen de lijst met mensen werd aangekondigd van wie de straffen zouden worden verminderd, hadden de bewaarders er alleen voor gezorgd dat de straffen werden verminderd van degenen die graag ruzie maakten en die cadeautjes voor hen kochten – mijn straf werd nog niet met één dag verminderd. Er was een gevangene die zich te pletter had gewerkt om strafvermindering te krijgen, maar tot haar verbijstering zeiden de gevangenebewaarders doodleuk: “Iemand die zo goed kan werken als jij, zouden we levenslang hier moeten houden.” Toen ik dat hoorde, haatte ik mezelf om mijn eigen dwaasheid, en omdat ik de wrede en brute essentie van de CCP-regering niet had begrepen en omdat ik in hun leugens was getrapt. God heeft namelijk lang geleden gezegd: **“Boven het menselijk ras daalt de lucht neer, duister en somber, zonder een glimp van helderheid, en de menselijke wereld wordt ondergedompeld in donkere duisternis, zodat iemand die erin leeft zelfs zijn uitgestrekte hand niet kan zien voor zijn ogen of de zon wanneer hij zijn hoofd opheft”** (‘Wat het betekent om een echt persoon te zijn’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik de openbaringen van Gods woorden afzette tegen de feiten van de werkelijkheid, zag ik uiteindelijk dat de CCP-regering van de top tot de bodem een en al duisternis en smerigheid is en dat ze geen spootje eerlijkheid of rechtvaardigheid heeft. Die politielui beduvelen en bedonderden mensen alleen maar met leugens en ze waren doodeenvoudig niet in staat ons als mensen te behandelen. Voor hen waren de gevangenen niet meer dan instrumenten

om geld te verdienen – hoe bedrevener de gevangenen waren, hoe minder kans ze maakten op strafvermindering. De gevangenebewaarders wilden dat mensen hen voortdurend diensten verleenden en als muilezels werkten zodat ze zelfs nog meer geld aan hen konden verdienen. Om de productie te verhogen stond de politie ons niet eens toe om naar het toilet te gaan, en diverse keren kon ik het gewoon niet ophouden en plaste ik in mijn broek. Omdat ik opviel door de hoeveelheid werk die ik kon verzetten, regelde de hoofdwerkploeg het zo dat ik werd overgeplaatst om ‘gangmaker’ te worden. Ik had hun akelige gezicht al duidelijk gezien, dus ik wist dat ze, als ik werd overgeplaatst, zeker nog meer druk op me zouden uitoefenen om nog harder te werken. Ik was er bang voor om te worden overgeplaatst en dus riep ik voortdurend God aan: “O God! Ik weet dat dit een val is die de demonen voor me hebben gezet, maar er is geen manier om eraan te ontsnappen. Open alstublieft een weg voor me.” Tot mijn verrassing werden mijn handen na dit gebed, en ondanks het warme weer, ineens koud en klemde mijn vingers stijf samen zonder te kunnen worden gescheiden, en ze werden blauw. De gevangenebewaarder van de hoofdwerkploeg zei dat ik maar deed alsof en dwong twee anderen om me naar boven te dragen om te werken. Het enige wat ik kon doen was wanhopig God aanroepen, met als resultaat dat ik uiteindelijk van de derde naar de tweede verdieping viel. Toen ze dat zagen, werden ze bang, dus lieten ze me toen teruggaan om weer bij de werkgroep voor ouderen te gaan werken. Achteraf beseftte ik dat mijn lichaam helemaal niet echt gewond was geraakt – opnieuw was ik er getuige van geweest dat God me beschermdde.

In de gevangenis krijgen mensen die in Almachtige God geloven het etiket politieke gevangene, en de duivels van de CCP houden ons voortdurend in de gaten, wat betekent dat we niet eens het recht hebben om te spreken. Als ik met iemand praatte, zagen de bewaarders dat en dan ondervroegen ze ons over wat we hadden gezegd. 's Avonds lieten ze me door de hoofdgevangene in de gaten houden om te zien of ik met andere mensen over geloofsaangelegenheden praatte. Als iemand van mijn familie op bezoek kwam, lieten de gevangenebewaarders me bepaalde zinnen leren waarin God werd belasterd, en als ik die niet uitsprak, zouden ze opzettelijk mijn gesprekken met mijn familie verstoren (wat betekende dat ik minder tijd zou hebben om met hen te praten). Omdat ik wist dat ik God zou beledigen als ik zulke dingen zei, bad ik in stilte tot God als ik in zo'n situatie kwam en zei dan: “O God! Dit is Satan die me probeert te verleiden. Bescherm me alstublieft en weerhoud me ervan om wat dan

ook te zeggen dat uw gezindheid zou kunnen beledigen.” Omdat ik nooit iets zei wat ze wilden dat ik zei, konden de gevangenenbewaarders daar uiteindelijk niets aan veranderen.

Die drie jaar in de gevangenis stelden me in staat om duidelijk de ware gedaante van de CCP-regering te zien. Voor het oog van het volk gedraagt zij zich op de ene manier en achter hun rug weer op een andere manier; voor de buitenwereld beroemt ze zich op ‘vrijheid van godsdienst’, maar achter de schermen vervolgt en verstoort ze Gods werk op alle mogelijke manieren, en als een bezetene rekent ze mensen in die in God geloven, ontfutselt ze hun met folteringen bekentenissen, en mishandelt ze hen wreed. Ze gebruikt de verachtelijkste middelen die je je maar kunt voorstellen om mensen te dwingen God te verwerpen, God te verraden en zich over te geven aan haar despotische macht om haar kwaadaardige doel te bereiken mensen voorgoed te onderwerpen en in haar macht te krijgen. De mensheid is door God geschapen en hoort God te aanbidden. En toch doet de CCP-regering alles wat ze maar kan om de komst van God te voorkomen, ze weerhoudt mensen ervan om in God te geloven, het evangelie te prediken en van God te getuigen, en door dat te doen legt ze volkomen haar slechte essentie bloot die zowel pervers als in strijd met de hemel is. Nadat ik deze vervolging en tegenspoed heb meegemaakt en mijn vlees weliswaar enige pijn heeft ervaren, heb ik geen klachten en geen spijt, want ik heb heel veel van God verkregen. Toen ik me zwak en machteloos voelde, verleende God mij keer op keer geloof en kracht, waardoor Hij me in staat stelde de vastbeslotenheid te vinden om tot op het laatst tegen Satan te strijden. Toen ik me bedroefd en neerslachtig, verdrietig en wanhopig voelde, gebruikte God Zijn woorden om mij te troosten en te bemoedigen. Toen ik op de rand van de dood verkeerde, verschaften de woorden van God me de motivatie om te overleven en de moed om door te leven. Wanneer ik ook maar in gevaar was, stak God op het nippertje Zijn reddende hand uit, beschermde Hij me, hielp me aan gevaar te ontsnappen en bracht mij in veiligheid. Dankzij deze ervaringen ging ik niet alleen de zich tegen God verzettende essentie van de duivel Satan duidelijker zien en die dieper en alomvattender haten, maar ik verwierf ook enig waarachtig inzicht in Gods wonderbaarlijke daden alsmede in Gods liefde en redding. Ik bereikte werkelijke waardering voor de goedheid en nederigheid van Christus en voor het lijden dat Hij heeft doorstaan om de mensheid te redden, en mijn geloof en liefde voor God werden dieper.

De CCP-duivels hadden een wig tussen mij en mijn vrienden en familie gedreven, dus toen ik uit de gevangenis werd vrijgelaten, wezen die me allemaal af en ontlieden ze mij. Mijn

broeders en zusters in de kerk gaven echter allemaal om mij, ze zorgden voor me en gaven me alles wat ik nodig had om een nieuw leven te beginnen – en daardoor bezorgden ze mij een gevoel van warmte dat ik vast nergens anders had kunnen vinden. Dank zij God dat Hij mij heeft gered: hoe zwaar de weg die voor me ligt mag zijn, ik zal God tot het eind blijven volgen en ik zal een betekenisvol leven proberen te leiden om Hem terug te betalen voor Zijn liefde.

24. Opstijgen door duistere onderdrukking heen

Door Mo Zhijian, provincie Guangdong

Ik ben geboren in een arme, afgelegen bergstreek waar we vele generaties lang wierook brandden en Boeddha vereerden. Overal verspreid in het land staan Boeddha tempels waar alle families naartoe gingen om wierook aan te steken; er was niemand die in God geloofde. In 1995 woonden mijn vrouw en ik in een ander gedeelte van het land waar wij in de Heer Jezus geloofden. Na onze terugkeer begonnen we het evangelie te verspreiden en het aantal mensen dat ook ging geloven, groeide al snel tot boven de honderd. Omdat steeds meer mensen in God gingen geloven, werd de lokale overheid ongerust. Op een dag in 1997 werd ik door de plaatselijke politie op het bureau ontboden. Daar werd ik opgewacht door de chef van het Bureau voor Lokale Openbare Veiligheid, de chef van het Bureau voor Nationale Veiligheid, de chef van het Bureau voor Geloofszaken en het hoofd van het politiebureau, plus nog enkele politieagenten. De chef van het Bureau van Openbare Veiligheid vroeg: “Waarom geloof je in God? Met wie onderhoud je contact? Waar kwamen de Bijbels vandaan? Waarom ga je niet naar de Driezelf Kerk voor bijeenkomsten?” Ik zei: “De mens is door God geschapen; al het zonlicht, de lucht en het water is door God geschapen; het is de wet van hemel en aarde dat mensen in God geloven en Hem aanbidden. De nationale grondwet garandeert trouwens uitdrukkelijk dat burgers vrijheid van godsdienst hebben, dus waarom mogen wij niet vrijelijk in God geloven?” De chef van het Bureau voor Geloofszaken zei: “Er zijn grenzen aan de vrijheid van godsdienst, zoals bij een vogeltje in zijn kooi; hoewel zijn vleugels en pootjes niet gebonden zijn, kan het zich alleen binnen in de kooi bewegen.” Toen ik hem deze valsheden hoorde uitspreken, was ik verontwaardigd en boos, en ik zei: “Dan liegt de nationale overheid tegen haar eigen mensen!” Toen ze me dat hoorden zeggen, beseften ze dat ze fout zaten en wisten ze niets meer te zeggen, dus lieten ze me naar huis gaan. Ik was destijds niet goed op de hoogte van de essentie van de vervolgingen door de communistische overheid van gelovigen, maar dat veranderde in 1999, toen ik het werk van Almachtige God van de laatste dagen accepteerde. Door het lezen van Gods woorden en een nog wredere vervolging door de communistische overheid was ik in staat duidelijk te zien dat de communistische partij de belichaming van Satan was; het was de vijand van God zoals die in de Bijbel wordt voorgesteld: **“De grote draak werd op de aarde gegooid. Hij is de slang van weleer, die duivel of Satan wordt genoemd en die de hele wereld misleidt”** (Openbaring 12:9).

Op de ochtend van 28 juni 2002, het was net na vijf uur, maakte ik me gereed voor een bijeenkomst met enkele broeders en zusters, toen we plotseling op de deur hoorden bonzen. We verstopten snel de boeken met Gods woord en deden daarna de deur open, toen er onverwacht een tiental politieagenten kwam binnenstormen. Ze hadden stroomstokken en geweren in hun handen en dwongen ons gehurkt bij elkaar te gaan zitten met de handen op ons hoofd. Nadat deze gemene politie ons in bedwang hadden, als dieven die een dorp waren binnengevallen, gingen ze elke kamer binnen en maakten er een enorme puinhoop van: ze gooiden ons beddengoed en onze kleren overal verspreid op de vloer. Ik had wel eens scènes op televisie gezien waarin de georganiseerde misdaad en dieven plunderend en stelend rondtrokken, maar ik had nooit gedacht dat de ‘politie van de mensen’ net zo zou doen als die slechteriken op de televisie. Ik was doodsbang en bezorgd dat ze de boeken met Gods woord zouden vinden. Ik bad voortdurend in stilte en vroeg God over ons te waken en ons te beschermen. Na mijn gebeden zag ik de fantastische daden van God. De agenten haalden het hele huis overhoop en zochten naar en confisqueerden onze persoonlijke bezittingen, maar de boeken met Gods woord vonden ze niet. Ik wist dat Gods almacht en bescherming daarvoor verantwoordelijk waren en dat God met ons was, en mijn geloof in God werd nog sterker. Daarna namen ze ons mee naar het politiebureau en brachten ze ons ’s avonds naar een gevangenis en sloten ons op. Drie dagen later kregen we ieder een boete van 300 yen, die we moesten betalen om vrij te komen. Ik voelde een diepe afkeer van het communistische regime dat zich als een wreed en onredelijk roofdier gedroeg en mensen hun vrijheid van godsdienst ontnam. Ongewild dacht ik aan Gods woorden: **“Duizenden jaren lang is dit het land van vuil geweest, het is ondraaglijk smerig, ellende heerst alom, geesten waren overal ongebreideld rond met trucjes en misleiding, ze doen ongefundeerde beschuldigingen,^[1] zijn meedogenloos en kwaadaardig, vertreden deze spookstad en laten de plaats bezaaid met dode lichamen achter; de stank van ontbinding bedekt het land en doordringt de lucht, en het wordt zwaar bewaakt.^[2] Wie kan de wereld voorbij het uitspansel zien? [...] Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken!”** (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). In deze Chinese spookstad had de regerende partij van China banners opgehangen met het opschrift: ‘vrijheid van godsdienst en respect voor mensenrechten’, maar ze vervolgden God zonder terughoudendheid en ze vervolgden en arresteerden mensen die God volgden. Ze wilden niet dat mensen in God geloofden en het juiste levenspad bewandelden; ze waren erop gebrand om alle gelovigen in één enkele klap weg te vagen. We hadden de wet

niet overtreden en hadden verder ook niets misdaan; we hadden alleen het evangelie verspreid om de mensen kennis te laten maken met God en God te aanbidden, en hun een uitweg te bieden uit hun leven vol duisternis en pijn. Toch wilde de communistische politie ons arresteren en ons gevangen zetten en beboeten, in plaats van zich druk te maken om de kwaadwillende mensen die betrokken waren bij prostitutie, moord en brandstichting, en fraude en bedrog – dat soort mensen lieten ze met rust. Het werd me duidelijk dat de communistische regering een duivelse groep was die zich verzette tegen God, mensen verblindde en mensen bedroog; zij was de vijand van God.

Op 28 november van datzelfde jaar deelden enkele broeders en zusters en ik het evangelie met een religieuze leider. Maar we werden aangegeven door een kwaadaardig persoon en ongeveer tien politieagenten omsingelden ons gebouw en braken door de deur. Ze hadden geweren en wapenstokken in hun handen en ze schreeuwden: “Geen beweging! Handen omhoog!” Ze fouilleerden ons en stalen ons geld en onze waardevolle spullen ter waarde van 5000 yuan. We moesten de handen op ons hoofd leggen en gehurkt gaan zitten met het gezicht naar de muur. Twee jonge zusters waren bang en ik zei tegen hen: “We hebben niets verkeerd gedaan, wees maar niet bang.” Zodra ik dat had gezegd, kwam er gelijk een stel politieagenten op me af die me begonnen te stompen en te trappen, en me op de grond gooiden. Ze keerden elke kamer binnenstebuiten en maakten er een puinhoop van. Ze gedroegen zich barbaarser en ruwer dan dieven die een dorp plunderen. Een van de zusters wilde niet naar buiten komen, waarna een gemene agent naar haar toe rende, haar stevig beetpakte en haar mee naar buiten trok. Een andere gemene agent zag dat ze een mooie vrouw was en begon haar aan te randen door haar over haar hele lichaam te betasten. De zuster liet een hulpeloos gejammer horen, en gelukkig kwam de huisbaas op dat moment langs, die er een einde aan maakte waarna de zuster kon ontkomen aan het geweld. Op dat moment besepte ik dat slogans zoals ‘de politie van de mensen is voor de mensen – als er problemen zijn, bel ons dan’ en ‘de politieagenten zijn de beschermengelen van het volk’ allemaal leugens waren. Deze gemene agenten vormden een bende van plaatselijke schurken en gangsters! Later duwden ze ons in een politiewagen en brachten ze ons naar het politiebureau. Daarna deden ze ons de handboeien om en lieten ze ons twee dagen en nachten zonder eten of drinken in de gang zitten. Ik kon alleen maar voortdurend stilletjes bidden en God vragen ons te leiden, ons geloof en kracht te geven zodat we hier ook konden getuigen. Later ondervroeg de politie een broeder, en toen ze niet tevreden waren met zijn antwoorden, duwden een paar gemene agenten hem op de grond, terwijl een andere gemene agent hondenpoep in zijn

mond propte. De mentale gesteldheid van die broeder werd zwaar op de proef gesteld. Toen ik dit zag gebeuren, raakte ik erg van slag en werd ik woedend vanbinnen. Ik had willen opspringen en die agenten in stukken willen scheuren, maar Gods woord leidde mijn hart: **“Heb ik enig medelijden met mijn broeders en zusters die ook geboren zijn in dit land van vuil, en daarom is er haat in mij gegroeid voor de grote rode draak. [...] Allemaal zijn we zijn slachtoffers. Daarom haat ik hem uit het diepst van mijn wezen en kan ik niet wachten om hem te vernietigen. Hoewel, wanneer ik nog eens nadenk, dat zou geen zin hebben en zou God alleen maar last bezorgen. Dus kom ik terug op deze woorden – ik richt mijn hart op het doen van Zijn wil – God liefhebben. [...] Want het is mijn doel om Gods wil te doen en zo een verlichtend en glansrijk, betekenisvol leven te leiden. Zo zal ik kunnen sterven zonder dingen te betreuren, met een hart vol voldoening en troost. Zou jij dat willen? Ben jij iemand met een dergelijk voornemen?”** (‘Het pad ... (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). De woorden van God kalmeerden me, en omdat ik Gods woord probeerde te begrijpen, begreep ik Gods wil. God had al lang een ongelooflijke hekel aan deze gemene duivels, Hij zou ze allemaal willen vernietigen, maar om Gods werk van de laatste dagen te voltooien en ons te vervolmaken, moet Hij gebruikmaken van de inspanningen van Satan. God gebruikt de vervolging van Satan om ons onderscheid te kunnen laten maken, waardoor we de volledige lelijke tronie en duivelse kern van de communistische regering te zien krijgen. Vervolgens kunnen we die verloochenen en die relatie verbreken en ons met heel ons hart tot God wenden. God weet de fanatieke vervolging van de communistische partij altijd te doorstaan om betere resultaten van Zijn werk te krijgen. Dus zo erg was het niet dat ik een paar ontberingen moest doorstaan om verlossing te vinden als onderdeel van de schepping. God heeft me verlicht en me geloof en kracht gegeven. Ik wil Christus nastreven en volledig overtuigd zijn om Gods wil uit te voeren, God lief te hebben! Op dat moment wilde ik alleen dat God ons zou leiden en ons zou behouden om via de vervolging van Satan te getuigen voor God. Ik wenste dat we onze liefde voor God konden inzetten om Satans trucs te dwarsbomen waardoor hij jammerlijk zal falen.

Op de derde avond bracht de politie ons over naar het Bureau voor Lokale Openbare Veiligheid en ondervroegen ze ons de hele nacht. Een van de onderdirecteuren gebruikte eerst aardige woorden om me te verleiden: “Beken nu maar! Je hebt een vrouw en kinderen en ouders thuis die je moet onderhouden; als je snel bekent, kun je naar huis, oké?” Toen ik dat hoorde, kwam ik even in de verleiding, en ik dacht: als ik hem een paar onbelangrijke dingen vertel, dan

mag ik gaan en hoef ik hier niet langer te lijden. Op dat moment werd ik wakker geschud door Gods woorden: **“Ik zal niet meer genadig zijn voor hen die mij in het geheel niet trouw zijn in tijden van verdrukking, want mijn genade reikt maar zover. Bovendien kan ik geen sympathie opbrengen voor degenen die mij eens hebben verraden, nog minder wil ik geassocieerd worden met mensen die de belangen van hun vrienden verraden. Dit is mijn gezindheid, wie de persoon ook maar mag zijn”** (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Via Gods majesteitelijke woorden kreeg ik het gevoel dat God naar mij beneden keek en op een antwoord van mij wachtte. Ik liet mijn nare gedachte vervolgens snel varen en vol van strenge rechtvaardigheid zei ik: “Sinds ik hier ben, heb ik er niet over nagedacht om te vertrekken!” Toen de gemene agent doorhad dat zijn list niet werkte, toonde hij zijn ware duivelse gezicht, en hield de plaatsvervanger een emmer vol brijvoer voor varkens boven mijn hoofd alsof hij het over me heen wilde gieten. Ik zei tegen hem: “Dit is een wrede en ongebruikelijke straf om een verklaring af te dwingen.” Toen hij dat hoorde, stopte hij plotseling en zette hij de emmer weer neer zonder het over me uit te gieten. Een andere gemene agent met leren schoenen aan ging met zijn hak boven op mijn grote teen staan en rolde hem zo hard als hij kon een hele tijd heen en weer. De scherpe pijn trok door mijn hele lichaam en ongewild schreeuwde ik het uit van pijn. De kleren die ik droeg waren doorweekt van het zweet, maar de gemene agent was woest en bleef maar op mijn grote teen stampen en ermee rollen totdat de nagel losliet. Mijn teen was toen al verminkt en bloederig. Onder die helse pijn riep ik herhaaldelijk om God en vroeg ik Hem mijn hart te beschermen, zodat ik niet zou toegeven aan Satan en ik voor Hem zou kunnen getuigen. De wreedheid van de duivel gaat veel verder dan dit. Ik zag een broeder terugkomen van een verhoor waarbij hij was gemarteld, en al zweefde op het randje van de dood; zijn hele lichaam zat onder de wonden en blauwe plekken en hij zag eruit alsof hij stervende was. De gemene agenten waren bang dat hij dood zou gaan, dus lieten ze hem met tegenzin vrij. Daarna brachten ze mij en een broeder en een zuster naar het SWAT-team van de stad voor verdere ondervraging.

Toen we bij het SWAT-team aankwamen, werden we gedwongen ons helemaal uit te kleden. Onze handen werden in de boeien geslagen en ze bevestigden kettingen rond onze enkels. Om ons te vernederen moesten we drie rondjes over de binnenplaats huppen. Daarna werden we alle drie afzonderlijk in een cel gezet. De mensen die hier gevangen zaten, waren allemaal moordenaars, allemaal als duivels en monsters. De gemene agent gaf de gevangenen

opdracht mij te kwellen, maar door Gods bescherming weigerden de gevangenen niet alleen om mij te treiteren, ze zorgden zelfs voor mij. Na vier dagen probeerden de gemene agenten mij te dwingen God te verraden en mijn broeders en zusters uit te leveren, maar ik wilde niet praten. Ze sleepten mij en een andere broeder naar de binnenplaats waar ze ons aan handen en voeten boeiden. We kregen een zwarte zak over ons hoofd en ze hingen ons aan een boom midden op de binnenplaats. In een aanval van opperste wreedheid lieten ze op meerdere plaatsen op de boom mieren vrij, die daarna de hele tijd over ons heen kropen en ons beten. De kwelling van duizenden mierenbeten is vergelijkbaar met duizenden pijlen door het hart, waardoor de dood op dat moment aantrekkelijker leek dan het leven. Ik kon alleen uit alle macht tot God bidden om mijn hart en geest te beschermen, zodat Hij mij wil en kracht zou geven in mijn lijden, waardoor ik verraad van God zou kunnen weerstaan. En toen verschenen Gods woorden in mijn gedachten: “[...] opdat mijn glorie het heelal mag vervullen, moeten alle mensen de laatste narigheden voor mij ondergaan. Begrijpen jullie mijn wil? Dit is het laatste wat ik van de mens eis, ik hoop echter dat alle mensen een sterke, klinkend getuigenis zullen geven over mij voor de grote rode draak, dat zij zich om mijnentwille kunnen opofferen voor een laatste keer en mijn eisen nog een keer zullen inwilligen. Kunnen jullie dit echt wel aan? Jullie waren niet in staat om mijn hart te bevredigen in het verleden. Kunnen jullie dit patroon veranderen tijdens het laatste stadium?” (‘Hoofdstuk 34’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden vulde mijn hart zich met kracht. Omdat God ons wilde redden, onderging Hij op alle mogelijke manier de vervolging door de communistische regering. Hij had geen plaats om Zijn hoofd te ruste te leggen en geen plaats die Hij Zijn thuis kon noemen. Tegenwoordig kan ik lijden met Christus; dit is Gods liefde voor mij en Gods verheffing van mij. Zolang ik God eer kan bewijzen, ben ik gelukkig en bereid te sterven. Ik vertrouwde op Gods woord om elke minuut en seconde van de pijn te doorstaan. Ze hebben ons twee dagen en nachten aan de boom laten hangen. Op de derde dag kon ik het echt niet meer aan. Het was aan het begin van de winter, het regende en ik had alleen maar een dun kledingstuk aan. Ik was aan mijn blote voeten in de boom gehangen en had niets te eten of drinken gekregen. Door de honger en de kou, maar ook door de ondraaglijke pijn wilde ik het liefste sterven; het enige wat ik kon doen was bidden met mijn hele ziel en zaligheid. Ik was doodsbang dat ik door de zwakte van het vlees de kwelling niet zou kunnen doorstaan en God zou verraden. Dwars door de pijn heen herinnerde ik me de apostel Stefanus uit het Tijdperk van Genade. Hij werd gestenigd door een menigte, omdat hij het evangelie van de Heer Jezus

verspreidde. Voor zijn dood vroeg hij God zijn geest te aanvaarden. Vervolgens bad ik tot God: “O God, mijn vlees is te zwak en ik heb meer pijn dan ik kan verdragen. Ik wil graag dat u mijn geest ontvangt, want ik sterf liever dan dat ik u verraad.” Na het bidden gebeurde het opmerkelijkste wonder: ik kreeg een buitenlichamelijke ervaring en ik werd naar een grasveld geleid. Om me heen zag ik welig groen gras en overal liepen koeien en schapen. Ik was buitengewoon rustig en ik kon niet anders dan God luidkeels eren: “De vleesgeworden God is verschenen in China, waar Hij de waarheid verkondigt om over mensen te oordelen en hen te zuiveren. Zijn woorden zijn als een scherp zwaard, vol gezag. Ze oordelen over Zijn mensen, zuiveren en redden hen. Prijs Gods almacht en wijsheid om de rode draak te gebruiken in Zijn dienst, een groep overwinnaars te maken en Satans machten te verslaan. Prijs Gods rechtvaardige gezindheid die nu volledig is geopenbaard. Prijs Almachtige God, omdat Hij nederig verborgen en zo beminnelijk is. Prijs Almachtige God! Uw daden zijn echt schitterend! Prijs Almachtige God voor de glorie die Hij heeft gewonnen. De bliksem flitst van oost naar west en wijze maagden worden door het licht aangetrokken. Mensen van elk volk en land komen terug voor God, knielen neer om God te aanbidden en Zijn oordeel te aanvaarden. Prijs God voor Zijn terugkeer in de laatste dagen om de mensheid de weg van eeuwig leven te schenken. Prijs Gods rechtvaardige oordeel voor het zuiveren en redden van de mensheid. Prijs God, omdat Hij Zijn grote werk heeft voltooid en omdat Zijn woorden alles hebben volbracht. Alle naties en alle volken prijzen Almachtige God! Elke schepping van God komt om Almachtige God te prijzen! Geprezen zij u, Almachtige God! Allen komen om u te prijzen! Geprezen zij u! Prijs Almachtige God!” (‘Alle naties en alle volken prijzen Almachtige God’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Terwijl ik mezelf volledig had ondergedompeld in deze weergaloze vreugde en langs de grenzen van de vrijheid leefde, verdween de pijn, de honger en de kou ondanks dat ik nog steeds aan de boom was opgehangen, en ook de pijn van de bijtende mieren verdween. Toen ik ontwaakte, was de derde nacht al aangebroken en haalden de gemene agenten me naar beneden. Ik had er drie dagen gehangen en ik was er niet aan doodgegaan; ik zat zelfs vol levenslust. Dit was de ware almachtige kracht en wonderbaarlijke bescherming van God! Ik eerde God en dankte Hem uit het diepst van mijn hart.

Op de vierde dag werd ik door de gemene agenten ondervraagd en probeerden ze me opnieuw te dwingen mijn broeders en zusters te verraden; ze dwongen me ook toe te geven dat ik in Xie Jiao geloofde, waarmee ik God verraadde en de ware weg verliet. Door de verlichting

door God dacht ik aan Gods woord: **“Terwijl ze beproevingen ondergaan, is het normaal dat mensen zwak zijn, of negativiteit in zich hebben, of geen duidelijkheid hebben over Gods wil of hun beoefeningspad. Maar in ieder geval moet je, net als Job, vertrouwen hebben in Gods werk en God niet verloochenen”** (‘Degenen die vervolmaakt moeten worden, moeten loutering ondergaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woord had ik de moed om de waarheid in praktijk te brengen en van God te getuigen. Wat er ook zou gebeuren, ik kon God noch weerstaan noch Hem lasteren. Daarom zei ik stoer en vol vertrouwen: “Ik geloof in Almachtige God, die de enige ware God is en heerst over alle dingen! Ik geloof niet in Xie Jiao, jij verdraait de waarheid en probeert me erin te luizen!” Toen een van de gemene agenten dat hoorde, werd hij razend. Hij greep een hoge houten kruk en begon als een waanzinnige op me in te beuken. Hij sloeg net zo lang tot ik bloed spuugde. Ik lag verlamd en buiten bewustzijn op de grond. Toen ze zagen dat ik bewusteloos was, gooiden ze koud water over me heen om me weer bij te brengen en me opnieuw af te ranselen. Door deze duivelse en onmenselijke aframmeling waren mijn borst en rug helemaal bont en blauw en had ik veel interne verwondingen opgelopen. Een week later plaste ik alleen maar bloed, en bleek dat mijn rechternier ernstig beschadigd was (ook nu is die nog zeer pijnlijk). Toen de gemene politie een maand later nog geen bewijzen had gevonden, bedachten ze valse beschuldigingen die ze me dwongen te ondertekenen. Daarna sloten ze me op in de stadsgevangenis. Drie maanden later beschuldigden ze mij van het ‘tenietdoen van het uitoefenen van sociale wetgeving’ en veroordeelden ze mij tot een jaar heropvoeding in een werkkamp. In dat kamp waren de leefomstandigheden onmenselijk. Ik had elke dag honger en ik moest zo’n tien uur per dag werken. Ik werd vaak getreiterd en beledigd door de gevangenispolitie en ze gebruikten hun stroomstokken op mij of sloten me op in een kleine, donkere ruimte. Als God niet over mij had gewaakt en me niet had beschermd, zou de gemene politie me hebben doodgemarteld. Op 7 november 2003 zat mijn straf erop en werd ik vrijgelaten uit deze hel op aarde.

Na die wrede vervolging beseftte ik dat de slogans van de regering, zoals ‘de communistische partij is geweldig, roemrijk en correct’ en ‘China kent vrijheid van godsdienst’ en andere uitspraken, slechts uitdrukkingen zijn van een duister complot om het publiek te bedriegen en de burgers voor de gek te houden. Ik haat deze oude duivel vanuit het diepst van mijn hart. Hij spreekt vleiende woorden maar doet uitzonderlijk slechte dingen. Om het werk van God van de laatste dagen uit te bannen en van China een atheïstische plek te maken, vervolgt en

doodt hij gelovigen zonder enige scrupule. De mate van wreedheid is ongelooflijk en heeft veel mensen doen koken van woede. Ik denk aan hoe ik voortdurend wrede martelingen moest ondergaan en bekentenissen werden afgedwongen, en hoe erg ik werd gepijnigd tijdens de verhoren door demonen. Ik ben verschillende keren bewusteloos geraakt en als God me niet had beschermd, zou ik door die duivels doodgemarteld zijn. In tijden van mijn allergrootste zwakheid gaf het woord van Almachtige God mij voortdurend hoop: **“Hebben jullie ooit de zegeningen aanvaard die jullie zijn gegeven? Hebben jullie ooit naar de beloften gestreefd die er vanwege jullie gedaan zijn? Onder leiding van mijn licht zullen jullie de wurggreep van de duistere krachten doorbreken. In het donker zullen jullie zeker het licht dat jullie begeleidt niet uit het oog verliezen. Jullie zullen beslist meester van de schepping zijn. Jullie overwinnen Satan beslist. Als het koninkrijk van de grote rode draak ten onder gaat, zullen jullie ongetwijfeld opstaan tussen de talloze massa’s om mijn overwinning te bewijzen. Jullie zullen beslist resoluut en standvastig zijn in het land van Sinim. Door jullie lijden zullen jullie de zegen erven die van mij komt, en zullen jullie mijn glorie door het hele universum uitstralen”** (‘Hoofdstuk 19’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Het woord van God was solide, daar kon ik op vertrouwen. Het zorgde ervoor dat ik tijdens de extreme pijn en zwakte van de verlichting en de leiding van Gods woord heb mogen genieten, wat de enige manier was om door deze duistere en langdurige periode heen te komen. Hoewel ik vele keren door de CCP overheid ben gearresteerd en vervolgd, en mijn vlees meedogenloze wreedheden en kwellingen heeft doorstaan, begrijp ik nu vele waarheden die ik voorheen niet begreep, en ik zie duidelijk de duivelse essentie van het reactionaire kwaad binnen de Chinese overheid. Ik heb ook de ware liefde van Almachtige God voor mij ervaren en heb geproefd van Gods almachtige wijsheid en wonderbaarlijke daden. Het prikkelt me om te zoeken God lief te hebben en Hem tevreden te stellen. Ik vervul mijn kerkelijke plichten nog steeds op dezelfde manier als in het verleden; ik volg God op de juiste levensweg, ik ben op zoek naar de waarheid en probeer een zinvol leven te leiden.

Voetnoten:

1. “Ze doen ongefundeerde beschuldigingen” verwijst naar de methoden waardoor de duivel mensen schade toebrengt.

2. “Zwaar bewaakt” geeft aan dat de methoden waardoor de duivel mensen leed berokkent bijzonder kwaadaardig zijn en mensen zozeer onder de duim houden dat ze geen ruimte hebben om te bewegen.

25. Ontwaken te midden van lijden en zware omstandigheden

– Een waargebeurd verhaal over de vervolging van een zeventienjarige christen

Door Wang Tao, provincie Shandong

Ik ben een christen in De Kerk van Almachtige God. Van alle kinderen van mijn leeftijd had ik het meeste geluk, omdat ik al op mijn achtste mijn ouders volgde toen zij het werk van de laatste dagen van Almachtige God aanvaardden. Hoewel ik op dat moment nog jong was, was ik toch erg blij in God te geloven en Gods woord te lezen. Doordat ik steeds maar Gods woord bleef lezen en met oudere leden van de kerk bleef communiceren, begon ik na een aantal jaren iets van de waarheid te begrijpen. Vooral wanneer ik zag hoe mijn broeders en zusters allemaal de waarheid nastreefden en werkten om eerlijke mensen te zijn, en ik zag hoe iedereen in vrede met elkaar omging, had ik het gevoel dat dit de gelukkigste, vrolijkste tijden waren. Later hoorde ik in een preek: “Wanneer je in China in God gelooft, de waarheid nastreeft en God volgt, zet je werkelijk je leven op het spel. Dit is nauwelijks overdreven” (‘Vragen & antwoorden’ in ‘Preken en communicatie over het binnengaan in het leven III’). Op dat moment begreep ik niet wat dit betekende, maar door de communicatie van mijn broeders en zusters kwam ik erachter dat gelovigen in God door de politie werden gearresteerd, en dat er geen godsdienstvrijheid was, omdat China een atheïstisch land was. In die tijd geloofde ik deze woorden echter niet. Ik dacht dat, omdat ik een kind was, zelfs als de politie me zou arresteren, ze me niets zouden aandoen. Dat veranderde op de dag dat ik persoonlijk ervoer wat het was om te worden gearresteerd en wreed door de politie te worden behandeld. Toen zag ik uiteindelijk duidelijk dat politieagenten, waar ik al die tijd naar had opgekeken alsof ze vriendelijke ooms waren, in feite een roedel wrede duivels vormde!

Toen ik zeventien was, waren een oudere broeder en ik op de avond van 5 maart 2009 onderweg naar huis na het evangelie te hebben gepredikt. Plotseling werd ons pad geblokkeerd door een politiewagen. Er sprongen onmiddellijk vijf politieagenten uit die zonder ook maar de geringste waarschuwing als een stel bandieten onze elektrische scooters afpakten, ons op de grond duwden en ons met geweld handboeien omdeden. Het gebeurde zo plotseling dat ik helemaal verdoofd was. Ik had mijn broeders en zusters horen praten over hoe gelovigen in God werden gearresteerd, maar ik had nooit gedacht dat het mij die dag daadwerkelijk zou overkomen. Ik werd bevangen door paniek en mijn hart klopte zo hard, dat ik het gevoel had dat

het uit mijn borst zou springen. Ik riep de hele tijd God aan in mijn hart: “Almachtige God! De politie heeft me gearresteerd en ik ben erg bang. Ik weet niet wat ik moet doen of wat ze met me van plan zijn, ik vraag u dus mijn hart te beschermen.” Nadat ik had gebeden voelde ik me een stuk kalmer. Ik dacht dat de politie niet werkelijk een kind zoals ik iets aan zou doen, ik voelde me dus niet zo heel erg nerveus. Maar de situatie was niet zo eenvoudig als ik had verwacht. Toen de politie boeken over het geloof in God bij ons vond, gebruikte ze dit als bewijs, als rechtvaardiging, om ons mee te nemen naar het politiebureau.

Het was vroeg in het voorjaar in het noorden van China en het was nog steeds erg koud, 's nachts daalde het kwik tot zo'n 3 tot 4 graden onder nul. De commissaris van het politiebureau nam ons met geweld onze jassen, schoenen en zelfs onze riemen af, en liet onze handen strak achter op onze rug binden. Het deed heel erg pijn. Hij beval verschillende agenten ons tegen de grond te drukken, waarna onze gezichten en hoofden werden geselsd met leren riemen. Dit bezorgde me onmiddellijk een barstende hoofdpijn – het voelde alsof ik op het punt stond te ontploffen en zonder dat ik er wat tegen kon doen begonnen de tranen over mijn gezicht te stromen. Op dat moment werd ik woedend want op de muur stond duidelijk de leus “Wees beschaafd bij de behandeling van zaken”. Zij behandelden ons echter als woeste bandieten of moordenaars! Het was helemaal niet beschaafd! Woedend eiste ik antwoord: “Welke misdaad hebben we begaan? Waarom arresteren en slaan jullie ons?” Terwijl hij doorging me te slaan, zei een van deze politieagenten boosaardig: “Jij kleine rotzak, sla niet zo'n toon tegen me aan! Het is onze taak mensen die in Almachtige God geloven op te pakken! Je bent jong, je had van alles en nog wat kunnen ondernemen, waarom koos je hiervoor? Wie is jullie leider? Waar hebben jullie deze boeken vandaan? Antwoord me! Als je niet antwoordt sla ik je verrot!” Ik zag dat mijn oudere broeder zijn tanden op elkaar klemde en weigerde ook maar een enkel woord te zeggen. Ik zwoer mezelf een eed: ook ik weiger een Judas te zijn! Zelfs als ze me doodslaan zeg ik nog niets! Mijn leven is in Gods handen en Satan en zijn duivels hebben geen macht over me. Toen hij zag dat geen van ons sprak, ontstak de politiecommandant in woede en blafte, wijzend op ons: “Oké dan! Jullie willen het hard spelen? Jullie praten niet? Geef ze een goed pak slaag! Laat ze maar eens zien wat we echt in huis hebben zodat ze begrijpen wat hard betekent!” De politieagenten sprongen onmiddellijk boven op ons, hielden ons bij de kin vast en sloegen ons zo hard in het gezicht dat ik sterren zag en mijn gezicht brandde van een stekende pijn. Ik was door mijn ouders vanaf mijn vroegste jeugd verwend en ze hadden altijd goed voor me gezorgd, ik

was nog nooit het slachtoffer geweest van zulk geweld. Ik voelde me zo vernederd dat ik automatisch in huilen uitbarstte en dacht: deze politieagenten zijn zo wreed en zo onredelijk! Op school vertelde onze leraren ons altijd dat we naar de politie moesten gaan als we in moeilijkheden zaten. Ze zeiden dat de politie ‘het volk diende’ en ‘politieagenten helden waren die goede mensen beschermden tegen geweld’, maar nu arresteren ze ons willekeurig en slaan ze ons genadeloos, alleen maar omdat we in Almachtige God geloven en het juiste levenspad bewandelen. Hoe kunnen zij ‘de politie van het volk’ zijn? Ze zijn niets meer dan een roedel duivels! Geen wonder dat er in een preek wordt gezegd: “Sommigen zeggen dat de grote rode draak een boze geest is, sommigen zeggen dat ze een roedel boosdoeners is, maar wat is de natuur en essentie van de grote rode draak? Die van een kwaadaardige demon. Ze vormen een roedel kwaadaardige demonen die zich tegen God verzetten en Hem aanvallen! Deze mensen zijn een fysieke manifestatie van Satan, Satan in vleesgeworden vorm, de incarnatie van kwaadaardige demonen! Deze mensen zijn niet anders dan Satan en kwaadaardige demonen (‘De ware betekenis van het verlooehenen van de grote rode draak om redding te verwerven’ in ‘Preken en communicatie over het binnengaan in het leven III’). In het verleden liet ik me misleiden door hun leugens en geloofde ik dat de politie uit ‘goede mensen’ bestond die ten behoeve van gewone mensen werkten. Ik realiseerde me niet dat dit een valse voorstelling was. Op dit moment zie ik echter eindelijk in dat ze een roedel boosaardige duivels vormen die zich tegen God verzetten!” Onwillekeurig begon ik ze vanuit de grond van mijn hart te haten. Toen de commandant van het politiebureau zag dat we nog steeds niet praatten, schreeuwde hij: “Geef hem nog een keer een goed pak slaag!” Twee van zijn lakeien renden op ons af. Ze bevalen ons op de grond te gaan zitten met onze benen voor ons uitgestrekt. Daarna begonnen ze gemeen met de punt van hun schoenen tegen onze benen te schoppen, gingen op onze benen staan en stampten er zo hard op als ze maar konden. Mijn benen deden zo’n pijn, alsof ze op het punt stonden te breken, en ik kon mezelf er niet van weerhouden het uit te schreeuwen. Maar hoe harder ik schreeuwde hoe harder ze me schopten. Ik kon niet anders dan de pijn ondergaan terwijl ik in mijn hart Almachtige God aanriep: “God! Deze duivels zijn zo wreed! Ik kan dit werkelijk niet verdragen. Geef me alstublieft geloof en bescherm me zodat ik u niet verraad.” Precies op dat moment schoot me de volgende passage van Gods woorden te binnen: “**Je weet dat alle dingen in de omgeving om je heen er zijn met mijn toestemming, allemaal door mij gepland. Kijk duidelijk en stel mijn hart tevreden in de omgeving die ik je heb gegeven. Wees niet bang, de Almachtige God der heerscharen zal beslist met je zijn; Hij staat achter**

jullie en Hij is jullie schild” (‘Hoofdstuk 26’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren een bron van groot geloof en grote kracht voor me. Ik begreep dat de omstandigheden die ik meemaakte plaatsvonden met toestemming van Gods troon, en dat dit het moment was dat er van me werd gevraagd stand te houden en voor God te getuigen. Hoewel ik jong was, had ik God als mijn krachtige ondersteuning, ik had dus niets te vrezen! Ik was vastbesloten stand te houden, voor God te getuigen, absoluut geen lafaard te zijn en me niet te onderwerpen aan Satan! Door het onderwijs en de leiding van Gods woord vond ik het vertrouwen en de vastberadenheid het lijden te verdragen, stand te houden en voor God te getuigen.

Die avond, het was na 19.00 uur, kwam de commissaris van het politiestation om me nogmaals te ondervragen. Hij beval me op de ijskoude cementen vloer te zitten in een bewuste poging mij het erg koud te laten krijgen. Pas toen ik het zo koud kreeg dat allebei m'n benen gevoelloos waren geworden en ik van top tot teen bibberde, beval hij zijn lakeien mij op te tillen en me tegen de muur te zetten. Daarna begonnen ze genadeloos met een stroomstootwapen schokken toe te dienen aan mijn handen en mijn kin. Door de schokken werden mijn handen overdekt met blaren en werden al mijn tanden gevoelloos van de pijn (tot op de dag van vandaag doen mijn tanden nog steeds pijn als ik kauw). Maar zelfs toen had deze duivel, nog altijd razend van woede, er nog niet genoeg van. Hij begon nu met het stroomstootwapen de onderste helft van mijn lichaam te bewerken. De marteling bezorgde me onbeschrijflijke pijn, maar hij gooide zijn hoofd naar achteren en lachte. Op dat ogenblik haatte ik deze demon, die het volledig aan alle menselijkheid ontbrak, tot op het bot. Maar hoe deze boosaardige politieagenten me ook ondervroegen en martelden, ik klemde mijn kaken op elkaar en weigerde om ook maar één woord te zeggen. Dit ging door tot twee of drie uur in de ochtend. Op dat moment was mijn hele lichaam verdoofd – ik had nergens ook maar enig gevoel meer over. Toen ze waren uitgeput van het slaan, sleepten ze me uiteindelijk terug naar een kleine kamer en bonden ze me met handboeien vast aan de oudere broeder die samen met mij was gearresteerd. Ze bevalen ons op de ijskoude vloer te zitten. Daarna werden er twee van hen aangewezen om de wacht over ons te houden en te zorgen dat we niet zouden slapen. Op het moment dat een van ons de ogen sloot, gaven ze ons een klap en schopten ze ons. Later die nacht moest ik naar het toilet, maar de politieagenten blaften me toe: “Kleine rotzak, zolang je ons niet vertelt wat je weet, ga je helemaal nergens naartoe! Pis maar in je broek!” Uiteindelijk kon ik het echt niet langer

ophouden en moest ik wel in mijn broek plassen. In het vriesweer was mijn gevoerde broek nu doordrenkt met urine, waardoor ik het zo koud kreeg dat ik niet kon ophouden met bibberen.

Na door deze duivels zo wreed te zijn gemarteld, leed ik van top tot teen ondraaglijke pijn, en kon ik er niets aan doen dat ik me zwak en negatief begon te voelen, ik dacht: ik weet werkelijk niet welke martelingen ze morgen op me gaan toepassen. Zal ik in staat zijn deze te verdragen? Op dat moment fluisterde de oudere broeder, die bezorgd was dat ik niet in staat was het lijden te verdragen en me negatief voelde: “Tao, wat voor gevoelens heb je ten opzichte van deze boosaardige duivels die ons vandaag op deze manier martelen? Heb je er spijt van dat je in Almachtige God gelooft en je plicht doet?” Ik zei: “Nee, ik voel me alleen vernederd omdat ik door deze duivels ben geslagen. Ik dacht dat ze me niets zouden aandoen omdat ik nog maar een kind ben. Ik had geen idee dat ze in werkelijkheid bereid zouden zijn me te vermoorden.” Mijn oudere broeder communiceerde ernstig met me: “We hebben het pad van geloof in God genomen, en we bewandelen het juiste levenspad dankzij Gods leiding. Satan wil echter niet dat we God volgen of volledig worden gered. Wat er ook gebeurt, we moeten standhouden in ons geloof. We mogen ons nooit onderwerpen aan Satan, we kunnen Gods hart niet breken.” De woorden van deze broeder waren zeer bemoedigend. Ik voelde me getroost en dacht onwillekeurig aan Gods woorden: **“Wat is een overwinnaar? De goede soldaten van Christus moeten moedig zijn en op mij vertrouwen om spiritueel sterk te zijn; ze moeten vechten om strijders te worden en Satan tot de dood te bestrijden”** (‘Hoofdstuk 12’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Op dat moment begreep ik Gods wil en voelde ik kracht in mijn hart. Ik voelde me niet langer vernederd en ellendig, maar was nu bereid deze beproeving dapper het hoofd te bieden. Hoe Satan de duivel me ook martelde, ik zou op God vertrouwen om Satan te overwinnen. Ik zou Satan tonen dat alle mensen die in Almachtige God geloven Zijn elitetroepen zijn, onverslaanbare strijders die tot het einde toe blijven vechten.

De volgende morgen brachten de politieagenten me terug naar de ondervragingsruimte en probeerde die duivel van een politiecommissaris me opnieuw tot een bekentenis te dwingen. Hij sloeg op de tafel en wees met zijn vinger priemend naar mijn neus waarbij hij me uitschold en zei: “Ben je afgelopen nacht op andere gedachten gekomen, jongen? Hoe lang heb je al in Almachtige God geloofd? Tot hoeveel mensen heb je al gepreekt? Geef antwoord op onze vragen, anders ga je nog veel meer pijn voelen!” Ik dacht: ik mag niet meer bang zijn voor Satan.

Ik moet een man zijn en dapper zijn!” Ik sprak dus resoluut: “Ik weet niets!” De commissaris van het politiebureau ontstak in woede en riep: “Jongen, wil je sterven? Ik vermoord je voor we hier klaar zijn, en dan heb je pas echt niets meer te vertellen!” Onder het schreeuwen rende hij op me af, greep me venijnig bij mijn haar en sloeg mijn hoofd tegen de muur. Mijn oren begonnen onmiddellijk te suizen en de pijn was zo intens dat ik niet kon voorkomen dat ik in huilen uitbarstte en de tranen over mijn gezicht rolden. Toen deze duivels zich realiseerden dat ze niet van me zouden krijgen wat ze wilden, hadden ze ten slotte geen andere keus dan me terug te sturen naar de kleine kamer. Daarna namen ze de oudere broeder mee om te ondervragen. Het duurde niet lang of ik hoorde hem schreeuwen van pijn, en ik wist dat ze hem iets verschrikkelijks hadden aangedaan. Ik lag opgerold in de kleine kamer, als een lam omgeven door valse wolven, en ik voelde me wanhopig en hulpeloos. Terwijl de tranen over mijn wangen stroomden, bad ik tot God om Hem te vragen deze broeder te beschermen tegen deze boosaardige duivels nu ze hem door middel van marteling tot een bekentenis probeerden te dwingen. Ze ondervroegen ons op deze manier drie dagen en nachten lang, zonder ons ook maar een hap eten of een druppel water te geven. Ik had het koud en had honger, ik was verdwaasd en mijn hoofd was opgezwollen en deed ongelofelijk pijn. Omdat ze bang waren dat ze ons zouden doden, hadden ze geen andere keus dan te stoppen met hun marteling.

Na de wrede en onmenselijke marteling van de CCP-regering, ervoer ik werkelijk waar ik in een preek over had gehoord: “In de gevangenissen van de grote rode draak kunnen ze je op elke manier die ze willen mishandelen, het maakt niet uit of je een man of een vrouw bent. Het zijn schurken en beesten. Ze mishandelen mensen met stroomstootwapens wanneer ze daar zin in hebben en doen je datgene aan waar je het meest bang voor bent. Onder de heerschappij van de grote rode draak houden mensen op menselijk te zijn en worden ze nog minder dan dieren. De grote rode draak is exact zo wreed en onmenselijk. Het zijn beesten, duivels, volkomen verstoken van verstand. Je kunt onmogelijk een discussie met ze voeren, want ze hebben geen verstand” (‘De ware betekenis van het verloothenen van de grote rode draak om redding te verwerven’ in ‘Preken en communicatie over het binnengaan in het leven III’). Op dat ogenblik zag ik eindelijk duidelijk de reactionaire essentie van de CCP-regering als vijand van God. Ze is echt een manifestatie van Satan, een demon die moordt zonder ook maar met de ogen te knippen! Het ontbreekt ze aan moraal en scrupules en sparen zelfs een minderjarig kind zoals ik niet. Ze staan maar wat graag klaar om me te vermoorden, louter omdat ik in God geloof en

het juiste levenspad bewandel. Ze zijn niets anders dan wrede monsters zonder principes, ethiek of menselijkheid. Ik koesterde geen enkele valse hoop meer dat de politie me barmhartig zou behandelen vanwege mijn leeftijd. Ik smeekte alleen maar dat Almachtige God me zou beschermen en me zou leiden bij het overwinnen van de wrede marteling van Satan en deze demonen, dat ik al dit lijden zou kunnen verdragen en dat ik een welluidende getuige voor God zou kunnen zijn.

In de namiddag van 9 maart, toen de politieagenten zagen dat ze werkelijk niets uit ons konden krijgen, grepen ze onze handen en dwongen ons vervalste bekentenissen te ondertekenen, waarin we werden beschuldigd van de misdaden van het “schenden van de nationale wet, het verstoren van de openbare orde en het ondermijnen van de macht van de staat”, en stuurden ons vervolgens naar het huis van bewaring. Zodra we daar aankwamen werden onze hoofden volkomen kaal geschoren, namen ze ons onze kleren af en kregen we deze bijna geheel tot linten geknipt terug. Ik had mijn riem niet meer en moest dus plastic zakken tot een touw knopen om mijn broek op te houden. Ondanks het vriesweer beval de politie andere gevangenen om ons te wassen door waskom na waskom koud water over onze hoofden uit te gieten. Ik voelde me helemaal bevroren, zo erg dat ik van top tot teen bibberde en het was alsof mijn bloed in mijn aderen was gestold. Na afloop kon ik niet eens meer staan. De gevangenen die in die gevangenis werden vastgehouden waren allemaal verkrachters, dieven, overvallers en moordenaars ... De een zag er nog kwaadaardiger uit dan de ander, en het idee dat ik met hen in deze helse plek gevangen zat deed me rillen van angst. 's Nachts sliepen meer dan 30 van ons samen op een harde betonnen richel en de dekens stonken zo walgelijk dat het bijna onmogelijk was te slapen. De maaltijden die de politieagenten ons gaven bestonden uit niet meer dan een klein, gestoomd broodje en een beetje dunne maïspap, bij lange na niet voldoende om ons voldoende te voeden. Overdag werden we afgebeeld met slopend fysiek werk. Wanneer we onze taken voor de dag niet afkregen, werden we bestraft door 's nachts staand de wacht over de cel te houden, wat betekende dat we vier uur moesten staan en slechts twee uur slaap kregen. Soms was ik zo moe, dat ik staand in slaap viel. De politieagenten droegen de gevangene die de leiding had over onze cel ook op manieren te vinden om mij te kwellen, zoals me meer werk te geven dan mijn quotum of me de hele nacht te laten staan. Ik had het gevoel dat ik op het punt stond in te storten. Ik werd zo vaak gekweld en mishandeld door deze demonen, dat ik het gevoel had dat ik minder vrijheid had dan een straathond, en ik minder goed at als een varken of een hond. Wanneer ik nadacht

over deze dingen, miste ik mijn huis en ouders verschrikkelijk en had ik het gevoel dat het huis van bewaring geen plaats was waar mensen konden leven. Ik wilde er geen seconde langer blijven. Ik wilde niets liever dan deze verschrikkelijke plek onmiddellijk verlaten. Op het dieptepunt van mijn ellende en zwakheid kon ik alleen maar oprecht tot God bidden. Dit was het moment waarop de woorden van Almachtige God me verlichtten en me leiding gaven: **“Wees niet ontmoedigd, wees niet zwak. Ik zal het je duidelijk maken. De weg naar het koninkrijk is niet zo vlak; niets is zo eenvoudig! Jullie willen dat zegeningen makkelijk komen, nietwaar? Iedereen zal tegenwoordig bittere beproevingen moeten doorstaan. Zonder dergelijke beproevingen zal het liefhebbende hart dat jullie voor mij hebben niet sterker worden [...]. Degenen die in mijn bitterheid delen, zullen zeker in mijn zoetheid delen. Dat is mijn belofte en mijn zegening voor jullie”** (‘Hoofdstuk 41’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden waren een enorme bron van troost en bemoediging. Ze hielpen me te begrijpen dat het lijden en de moeilijkheden die ik onderging een zegen van God waren. God gebruikte deze moeilijke omstandigheden om me te louteren en te vervolmaken, om van me iemand te maken wiens liefde en trouw aan God Gods belofte waard zijn. Toen ik erover nadacht hoe ik vanaf mijn kindertijd was verwend en hoe ik nooit lijden of ook maar de kleinste belediging had kunnen verdragen, zag ik in dat ik, als ik de waarheid en het leven wilde verwerven, de vastberadenheid zou moeten bezitten om lijden te verduren en ik een resoluut geloof nodig had. Wanneer ik dit lijden niet zou ervaren, zou de verdorvenheid in me nooit worden gezuiverd. Mijn lijden was inderdaad een zegen van God. Ik moest dus geloof hebben, met God samenwerken en God toestaan Zijn waarheid in me te laten werken. Zodra ik Gods wil begreep, kwam er spontaan een gebed tot God in me op: “God! Ik voel me niet langer zwak en negatief. Ik zal standhouden, resoluut op u vertrouwen, tot het einde strijd leveren met Satan en ernaar streven u lief te hebben en tevreden te stellen. Ik vraag u mij geloof en standvastigheid te schenken.” In de dagen dat ik werd mishandeld en vernederd in het huis van bewaring bad ik meer en vertrouwde ik meer op God dan tijdens welke andere periode sinds ik tot geloof in Almachtige God was gekomen dan ook, en ik was nog nooit zo dicht bij God geweest. Tijdens die periode verliet mijn hart God zelfs niet voor een ogenblik, en voelde ik altijd dat Hij bij me was. Hoeveel ik ook leed, het voelde helemaal niet als lijden. Ik begreep duidelijk dat dit alles Gods zorg en bescherming voor me was.

Op een morgen, een maand later, riepen de cipiers plotseling de oudere broeder en mij naar buiten. Ik voelde een golf van opwinding toen ik de oproep hoorde, ik dacht dat ze ons weleens zouden kunnen vrijlaten en dat we niet langer in die hel zouden hoeven te lijden. Het verschil tussen de waarheid en mijn hoop had niet groter kunnen zijn. De commissaris van het politiebureau begroette ons met een sinistere glimlach en uitgeschreven vonnissen en zei: “Jullie zijn beiden veroordeeld tot een jaar heropvoeding door arbeid vanwege jullie geloof in Almachtige God. Hoewel jullie hebben besloten niet te praten, kunnen we jullie toch veroordelen. De Communistische Partij regeert deze natie, en zelfs met een rechtszaak bereiken jullie niets!” Het feit dat hij zo blij was met onze tegenslag maakte me woedend: de CCP-regering houdt zich aan geen enkele wet of ethiek. Naast het feit dat ze mij, een minderjarig kind, wreed hadden gemarteld, gaven ze me nu ook een veroordeling zonder dat ik een misdaad had begaan! De andere broeder en ik werden die dag naar het werkkamp van de provincie gebracht. Tijdens het controleren van onze gezondheid kwam de dokter erachter dat de broeder aan hoge bloeddruk, een hartaandoening en andere gezondheidsproblemen leed. De bewakers van het werkkamp waren bang verantwoordelijk te worden gehouden wanneer hij in hun faciliteit zou overlijden en weigerden hem dus te accepteren. De politie had geen andere keus hem weer mee te nemen, wat betekende dat ik daar alleen achterbleef. Toen begon ik te huilen – ik huilde bitter. Ik miste mijn huis en mijn ouders, en toen het besef doordrong dat mijn broeder er nu niet meer was om mee te communiceren, vroeg ik me af hoe ik zo’n lang jaar ooit zou kunnen overleven. Toen ik de afgelopen maand werd gemarteld en mishandeld door deze duivels, communiceerde hij telkens wanneer ik me negatief en zwak voelde omdat ik hun wreedheid niet langer kon verdragen, met me over Gods woorden om me te bemoedigen en te troosten, en hielp hij me kracht op te doen door het begrijpen van Gods wil. Ook gaf zijn vastberadenheid me het geloof en de kracht om te vechten en met hem deze demonen te overwinnen. Maar vanaf dat moment moest ik dat gevecht alleen aangaan. Zou ik echt stand kunnen houden?... Hoe meer ik erover nadacht, hoe ellendiger ik me voelde, en hoe meer negativiteit, eenzaamheid, bitterheid en vernedering wortel schoten in mijn hart. Toen de ellende me tot op de rand van de hopeloosheid duwde, riep ik God dringend aan: “God! Mijn gestalte is te klein. Hoe zal ik zo’n immense beproeving het hoofd kunnen bieden? Hoe kom ik ooit door dit lange jaar van heropvoeding door arbeid? God! Ik smeed u mij te leiden en te helpen, geef me geloof en kracht ...” Tranen stroomden over mijn gezicht en ik huilde geluidloos. Tijdens het bidden schoot me plotseling het verhaal van Jozef te binnen, dat hij op zeventienjarige leeftijd verkocht werd en naar Egypte

werd gevoerd. Hoewel hij alleen was geweest in Egypte en vernedering en lijden had moeten doorstaan, had hij toch nooit de ware God verlaten of zich overgegeven aan Satan. De demonen in de gevangenis hadden me weliswaar laten lijden, maar het was allemaal gebeurd met Gods toestemming, en zolang ik waarlijk op God vertrouwde en weigerde toe te geven aan Satan, zou God me ook leiden bij het overwinnen van Satan en het verlaten van het hol van de demonen. Op dat ogenblik schoten me opnieuw woorden van God te binnen: **“Onderschat jezelf niet omdat je jong bent, je moet jezelf aan mij aanbieden. Ik let er niet op hoe mensen aan de oppervlakte lijken, of hoe oud ze zijn. Ik let er alleen maar op of ze me oprecht liefhebben, of ze mijn weg volgen en de waarheid in praktijk brengen zonder acht te slaan op al het andere. Maak je geen zorgen over morgen of wat de toekomst zal brengen. Zolang je in je leven elke dag op mij vertrouwt, zal ik je zeker leiden”** (‘Hoofdstuk 28’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden verwarmde mijn hart als de zomerzon. Ze lieten me inzien dat God niemand voortrekt, en dat ik, zolang ik een hart had met oprechte liefde voor God en bij Gods woord zou leven, ondanks mijn jonge leeftijd altijd Gods leiding zou ontvangen. Ik dacht eraan hoe God vanaf het moment van mijn arrestatie elk moment bij me was geweest, me had geholpen elke moeilijkheid te overwinnen en me in staat had gesteld stand te houden. Hoe had ik zonder Gods aanwezigheid en leiding de gemene mishandelingen en wrede marteling van deze demonen kunnen verdragen? Ik stond nu voor een jaar van heropvoeding door arbeid maar ik had reeds enorm zware omstandigheden overleefd door op God te vertrouwen, waarom zou het me dus aan geloof ontbreken? Was God niet alles wat ik nodig had om op te vertrouwen? God was met me en zou me op elk moment leiding geven, waarom zou ik me dus eenzaam of bang voelen? Deze omstandigheden boden me de mogelijkheid te oefenen onafhankelijk te leven en volwassen te worden. Ik kon mezelf niet langer als een kind beschouwen en ik kon ook niet meer op andere mensen vertrouwen zonder naar God op te zien. Ik moest volwassen worden, op God vertrouwen om mijn eigen pad te bewandelen en erop vertrouwen dat ik zeker in staat zou zijn dit pad te blijven volgen, wanneer ik op God leunde. Satan is nooit in staat mensen te verslaan die vastbesloten zijn op God te vertrouwen en Hem lief te hebben! Het was tijd voor me om mannenmoed te tonen en het God mogelijk te maken door mijn acties glorie te verwerven. Zodra ik Gods wil begreep had ik het gevoel alsof ik ondersteund werd door een krachtige macht, en diep in mijn hart vormde zich de vastbeslotenheid het leven in de gevangenis onder ogen te zien.

Toen de bewakers van het werkkamp erachter kwamen dat ik in Almachtige God geloofde, begonnen ze me bewust te kwellen. Ze gaven me zwaar fysiek werk, ik moest van vijf uur in de morgen tot na elf uur in de avond loodzware zakken van meer dan 50 kg van de derde verdieping naar de eerste verdieping dragen, en ik als mijn werkquota niet haalde, moest ik doorwerken tot laat in de nacht. Ik had nog nooit eerder fysiek werk verricht en kreeg in het detentiecentrum nooit de kans voldoende te eten, ik was dus altijd doodmoe. Aan het begin kon ik de zakken helemaal niet optillen, maar later was ik, door oprecht op God te vertrouwen, geleidelijk in staat ze op te tillen. Ik was aan het eind van elke dag ongelofelijk moe en mijn middel en benen deden pijn. De bewakers droegen vaak andere gevangenen op me verschrikkelijk te slaan, waardoor ik regelmatig onder de wonden en kneuzingen zat. Op een keer bevalen de bewakers de gevangene die aan het hoofd van de andere gevangenen stond me te slaan omdat ik te laat terug was gekomen van het halen van water. Tijdens het slaan werd mijn trommelvlies doorboord en gescheurd, het werd geïnfecteerd en ik werd bijna doof. Ik klemde mijn tanden op elkaar uit verbittering deze pesterijen en mishandeling te moeten verdragen, maar ik was niet in staat me te verzetten. Ik was ellendig en koesterde wrok, maar ik kon nergens verhaal halen. Ik kon alleen maar voor God komen en in gebed mijn ellende met Hem delen. In de donkere gevangenis leerde ik dicht bij God te zijn en op God te vertrouwen en in alle dingen naar Hem op te zien – wat me de meeste vreugde in het leven schonk was tot God te bidden en mijn diepste gedachten te delen. Elke keer dat ik me verdrietig of zwak voelde, zong ik het liefst de volgende lofzang: **‘Ik ben vastbesloten van God te houden’: “O God! Mijn hart is niet in staat om werkelijk van u te houden, ik wens om van u te houden, maar ik kom de kracht te kort. Wat moet ik doen? Ik verlang van u om de ogen van mijn geest te openen, ik wens dat uw Geest mijn hart aanraakt, zodat ik voor uw aangezicht ontgaan ben van mijn passiviteit en ongedwongen door enig persoon, materie of ding; ik leg mijn hart volkomen bloot voor u, zodat mijn hele wezen aan u is toegewijd en u mag mij testen hoe u dat ook zou willen. Nu geef ik geen aandacht aan mijn vooruitzichten, noch ben ik gebonden door de dood. Gebruikmakend van mijn hart dat van u houdt, wens ik de weg van het leven te zoeken. Alle dingen en gebeurtenissen zijn in uw handen, mijn lot is in uw handen en bovenal is mijn hele leven onder controle van uw handen. Nu volg ik de liefde voor u na en ongeacht of u mij u laat liefhebben, ongeacht hoe Satan zich ermee bemoeit, ik ben vastbesloten om van u te houden”** (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Terwijl ik maar zong en zong werd ik vaak tot tranen toe ontroerd en het bracht mijn hart immense troost en bemoediging. Almachtige God

had me telkens weer opnieuw geholpen en ondersteund, en stelde me in staat Gods ware liefde voor me te ervaren. Als een barmhartige moeder hield God over me de wacht en troostte en ondersteunde Hij me de hele tijd. Hij gaf me geloof en kracht en leidde me door dit jaar dat ik nooit zal kunnen vergeten.

Na de duisternis van mijn tijd in de gevangenis te hebben ervaren, stond ik veel volwassener in het leven en verwierf ik ook veel kennis van de waarheid. Ik was niet langer een naïef, onschuldig kind. Het waren de woorden van Almachtige God die me telkens weer opnieuw hadden bijgestaan bij het overwinnen van de marteling en kwelling van de boosaardige politie en me in staat hadden gesteld de zwakheid en negativiteit te boven te komen, op te staan en standvastig te blijven. Ze stelden me in staat te begrijpen hoe ik rekening kon houden met Gods hart en het kon troosten, hoe ik op God kon vertrouwen en stand kon houden, en hoe ik voor God kon getuigen om Gods liefde terug te betalen. Ze lieten me ook duidelijk de gewelddadigheid en gemeenheid van Satan en zijn demonen zien, alsook hun boosaardige reactionaire essentie als vijanden van God. Ze gaven me het vermogen de valsheid van het beeld van de ‘politie van het volk die het volk liefheeft’ te onderscheiden. Ik ben nooit meer opnieuw bedrogen door Satans listen. De vervolging en het lijden die ik te verduren kreeg wisten me niet alleen niet te breken, ze werden zelfs de fundering waarop ik het pad van geloof bewandel. Ik ben Almachtige God dankbaar dat Hij me over dit zware, rotsachtige pad heeft geleid en me op zo’n jonge leeftijd wrede kwelling heeft laten leren verdragen. Hierdoor zag ik Gods almacht en soevereiniteit, en dat dit Gods speciale redding voor mij was! Ik voelde diep dat in een boosaardige wereld geregeerd door demonen alleen God mensen kan redden, dat alleen God onze steun kan zijn en ons telkens kan helpen wanneer we Hem nodig hebben, en alleen God mensen echt lief heeft. De vervolging en moeilijkheden die ik verdragen heb werden voor mij een kostbare schat van groei in het leven, en hielpen me enorm bij het bereiken van volledige redding. Hoewel ik tijdens deze periode geleden heb, was dit lijden ongelofelijk waardevol en zinvol. Het is net zoals Gods woord zegt: **“Als je bereid bent met deze stroom mee te gaan en dit oordeel en deze geweldige verlossing te ondergaan en te genieten van alle zegeningen die niet te vinden zijn in de menselijke wereld en te genieten van deze liefde, wees dan correct: blijf in deze stroom om het overwinningswerk te aanvaarden, zodat je vervolmaakt kunt worden. Hoewel je tegenwoordig enige pijn en loutering ondergaat als gevolg van het oordeel, is**

deze pijn waardevol en zinvol” (‘De innerlijke waarheid van het werk van de overwinning (4)’
in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’).

28. Een diepere ervaring van Gods liefde door een hol van demonen te betreden

Door Fenyong, provincie Shanxi

Ik ben weliswaar van kinds af aan opgegroeid met de liefde en aandacht van mijn ouders, maar in mijn hart voelde ik me toch vaak eenzaam en dacht dat ik niemand had om op terug te vallen. Ik leek altijd in de greep van een onverklaarbare aandoening, waar ik maar niet overheen kon komen. Vaak vroeg ik me af: Waarom leven mensen? Hoe zouden we moeten leven? Maar ik kon nooit een antwoord vinden. In 1999 had ik eindelijk het geluk het werk van Almachtige God van de laatste dagen te accepteren. De voeding en voorziening van Gods woord troostten mijn eenzame hart en ik had het gevoel dat ik eindelijk thuis kwam. Ik voelde me bijzonder veilig en beschermd. Toen pas wist ik eindelijk wat het betekent om gelukkig te zijn. Later las ik in Gods woord dat: **“De wereld in het hart van de mens die geen plaats voor God heeft is donker, leeg en hopeloos. [...] De plaats en het leven van God kunnen door geen enkel mens vervangen worden. De mensheid heeft niet alleen behoefte aan een rechtvaardige samenleving waarin iedereen goed gevoed, gelijk en vrij is, maar ook aan de redding van God en Zijn levensvoorzieningen aan hen”** (‘God beschikt over het lot van de gehele mensheid’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Hier ontdekte ik dat goed eten, mooie kleren dragen en genieten niet datgene zijn wat de mens nodig heeft om te leven. Wat de mensen nodig hebben is de redding van God en het verstrekken van het leven door God. Alleen daarmee kan de leegte in de geest van de mensen worden gevuld. De vragen die me zo lang dwars hadden gezeten waren eindelijk beantwoord: God zorgt voor ieder levend wezen in de schepping. Mensen zouden ernaar moeten leven dat ze op God vertrouwen en ze zouden voor God moeten leven, want alleen zo heeft hun leven betekenis. Naarmate ik meer van Gods woord las, begon ik langzamerhand enige waarheid te begrijpen. Later nam ik plichten op me in de kerk. Ik bezocht vaak bijeenkomsten en communiceerde met mijn broeders en zusters, en ik bracht mijn dagen door met het gevoel dat ik een vol en bevredigend leven leidde. Maar een plotselinge arrestatie ontredde mijn rustige leven en wierp me in een hol van demonen ...

Het was een regenachtige zomerdag op 17 juli 2009, toen drie van mijn zusters en ik uit ons middagdutje werden gewekt en de hond op de binnenplaats plotseling hoorden aanslaan. Ik keek naar buiten om te zien wat er aan de hand was, en zag meer dan twintig agenten in burger over de muur de binnenplaats in klimmen. Voordat ik kon reageren, renden ze het huis binnen en

sleepten ons naar de huiskamer. Ik raakte in paniek door de plotselinge verandering van omstandigheden en vroeg me af hoe ik op het verhoor door de politie zou moeten antwoorden. Maar toen kreeg ik een idee: God liet deze omstandigheden gebeuren, dus moest ik me eraan onderwerpen. Daarna moesten we van de politie neerhurken en twee van hen draaiden mijn armen achter mijn rug, duwden een stroomstok in mijn nek en trokken een jas over mijn hoofd. Ze bleven me neerdrukken en mijn benen raakten gevoelloos. De minste beweging bracht een golf van godslastering en scheldpartijen teweeg. Deze boosaardige politieagenten doorzochten het huis als bandieten en ik bad onophoudelijk tot God in mijn hart. “God!”, zei ik, “Ik weet dat alles in uw handen is en het is door uw goede bedoelingen dat ik nu met deze situatie word geconfronteerd. Ook al begrijp ik het niet op dit moment, ik ben bereid me te onderwerpen. God! Ik ben nu helemaal in paniek. Ik ben heel bang en ik weet niet wat me nog meer staat te wachten. Ik weet dat mijn gestalte te min is en dat ik te weinig begrijp van de waarheid, dus smeed ik u om bescherming en begeleiding. Geef me vertrouwen en kracht, zodat ik sterk sta en geen Judas word en u verraad.” Ik bleef steeds maar opnieuw bidden en durfde God geen moment te verlaten. De politie vond vier laptops, een aantal mobiele telefoons, een paar USB-sticks en MP3-spelers en meer dan 1.000 RMB aan contanten bij hun doorzoeking. Toen ze het huis doorzocht hadden, namen ze alles in beslag wat ze hadden gevonden, namen foto's van ieder van ons en dwongen ons hun auto in. Op weg naar buiten zag ik meer politieauto's en agenten dan ik kon tellen.

De politie nam ons mee naar een opvangcentrum in een militair deelgebied, waar ze ons scheidde om ons afzonderlijk te verhoren. Twee politieagenten stonden op wacht bij de deur. Onmiddellijk nadat ze me de kamer binnen hadden geduwd, begonnen drie mannelijke en één vrouwelijk agent me te ondervragen. Een van de mannelijke agenten begon met de vraag: “Waar kom je vandaan? Hoe heet je? Wat doe je in dit gebied? Waar is het geld van de kerk?” Ik bleef onophoudelijk in mijn hart tot God bidden. Wat ze me ook vroegen, ik weigerde een geluid uit te brengen. Toen ze dit zagen, werden ze allemaal kwaad. Ze bevalen me strak rechtop te staan en lieten me niet tegen de muur leunen. Zo bleven ze me drie dagen en drie nachten lang om de beurt verhoren en stonden me al die tijd niet toe te eten of te slapen. Mijn toch al magere, zwakke lichaam was niet bestand tegen dat misbruik. Mijn hoofd stond op ontploffen, het voelde alsof mijn hart uitgehold was, ik was moe en had honger en ik kon mijn evenwicht niet bewaren. Maar telkens als ik mijn ogen sloot porden ze me en zeiden: “Je gaat niet slapen voordat je onze

vragen hebt beantwoord! Zeker niet! We hebben alle tijd van de wereld. Laten we maar eens kijken hoe lang je het volhoudt!” Vaak stelden ze me vragen over de kerk. Ik was heel zenuwachtig tijdens deze vuurproef en doodsbang dat ik iets los zou laten in een moment van onachtzaamheid. Ik voelde me lichamelijk en geestelijk gekweld, maar toen ik dacht dat ik alles tot het uiterste had doorstaan en het niet langer uithield, verlichtte God me door me deze passage van Zijn woorden in herinnering te brengen: **“Wanneer je geconfronteerd wordt met lijden, moet je in staat zijn je niet druk te maken over het vlees en geen klachten te uiten tegen God. Wanneer God Zich voor je verbergt, moet je het geloof kunnen hebben om Hem te volgen, om je vorige liefde te behouden zonder deze te laten haperen of verdwijnen. Wat God ook doet, je moet je aan Zijn plan onderwerpen en bereid zijn je eigen vlees te vervloeken in plaats van klachten over Hem te uiten. Wanneer je voor beproevingen staat, moet je God tevredenstellen, hoewel je misschien bitter zult wenen of zult aarzelen om afstand te doen van een geliefd object. Alleen dit is ware liefde en geloof. Het maakt niet uit wat je werkelijke gestalte is, je moet eerst zowel de wil om tegenspoed te lijden als waar geloof bezitten, en je moet ook de wil hebben om het vlees te verzaken”** (‘Degenen die vervolmaakt moeten worden, moeten loutering ondergaan’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Iedere regel van Gods woorden moedigde me aan. Het klopte, Satan gebruikte mijn fysieke zwakte om me aan te vallen. Hij hoopte mijn verlangen om mijn vlees te beschermen en comfortabel en gemakkelijk te leven, te gebruiken om mij aan hem te onderwerpen. Ik kon niet toestaan dat hij me misleidde en me als een laffe, onteerde Judas liet leven. Ik was bereid naar Gods woord te leven, het vlees te verzaken en de liefde voor God in praktijk te brengen. Ik vervloekte nog liever mijn eigen vlees dan dat ik tegen God zou klagen of Hem zou verraden. Gods woorden waren een bron van bodemloze kracht en gaven me de vastberadenheid mijn lijden te dragen. Op de derde dag kwam er om middernacht een man van middelbare leeftijd, blijkbaar hun meerdere. Toen hij zag dat ze geen woord uit me hadden gekregen, kwam hij pal voor me staan en zei: “Je bent een jonge vrouw en je ziet er niet slecht uit. Je zou alles kunnen doen, wat je wilt. Waar houd je vast aan je geloof in God? Waarom vertel je ons niet gewoon wat je weet? Uitstel zal je niet baten. Hoe langer je het uitstelt, hoe meer je zult moeten lijden.” Op dat moment was mijn vlees uitermate zwak en mijn vastberadenheid begon te wankelen. Ik dacht: misschien moest ik ze maar iets onbelangrijks vertellen. Als ik het zo blijf uitstellen, wie weet welke middelen ze nog meer gebruiken om me te martelen? Maar meteen dacht ik: nee! Ik kan niks zeggen! Als ik iets loslaat, zullen ze steeds meer vragen. Er is geen houden aan als ik

dat eenmaal doe en dan ben ik pas echt een Judas. Toen ik me dit realiseerde, begreep ik dat ik bijna in Satans truc was getrapt. Dit was gevaarlijk! Wat een kwaadaardige, verachtelijke duivels! Ze buiten mijn zwakte uit, waarbij ze zowel harde als zachte technieken gebruikten om me de kerk te laten verraden. Ik kon niet toestaan dat ik door Satan beetgenomen werd. Ik zou liever sterven dan iets doen om God te verraden.

Toen deze agenten op de vierde dag zagen dat ik ze nog steeds niets had verteld, probeerden ze een andere tactiek. Ze brachten me naar een andere kamer en deden de deur dicht. Toen herinnerde ik me dat ik ooit iemand had horen beschrijven hoe de politie een zuster naar een gevangenis vol mannen bracht en deze mannelijke gevangenen haar lieten vernederen. Ik was heel bang, alsof ik een lam was in de muil van een tijger zonder hoop op ontsnapping, en ik dacht: hoe gaan ze me nu martelen? Zal ik sterven in deze kamer? ... God, bescherm me en geef me kracht! Steeds opnieuw bad ik en riep ik God te hulp, ik durfde God geen moment te verlaten. De agenten gingen op het bed zitten. Ik moest voor ze gaan staan en ze stelden met dezelfde vragen en toen ze zagen dat ik nog steeds niet sprak, werd een van hen zierend. Hij greep me bij de armen en draaide die achter op mijn rug, sloeg me in de boeien en beval me de paardrijstand aan te nemen. Mijn benen waren al lam op dat moment. Ze waren te zwak om me overeind te houden, laat staan dat ze me konden ondersteunen in de paardrijstand. Ik kon die houding nog geen minuut volhouden. Toen mijn houding niet aan hun vereisten voldeed, schopte een van hen me meedogenloos tegen de schenen, waardoor ik op de grond viel. Een tweede grote mannelijke politieagent kwam naar voren en hees me aan mijn handboeien overeind. Daarna tilde hij mijn armen hoog achter me de lucht in en tierde: "Ga je nu praten? Stel mijn geduld niet op de proef!" Hoe hoger hij mijn armen optilde, hoe strakker de handboeien kwamen te zitten en ik gilte het uit van de pijn. Maar hoe meer ik schreeuwde, hoe hoger hij me optilde en hoe gemener hij me uitschold, maar ik voelde alleen maar dat mijn armen en polsen op het punt stonden te breken. In mijn ellende kwam er een passage van Gods woorden in mij op. **"Dus, moeten jullie tijdens deze laatste dagen een getuigenis aan God afleggen. Ongeacht hoe groot jullie lijden is, moeten jullie tot het uiterste einde toe doorgaan en zelfs bij jullie laatste ademhaling, moeten jullie nog steeds trouw zijn aan God en aan de genade van God; alleen dit is God echt liefhebben en alleen dit is de sterke en klinkende getuigenis"** ('Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Toen voelde ik Gods troost en aanmoediging oprecht. Ik voelde

dat God naast me stond, dat Hij bij me was, me aanmoedigde om standvastig te blijven hoe groot mijn lijden ook was, en Hem tot het einde toe trouw te blijven, omdat alleen dat een sterke, weerklinkende getuigenis is. Stil bad ik tot God: “God, u eist nu van mij dat ik standvastig ben en van u getuig. Hoeveel ik ook lijd, ik zal van u getuigen in Satans aangezicht, en zelfs al sterf ik, ik zal u niet verraden! Ik onderwerp me niet aan Satan!” Er volgde nog een ronde kwellingen. Toen de politieagent zag dat ik nog steeds niet sprak, gooide hij me gemeen op de grond. Naderhand zag ik dat de handboeien twee gapende wonden in mijn polsen hadden gemaakt en de pijn leek door me heen te schieten. Tot op de dag vandaag kan ik nog geen zware dingen tillen met mijn rechterpols.

De politie martelde me met tussenpozen tien dagen lang om informatie over de kerk los te krijgen. Toen ze zagen dat hun agressieve tactiek niet werkte, gooide ze het over een andere boeg. Op een dag stuurden ze een vrouwelijke agent om een band met me op te bouwen. Ze bracht me wat producten voor dagelijkse gebruik, en probeerde vervolgens bij me in de gratie te komen. Ze zei: “Kijk nou eens naar jezelf. Je bent een mooie, jonge vrouw met wat een goed diploma moet zijn. Als je niet in God zou geloven, zouden we vriendinnen kunnen zijn. Als je nergens naar toe kunt, kun je bij mij in huis logeren. Ik kan je aan een goede baan helpen en aan een leuk vriendje voorstellen. Je zou je eigen thuis kunnen hebben, je eigen echtgenoot, een kind. Je zou van je dagen met je gezin kunnen genieten. Zou dat niet fijn zijn? Zoals het er nu voor staat, kun je niet terug naar huis. Mis je je thuis niet, en je ouders?” De mannelijke agent ernaast viel haar bij: “Dat klopt. Waarom ben je altijd ondergedoken, steeds aan het verhuizen? Waarom doe je jezelf dat aan? Zo lang als je met ons meewerkt, beloof ik je dat er een uitweg is voor je.” Ik hoorde hoe ze me verleidden en onwillekeurig verzwakte mijn hart. Ze hebben gelijk. Ik ben de afgelopen jaren ondergedoken geweest, bang om gearresteerd te worden door de politie. Ik heb geen vast adres gehad en heb constant in angst geleefd. Wanneer komt er een einde aan deze periode van vervolging? Het is echt ellendig zo te leven! Maar door die gedachte ontstond er meteen duisternis in mijn hart, dus riep ik God te hulp: “God! Ik weet dat mijn gesteldheid niet goed is. Ik stel eisen aan u en klaag over u. Dit is mijn ongehoorzaamheid en verzet. God! Ik smeed u mij te verlichten, zodat ik me van deze verkeerde gesteldheid af kan keren, kan verhinderen dat Satans intrige slaagt en kan voorkomen dat ik in Satans val trap.” Na mijn gebed herinnerde ik me een passage van Gods woord: **“Misschien herinneren jullie je allemaal deze woorden: ‘De geringe last die we tijdelijk te dragen hebben, brengt ons een eeuwige luister,**

die alles omvat en alles overtreft.’ Vroeger hebben jullie dit allemaal horen zeggen, maar niemand begreep de ware betekenis van de woorden. Tegenwoordig kennen jullie de echte betekenis hiervan wel. Deze woorden beschrijven wat God in de laatste dagen tot stand zal brengen. En ze zullen worden volbracht in hen die geteisterd zijn door de grote rode draak in het land waar deze zich bevindt. De grote rode draak vervolgt God en is de vijand van God. In dit land zijn zij die in God geloven dus onderworpen aan vernedering en vervolging. Daarom worden deze woorden in jullie groep mensen de realiteit” (‘Is het werk van God zo eenvoudig als men denkt?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door de verlichting van Gods woorden klaarde mijn hart op. Ik begon het belang te begrijpen van het meemaken van vervolging en tegenspoed. God gebruikt de vervolging door deze demonen voor onze vastbeslotenheid het lijden te verdragen en de vervolmaking van onze oprechtheid en het trouw volgen van Hem. Zo kunnen onze ervaring en getuigenis een krachtig bewijs worden van Gods overwinning op Satan en zo kunnen alle mensen deze getuigenis zien dat het werk van Almachtige God van de laatste dagen niet het werk van de mens is maar het werk van God Zelf. Zonder het werk van God en de begeleiding en voorziening van Gods woord kan geen mens de langdurige en mensverpletterende wreedheid en kwelling van deze demonen verdragen. In God kunnen geloven en God volgen, zelfs al kost het je eigen leven, is het effect dat wordt bereikt door het werk dat Almachtige God op de mensen uitvoert. Het is de getuigenis van de glorie die God verkrijgt, en van Gods almachtige kracht. In deze laatste fase van Zijn werk wil God een groep overwinnaars krijgen die weerstand kunnen bieden aan Satans vervolging en wrede kwaad en die zich onverschrokken tot rechtvaardigheid wenden. Dit zijn de overwinnaars die God uiteindelijk wil winnen! In Gods woorden staat: **“Ik heb al mijn glorie aan jullie geschonken en jullie het leven gegeven dat het uitverkoren volk, de Israëlieten, nooit heeft ontvangen. Eigenlijk moeten jullie voor mij getuigen, jullie jeugd aan mij wijden en jullie leven prijsgeven. Aan wie ik ook mijn glorie schenk, die zal getuigenis van mij afleggen en zijn leven voor mij geven. Dit is al lang voorbestemd. Het is jullie geluk dat ik mijn glorie aan jullie schenk, en jullie plicht is om van mijn glorie te getuigen”** (‘Wat weet jij over het geloof?’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). In Zijn zesduizendjarige managementplan heeft God drie fases van Zijn werk verricht en is Hij twee keer geïncarneerd. In Zijn laatste incarnatie is Hij in China komen werken, een atheïstisch land dat God zeer zwaar vervolgt. Hij brengt een deel van de glorie die Hij in de laatste dagen verwerft tot stand in diegenen van ons die zwaar en beestachtig letsel zijn toegebracht door Satan, waardoor Hij Satan verslaat en tegelijkertijd laat

Hij de waarheid en het leven in ons zijn werk doen. We krijgen echt veel van God en we zouden dus van God moeten getuigen. Dit is Gods opdracht en Zijn genade en verheerlijking, en het is onze eer. Het lijden dat we nu dragen is dus betekenisvol en waardevol en vertegenwoordigt Gods genegenheid voor ons. Door de verlichting en begeleiding van Gods woorden, begreep ik Gods wil, doorzag ik Satans trucs en vond ik de vastbeslotenheid om ieder lijden te dragen en standvastig voor God te getuigen. Nadien bleef de politie me nog twee weken ondervragen, maar ik heb ze nooit iets verteld over de kerk.

Later werd ik overgebracht naar een plaatselijk huis van bewaring. Zodra ik aankwam kreeg ik het bevel van een politieagente me uit te kleden zodat ik onderzocht kon worden en ze nam het geld dat ik bij me had ook in beslag. Toen ik de cel binnenging was de stank er vreselijk. Meer dan twintig mensen waren opeengedrongen op een enkele verhoging om te slapen. In dezelfde ruimte aten we, dronken we, en deden we allemaal onze behoefte. In de daaropvolgende maand kreeg ik het bevel van de politie om over te werken en iedere dag extra taken op me te nemen. Ze hadden mijn bril afgepakt, dus ik zag alles wazig en om tijdens het werk iets te zien moest ik alles heel dicht naar mijn ogen toe halen. Daar kwam nog bij dat de verlichting slecht en zwak was in het huis van bewaring. Terwijl de anderen sliepen, moest ik tot diep in de nacht doorwerken omdat ik er zo lang over deed mijn taken af te krijgen. Mijn ogen waren totaal uitgeput en ik vreesde dat ik blind zou worden van het werk. Ik kon niet goed slapen 's nachts en iedere nacht was ik één uur aan de beurt om een taak in de cel te verrichten. Naast de zware dagelijkse werklast werd ik ook nog tweemaal per week verhoord, en iedere keer deden die politieagenten me handboeien en ketenen aan en kledden me in het 'keizerlijk gele' gevangenisuniform. Ik herinner me zo'n dag. Het regende. Ik liep naast een politieagent die een paraplu boven zijn eigen hoofd hield. Ik liep uitermate moeilijk, geboeid en geketend in mijn dunne gevangenisuniform, rillend in de koude regen. De ketenen waren heel zwaar, schuurden mijn enkels en rinkelden luid bij iedere stap. Ik had zulke dingen vroeger alleen op TV gezien, maar nu maakte ik het zelf mee. Ik kon er niets aan doen, maar ik verachtte mijn situatie en in mijn hart riep ik uit: "Zo worden moordenaars en verkrachters verhoord! Wat heb ik gedaan, dat ik dit verdien?" Op dat moment verlichtte God mij en herinnerde ik me Gods woorden: **"Voorvaders van de alouden? Geliefde leiders? Zij keren zich allemaal tegen God! Hun bemoeienis heeft alles onder de hemel in een toestand van duisternis en chaos achtergelaten! Godsdienstvrijheid? De wettelijke rechten en belangen van burgers? Die**

zijn allemaal trucjes om zonde te bedekken! [...] Dit is de tijd: de mens heeft reeds lang geleden al zijn kracht verzameld, hij heeft hiervoor al zijn inzet toegewijd, elke prijs betaald, om het afschrikwekkende gezicht van deze demon af te rukken en mensen, die verblind zijn en allerlei leed en moeilijkheden hebben doorstaan, boven hun pijn uit te laten stijgen en deze boze oude duivel de rug toe te laten keren” (‘Werk en intrede (8)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik Gods woorden vergeleek met de werkelijkheid waar ik mee te maken had, zag ik eindelijk dat, ook al verklaart de CCP op alle mogelijke manieren aan de buitenwereld dat alle mensen religieuze vrijheid verdienen, zij op het moment dat iemand echt in God gelooft reageert met allerhande soorten vervolging, arrestatie, geweld, belediging, veroordeling en detentie. De partij behandelt mensen niet op een menselijke manier. De waarden ‘godsdienstvrijheid’ en ‘democratie en mensenrechten’ zijn trucs die alleen bedoeld zijn om te bedriegen, te verblinden en met mensen te spelen! Deze kwaadaardige partij tuigt zichzelf op met allerhande welbespraaktheid, maar in werkelijkheid is ze zo wreed en brutaal als een demonisch beest, echt zo boosaardig en gemeen als het maar kan! De CCP negeert de schurken en boosdoeners in de wereld opzettelijk, en knijpt een oogje toe terwijl ze bedriegen, zwendelen, moorden en beroven. En soms beschermt ze hen zelfs. Maar ze vervolgt en vermoordt de mensen die in God geloven en op het juiste pad lopen genadeloos. De CCP is echt een demon die zichzelf tot vijand van God maakt! Toen ik daaraan dacht, moest ik deze walgelijke demon wel verachten. Ik zwoer me er tegen te verzetten, al kostte het me mijn leven, en ik gaf me over aan God! Na een maand veroordeelde de politie me, ondanks het gebrek aan bewijs, tot een jaar heropvoeding door arbeid met als aanklacht ‘verstoring van de openbare orde’.

Toen ik op het werkkamp aankwam, realiseerde ik me dat dit zelfs een nog duisterder plek was. Hier was er helemaal geen vrijheid. De gedetineerden konden hier alleen maar eten, drinken of naar het toilet in opdracht van de bewakers van hun afdeling, en we moesten de bewakers in alles gehoorzamen of we werden gestraft. Als we de ruimte binnenkwamen of verlieten, moesten we ons gevangenisnummer melden, en als iemand het verkeerde nummer meldde, werd de hele afdeling gestraft door twee uur in de meedogenloze zon door te brengen of kletsnat te regenen. Als we naar de kantine gingen om te eten en iemand had een verkeerd nummer gemeld, werd de hele afdeling gestraft en moest buiten wachten en mocht niet eten. We konden alleen maar hulpeloos toekijken terwijl de andere gedetineerden hun maaltijd opaten. Ook moesten we voor

iedere maaltijd uit alle macht een militair lied zingen, en als er iemand vals zong, of niet hard genoeg, moesten we het lied van voren af aan zingen, nog een keer en nog een keer ... We mochten pas gaan eten als de bewakers van onze afdeling tevreden waren. Dit zogenaamde 'managementsysteem' bestaat alleen voor de bevrediging van het verlangen van die boosaardige bewakers om de baas te spelen, anderen te commanderen en te genieten van hun status. Iedere dag lieten ze anderen spitsroeden lopen. Naast schoonmaken voor de bewakers en hun dekens opvouwen, moesten de gedetineerden hier water halen voor hun voetbad en hun rug masseren. De bewakers gedroegen zich als keizers en koninginnen, ze glimlachten naar je als je ze goed diende, maar gingen lelijk tegen je tekeer of sloegen je, als je ze niet goed diende. Wat we ook aan het doen waren, al zaten we op het toilet, zodra we de bewakers hoorden roepen, moesten we luid 'present' antwoorden en snel naar hun toegaan om de opdrachten te vernemen. Zo werken de werkkampen onder het CCP-bewind. Het zijn donkere, benauwende, wrede en vernederende plekken. Oog in oog met dit alles voelde ik alleen maar verontwaardiging en hulpeloosheid. En verder behandelde de politie de gedetineerden in het werkkamp als werkpaarden en slaven, als niets dan een hulpmiddel om geld te verdienen. Ze overlaadden ons iedere dag met werk tot het zover was dat we naast eten en slapen de rest van onze tijd werkend doorbrachten om voor hun rijkdom te creëren. Naast de diverse voorschriften die we moesten opvolgen, kregen we iedere dag ook nog te maken met een zware werklast en je wist nooit wanneer je gestraft of uitgescholden zou worden. Ik kon het echt niet verdragen om zo te leven en ik weet niet hoe vaak ik bij mezelf dacht: zal ik in dit werkkamp overlijden? Iedere dag drijven ze ons tot uitputting. Hoe overleef ik zo'n zwaar jaar? Wanneer is dit eindelijk voorbij? Ik houd het in deze hel geen minuut meer uit, geen seconde ... Daar kwam nog bij dat er niemand was waar ik mijn gevoelens openlijk mee kon delen. Ieder dag moest ik alles stil dragen en onafgebroken doorwerken en ik voelde me ellendig. 's Nachts, als iedereen sliep en ik door de tralies voor het raam naar de sterren keek werd ik door verdriet overmand. Ik voelde me geïsoleerd en alleen en kon alleen maar in mijn kussen huilen. Maar op mijn zwakste moment herinnerde ik me plotseling Gods woord: **"God heeft veel slapeloze nachten doorstaan omwille van het werk met de mensheid. Van hoog boven tot de laagste diepten is Hij afgedaald naar de levende hel waarin de mens leeft om Zijn dagen bij de mens door te brengen. Hij heeft nooit geklaagd over de haveloosheid onder de mensen, heeft de mens nooit berispt om zijn ongehoorzaamheid, maar verdraagt de grootste vernedering terwijl Hij Zijn werk persoonlijk uitvoert. Hoe kon God tot de hel behoren? Hoe kon Hij Zijn leven in de hel**

doorbrengen? Maar ten behoeve van de hele mensheid, zodat de ganse mensheid eerder rust kan vinden, heeft Hij vernedering doorstaan en onrecht geleden door naar de aarde te komen, en is Hij persoonlijk de ‘hel’ en het ‘dodenrijk’ binnengegaan, in het hol van de tijger, om de mens te redden” (‘Werk en intrede (9)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Iedere zin uit Gods woord was een troost voor mijn gekwelde hart. Ja! Ik voelde me zo alleen en geïsoleerd in deze demonische gevangenis omdat ik niemand had om in vertrouwen te nemen. Maar God kwam op aarde vanuit de hemel en kreeg afgrijselijke belediging en kwelling te verduren om ons te redden, ons mensen die tegen Hem in opstand kwamen en zich tegen Hem verzetten, en geen mens kon Hem begrijpen of rekening houden met Zijn wil. In plaats daarvan kreeg Hij met de misverstanden, klachten, verwaarlozing, aanvallen, het bedrog en verraad van de mensen te maken. Voelde God niet dezelfde isolatie en eenzaamheid? Was God niet ook gekweld en gepijnigd? Maar desondanks hield ik helemaal geen rekening met Gods wil en werd ik negatief en zwak na slechts een weinig lijden. Ik wilde me alleen maar terugtrekken en ontsnappen. Ik was echt opstandig! God liet mij de vervolging van deze duivels niet overkomen omdat Hij me opzettelijk wilde laten lijden, maar omdat Hij me duidelijk de afstotelijke tronie van de CCP wilde laten zien door haar wrede vervolging te ervaren, zodat ik haar echt achter me kon laten en me eindelijk helemaal tot God kon wenden. Dit gebeurde allemaal met de goede bedoelingen en redding van God. Hoe dan ook, Christus leed nu met mij en ik was niet meer alleen. Toen pas voelde ik, dat in alles wat God de mens aandoet er alleen maar redding en liefde steekt. Hoewel ik in het vlees pijn leed, was dit ongelooflijk gunstig voor mijn ingang in het leven! Toen ik dit eenmaal begreep, begon ik langzaam mijn negatieve, zwakke gesteldheid te boven te komen en vond ik de vastberadenheid tevreden te zijn met het lijden om getuigenis te geven voor God.

Eind juni 2010 werd ik een maand vervroegd vrijgelaten. Door deze vervolging en moeilijkheid mee te maken, voelde ik echt dat Gods redding oprecht en praktisch is voor mensen en dat Gods liefde voor mensen diep en echt is! Als ik de vervolging en arrestatie door deze duivels niet had doorgemaakt, zou mijn geloof, moed en vastberadenheid om te lijden niet vervolmaakt kunnen zijn en zou ik nooit in staat zijn geweest de ware, lelijke tronie van de demon te zien. Ik zou deze nooit echt verachten en ik zou nooit in staat zijn geweest mijn hart aan God over te geven en mezelf geheel aan God te schenken. Zonder echte ervaring van de bitterheid van vervolging en moeilijkheid zou ik nooit in staat zijn geweest het lijden te begrijpen

en te waarderen dat God voelt of de prijs die Hij betaalt door geïncarneerd naar deze vuile plaats te komen om ons te redden. Hierdoor kon ik Gods liefde nog dieper voelen en kwam mijn hart Hem nader. Ik ben dankbaar voor Gods woorden voor de leidraad die ze steeds weer voor me zijn geweest en voor het gezelschap in een jaar waarin ik in duisternis in de gevangenis heb geleefd. Nu ben ik terug bij de kerk, ik lees Gods woord en communiceer over de waarheid met mijn broeders en zusters, ik heb mijn plichten weer opgepakt en mijn hart is vervuld met eindeloze vreugde en geluk. Ik ben God dankbaar uit de grond van mijn hart en ik heb een eed aan mezelf afgelegd: Wat voor omstandigheden of beproevingen mij ook ten deel zullen vallen, ik wil alleen de waarheid nastreven met al mijn kracht en God tot het einde toe volgen!

29. Door de bitterheid van vervolging te ondergaan leer ik liefde en haat duidelijk te onderscheiden

Door Zhao Zhi, provincie Hebei

Ik heet Zhao Zhi en ik ben 52. Ik ben al veertien jaar volgeling van Almachtige God. Voordat ik tot mijn geloof kwam, was ik in zaken. Ik was vaak bezig met vermaak, mensen geschenken sturen en gezellig samenzijn. Ik liep constant uitgaansgelegenheden in en uit zoals karaokebars en gokhuizen. Mijn vrouw maakte hier met mij voortdurend ruzie over en dreigde uiteindelijk van me te scheiden en ons huis te verlaten. In die tijd zat ik helemaal vast in dit moeras en kon ik mezelf niet bevrijden, en hoewel ik mijn best deed om goed voor ons gezin te zorgen, lukte me dat gewoon niet. Ik voelde dat het leven echt ellendig was; ik was uitgeput. In juni 1999 kwam de genade van de redding van Almachtige God tot ons en door het lezen van Gods woorden en het communiceren met broeders en zusters, realiseerde mijn vrouw zich dat de duisternis in de wereld en menselijke verdorvenheid volledig te wijten zijn aan Satan die ons kwaad doet en met ons speelt. Ze uitte begrip voor mijn situatie en opende haar hart in communicatie met mij. Door de leiding van Gods woorden zag ook ik dat ik me wentelde in een ketel van zonde, en dat God hiervan walgde en het haatte. Sterker nog, ik zag dat ik me helemaal niet als een mens had gedragen. Ik voelde me berouwvol en schuldig en dus besloot ik voor God om een nieuw mens te worden. Vanaf dat moment hebben mijn vrouw en ik elke dag gebeden en Gods woorden gelezen, en we kwamen vaak samen met broeders en zusters om te communiceren. Voordat we het wisten, verdwenen de conflicten tussen ons en het verdriet dat we hadden gevoeld loste als een rookwolk op; ons leven werd vervuld van vrede en vreugde. Ik was me er diep van bewust dat Almachtige God ons gezin had gered toen het op de rand van de ondergang stond, en ons een volledig nieuw leven had gebracht. Naast mijn ongelooflijke dankbaarheid, besloot ik ook in stilte mijn hele wezen op te offeren om Gods genade terug te betalen. Daarna wierp ik mezelf op het uitvoeren van mijn plicht en begon het evangelie te delen, zodat meer mensen de redding konden krijgen die God ons in de laatste dagen heeft gebracht. De atheïstische CCP overheid in China staat echter niet toe dat mensen God aanbidden of de juiste weg nemen, en ze staat met name niet toe dat mensen het evangelie verspreiden en getuigen van God. Omdat ik in God geloofde en het evangelie verspreidde, werd ik het slachtoffer van arrestatie en vervolging door de CCP-regering.

Het was een lentedag in 2002. Een broeder en ik werden door een kwaadwillend persoon bij de politie aangegeven terwijl we in een dorp het evangelie deelden. De politie kwam onmiddellijk en zonder eerst de situatie in ogenschouw te nemen, sloegen ze me in de boeien, sleepten me een politieauto in en namen me mee naar het bureau. Zodra we de verhoorkamer binnenkwamen, zelfs voordat ik de kans had om te reageren, stormde er een agent op me af, greep me bij mijn kraag en sloeg me een paar keer hard. Ik werd meteen duizelig en zag sterretjes, ik kon niet voorkomen dat ik struikelde en op de grond viel. Ik bloedde uit mond en neus en mijn gezicht brandde van pijn. Toen hij dit zag, schopte de politieman me kwaadaardig en tierde knarsetandend tegen mij: "Jij stuk stront, stel je niet aan. Sta op!" Twee andere agenten kwamen naar me toe, trokken me bij mijn armen omhoog en gooiden me opzij. Toen begonnen ze me alle drie te slaan en te schoppen. Ik had ondraaglijke pijn over mijn hele lichaam; ik viel op de grond en kon niet meer omhoog komen. Ze keken me aan met moorddadige blikken, met een blik als van een tijger die zijn prooi ziet. Een van hen blafte tegen me: "Hoe heet je? Waar kom je vandaan? Waarom was je in het huis van die man? Als je niet praat, zal ik je werkelijk iets laten voelen!" Ik bad zwijsend tot God en vroeg Hem om mijn hart te beschermen, zodat ik stil voor God kon blijven, en om me geloof en moed te geven, zodat ik niet geïntimideerd zou raken door hun bedreigingen. Toen ze begrepen dat ik niet zou spreken, pakte een echt woest uitzierende agent een stroomstok en zwaaide die heen en weer voor mijn gezicht, en liet hem opzettelijk knetteren. Toen wees hij naar mij en zei hij dreigend: "Zul je praten of niet? Als je het niet doet, zal ik je dood taseren." Dit beangstigde me toch wel en ik bad snel tot God. "Oh God! Alle dingen zijn in uw handen, dus ook dit roedel kwaadaardige agenten. Hoe ze me ook behandelen, het is met uw toestemming. Ik ben bereid me te onderwerpen aan uw orkestraties en regelingen. Het is alleen dat mijn gestalte te klein is en ik me zwak en angstig voel. Geef me alstublieft geloof en kracht, en bescherm me zodat ik geen Judas word. Laat me mijn getuigenis niet verliezen nu ik voor Satan sta." Na het bidden kwam er een passage van Gods woorden in me op: **"Wij hebben het herrezen leven van Christus in ons. We hebben, onmiskenbaar, te weinig geloof voor Gods aangezicht: we zouden willen dat God waar geloof in ons zou brengen. Wat is Gods woord zoet! Gods woord is een krachtig medicijn! Beschaam de duivels en Satan! Als we Gods woord bevatten, vinden we steun: Zijn woord redt meteen ons hart! Alle dingen verdwijnen en overal is vrede. Geloof is een wankel bruggetje. Zij die stumperig aan het leven hangen, kunnen het niet oversteken, maar zij die bereid zijn hun leven op het spel te zetten, kunnen er gerust overheen gaan. Als mensen laffe of bange**

gedachten hebben, worden ze door Satan in de luren gelegd. Want hij is bang dat we de brug van geloof oversteken om binnen te treden in God” (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Het is waar! dacht ik. Ik ben zo bang omdat ik ben gevallen voor het bedrog van Satan. Ondanks de woeste verschijning van de agenten, is alles in Gods handen en is God mijn steun. Ik moet op mijn geloof vertrouwen en op Gods woorden steunen om Satan te overwinnen! Dus hield ik mijn mond en toen hij merkte dat ik geen enkel woord zei, zwaaide die agent zijn stok omhoog en porde hij mij ermee. Ik kneep mijn ogen dicht en beet op mijn tanden in afwachting van de marteling van intense pijn, maar verrassend genoeg voelde ik niets, hoewel ik steeds opnieuw werd gepord met de stroomstok. Ze vonden het allemaal heel vreemd en zeiden verbijsterd: “Waarom werkt dit ding vandaag niet? Het moet kapot zijn – probeer een andere.” Ze haalden een andere om me mee te taseren, maar ook die werkte niet. Ik riep voortdurend in mijn hart uit: “Oh God, dank u! U hoorde mijn gebed en u beschermt me in het geheim. Je bent zo vol liefde, zo trouw! God, wat voor wrede marteling ik ook in de toekomst onder ogen moet zien, ik ben bereid met heel mijn hart op u te vertrouwen. Ik ben vastbesloten om standvastig te blijven in mijn getuigenis!” Toen ze zagen dat hun taser geen resultaten bij mij opleverde, waren ze nog steeds geenszins bereid om het daarbij te laten, dus ketenden ze me aan handen en voeten en sleepten me naar een politieauto, en reden me naar een gebouw met twee verdiepingen ver weg van het dorp.

Toen we naar binnen gingen, produceerde een agent een kille glimlach en zei dreigend: “Je kunt zien dat er hier niets is en niemand zal deze plek ooit vinden. Nu je hier bent: als je nog steeds niet praat, eindigt het hier voor jou. Dan zul je hier worden begraven en zal niemand het ooit weten. Denk er maar eens over na – als je slim bent, vertel je ons wat we moeten weten.” Mijn hart klopte in mijn keel toen ik dat hoorde. Ik kon me gewoon niet voorstellen wat deze bloeddorstige ‘Volkspolitie’ die voor mij stond en die zich gedroeg als een stel misdadigers uit de onderwereld, mij zou aandoen. Ik riep snel God aan in mijn hart, en vroeg Hem om mij kracht en de vastberadenheid te geven om het lijden te weerstaan, zodat ik de komende wrede marteling kon verdragen. Toen ze merkten dat ik nog steeds weigerde een woord te zeggen, wierpen twee van de agenten zich gewelddadig op mij en scheurden me alle kleding van het lijf. Daarna moet ik aan de kant gaan staan. Een van hen wees naar mijn neus en zei spottend: “Kijk daar eens, je kent echt geen schaamte.” Een andere begon mijn kleding te doorzoeken, als een hongerige hond die op zoek is naar voedsel. Uiteindelijk vond hij slechts dertig yuan, draaide toen zijn hoofd om

en terwijl hij het geld in zijn eigen zak duwde, grauwde hij naar me: “Je bent gewoon een arme sloeber!” Het maakte me woedend en haatdragend. Ik dacht: is dit de manier waarop deze politie ‘het volk dient’? Het is gewoon een roedel schurken en bandieten die de mensen tiranniseert en het gewone volk uitbuit. Als ik dit vandaag niet met mijn eigen ogen had gezien, weet ik niet hoe lang ik voor de gek gehouden zou blijven worden door de leugens van de CCP. Ik besepte toen dat Gods goede wil die dag achter mijn arrestatie zat; God liet me niet met opzet lijden, maar in plaats daarvan gebeurde het zodat ik duidelijk het slechte gezicht van de CCP kon zien. Na nog ongeveer tien minuten kwam er een andere agent binnen met twee elektriciteitskabels en met een valse grijns op zijn gezicht. Hij gebaarde mij dreigend en zei: “Bang? Eerverleden jaar was er nog een crimineel die niet wilde praten, maar hij kon de elektrocutie niet verdragen. Uiteindelijk bekende hij alles. Ik weet zeker dat we die mond van jou open zullen wrikken!” Toen ik besepte dat ze me zouden elektrocuteren, voelde ik zowel haat als angst. Als dat soort marteling lang genoeg zou voortduren, zou ik zeker sterven. Ik zei snel een gebed tot God: “God, deze agenten zijn zo gemeen – ik ben bang dat ik dit niet te boven zal kunnen komen. Bescherm me alstublieft en geef me kracht, zodat ik geen Judas word en u verraad vanwege de zwakte van mijn vlees.” Nadat ik had gebeden, verlichtte God me door me aan deze hymne te laten denken: “Mijn hoofd mag dan misschien kapotgaan en er mag dan bloed vloeien, maar de moed van Gods volk kan niet verdwijnen. Gods vermaningen rusten op het hart. Ik neem me voor Satan de duivel te vernederen. Pijn en tegenspoed zijn voorbeschikt door God, ik zal vernedering verduren om trouw aan Hem te zijn. Ik zal nooit meer maken dat God tranen plengt of Zich zorgen maakt” (‘Ik wil de dag van Gods heerlijkheid zien’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Het is waar, dacht ik, de mensen van het koninkrijk moeten de integriteit en de standvastigheid hebben van iemand uit het koninkrijk – begerig zijn naar leven en vrezen voor de dood is lafheid. Satan heeft het dwaze idee, dat hij me er door marteling toe kan brengen om God te verraden en daarmee mijn kans te verknallen om verlossing te bereiken. Ik mag zijn plan absoluut geen vrucht laten dragen, en ik kan absoluut niet toestaan dat Gods naam vanwege mij wordt beschaamd. Toen ik dit alles had overwogen, voelde ik kracht in me opwellen en vond ik de moed om de marteling het hoofd te bieden.

Net toen ik aan dit alles dacht, kwamen twee agenten op me af, duwden me op mijn buik op de grond en drukten toen een stoel boven op me neer. Er kwamen nog twee agenten, één aan elke kant van mij, en ze traptten elk met een voet op een van mijn handen. Het voelde alsof mijn

handen op de vloer waren genageld – ik kon me helemaal niet bewegen. De politieman met de elektrische snoeren bracht twee draden vanuit de schakelkast en bond er één aan een vinger aan mijn linkerhand, één aan een vinger aan mijn rechterhand, en zette toen de stroom van de schakelkast aan. Onmiddellijk schoot er een golf van elektrische stroom door elke zenuw in mijn lichaam; het was zowel verdovend als pijnlijk en onwillekeurig verkrampte mijn hele lichaam. Het was zo pijnlijk, dat ik het uitschreeuwde. De politie duwde een schuimrubberen pantoffel in mijn mond. Op die manier dienden ze me keer op keer elektrische schokken toe; het deed zoveel pijn, dat ik kletsnat was van het zweet, en al snel doorweekte het al mijn kleding, alsof ik een plens water over me heen had gekregen. Terwijl de elektrische schokken werden toegediend, bleef de agent tegen me schreeuwen: “Ga je nog praten? Ik zal je dood elektrocuteren als je niet spreekt! Dit komt ervan als je niet praat!” Ik klemde mijn tanden hard op elkaar en dwong mezelf de pijn te verdragen zonder geluid te maken. Toen ze dit zagen, begonnen ze de stroom langer aan te houden. Uiteindelijk voelde ik dat ik het niet langer kon verdragen en gewoon wilde sterven. Ik gebruikte het laatste greintje kracht in mijn lichaam om de twee agenten die de stoel bovenop me drukten van me af te duwen en sloeg toen mijn hoofd hard tegen de vloer. Maar vreemd genoeg voelde die harde betonnen vloer plotseling zo zacht aan als katoen, en hoe hard ik er ook mijn hoofd tegen aan stootte, het had geen effect. Op dat moment kwamen er plotseling een paar regels uit Gods woorden duidelijk in me op, die vroeger regelmatig tijdens communicatie waren besproken: **“Het lijden van sommige mensen bereikt een hoogtepunt en hun gedachten keren zich tot de dood. Dit is niet de ware liefde voor God. Zulke mensen zijn lafaards, ze hebben geen doorzettingsvermogen, ze zijn zwak en machteloos!”** (‘Alleen door pijnlijke beproevingen te ervaren, kun je de liefelijkheid van God kennen’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Hoewel je vlees lijdt, heb je Gods woord en Gods zegen. Je kunt niet sterven, zelfs niet als je dat zou willen: kun je er jezelf bij neerleggen dat je God niet kent en Zijn waarheid niet verwerft als je sterft?”** (‘Alleen door de waarheid na te streven kan iemand een verandering in gezindheid verkrijgen’ in ‘Verslagen van de gesprekken van Christus’). Gods woorden dienden als een vriendelijke herinnering voor mij dat ik wilde sterven omdat ik het lijden niet kon verdragen, en dat ik geen getuigenis van God zou afleggen, maar God zou beschamen en verraden. Het zou kleinhartig zijn, het zou laf zijn, en het zou Satan helemaal niet beschamen. Gods verlichting deed me beseffen, dat de vloer plotseling zacht aanvoelde omdat God me in stilte tegenhield, me beschermde en me niet toestond om te sterven, in de hoop dat ik zou kunnen getuigen in deze verschrikkelijke situatie, en zo Satan te

beschamen en glorie te brengen aan God. Het zien van Gods liefde en bescherming was enorm inspirerend voor mij en ik nam stilletjes een besluit: hoe deze kwaadaardige politie mij ook mag martelen, ik blijf doorgaan. Zelfs mijn laatste ademtocht zal ik goed besteden en daarmee getuigen voor God en ik zal Hem absoluut niet teleurstellen. Mijn hele lichaam liep over van kracht – ik beet op mijn tanden en bereidde me voor op nog brutere elektrische marteling.

Toen ze zagen dat ik nog steeds niet toegaf, waren de agenten zo boos, dat hun aderen opzwollen. Ze hadden een felle blik in hun ogen, ze knarsten met hun tanden en balden hun vuisten, alsof ze stonden te popelen om me te verslinden. Een van hen stormde tot het uiterste getergd op me af en greep me bij mijn haar, rukte met geweld mijn hoofd omhoog, boog zich over mijn hoofd en schreeuwde met een duivelse blik recht tegen me: “Jij stuk stront, ga je praten of niet? Als je dat niet doet, zal ik je huid afstropen en je aan de poort van de dood achterlaten. Dat krijg je ervan als je niet praat!” Hij liet mijn haar los en schreeuwde verwoed naar een andere politieman: “Geef hem een dodelijke spanning aan elektriciteit!” Ik kon deze hogere spanning niet weerstaan en raakte buiten bewustzijn. Ze plensden koud water over me heen om me bij te brengen en zetten hun marteling voort. Na nog een aantal schokken had ik ondraaglijke pijn in mijn hele lichaam. Ik kon er echt niet meer tegen en had het gevoel dat ik elk moment kon sterven. In deze crisis leidde God me door me aan deze hymne te laten denken: “In tegenspoed versterkt de leiding van Gods woorden mijn hart; ik kan niet mijn hand aan de ploeg slaan én omkijken. Het komt zo zelden voor dat je in staat bent de training van het koninkrijk te aanvaarden en ik mag absoluut de kans niet laten lopen te worden vervolmaakt. Als ik God zou teleurstellen, zou ik de rest van mijn leven spijt hebben. Als ik God de rug toekeer, zal ik door de geschiedenis worden veroordeeld. [...] Mijn hart koestert alleen de waarheid en is toegewijd aan God, ik zal nooit meer rebelleren en God verdriet doen. Ik ben vastbesloten God lief te hebben en volkomen toegewijd te blijven aan God, en niets en niemand kan me stoppen. Ik zal getuigenis afleggen om God te verheerlijken, hoe zwaar de beproevingen en tegenspoed ook zijn. Ik wil een betekenisvol leven leiden door de waarheid en Gods vervolmaking te verwerven” (‘Vastbesloten geheel toegewijd aan God te blijven’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Ik dacht ook aan deze woorden van God: “**Zolang je nog adem hebt, zal God je niet laten sterven**” (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Geleid door Gods woorden, werd mijn zwakke hart opnieuw versterkt. Ik dacht bij mezelf: Hoe woest jullie roedel demonen ook zijn, jullie kunnen alleen mijn vlees martelen en

mijn leven slechter maken dan de dood, maar je zult nooit en te nimmer mijn verlangen om God te volgen kunnen veranderen. Hoe meer jullie me kwellen, hoe duidelijker ik jullie kwaadaardige gezichten zie en hoe vastberadener ik ben in mijn besluit om God te volgen. Waag het niet te denken dat je me ertoe kunt brengen om ook maar een enkele broeder of zuster te verraden – zelfs als het betekent dat ik vandaag sterf, zal ik God deze ene keer tevreden stellen! Toen ik me eenmaal bereid had verklaard om mijn leven op te offeren, was ik opnieuw getuige van Gods almacht en van Zijn genade en zorg voor mij. Ze elektrocuteerden me nog ettelijke keren en toen ze merkten dat mijn hele lichaam echt ernstig verkramppt raakte, durfden ze niet door te gaan. Ze waren bang dat ik zou sterven en dat zij verantwoordelijk zouden worden gehouden. Maar ze wilden nog steeds niet opgeven; ze sjorden me weer omhoog van de grond, draaiden mijn armen krachtig achter mijn rug en bonden ze stevig vast met een touw. Het was zo strak, dat mijn polsen veel pijn hadden en al snel werden mijn handen koud en gezwollen; ze werden zo verdoofd, dat ik alle gevoel in hen verloor. De politieagenten wilden me omhoog hijsen om me verder te martelen, maar elke keer als ze het touw omhoog trokken, raakte het los. Ze probeerden dit vaak, maar elke keer mislukte het. Verward zeiden ze: “Wat is er vandaag aan de hand? Het touw is zo moeilijk te hanteren – het is echt raar! Misschien is het een teken dat we deze kerel niet het loodje mogen laten leggen?” Een van hen zei: “Laat maar! Dit is genoeg voor vandaag. Het wordt laat.” Die vreselijke agent die me op wilde takelen had geen andere keus dan toe te geven, maar hij wees naar mij en zei dreigend: “Je hebt echt geluk gehad vandaag, maar wacht maar af wat ik morgen voor je in petto heb!” Ik wist dat God me opnieuw had beschermd en ik bedankte Hem keer op keer in mijn hart. Juist toen kwamen deze woorden van God bij me op: **“Het universum en alle dingen liggen in mijn handen. Als ik spreek, zal het zijn. Als ik het beveel, zal het zo zijn. Satan ligt onder mijn voeten, hij is in de put van de afgrond!”** (‘Hoofdstuk 15’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Ik ben je ruggensteun en je moet de geest van het mannelijk kind hebben! In zijn laatste stuiptrekkingen haalt Satan uit, maar hij zal nog steeds niet in staat zijn om aan mijn oordeel te ontsnappen. Satan is onder mijn voeten en wordt ook vertrappt onder jullie eigen voeten. Dat is een feit!”** (‘Hoofdstuk 17’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Die dag was ik persoonlijk getuige van Gods wonderlijke bescherming van mij, en ik heb persoonlijk ervaren dat God waarlijk almachtig is en dat Hij over alles heerst, dat absoluut alles in hemel en aarde in Zijn handen ligt, en dat alle dingen, levend of niet, volledig worden bestuurd door God. Ik zag dat die politieagenten in het bijzonder

onderworpen waren aan Gods orkestraties. Hoewel ze misschien barbaars leken aan de buitenkant, ze konden zonder Gods toestemming geen haar op mijn hoofd krenken. Zolang ik mijn geloof in God behield en bereid was mijn leven los te laten om Hem te behagen, en bereid was om voor Hem te getuigen, zouden die demonen zeker worden beschaamd en verslagen. Dit was de belichaming van Gods almacht en Zijn totale triomf!

Die agenten martelden me in dat kleine, twee verdiepingen tellende gebouw van twee tot zes uur 's middags non-stop, totdat ze me terugbrachten naar het politiebureau. Toen we terugkwamen, stopten ze me in een ijzeren kooi en ze weigerden me iets te eten of drinken te geven. Koud, hongerig en fysiek zwak leunde ik tegen de tralies van de kooi en dacht ik terug aan alles wat er die dag was gebeurd. Enkele woorden van God kwamen bij me op: **“Deze bende medeplichtigen!^[1] Ze komen naar beneden onder de stervelingen om zich uit te leven aan pleziertjes en chaos op te stoken. Hun stoornis veroorzaakt wispelturigheid in de wereld en zaait paniek in het hart van de mensen, en ze hebben zo veel met de mensen gesold dat zijn uiterlijk het uiterlijk van een onmenselijk beest van het veld is geworden, uitermate lelijk, waaruit het laatste restje oorspronkelijke heilige mens is verdwenen. Verder wensen zij zelfs soevereine macht op aarde te verkrijgen. Zij belemmeren het werk van God zodat het nauwelijks vooruit kan komen en ze sluiten de mens zo strak af als muren van koper en staal. Ze hebben zo veel ernstige zonden en zo veel rampen veroorzaakt; verwachten ze dan nog iets anders dan tuchtiging?”** (‘Werk en intrede (7)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden te vergelijken met de feiten, zag ik eindelijk duidelijk dat de politieagenten tegen wie ik in het verleden had opgekeken, eigenlijk ongelooflijk woest en gemeen waren. Ze lijken erg waardig en orenen altijd over plicht en integriteit. Ze zetten een gezicht van welwillendheid op als ‘dienaren van het volk’, maar in feite zijn ze een roedel wrede en gevoelloze beesten, demonen die iemand kunnen vermoorden zonder met hun ogen te knippen. Wat was er mis met me dat ik geloof had? Wat was er mis mee dat ik God aanbad? Die kwaadaardige agenten zagen me als een dodelijke vijand en behandelden me met zo’n onmenselijke wreedheid, dat ik op het randje van de dood verkeerde. Hoe kan een mens tot zulke dingen in staat zijn? Zijn het niet dingen die alleen een demon zou kunnen doen? Pas toen besepte ik dat die politieagenten er van buiten menselijk uitzagen, maar van binnen was hun essentie die van demonen en boze geesten die de waarheid haten en God haten, en die de natuurlijke vijanden van God zijn. Ze zijn met name in de wereld gekomen als levende geesten

om mensen te schaden en te verslinden. Ik was vervuld van haat jegens hen en tegelijkertijd kreeg ik een diep gevoel van Gods vriendelijkheid en lieflijkheid. Hoewel ik in een duivelshol was gevallen, was God altijd bij me en beschermde Hij me in stilte, bemoedigde en troostte me met Zijn woorden en gaf me geloof en kracht zodat ik keer op keer kon doorstaan dat die demonen me martelden en teisterden. Met Zijn enorme kracht beschermde God me zelfs verschillende keren toen ik op de rand van de dood stond, en redde Hij me van de ondergang. Gods liefde voor mij is zo ontzettend echt! Ik spoorde mezelf zachtjes aan: het maakt niet uit hoe deze demonen me in de toekomst martelen, ik zal getuigen en God tevreden stellen. De verlichting en leiding van Gods woorden troostten mijn hart en mijn fysieke pijn werd aanzienlijk verlicht. Vergezeld door Gods liefde heb ik de lange nacht doorstaan.

De volgende dag kwamen twee van de agenten voor de kooi staan, nadat ze hun ontbijt hadden gegeten. Een van hen glimlachte sluw en vroeg: “Hoe gaat het? Heb je vannacht tijd gehad om na te denken? Nou, wil je praten of niet?” Ik wierp een blik op hem maar reageerde niet. Toen hij dit zag, veranderde zijn stemming onmiddellijk – hij stak een hand in de kooi, greep me bij mijn haar en trok me recht voor zijn gezicht. Toen verbrandde hij mijn neus met het eind van zijn sigaret, keek me woest aan en zei: “Ik zeg je, er komen hier veel criminelen en zelfs degene die het meest onwillig is om te praten, kan niet aan mijn greep ontkomen. Zelfs als je hier niet sterft, ga ik je nog steeds levend villen!” Niet veel later kwamen er twee andere agenten binnen; ze openden de kooi en trokken me eruit. Tegen die tijd voelden mijn benen rubberachtig en zwak aan en kon ik niet meer opstaan. Ik zakte ineem op de vloer. Een van de agenten dacht dat ik het deed alsof, dus hij kwam naar me toe en schopte me een paar keer woest en schreeuwde daarbij: “Denk je dat je kan doen alsof je dood bent?” Twee andere agenten tilden me op, haalden naar me uit met hun vuisten en stompten me in mijn gezicht en bovenlichaam. Nadat ze er een tijdje mee bezig waren geweest, zagen ze dat mijn lichaam erbij hing als een lijk, er kwam bloed uit mijn neus en mond en mijn gezicht was tot een bloedige pulp geslagen en reageerde niet. Een van hen zei: “Laat maar, laten we maar ophouden. Het lijkt erop dat hij niet lang zal leven en als hij onder onze handen sterft, zal dat ons veel problemen bezorgen.” Pas toen stopten ze hun gewelddadige aanval op mij en wierpen ze me opzij. Ik kon ze zachtjes onder elkaar horen praten, en een van hen zei: “Sinds ik bij de politie zit heb ik nog nooit iemand gezien die zo hard is als hij. Hij heeft de hele tijd geen enkel woord gezegd – dat is werkelijk opmerkelijk!” Het voelde alsof ik het geluid kon horen van Satan die zijn hoofd liet zakken en

neerslachtig zuchtte onder hun woorden, en ik zag hem – geconfronteerd met deze mislukking – in paniek vluchten. Ik kon ook zien dat God glimlachte vanwege de glorie die Hij had verkregen en ik voelde een onbeschrijflijke vreugde. In stilte dankte ik God en kon mezelf niet weerhouden in mijn hart de hymne, ‘Het Koninkrijk’, te zingen: “God is mijn steun, wat valt er te vrezen? Ik bevecht Satan tot het eind. God verheft ons: verlaat alles, vecht om te getuigen van Christus. God zal Zijn wil zeker uitvoeren op aarde. Ik zal mijn liefde, toewijding en trouw geven aan Hem. Ik zal Zijn terugkeer verwelkomen wanneer Hij komt in glorie. Wanneer Christus' koninkrijk wordt gerealiseerd, zal ik Hem opnieuw ontmoeten, Hem opnieuw ontmoeten. [...] Vele zegerijke, goede strijders doorstonden ontberingen. Zegevierend met God, nu zijn we Zijn getuigenis. Alle volken stromen naar deze berg, lopen in Gods licht. Kijk uit naar de dag dat God glorie verkrijgt, die komt spoedig. De pracht van het koninkrijk moet door de hele wereld zichtbaar zijn” (‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Hoe meer ik zong, hoe energiever ik me voelde. Ik voelde dat het echt een eer voor mij was om, in het volgen van God, dit soort onderdrukking en ontbering te kunnen ervaren. Mijn geloof groeide exponentieel en ik zwoer om tot het einde tegen Satan te strijden. Op die manier heb ik opnieuw een dag doorstaan.

Op de derde dag kwam er rond negen uur 's ochtends een politieagent binnen. Zodra hij binnenkwam, stelde hij zich aan mij voor en zei dat hij politiechef was op dat bureau. Hij stond voor me en zei met schijnheilige vriendelijkheid: “Je hebt echt geleden. Ik ben de afgelopen dagen in het district in vergadering geweest; ik ben net terug en hoorde wat er met je gebeurd is. Ik heb hen heel streng berispt – hoe konden ze iemand zo eigenmachtig in elkaar slaan zonder eerst de situatie te begrijpen? Dat kon echt niet door de beugel.” Geconfronteerd met deze onverwachte ‘vriendelijkheid’ van een kwaadaardige politieagent, kon ik niet voorkomen dat ik verward raakte, maar op dat moment werd ik aan enkele woorden van God herinnerd: “**Mijn volk moet te allen tijde waken voor de sluwe plannen van Satan**” (‘Hoofdstuk 3’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik realiseerde me dat dit een van Satans trucs was – als hij ziet dat de stok niet werkt, probeert hij de stroop in een poging me ertoe te brengen God en de kerk te verraden. Mijn hart klaarde op en ik kreeg een gevoel van innerlijk vertrouwen. Ik dacht: Gods wijsheid wordt uitgeoefend op basis van het bedrog van Satan. Dus hoe sluw en listig je ook bent, jij oude duivel, ik heb Gods woorden om me te leiden. Je droomt als je denkt dat je trucs zullen slagen! Hoeveel ‘aardige dingen’ hij ook zei om me te verleiden, ik schonk er geen aandacht aan. Toen hij merkte dat het allemaal

vruchteloos was, had hij uiteindelijk geen andere keuze dan te vertrekken. Daarna kwamen twee andere agenten binnen en schreeuwden woedend tegen me: “Jij kleine drol, wacht maar af. Als je niet praat, kom je hier nooit meer weg! We kunnen je veroordelen zonder ook maar enig bewijs. Wacht maar af!” Ondanks hun bedreigingen was ik heel rustig en dacht ik bij mezelf: ik geloof dat alles in Gods handen is en of ik word veroordeeld of niet, ligt ook in Zijn handen. Deze demonen hebben niet het laatste woord, God heeft het laatste woord. Wat er ook gebeurt, ik geloof dat wat God doet zin heeft en ik ben bereid tot het einde te gehoorzamen.

De politie had geen bewijs voor een veroordeling, maar ze wilden me toch niet laten gaan. Ze hadden me verschillende dagen achtereen voedsel en water geweigerd. Die avond had ik zo'n honger dat ik helemaal geen fysieke kracht had en ik vroeg me af of ik zou sterven van de honger als het zo doorging. Op dat moment dacht ik: het lot van de mensen ligt in de handen van God, dus als God niet wil dat iemand sterft, gaat hij niet dood. Het enige dat ik moet doen, is me onderwerpen aan Gods regelingen en orkestraties. Niet lang daarna bracht de politie zes mensen binnen die waren betrappt op gokken. Alle zes lieten de agenten elk ongeveer een pond knoedels kopen en de agenten brachten ongeveer zeven pond mee. Uiteindelijk betaalden ze hun boetes en werden snel vrijgelaten; vlak voordat ze vertrokken, gaven ze hun overgebleven knoedels aan mij, zonder medeweten van de politie. Ik zag eens te meer dat alle mensen, gebeurtenissen en dingen door God worden georkestreerd. Mijn ogen vulden zich met tranen en ik was getroffen op een manier die ik niet kan uitleggen. Ik voelde alleen hoe lieflijk en hoe wonderbaarlijk God is! Hoewel ik in een demonenhol was gevallen, was God altijd aan mijn zijde geweest, had voor mij gezorgd en over mij gewaakt, en als mijn innerlijke levenskracht gefungeerd, en mij ondersteund om te zorgen dat ik niet keer op keer door Satan werd verleid. Hij toonde ook medeleven met mijn zwakte, waardoor Hij me door deze ontberingen heen hielp. God is zo praktisch en Zijn liefde is zo echt!

Tegen de zesde dag had de politie nog steeds geen enkel bewijs kunnen vinden om me te veroordelen voor een misdrijf, dus uiteindelijk legden ze me een boete op van 200 yuan en lieten ze me gaan. Ik was me er diep van bewust dat dit alles op bevel van God gebeurde en dat God zeker wist hoeveel leed ik moest dragen en hoeveel wegen ik moest bewandelen. God stond het niet toe dat ik ook maar één dag moest lijden als dat niet nodig was. Ik wist dat de politie me die dag niet had willen laten gaan, omdat ze me vanwege hun duivelse, sinistere natuur nooit zo gemakkelijk zouden laten gaan. Maar God stond het niet langer toe, dus hadden ze er niets over

te zeggen. Hierdoor kon ik ook zien dat Satan en zijn demonen dienstbaar zijn aan God, terwijl Hij Zijn uitverkoren volk vervolmaakt. Ze lijken wel erg fel, maar God regeert over alles. Zolang we echt op God steunen en ons aan Hem onderwerpen, zal Hij ons beschermen zodat we alle demonische krachten kunnen overwinnen en door gevaar heen naar veiligheid kunnen gaan.

Ik werd zes dagen lang op het politiebureau gemarteld, en de buitengewone ervaring van die zes dagen hielp me echt het lelijke gezicht van de CCP-regering en haar slechte, reactionaire natuur en essentie te zien. Ik zag dat ze een demon is die een vijand van God is, en dat ze bestaat uit een bende schurken. Hierdoor kon ik ook Gods almacht, soevereiniteit, wonderbaarlijkheid en wijsheid begrijpen, en persoonlijk Gods liefde en redding ervaren. Ik leerde begrijpen dat God een almachtige, trouwe, geweldige en lieflijke God is, en dat Hij Degene is die eeuwig het vertrouwen en de verering van de mensheid waardig is. Meer nog, Hij is de liefde van de mensheid waardig. Die ervaring werd een keerpunt in mijn geloofsleven omdat ik zonder die ervaring nooit ware haat voor Satan zou hebben ontwikkeld en ook geen waar begrip van God zou hebben gekregen. Dan zou mijn geloof in God erg leeg zijn geweest en zou ik niet in staat zijn geweest om volledige redding te bereiken. Alleen door die brute vervolging en onderdrukking door de CCP te doorstaan, kwam ik te weten wat Satan en zijn demonen zijn, wat de hel op aarde is en wat duistere, kwade krachten zijn. Alleen door die ervaring kon ik waarnemen hoe ik – geboren in China, in zo'n donker, kwaadaardig, smerig land – door de enorme genade en compassie die God me toonde aan Satans klauwen kon ontsnappen, het pad van geloof kon gaan bewandelen en het licht in het leven kon zoeken! Ik was ook getuige van Gods almacht en soevereiniteit en ervoer het gezag en de macht van Zijn woorden. Zijn woorden kunnen waarlijk iemands leven worden; ze kunnen mensen redden van de invloed van Satan en hen helpen de beperkingen van de dood te overwinnen. Ik heb ook echt ervaren dat alleen God in staat is tot ware liefde voor mensen en ware redding van mensen, terwijl het enige dat Satan en zijn demonen kunnen doen, bestaat uit mensen bedriegen, schaden en verslinden. Ik dank God dat Hij gebruik heeft gemaakt van de onderdrukking van de CCP om mij in staat te stellen onderscheid te maken tussen goed en fout, om duidelijk goed en kwaad te zien. Vanaf vandaag wil ik proberen meer van de waarheid te begrijpen en te verkrijgen om ware kennis van God te bereiken en het evangelie van God actief te verspreiden en van Zijn naam te getuigen, zodat meer mensen voor God kunnen komen en Hem kunnen aanbidden!

Voetnoot:

1. “Medeplichtigen” zijn van hetzelfde soort als “een groep gangsters”.

30. Door moeilijkheden heen is Gods liefde met mij

Door Li Ling, provincie Henan

Mijn naam is Li Ling en ik ben dit jaar 76 geworden. In 1978 ben ik tot het geloof in de Heer Jezus gekomen, nadat ik ziek was geworden; gedurende die periode heb ik zeer veel van Zijn genade ontvangen. Dit heeft me daadwerkelijk geïnspireerd om vol overgave voor de Heer te werken; overal ging ik heen om preken te houden en het evangelie te delen, en bovendien bood ik broeders en zusters onderdak in mijn huis. Onze kerk groeide al heel snel uit tot een gemeente van meer dan tweeduizend mensen; daardoor begon de regering van de Chinese Communistische Partij ons kort daarna te onderdrukken. De politie kwam mijn huis een aantal malen doorzoeken, in een poging mij ervan te weerhouden om mijn geloof te praktiseren en het evangelie te verspreiden. Elke keer dat ze kwamen namen ze alles van waarde mee, alles wat kon worden meegenomen – zelfs gloeilampen. Bovendien werd ik gearresteerd door agenten van de Staatsveiligheidsdienst (SVD) en werd ik minstens tien keer in hechtenis genomen. In 1996 aanvaardde ik het werk van de laatste dagen van Almachtige God, en twee jaar daarna werd ik opnieuw door de regering van de CCP gearresteerd en vervolgd; maar dit keer was het nog geschifter. Ik ervoer aan den lijve hoe ongelofelijk moeilijk het is om je geloof in God te belijden in een atheïstisch land als China. Ondanks al deze moeilijkheden kon ik nog steeds Gods redding en liefde voor mij voelen.

Op een dag in mei 1998, in het holst van de nacht, kort na twee uur, werd ik uit een diepe slaap gerukt door het geluid van iemand die tegen mijn deur bonkte. Ik kon niet voorkomen dat ik zenuwachtig werd en dacht: waarschijnlijk is het de politie! Er zijn hier vijf broeders en zusters van buiten de stad om het evangelie te verspreiden. Hoe kan ik hen beschermen? Ik raakte in paniek. Voordat ik zelfs maar aan de deur kon komen, ramde de politie die open met een luide knal. Het hoofd van de Politieke Veiligheidsafdeling van de SVD, gewapend met een pistool, en minstens tien agenten met stroomstokken, stormden agressief naar binnen. Zodra hij de drempel over was, schopte een agent mij woest en schreeuwde: “Wat krijgen we nu? Je bent al zo vaak gearresteerd en toch heb je nog steeds het lef om in God te geloven! Let op mijn woorden: ik zal ervoor zorgen dat je alles wat je hebt kwijtraakt en dat je familie kapot gaat!” De boosaardige agenten begonnen in de slaapkamers te roepen: “Politie! Meteen opstaan!” Zonder ook maar te wachten tot de andere broeders en zusters hun kleren hadden aangetrokken, sloegen ze ons samen in de boeien, twee aan twee; ze fouilleerden ons en namen ook een ring weg die ik

droeg. Toen begonnen ze het hele huis te doorzoeken, waarbij ze zelfs door mijn meelvoorraad heen gingen en die helemaal over de grond wierpen. Ze smeten de dingen gewoon overal op de grond. Ten slotte sleepten ze elf bandrecorders weg, een televisie, een ventilator, een typemachine en meer dan tweehonderd boeken van Gods woorden. Ze snuffelden zelfs in de laden van mijn zoon en stalen de ruim duizend yuan die hij zojuist als salaris had ontvangen. Net toen de ongeveer tien agenten op het punt stonden ons allemaal naar het politiebureau te brengen, kwam mijn zoon thuis van zijn werk. Zodra hij zag dat zijn loon was gestolen, rende hij op de agenten af en vroeg hij hun zijn geld terug. Eén van de agenten zei sluw: “Dat zullen we controleren op het bureau; als het van jou is, zullen we het aan je teruggeven.” Maar in plaats daarvan kwamen ze die avond om mijn zoon te arresteren, wegens ‘het hinderen van een officier in functie’. Gelukkig was hij al ondergedoken, want anders was ook hij gearresteerd.

De politie nam de in beslag genomen boeken en andere spullen mee naar het bureau; ze hielden ons alle zes, apart van elkaar, een nacht lang opgesloten op het Publieke Veiligheidsbureau van het District. Toen ik daar zat, kon ik lange tijd gewoon geen rustpunt vinden. Ik dacht terug aan mijn arrestatie in 1987; toen werd ik fysiek en verbaal mishandeld door de politie en gemarteld tot ik bijna doodging. Ook zag ik met mijn eigen ogen dat een jongeman van in de twintig in minder dan twee uur door de politie werd doodgeslagen, en een vrouw vertelde dat ze door twee agenten om beurten was verkracht tijdens het verhoor. Ook zetten agenten mensen op tijgerbanken, brandden hen met een soldeerbout en elektrocuteerden hun tong met stroomstokken, tot het punt waarop er geen bloed meer over was. Ze gebruikten alle mogelijke verachtelijke, monsterlijke methoden om mensen te martelen: een absoluut schandaal. Tijdens mijn meer dan tien arrestaties was ik persoonlijk getuige en slachtoffer van deze wrede, onbarmhartige marteling door de politie. Ze zijn tot alle wreedheden in staat. Nu ik opnieuw voor deze ‘poort van de hel’ stond en de politie hoorde zeggen dat ik ‘levend gevild’ zou worden, werd ik doodsbang. Ze hadden die dag zoveel dingen uit mijn huis meegenomen en ook verschillende broeders en zusters gearresteerd. Er was geen kans dat ze me gemakkelijk zouden laten gaan. Daarom bad ik in mijn hart tot God. “God, ik weet dat we vandaag met uw toestemming in de handen van de politie zijn gevallen. Ik voel me heel zwak, omdat ze allemaal duivels zijn, die over geen enkele menselijkheid beschikken. Daarom smeed ik u mij moed en wijsheid te schenken en mij te voorzien van de juiste woorden om te spreken. Ik ben bereid voor u te getuigen: ik zal beslist geen Judas zijn die u verraadt. Bovendien hoop ik dat u de anderen

die vandaag zijn gearresteerd, wilt beschermen, zodat ze in staat zijn om deze situatie standvastig te doorstaan. God, u bent de Koning van het gehele heelal, en alle gebeurtenissen, alle dingen zijn onderworpen aan uw bestuur en beschikkingen. Ik geloof vast dat, zolang ik waarachtig op u kan steunen, u ons zeker zult leiden om Satans invloed van duisternis te overwinnen.” God verlichtte mij terwijl ik bad, doordat Hij mij aan deze woorden van Hem herinnerde: **“Het transcendente leven van Christus is reeds verschenen, er is niets waar je bang voor hoeft te zijn. We hebben de Satans vertrapt en hun tijd zal niet veel langer meer duren. [...] Wees, wat er ook gebeurt, trouw aan mij, ga dapper verder; ik ben jouw rots van kracht, vertrouw dus op mij!”** (‘Hoofdstuk 10’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Gods woorden vervulden me met geloof. Het is waar: God is almachtig en Satan zal altijd worden verslagen door Gods hand. Zonder Gods toestemming kan hij geen haar op mijn hoofd krenken. Ik overdacht hoe vaak ik al was gearresteerd door de regering van de CCP, vanaf het moment dat ik tot geloof was gekomen. Had ik deze uitdagingen niet keer op keer overwonnen onder Gods bescherming? Ook dacht ik na over de profeet Daniël: hoe hij en drie van zijn vrienden in de val waren gelokt door boosaardige mensen, en toen in de leeuwenkuil waren geworpen en in een vurige oven waren verbrand, en dat allemaal omdat ze de naam van Jehova hooghielden en Jehova God aanbaden. Toch stonden ze onder Gods bescherming en bleven ze ongedeerd. Toen ik dit alles overdacht, welke plotseling moed in mij op en ik voelde me vol kracht. Hoezeer Satan me ook onderdrukte of kwaad deed, ik wist dat ik met God als mijn sterke achterhoede niets had te vrezen. Ik was bereid op mijn geloof te vertrouwen en met God samen te werken, om voor God te getuigen tegenover Satan.

De volgende ochtend begon de politie mij te verhoren. Een agent die me al bij een aantal eerdere gelegenheden had ondervraagd, keek me woedend aan, sloeg met zijn vuist op tafel en blafte: “Dus jij bent het weer, oude teef. Je bent me alweer in handen gevallen. Als je dit keer niet loslaat wat je weet, zul je jezelf in grote problemen brengen! Zeg op! Waar komen al die mensen vandaan die in je huis verbleven? Wie is de kerkleider? Waar kwamen die boeken vandaan? Van wie is de typemachine?” Ik kon er niets aan doen dat ik me zenuwachtig begon te voelen; die agent was gewoon zo kwaadaardig, zo aanmatigend, en hij zou niet aarzelen iemand dood te slaan. Angstig boog ik mijn hoofd en ik maakte geen geluid, terwijl ik voortdurend in stilte bad tot God om over mijn hart te waken. Toen hij zag dat ik niet praatte, begon de agent beledigingen tegen mij te schreeuwen. “Jij oud wijf, het heeft geen zin een dood varken te

bedreigen met kokend water!” Al schreeuwend rende hij op mij af en schopte met gestrekt been tegen mijn borstbeen. Ik vloog een aantal meters naar achteren en smakte tegen de grond, met mijn gezicht naar boven. Dat deed zoveel pijn dat ik geen adem meer kon halen. Niet bereid me met rust te laten rende hij naar me toe, hees me aan mijn kleren op van de grond en zei: “Jij dwaze oude teef! Vandaag zal ik je niet laten sterven, maar ik zal ervoor zorgen dat je leven niet meer waard is geleefd te worden. Je gaat een leven vol ellende tegemoet!” Terwijl hij dit zei, diende hij mij een schok toe met zijn stroomstok; toen ik zag dat deze blauw licht verspreidde, werd ik echt bang. Stil bad ik tot God, steeds maar weer, en precies op dat moment herinnerde ik me bepaalde woorden van Hem: **“Je moet alles verdragen; voor mij moet je bereid zijn om af te zien van alles wat je bezit en alles te doen wat je kunt om mij te volgen, en bereid zijn je volledig in te zetten. De tijd is aangebroken dat ik je op de proef zal stellen: zul je mij je trouw aanbieden? Kun je mij tot het eind van de weg getrouw volgen? Wees niet bang; wie zou je ooit tot staan kunnen brengen als ik je help? Onthoud dat! Denk daaraan! Alles wat gebeurt, is vanwege mijn goede wil en alles is onder mijn hoede. Kunnen al jouw woorden en daden mijn woord volgen? Wanneer de beproevingen van vuur over je komen, zul je dan knielen en mij aanroepen? Of zul je angstig wegduiken, niet in staat om je naar voren te begeven?”** (‘Hoofdstuk 10’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden voelde ik me niet alleen sterk en bemoedigd, maar ook verwierf ik inzicht in Zijn wil. De beproeving die ik op dat moment onderging, was voor God een tijd om mij te testen. Die agent martelde mij lichamelijk in een poging mij zover te krijgen dat ik God zou verraden; maar het was Gods wil dat ik mijn toewijding en liefde aan Hem zou offeren. Hij stelde Zijn hoop op mij, en daarom kon ik gewoon niet toegeven aan het vlees en buigen voor Satans machten. Ik wist dat ik vastbesloten aan Gods kant moest staan en een klinkend getuigenis van Hem moest afleggen. De agent haalde woest naar mij uit met zijn stroomstok en golf na golf baande de elektrische stroom zich een weg door mijn lichaam, waardoor mijn lichaam verkrampte en zich oprolde tot een bal. Terwijl hij mij stroomstoten toediende, schreeuwde hij: “Zeg op! Als je niet praat, zal ik je stroomstoten toedienen tot je eraan sterft!” Ik klemde mijn tanden op elkaar en sprak nog steeds geen woord. Toen hij dit zag, ging hij helemaal over de rooie. Op dat moment haatte ik die gestoorde duivel tot op het bot. De mens werd door God geschapen; zonder twijfel is het juist en passend in Hem te geloven en Hem te aanbidden. Toch biedt de CCP krankzinnig verzet tegen God, op wrede wijze onderdrukken en vervolgen ze gelovigen, zelfs ik – een oude vrouw van zestig jaar – werd niet gespaard. Ze

wilden mij zelfs de dood in jagen! Hoe meer schade ze mij berokkenden, hoe meer ik vol haat mijn tanden op elkaar zette, en ik zwoer in mijn hart: zelfs als het tot mijn dood leidt, zal ik getuigen voor God. Ik zal geen verrader zijn die een beschamend bestaan leidt en aanleiding geeft tot Satans spot. De agent raakte er uitgeput van mij te slaan en tegen mij te schreeuwen; en daarom probeerde een van de agenten, die zag dat ik nog steeds niets zou zeggen, mij te bepraten: “Je bent al zo oud: waar is dit alles goed voor? Vertel ons gewoon wat we willen weten: wie je die dingen gaf en waar die mensen leven; dan zullen we je naar huis brengen.” God verlichtte mij zodat ik door deze bedriegerij van Satan heen kon kijken, en daarom zei ik nog steeds niets. Toen hij zag dat ik mijn mond niet zou opendoen, werd hij plotseling vijandig en begon hij mij te bedreigen. “Vertel de waarheid, dan zul je niet zo’n erge straf krijgen; maar anders zul je een ruwere behandeling ondergaan. Als je niet praat, zul je twaalf jaar krijgen en de rest van je leven opgesloten zitten!” Ik voelde een gezoem in mijn hoofd toen ik hem hoorde zeggen dat ik twaalf jaar zou krijgen, en ik dacht: ik verkeer in zo’n slechte lichamelijke toestand dat ik het nog geen jaar zou kunnen uithouden, laat staan twaalf jaar. Misschien sterf ik wel in de gevangenis. De gedachte dat ik de rest van mijn dagen zou moeten slijten in een sombere gevangenis zonder enige zonneschijn, maakte mij ongelofelijk verdrietig. Zou ik in staat zijn het vol te houden zonder het leven van de kerk en zonder de ondersteuning van Gods woorden? Verloren als ik me voelde, bad ik in stilte tot God. Onmiddellijk verlichtte Hij mij, doordat Hij mij aan deze woorden van Hem liet denken: **“Er gebeurt niets in het heelal waar ik niet het laatste woord over heb. Wat bestaat er dat zich niet in mijn handen bevindt?”** (‘Hoofdstuk 1’ van ‘Gods woorden aan het hele universum’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Dat is waar! Het lot van menselijke wezens ligt in Gods hand; alle gebeurtenissen en alle dingen zijn onderworpen aan Zijn bestuur en beschikkingen. Zonder uitzondering gebeurt wat God wil; als God niet toestaat dat ik naar de gevangenis ga, heeft de politie daarover niets te zeggen; maar doet Hij dat wel, dan zal ik me er zonder klagen aan onderwerpen naar de gevangenis te gaan. Petrus was in staat zich te onderwerpen aan Gods oordeel en tuchting, en aan beproevingen en tegenslag. Hijzelf had geen keuze, hij leverde zichzelf helemaal over aan God en gehoorzaamde Gods beschikkingen. Uiteindelijk werd hij voor God ondersteboven gekruisigd: hij was gehoorzaam tot de dood en werd een voorbeeld van liefde voor God. Ik wist dat ik op die dag moest leren van Petrus’ voorbeeld en dat ik mijzelf in Gods handen moest leggen. Zelfs als dit een levenslange straf zou betekenen, moest ik me nog steeds aan God onderwerpen. De politie stuurde me ten slotte naar een huis van bewaring.

In het huis van bewaring had ik het gevoel in een ware hel te verkeren. Er waren geen ramen in de cellen, er was geen elektrische verlichting en meer dan twintig mensen zaten opgepropt in een cel van niet meer dan zo'n tien vierkante meter. Eten, drinken en onszelf ontlasten moesten we allemaal doen in de cel. Overal op de vloer stonden kleine waterplassen; er waren wel enkele matten uitgerold, maar er waren geen dekens of lakens. Ieder van ons moest op die waterplassen liggen om te slapen. In de hoek stond een emmer die als toilet diende; overal waren er muggen en vliegen. De stank was zo erg dat ik nauwelijks kon ademen; iedereen verdrong zich om een plek in te nemen bij de ijzeren poort, zodat ze wat lucht konden krijgen door de opening van minder dan dertig centimeter. Het was heel warm in de zomer en er zaten zoveel mensen opgepropt in de kleine cel, dat veel medegevangenen naakt liepen, zonder ook maar een enkel kledingstuk. Vaak braken er onder de gevangenen ruzies om niets uit; voortdurend uitten ze grove taal. Onze dagelijkse maaltijden bestonden uit halfgare meelsoep en dunne noedels, en uit gekookte groenten zonder olie of zout. Altijd bleef er vuiligheid over op de bodem van de schaal en alle gevangenen hadden diarree. Op een dag, toen we naar buiten gingen voor wat frisse lucht, noemde ik bij het appèl het verkeerde gevangennummer. De gevangenvaarder werd woedend en schreeuwde: "Kijk eens, wat een zielenpoot! En jij gelooft nog wel in God!" Toen pakte hij zijn leren schoen en sloeg daarmee tien keer op mijn hele gezicht, waardoor mijn gezicht bont en blauw werd. Al mijn celgenoten kwamen toen door mij in problemen en ze werden allemaal tien keer geslagen. Ook hun gezichten waren helemaal bont en blauw; ze bedekten hun gezicht en hielden van pijn. Vanaf dat moment liet de gevangenvaarder me hun uniformen en overhemden wassen, en ook het beddengoed. Een van de hoogste cipiers dreef een herberg vanuit zijn huis en hij nam alle beddengoed mee dat was afgehaald, zodat ik het kon wassen; en wanneer het schoon was, moest ik het allemaal handmatig repareren. Aan het eind van elke dag was ik zo totaal uitgeput dat mijn hele lichaam beurs was en pijn deed; ik had echt het gevoel dat ik zou bezwijken. Binnen een paar dagen raakten mijn handen gezwollen. Soms, als ik het echt niet meer aankon en voor een ogenblik uitrustte, bestrafte de gevangenvaarder me boosaardig; daarom moest ik wel werken, of ik wilde of niet, terwijl de tranen over mijn wangen liepen. Wanneer het 's avonds tijd was om te rusten, kon ik, ook al was ik zowel slaperig als lichamelijk moe, toch niet goed slapen. Mijn armen waren beurs en vol pijn, en mijn rug deed zo'n zeer dat ik me niet kon oprichten. Ook mijn benen waren verdoofd. Tot op de dag van vandaag kan ik mijn armen niet meer dan veertig of vijftig graden optillen: ik kan ze zelfs niet uitstrekken. Ik heb ernstige maagproblemen gekregen door zoveel

zwaar werk te verrichten zonder ook maar een moment genoeg te eten te hebben; dat zorgde ervoor dat ik vaak diarree heb. Daar komt nog bij dat de wonden die zijn overgebleven doordat ik werd geslagen door die kwaadaardige politieagenten, nooit volledig waren genezen. Mijn gezondheid werd slechter en slechter. Enige tijd later kreeg ik een voortdurende lichte koorts onder de leden; de gevangenenbewaarders weigerden mij behandeling toe te staan. Ondanks mijzelf werd ik zwak en dacht ik: op deze leeftijd kan ik hier nu elke dag sterven, als deze soort marteling voortduurt. Een gevoel van verlatenheid en hulpeloosheid welde op in mijn hart en in mijn pijn bad ik tot God: “God, ik ben nu echt zwak en ik weet niet wat uw wil is. God, wees zo goed mij leiding te geven, zodat ik van u kan getuigen door dit alles heen en u tevreden kan stellen.” Keer op keer riep ik vanuit mijn hart tot God; zonder dat ik het besepte, verlichtte God mij door mij een loflied van Gods woorden in herinnering te brengen. Stilletjes neuriede ik dit loflied. Terwijl ik neuriede en neuriede, rolden voortdurend tranen over mijn gezicht; ik overdacht hoe verheven God is en Zichzelf toch tweemaal vernederd heeft door vlees te worden, waarbij Hij eindeloos lijden en vernedering onderging om de mensheid te redden. Niet alleen is Hij onderworpen geweest aan de weerstand en veroordeling door de verdorven mensheid, maar ook heeft Hij verdrukking en vervolging geleden door toedoen van de CCP. God is zonder schuld; Zijn lijden is erop gericht dat de mensheid een goed en gelukkig leven mag leiden in de toekomst. De pijn en de vernedering die Hij doorstond, waren enorm; toch heeft Hij daarover tegenover niemand ooit gemopperd of geklaagd. De pijn die ik leed, was daarom Gods zegening die over mij kwam; achter dat alles ging Gods wil schuil. Op die manier kon ik inzicht krijgen in het kwade wezen van die duivels en vervolgens tegen Satan in opstand komen, aan Satans duistere invloed ontkomen en volledige redding bereiken. Toch had ik Gods vriendelijke bedoelingen niet begrepen, want al na een beetje lijden werd ik negatief en zwak. Toen ik dit vergeleek met Gods liefde, zag ik in dat ik ongelofelijk zelfzuchtig en opstandig was. Daarom nam ik het besluit dat ik, hoe bitter en moeilijk de dingen ook zouden worden, God tevreden zou stellen en niets meer zou doen dat Hem zou kwetsen. Ik zwoer op mijn leven dat ik zou getuigen van God. Toen ik me eenmaal had onderworpen, zag ik Gods daden. Nadat de politie mij had opgesloten, wekte God mijn zuster, die niet gelovig was, op om de politie een boete van 16.000 yuan te betalen, en bovendien nog eens 1.000 yuan voor mijn inwoning en kost, waarna ik in vrijheid werd gesteld.

Hoewel ik gedurende mijn drie maanden in de gevangenis te lijden had onder marteling van het vlees, had ik het ware gezicht van de bende van de duivels van de CCP en hun verzet tegen God gezien. De veelvuldige arrestaties door de regering van de CCP, gaven me ook enig praktisch begrip van Gods werk, van Zijn almacht en wijsheid, en van Zijn liefde. Ik zag dat God ieder ogenblik over mij waakt en mij beschermt; nooit wijkt Hij van mijn zijde, zelfs niet één moment. Toen ik allerlei soorten martelingen onderging door die duivels en ondraaglijk leed, waren het Gods woorden die me keer op keer lieten zegevieren over Satans kwaad en vernietiging, want ze gaven me het geloof en de moed om de invloed van de duisternis te overwinnen. Wanneer ik zwak en hulpeloos was, waren het Gods woorden die me onmiddellijk verlichtten en leiding gaven, ze waren een ware steunpilaar voor mij en vergezelden me door de ene na de andere ondragelijke dag heen. Het doormaken van zo'n onderdrukking en ontbering heeft me in staat gesteld om een schat voor het leven te verkrijgen, die je niet kunt verkrijgen in tijden van vrede en gemak. Dankzij deze ervaring heeft mijn vastbeslotenheid in mijn geloof aan kracht gewonnen; welke soort gruwelijke dingen ik in de toekomst ook mag tegenkomen, ik zal de waarheid nastreven en ik zal het leven nastreven. Ik geef mijn hart aan God, omdat Hij de Heer van de schepping is; Hij is mijn ene en enige Redder.

31. Op de drempel van de dood kwam Almachtige God me te hulp

Door Wang Cheng, provincie Hebei

Gedurende de tijd dat ik in de Heer Jezus Christus geloofde, werd ik vervolgd door de CCP-regering. De overheid gebruikte regelmatig de ‘misdaad’ van mijn geloof in de Heer Jezus als aanleiding om het me moeilijk te maken en me te onderdrukken. Ze gingen zelfs zover dat ze de leidinggevendenden van mijn dorp de opdracht gaven me thuis veelvuldig te komen opzoeken om vragen te stellen over mijn geloofspraktijken. In 1998 aanvaardde ik het werk van Almachtige God in de laatste dagen. Toen ik de woorden van de Schepper in levenden lijve hoorde uiten, was ik onbeschrijfelijk verheugd en ontroerd. Met de bemoediging van Gods liefde nam ik me het volgende voor: ik zou Almachtige God tot het einde toe volgen, wat er ook gebeurde. Tijdens deze periode nam ik enthousiast deel aan bijeenkomsten en verspreidde het evangelie, iets wat opnieuw de aandacht trok van de CCP-regering. Deze keer vervolgden ze me erger dan ooit. Het werd zo erg dat ik mijn geloof niet meer normaal in mijn eigen huis kon beoefenen. Ik was gedwongen mijn huis te verlaten om mijn plichten te kunnen vervullen.

In 2006 was ik verantwoordelijk voor het drukken van boeken met Gods woorden. Helaas werden op een keer een aantal broeders en zusters en de chauffeur van de drukkerij aangehouden door de politie van de CCP terwijl ze boeken aan het vervoeren waren. Alle tienduizend exemplaren van ‘Het Woord verschijnt in het vlees’ die in de vrachtwagen lagen, werden in beslag genomen. Wat later verraadde de chauffeur meer dan tien andere broeders en zusters. Ze werden allemaal een voor een in hechtenis genomen. Deze gebeurtenis veroorzaakte enorme beroering in twee provincies en de zaak werd onder rechtstreeks toezicht van de centrale autoriteiten geplaatst. Toen de CCP-regering erachter kwam dat ik de leider was, spaarde ze zich kosten noch moeite en zette de militaire politie in om alle werkterreinen die te maken hadden met mijn werk te onderzoeken. Ze namen twee auto’s en een bestelbus van de drukkerij waar we mee werkten in beslag. Ze verduisterden 65,500 RMB van het bedrijf, bovenop de meer dan 3000 RMB die ze hadden gestolen van de zusters en broeders die op die dag in de vrachtwagen zaten. Bovendien kwam de politie twee keer mijn huis doorzoeken. Elke keer dat de agenten kwamen, schopten ze de voordeur in, sloegen mijn spullen stuk en haalden mijn hele huis overhoop. Ze waren erger dan een bende rondlolende bandieten! Omdat de CCP-regering me niet kon vinden, werden vervolgens al mijn burens, vrienden en bekenden samengedreven en ondervraagd over mijn mogelijke verblijfplaats.

Ik was gedwongen naar het huis van een ver familielid te vluchten om aan arrestatie en de vervolging van de CCP-regering te ontsnappen. Ik had er volstrekt geen rekening gehouden dat de politie van de CCP me over zo'n enorme afstand zou blijven volgen om me te kunnen arresteren. Maar toch werd het huis van mijn familielid, tijdens de derde nacht van mijn verblijf daar, volledig omsingeld door ongeveer honderd agenten van een politie-eenheid uit mijn woonplaats die samenwerkte met de plaatselijke gerechtelijke politie en de militaire politie. Ze begonnen over te gaan tot het in hechtenis nemen en arresteren van al mijn familieleden. Ik werd omsingeld door meer dan tien gewapende agenten, die allemaal hun geweer op mijn hoofd richtten en me boos toeriepen: "Eén beweging en je bent er geweest!" Daarna sprongen een paar van de agenten bovenop me en probeerden allemaal mijn armen op mijn rug te boeien. Ze trokken mijn rechterhand over mijn schouder en bogen mijn linkerarm achter op mijn rug, waarbij ze mijn hand gemeen naar boven rukten. Toen het ze niet lukte me de boeien om te doen, stampten ze op mijn rug en trokken nog harder, totdat mijn handen eindelijk samen werden gedwongen. Ik kon de brandende, helse pijn niet uithouden, maar hoe ik ook schreeuwde: "Ik kan de pijn niet verdragen", de agenten toonden geen enkel medelijden en ik kon alleen maar tot God bidden om kracht. Ze namen 650 RMB van me in beslag, zaagden me door over waar de kerk haar geld bewaarde en eisten dat ik al het geld aan hen zou geven. Ik was ontzettend kwaad en dacht minachtend: ze noemen zichzelf 'de Politie van het Volk' en 'de beschermers van het leven en bezit van de mensen', en toch hebben ze een politiemacht van deze omvang ingezet en mij na een jacht over zo'n lange afstand gearresteerd, niet alleen om Gods werk te belemmeren, maar ook om het geld van de kerk te plunderen en in eigen zak te steken! Deze boosaardige agenten hebben een onbevredigbare lust naar geld. Ze pijnigen hun hersenen en deinzen nergens voor terug om hun zakken te vullen. Wie weet hoeveel gewetenloze handelingen ze niet hebben verricht in hun streven naar rijkdom en hoeveel levens van onschuldige mensen ze niet hebben geruïneerd om zichzelf te verrijken? Hoe meer ik erover nadacht, hoe kwader ik werd. Ik legde voor mezelf de gelofte af dat ik nog eerder zou sterven dan dat ik God zou verraden. Ik zwoer bij mezelf dat ik tot het bittere einde tegen deze demonen zou vechten. Toen een van de agenten zag hoe ik in stilte kwaad naar ze zat te staren, kwam hij op me af en sloeg me twee keer in het gezicht, wat tot gevolg had dat mijn lippen opzwellen en hevig begonnen te bloeden. De agenten waren hiermee nog niet tevreden en vervolgden met me bruut tegen mijn benen te schoppen en me uit te schelden tot ik op de grond viel. Toen ik op de grond lag, bleven ze me als een voetbal in de rondte schoppen totdat ik, na een onbepaalde periode, uiteindelijk het bewustzijn verloor.

Toen ik weer bij bewustzijn kwam, bevond ik me al in een auto die in de richting van mijn geboortestad reed. Ze hadden me vastgebonden met een enorme stalen ketting die mijn nek verbond met mijn enkels, op zo'n manier dat ik onmogelijk rechtop kon zitten. Ik was gedwongen om met mijn gezicht naar beneden opgevouwen in een foetuspositie te zitten, ternauwernood ondersteund door mijn borst en hoofd. Toen de agenten zagen dat ik zichtbaar pijn leed, grinnikten ze alleen maar, merkten sarcastisch op: "Laten we eens kijken of God je nu kan redden!" en maakten nog enkele andere vernederende opmerkingen. Ik begreep duidelijk dat de reden dat ze me op deze manier behandelden was dat ik een gelovige in Almachtige God was. Het was net zoals God in het Tijdperk van Genade had gezegd: "**Wanneer de wereld je haat, bedenk dan dat ze mij eerder haatte dan jullie**" (Johannes 15:18). Hoe meer ze me vernederden, hoe duidelijker ik hun demonische wezen als vijanden van God en hun God hatende, kwaadaardige natuur zag, wat tot gevolg had dat ik ze nog meer verachtte. Tegelijkertijd riep ik continu tot God en bad: "Lieve Almachtige God! Uit uw goede bedoelingen blijkt duidelijk dat u het heeft toegelaten dat ik werd opgepakt door de politie, en ik ben bereid me aan u te onderwerpen. Vandaag, hoewel mijn vleselijk lichaam pijn lijdt, ben ik bereid voor u te getuigen om de oude duivel te beschamen. Ik zal me onder geen beding aan hem onderwerpen. Ik bid u me geloof en wijsheid te schenken." Nadat ik mijn gebed had beëindigd, dacht ik aan deze passage van Gods woorden: "**Wees stil binnen mij, want ik ben je God, jullie enige Verlosser. Jullie moeten te allen tijde je hart stillen en in mij leven; ik ben je rots, jullie steunpilaar**" ('Hoofdstuk 26' van 'Uitspraken van Christus aan het begin' in 'Het Woord verschijnt in het vlees'). Gods woorden gaven me nog meer kracht en vastbeslotenheid. God regeert soeverein over alle dingen, en het leven en de dood van de mens liggen in Zijn handen. Met Almachtige God als mijn trouwe bondgenoot had ik niets te vrezen! Hiermee had ik mijn geloof vernieuwd en een nieuw pad ter beoefening ontvangen. Ik was er klaar voor de wrede marteling die me te wachten stond het hoofd te bieden.

Tijdens de achttienurige escorte naar mijn geboortestad was ik de tel kwijt hoe vaak ik het bewustzijn had verloren van de pijn. Maar geen van de politieschurken toonde ook maar het minste beetje bezorgdheid. Toen ik eindelijk aankwam, was het na tweeën in de ochtend. Het voelde alsof al het bloed in mijn lichaam gestold was – mijn armen en benen waren helemaal opgezwollen en gevoelloos, en ik kon me niet bewegen. Ik hoorde een van de agenten zeggen: "Ik denk dat hij dood is." Een van hen greep de ijzeren ketting en rukte er met bruto geweld aan,

zodat de gekartelde randen in mijn vlees bleven steken. Ik tuimelde uit de auto en verloor opnieuw het bewustzijn vanwege de pijn. De agenten schopten me tot ik bij bewustzijn kwam en schreeuwden: “Verdomme! Proberen je dood te houden, hè! Zodra we een beetje uitgerust zijn, staat je wat te wachten!” Daarna sleurden ze me met geweld een dodencel in en zeiden voor ze weggingen: “We hebben deze cel speciaal voor jou geregeld.” Verschillende gevangenen waren in hun slaap gestoord toen ik naar binnen werd gesleurd en hun hatelijke blikken maakten me zo bang dat ik in een hoek wegdook. Ik durfde me niet te bewegen. Het voelde alsof ik in een soort hel op aarde was terechtgekomen. Bij het aanbreken van de dag verdrongen de andere gevangenen zich om me heen en keken naar me alsof ik een soort buitenaards wezen was. Ze kwamen allemaal dreigend op me af, wat me zo bang maakte dat ik onmiddellijk op de grond hurkte. Door de commotie werd de hoofdgevangene wakker – hij wierp één blik op me en zei koeltjes: “Doe met hem wat jullie maar willen, sla hem alleen niet dood.” De gevangenen reageerden op de hoofdgevangene alsof hij een keizerlijk decreet had uitgevaardigd. Ze drongen naar voren, klaar om me een pak slaag te geven. Nu krijg ik ervan langs, dacht ik. De politie heeft me aan deze terdoodveroordeelden overgegeven om hun vuile werk op te knappen – ze hebben me bewust mijn dood tegemoet gestuurd. Ik voelde me doodsbang en volkomen hulpeloos. Ik kon alleen nog maar mijn leven aan God toevertrouwen en Zijn orkestraties aanvaarden. Net toen ik me schrap zette voor het pak slaag, gebeurde er iets ongelooflijks. Ik hoorde iemand dringend roepen: “Ophouden!” De hoofdgevangene kwam naar me toe rennen, trok me overeind en keek me lang aan. Er leken minuten voorbij te gaan. Ik was zo bang dat ik zelfs niet terug durfde te kijken. “Hoe komt een goede vent als jij op een plaats als deze terecht?” vroeg hij. Toen ik hem tegen me hoorde praten, keek ik hem goed aan en realiseerde me dat hij een vriend van een vriend was die ik vroeger één keer had ontmoet. Hij sprak vervolgens de andere gevangenen toe: “Deze man is mijn vriend. Als iemand hem aanraakt, heeft hij aan mij verantwoording af te leggen!” Vervolgens haastte hij zich weg om een maaltijd voor me te kopen en hielp me de hand te leggen op verschillende toiletartikelen en andere dagelijkse artikelen die ik in de gevangenis nodig zou hebben. Daarna durfde geen van de andere gevangenen me nog lastig te vallen. Ik wist dat alles wat gebeurde het resultaat was van Gods liefde en dat het Gods wijze ordening was. De agenten waren oorspronkelijk van plan geweest de andere gevangenen te gebruiken om mij genadeloos te martelen. Ze hadden echter nooit kunnen bedenken dat God de hoofdgevangene zou inzetten om mij te helpen aan deze dans te ontspringen. Ik was tot tranen toe geroerd en riep spontaan in mijn hart ter ere van God uit: “Lieve God! Dank u voor het tonen

van uw genade! U was het die, toen ik het meest bang, hulpeloos en zwak was, me te hulp kwam via deze vriend en me getuige liet zijn van uw daden. U bent het die alle dingen mobiliseert om dienst aan u te doen, opdat degenen die in u geloven er profijt van kunnen hebben. Omdat ik persoonlijk Gods liefde had ervaren, groeide op dat moment mijn geloof in Hem nog meer. Hoewel ik voor de leeuwen was geworpen, had God me niet verlaten. Wat was er te vrezen met God aan mijn zijde? Mijn vriend troostte me en zei: “Wees niet verdrietig. Wat je ook hebt gedaan, laat geen woord los, zelfs als het je dood betekent. Maar je moet je mentaal voorbereiden en beseffen dat ze je er niet met een lichte straf vanaf laten komen, want je bent in deze cel met een stel terdoodveroordeelden gegooid.” Van de woorden van mijn vriend kreeg ik nog meer het gevoel dat God me de hele tijd leidde en dat Hij via mijn celgenoot had gesproken om me te waarschuwen voor wat komen ging. Ik bereidde mezelf mentaal volledig voor en legde bij mezelf stilletjes een gelofte af: hoe deze demonen met ook martelen, ik zal God nooit verraden!

Op de tweede dag arriveerden er meer dan tien agenten van de militaire politie en escorteerden me als een terdoodveroordeelde van het detentiecentrum naar een afgelegen locatie op het platteland. De faciliteit waar ze me naartoe brachten, was een compound met hoge muren en een grote binnenplaats die zwaar werd bewaakt door militaire politie. Op een bord op de hoofdingang stond: ‘Trainingsbasis voor politiehonden’. Elke kamer was gevuld met allerlei soorten martelwerktuigen. Het leek erop dat ze me naar een van de geheime ondervragings- en martelfaciliteiten van de CCP-regering hadden gebracht. Toen ik om me heen keek, rees mijn haar te berge en ik beefde van angst. De agenten lieten me in het midden van de binnenplaats stilstaan en lieten vier venijnig uitzierende, abnormaal grote honden uit een stalen kooi los, wezen op mij en bevalen de goed afgerichte politiehonden: “Dood hem!” De honden stoven onmiddellijk als een roedel wolven op me af. Ik was zo bang dat ik mijn ogen dichtkneep. Mijn oren begonnen te suizen en mijn verstand stond stil – de enige gedachte in mijn hoofd was: “O God! Red me alstublieft!” Ik bleef God om hulp roepen; na ongeveer tien minuten voelde ik dat de honden alleen maar naar mijn kleren haptten. Eén bijzonder grote hond stond op mijn schouders, besnuffelde me en likte vervolgens mijn gezicht – hij beet me zelfs niet één keer. Ik herinnerde me plotseling het Bijbelse verhaal waarin de profeet Daniël in een kuil met hongerige leeuwen werd gegooid omdat hij God aanbad. De leeuwen deden hem geen kwaad. Omdat God met hem was, zond God een engel om de kaken van de leeuwen te sluiten. Ineens welde er een diep gevoel van geloof in me op en verdreef alle angst in mijn hart. Ik had de diepe overtuiging

dat alles door God is georkestreerd en het leven en de dood van een mens in Gods handen liggen. Daarnaast, als ik voor mijn geloof in God dood zou worden gebeten door boosaardige honden en als martelaar zou sterven, dan zou dit een grote eer zijn en ik zou me er zonder klacht bij neerleggen. Toen ik niet langer werd beteugeld door angst voor de dood en bereid was mijn leven te geven om voor God te getuigen, zag ik opnieuw Gods almacht en wonderbaarlijke daden. Deze keer renden de agenten op de honden af en schreeuwden hysterisch: “Maak dood! Maak dood!” Maar plotseling leek het alsof deze uitstekend getrainde honden de bevelen van hun bazen niet meer begrepen. Ze rukten alleen maar een beetje aan mijn kleren, likten mijn gezicht en verspreidden zich vervolgens. Een paar agenten probeerden de honden tegen te houden en hen opnieuw op me af te sturen om me aan te vallen, maar de honden werden plotseling bang en renden in alle richtingen uiteen. Toen de agenten zagen wat er was gebeurd, waren ze allemaal verbijsterd en zeiden: “Wat vreemd, geen van de honden wilde hem bijten!” Ineens schoten me de volgende woorden van God te binnen: **“Hart en geest van de mens zijn in Gods hand en al het leven van de mens wordt door Gods ogen aanschouwd. Of je dit nu gelooft of niet, alle dingen, of ze nu levend of dood zijn, zullen verplaatsen, veranderen, vernieuwen en verdwijnen in overeenstemming met Gods gedachten. Zo regeert God over alle dingen”** (‘God is de bron van het leven van de mens’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“God heeft alle dingen geschapen, en dus brengt Hij de hele schepping onder Zijn heerschappij, onderwerpt Hij haar aan zijn heerschappij. Hij heeft het gezag over alle dingen, alle dingen zijn in Zijn handen. De hele schepping van God inclusief dieren, planten, de mensheid, de bergen, de rivieren en de meren – alles moet onder Zijn heerschappij komen. Alle dingen in de lucht en op de aarde moeten onder Zijn heerschappij komen”** (‘Succes of mislukking zijn afhankelijk van het pad dat de mens bewandelt’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Uit eigen ervaring, in het echte leven, had ik gezien dat alle dingen – ongeacht of het levende of dode dingen zijn – onderworpen zijn aan Gods orkestraties en door Gods gedachten worden bewogen en veranderd. Het lukte me de aanval van de politiehonden ongedeerd te overleven omdat Almachtige God hun bekken had verzegeld en ervoor zorgde dat ze me niet durfden bijten. Ik was me er diep van bewust dat dit kwam door Gods immense macht en dat God een van Zijn wonderbaarlijke daden had geopenbaard. Of het nu de schurken van de politie of de afgerichte politiehonden waren, ze waren allemaal onderworpen aan Gods gezag. Niemand kan Gods soevereiniteit overstijgen. Dat ik in de duivelse handen van de CCP-regering was gevallen en eenzelfde soort beproeving had

ervaren als de profeet Daniël, was zonder twijfel omdat God een uitzondering had gemaakt om me te verhogen en me Zijn genade te schenken. Door getuige te zijn van de almachtige daden van God, kreeg ik een nog groter geloof in Hem en zwoer tot het eind aan toe tegen de duivel te vechten. Ik zwoer voor altijd in God te geloven en Hem te aanbidden, en Hem glorie en eer te brengen!

Toen de agenten niet in staat waren hun gewenste doel te bereiken met de vechthonden, brachten ze me naar de ondervragingsruimte. Ze hingen me aan mijn handboeien aan de muur en ik voelde onmiddellijk een vlammeende pijn in mijn polsen, alsof mijn handen op het punt stonden helemaal te worden afgescheurd. Grote druppels zweet begonnen over mijn gezicht te druppelen. Maar dit tuig van de politie was nog niet klaar: ze begonnen me een regen van woeste schoppen en stompen uit te delen. Terwijl ze me sloegen, blaften ze me boos toe: “Laten we eens kijken of je God je nu kan redden!” Ze sloegen me om beurten – wanneer de een moe werd, nam de ander het direct over. Ze sloegen me tot ik van kop tot teen vol zat met japen en kneuzingen en ik overvloedig bloedde. Die nacht haalden ze me niet van de muur en stonden niet toe dat ik mijn ogen sloot. Ze hadden twee ondergeschikten met stroomstootwapens aangewezen om de wacht over me te houden. Elke keer wanneer ik mijn ogen sloot, gebruikten ze hun stroomstootwapen om te voorkomen dat ik in slaap viel. Op deze manier martelden ze me de hele nacht. Toen een van de ondergeschikten me aan het slaan was, staarde hij me met zijn kraalogen aan en schreeuwde: “Wanneer zij je slaan tot je het bewustzijn verliest, sla ik je tot je weer wakker wordt!” Dankzij Gods verlichting was ik me volkomen bewust van wat er aan de hand was: Satan probeerde allerlei verschillende marteltechnieken om me over te halen mezelf te compromitteren. Het idee was me te martelen tot mijn geest gebroken was en ik alle controle over mijn geestelijke vermogens had verloren. Op dat moment zou ik misschien de informatie geven waar ze naar op zoek waren. Vervolgens konden ze Gods uitverkorenen arresteren, Gods werk in de laatste dagen verstoren, en de bezittingen van De Kerk van Almachtige God in beslag nemen en er hun eigen zakken mee vullen – dit waren de wilde ambities van hun beestachtige natuur. Ik klemde mijn tanden op elkaar en weerstond de pijn. Ik zwoer bij mezelf dat ik geen enkel compromis met hen zou sluiten, zelfs als het betekende dat ik zou blijven hangen tot de dood erop volgde. De volgende ochtend, bij het aanbreken van de dag, maakten ze nog steeds geen aanstalten me neer te laten en was ik al volkomen uitgeput. Ik had het gevoel dat ik beter dood kon zijn, en ik had geen wilskracht meer om door te gaan. Ik kon alleen maar tot God om

hulp roepen en bad: “O God! Ik weet dat ik het verdien te lijden, maar mijn lichaam is zo zwak en ik kan het echt niet veel langer meer aan. Nu ik nog steeds adem en bij bewustzijn ben, wil ik u vragen dat u mijn ziel wegneemt van deze wereld. Ik wil geen Judas worden en u verraden.”

Net toen ik op het punt stond in te storten, verlichtte en leidde Gods woord me nogmaals: **“In het vlees komen is deze keer als het vallen in het hol van de tijger.’ Dit betekent dat, omdat in deze ronde van Gods werk God in het vlees komt en bovendien geboren wordt in de woonplaats van de grote rode draak, Hij deze keer nog meer dan voorheen geconfronteerd wordt met extreem gevaar door naar de aarde te komen. Hij wordt met messen, geweren en knuppels geconfronteerd; Hij wordt met verleiding geconfronteerd; Hij wordt met hordes geconfronteerd die er moordlustig uitzien. Hij loopt het risico om elk moment vermoord te worden”** (‘Werk en intrede (4)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). God is de allerhoogste soeverein van de hele schepping – dat Hij nederdaalde onder de meest verdorvenen van de hele mensheid om ons te redden was al een ongelooflijke vernedering, maar Hij moest ook nog eens allerlei vormen van vervolging van de kant van de CCP-regering verdragen. Het lijden dat God heeft ondergaan is werkelijk immens. Als God al deze pijn en al dit lijden heeft verdragen, waarom zou ik me dan niet voor Hem kunnen opofferen? De enige reden dat ik nog steeds in leven was, was omdat God me beschermde en voor me zorgde. Zonder deze zorg en bescherming zou ik al lang door deze demonische bende dood zijn gemarteld. Hoewel deze duivels elke methode die ze tot hun beschikking hadden gebruikten om mij wreed te martelen, was God in het hol van deze demon met mij en elke keer wanneer ik een martelingsronde doorstond, was ik weer getuige van Gods wonderbaarlijke daden, Zijn redding en Zijn bescherming. Ik dacht: God heeft zoveel voor me gedaan, hoe zou ik Zijn hart moeten troosten? Gezien het feit dat God me vandaag deze gelegenheid heeft geboden, moet ik voor God blijven leven! Op dat moment liet Gods liefde mijn geweten opnieuw ontwaken en voelde ik diep dat ik God tevreden moest stellen, wat er ook gebeurde. Ik bevestigde bij mezelf: het is mijn eer om vandaag samen met Christus te lijden! De agenten zagen dat ik nog steeds niet praatte en niet om genade had gesmeekt, en waren bang dat ik op deze plek zou sterven zonder enige informatie te verstrekken. Dat zou hen problemen opleveren met hun superieuren, dus hielden ze op met me te slaan. Ik werd daarna aan mijn handboeien aan de muur opgehangen, waarna ze me nog twee dagen en nachten zo lieten hangen.

Het was bitterkoud tijdens deze dagen, ik was doordrenkt tot op mijn huid, mijn kleren waren te dun om ook maar enige isolatie te bieden, ik had verscheidene dagen niet gegeten en ik was hongerig en koud – ik kon het echt niet langer uithouden. Net toen ik op het punt stond in te storten, greep de bende politieschurken mijn verzwakte gesteldheid aan om een andere sluwe list aan te wenden: ze lieten een psycholoog komen om te proberen me te hersenspoelen. Hij zei: “Je bent nog altijd jong en je moet je ouders en kinderen ondersteunen. Nadat je in hechtenis bent gekomen, hebben je medegelovigen, en in het bijzonder de leiders van je kerk, zich niet ook maar in het minst om je bekommerd, terwijl jij hier voor hen lijdt. Vind je niet dat je een beetje onnozel bent? Deze politieagenten hebben geen andere keuze dan je te martelen...” Toen ik naar zijn leugens luisterde, dacht ik: wanneer mijn broeders en zusters op bezoek waren gekomen, zou dat niet gelijk hebben gestaan aan zichzelf aangeven? Je zegt dat alleen maar om mij te misleiden, om tweespalt te zaaien tussen mij en mijn broeders en zusters, om ervoor te zorgen dat ik God verkeerd begrijp, de schuld geef en verlaat. Daar trap ik niet in! Daarna brachten ze me eten en drinken in een poging me te verleiden met hun schijnbare generositeit. Toen ik werd geconfronteerd met de plotselinge ‘vriendelijkheid’ van deze politieschurken, klampte mijn hart zich nog steviger aan God vast. Ik begreep dat ik op dat moment op mijn zwakst was en Satan klaarstond zich op me te storten zodra de gelegenheid zich voordeed. Mijn ervaringen tijdens deze dagen lieten me het wezen van de CCP-regering doorzien. Hoe ze ook deed alsof ze vriendelijk en zorgzaam was, haar boosaardige, reactionaire en demonische wezen bleef onveranderd. De strategie van de duivel, ‘bekering door liefdevol medelijden’, onthulde alleen nog maar verder de diepten van zijn verraderlijkheid en leugenachtigheid. God zij dank voor het feit dat Hij me leidde, zodat ik Satans sluwe list kon doorzien. Uiteindelijk slaagde de psycholoog er niet in enige vooruitgang te boeken. Hij schudde zijn hoofd en zei: “Ik kan niets uit hem krijgen. Hij is koppig als een muilezel, een hopeloos geval!” Met deze woorden ging hij terneergeslagen weg. Toen ik Satan verslagen zag wegvlugten, vulde mijn hart zich met onbeschrijfelijke vreugde!

Toen deze boosaardige agenten zagen dat hun zachte tactieken waren mislukt, toonden ze onmiddellijk hun ware aard en hingen me nogmaals een hele dag aan de muur. Die nacht, toen ik daar rillend van de kou hing en mijn handen zo’n pijn deden dat het voelde dat ze af zouden breken, dacht ik in mijn delirium dat er een reële kans bestond dat ik het niet zou overleven. Precies op dat moment kwamen er verschillende agenten binnen en vroeg ik me af wat voor soort

marteling ze nu weer voor me in petto hadden. In mijn zwakheid begon ik opnieuw tot God te bidden: “O God, u weet dat ik zwak ben en het werkelijk niet langer verdragen kan. Neem alstublieft nu meteen mijn leven. Ik wil liever sterven dan een Judas zijn en u verraden. Ik zal niet toestaan dat de sluwe list van deze demonen slaagt!” De agenten zwaaiden met hun knuppels die iets minder dan een meter lang waren, en begonnen ermee op de gewrichten van mijn benen en voeten te slaan. Sommige van de agenten lachten maniakaal terwijl ze me sloegen, anderen probeerden me te verleiden en zeiden: “Vind je het soms fijn om gestraft te worden? Je hebt geen enkele ernstige misdaad begaan, je hebt niemand vermoord en ook geen brand gesticht. Vertel ons gewoon wat je weet en we laten je neer.” Toen ik nog steeds niet wilde spreken, werden ze razend en schreeuwden: “Denk je dat die tientallen agenten die recht voor je staan allemaal incompetent zijn? We hebben hier talloze terdoodveroordeelden ondervraagd en altijd een bekentenis uit ze gekregen, zelfs als ze niets verkeerd hadden gedaan. Wanneer we zeggen dat ze moeten praten, dan praten ze. Waarom denk je dat jij anders bent?” Een aantal agenten kwam op me af en begon me te knijpen en mijn benen en mijn middel te verdraaien tot ik onder de kneuzingen zat. Op sommige plekken knepen ze zo hard dat het bloedde. Na zo lang aan de muur te hebben gehangen was ik al ongelofelijk zwak, en dit verergerde de pijn van hun onbeheerste mishandeling zo erg dat ik naar mijn dood verlangde. Op dat moment was ik volkomen gebroken – ik kon het niet langer aan en brak uiteindelijk in huilen uit. Terwijl de tranen vloeiden, kwamen er gedachten aan verraad in me op: misschien moet ik ze zomaar iets vertellen. Zolang het maar niet een van mijn broeders en zusters in de problemen brengt. Zelfs als ze me dan iets ten laste leggen of me terechtstellen, dan moet dat maar! Toen die bende me zag huilen, brulden de agenten van het lachen en zeiden, helemaal in hun nopjes met zichzelf: “Als je eerder wat had gezegd, hadden we je niet zo’n pak slaag hoeven te geven.” Ze haalden me van de muur naar beneden en lieten me op de grond liggen. Ze gaven me wat water en lieten me een moment uitrusten. Vervolgens pakten ze pen en papier, wat al die tijd klaar had gelegen, en bereidden ze zich voor om mijn verklaring op te nemen. Net toen ik op het punt stond ten prooi te vallen aan Satans verleiding en God te verraden, verschenen Gods woorden me nogmaals duidelijk voor de geest: **“Ik zal niet meer genadig zijn voor hen die mij in het geheel niet trouw zijn in tijden van verdrukking, want mijn genade reikt maar zover. Bovendien kan ik geen sympathie opbrengen voor degenen die mij eens hebben verraden, nog minder wil ik geassocieerd worden met mensen die de belangen van hun vrienden verraden. Dit is mijn gezindheid, wie de persoon ook maar mag zijn. Dit moet ik jullie zeggen: wie mijn hart breekt, zal geen**

tweede keer clementie van mij ontvangen en degene die mij trouw is geweest, zal voor altijd in mijn hart blijven” (‘Bereid voldoende goede daden voor voor je bestemming’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). In Gods woorden las ik Gods gezindheid die geen belediging duldt en de gevolgen van het verraden van God. Ik werd me ook bewust van mijn eigen opstandigheid. Mijn geloof in God was veel te zwak, ik had geen echt begrip van Hem, laat staan dat ik werkelijk gehoorzaam aan Hem was. Als zodanig zou ik God zeker verraden. Ik dacht eraan hoe Judas Jezus had verraden voor een schamele dertig zilverstukken en hoe ik, op dit ogenblik, klaarstond om God te verraden voor niet meer dan een momentje comfort en gemak. Wanneer Gods woorden me niet op tijd hadden verlicht, zou ik een van degenen zijn geworden die God hadden verraden en voor eeuwig zouden zijn verdoemd! Na Gods wil te hebben begrepen, begon ik in te zien dat God alles op de best mogelijke manier had geregeld. Ik dacht: wanneer God het toelaat dat ik lijd of sterf, ben ik bereid me te onderwerpen en mijn leven en dood in Gods handen te leggen. Ik heb hier niets over te zeggen. Zelfs als ik nog maar één ademtocht overheb, moet ik ernaar streven God tevreden te stellen en voor Hem te getuigen. Op dat moment schoot me een lofzang van de kerk te binnen: “Mijn hoofd mag dan misschien kapotgaan en er mag dan bloed vloeien, maar de moed van Gods volk kan niet verdwijnen. Gods vermaningen rusten op het hart. Ik neem me voor Satan de duivel te vernederen” (‘Ik wil de dag van Gods heerlijkheid zien’ in ‘Volg het Lam en zing een nieuw lied’). Terwijl ik deze lofzang in gedachten neuriede, werd mijn geloof nieuw leven ingeblazen en besloot ik dat als ik moest sterven, het voor God zou zijn. Wat er ook gebeurde, ik kon me niet gewonnen geven aan die oude duivel, de CCP-regering. Toen ze zagen dat ik op de grond bleef liggen zonder me te bewegen, begonnen de agenten me uit te lokken: “Is al dit lijden het waard? We bieden je hier een mogelijkheid een goede daad te verrichten. Vertel ons alles wat je weet. Zelfs als je niets vertelt, hebben we toch alle getuigenverklaringen en bewijzen die we nodig hebben om je te veroordelen.” Toen ik zag hoe deze mensenverslindende demonen probeerden me God te laten verraden en mijn broeders en zusters te verlinken om zo Gods werk te vernietigen, kon ik niet langer de kokende woede binnenin me beheersen en schreeuwde ik terug: “Als jullie alles al weten, dan neem ik aan dat er geen reden is me te ondervragen. Zelfs als ik alles zou weten, zou ik het jullie nog nooit vertellen!” De agenten schreeuwden woedend terug: “Als je niet bekennt, zullen we je doodmartelen! Denk maar niet dat je hier levend uit komt! Het lukt ons al die terdoodveroordeelden te laten praten, denk je dat je taaier dan hen bent?” Ik antwoordde: “Nu ik in jullie handen gevallen ben, houd ik er geen rekening mee dit te overleven!” Zonder nog een

woord te zeggen, rende een agent op me af en schopte me recht in mijn maag. Het deed zo'n pijn dat ik het gevoel had alsof mijn ingewanden in tweeën waren gescheurd. Op dat moment drongen alle overige agenten naar voren en sloegen me tot ik opnieuw het bewustzijn verloor. Toen ik weer bijkwam, merkte ik dat ze me op dezelfde manier als voorheen hadden opgehangen, alleen deze keer nog hoger. Mijn hele lichaam was opgezwollen en ik kon niet spreken, maar dankzij Gods bescherming voelde ik niet ook maar het minste beetje pijn. Die nacht waren de meeste agenten vertrokken en waren de vier die waren aangewezen om de wacht over me te houden in een diepe slaap gevallen. Plotseling gingen mijn handboeien op wonderbaarlijke wijze open en viel ik zachtjes op de vloer. Op dat moment kon ik ineens weer helder denken en schoot me te binnen hoe Petrus tijdens zijn gevangenschap door de engel van de Heer was gered. De boeien vielen van Petrus' handen en de ijzeren poort van zijn cel opende zich vanzelf. Het was dankzij Gods grote verheerlijking en genade dat ik Gods wonderbaarlijke daden kon ervaren zoals Petrus dat had gedaan. Ik knielde onmiddellijk op de grond en sprak een dankgebed uit tot God: "Lieve God! Dank u voor uw genade en tedere zorg. Dank u voor de voortdurende wake die u over me houdt. Toen mijn leven op het spel stond en de dood nabij was, beschermde u me in het geheim. Het was uw grote kracht die me beschermde en me opnieuw getuige liet zijn van uw wonderbaarlijke daden en almachtige soevereiniteit. Wanneer ik dit niet zelf zou hebben meegemaakt, zou ik nooit hebben geloofd dat het waar was!" Door mijn lijden was ik opnieuw getuige geweest van Gods redding. Ik was diep ontroerd en vol van een oneindige warmte. Ik wilde weg van die plek, maar ik was zo erg gewond dat ik me niet kon bewegen. Ik viel dus gewoon op dezelfde plek op de vloer in slaap en sliep tot ik bij het aanbreken van de dag wakker werd geschopt. Toen de agenten me op de vloer zagen liggen, begonnen ze onder elkaar ruzie te maken en probeerden erachter te komen wie me naar beneden had gehaald. De vier agenten die die nacht de verantwoordelijkheid hadden gehad over mijn bewaking, zeiden allen dat zij de sleutels van mijn handboeien niet hadden. Ze stonden allemaal rond de handboeien en staarden ernaar met een onbegrijpende blik. Een voor een bekeken ze de boeien, maar ze konden er geen spoor van een barst in ontdekken. Ze vroegen me hoe ik de boeien had geopend en ik zei: "Ze gingen vanzelf open!" Ze geloofden me niet, maar in mijn hart wist ik: dit was de grote kracht van God, het was een van Zijn wonderbaarlijke daden.

Later, toen ze zagen dat ik zo zwak was dat ik op elk moment de geest kon geven, durfden de agenten me niet langer op te hangen. Ze schakelden dus over op een andere vorm van

marteling. Ze sleepten me een kamer binnen en lieten me op een martelstoel zitten. Mijn hoofd en nek werden omlaag gehouden met een metalen klem en mijn armen en benen werden vastgebonden, zodat ik geen vin kon verroeren. In mijn hart bad ik tot God: “O God! U heeft alles onder controle. Ik heb al verschillende beproevingen op leven en dood doorstaan en ik vertrouw me nu opnieuw aan u toe. Ik ben bereid met u samen te werken om getuigenis af te leggen en Satan te vernederen.” Nadat ik mijn gebed had beëindigd voelde ik me kalm, beheerst en zonder ook maar het kleinste beetje angst. Op dat moment drukte een van de agenten op de stroomschakelaar en alle ondergeschikten keken met ingehouden adem toe hoe ik zou worden geëlektrocuteerd. Toen ik volstrekt niet reageerde, controleerden ze de aansluiting. Toen ik nog steeds niet reageerde, konden ze elkaar alleen maar in ongeloof aankijken, niet in staat hun ogen te geloven. Tenslotte zei een van de ondergeschikten: “Misschien is er een kapotte verbinding in de martelstoel.” Toen hij dat had gezegd, liep hij op me af. Zodra zijn hand me aanraakte, gaf hij een schreeuw – de elektrische schok wierp hem wel een meter terug. Jammerend van de pijn viel hij op de grond. Toen de ongeveer tien andere hulpjes zagen wat er was gebeurd, werden ze allemaal doodsbang en stormden de kamer uit. Een van hen was zo bang dat hij uitgleed en hard op de grond viel. Er ging een lange tijd voorbij totdat twee van de ondergeschikten kwamen om me los te maken. Ze trilden van angst, bang om zelf een schok te krijgen. Het volledige half uur dat ik vastgebonden had gezeten op de martelstoel, had ik geen moment de elektrische stroom gevoeld. Het was alsof ik gewoon op een normale stoel zat. Ik was opnieuw getuige geweest van Gods grote kracht en had een diep besef verworven van Zijn beminnelijkheid en goedheid. Met God aan mijn zijde had ik alles wat ik nodig had – zelfs al zou verloor ik alles wat ik bezat, waaronder mijn eigen leven.

Daarna bracht de politie me terug naar het detentiecentrum. Ik zat van top tot teen onder de sneden, kneuzingen en verwondingen, en mijn armen en benen waren verschrikkelijk opgezwollen – ik was totaal verzwakt en kon zelfs niet rechtop staan, zitten of eten. Ik was de volledige ineenstorting nabij. Toen de andere terdoodveroordeelden in de cel erachter kwamen dat ik niemand had verraden, bekeken ze me in een nieuw licht en zeiden goedkeurend: “Je bent een echte held, wij zijn namaakhelden!” Ze wedijverden zelfs met elkaar over wie me eten en kleding mocht geven ... Toen de agenten zagen hoe God in mij had gewerkt, durfden ze me niet meer te martelen en deden ze zelfs mijn handboeien en ketenen af. Vanaf dat moment durfde niemand me meer te ondervragen. Desondanks had de politie het nog steeds niet opgegeven. De

agenten probeerden nu, om informatie over de kerk van me los te krijgen, de andere gevangenen op te porren: die moesten me overhalen om me gewonnen te geven. Ook probeerden ze de andere gevangenen tegen me op te hitsen en zeiden: “Degenen die in Almachtige God geloven, moeten geslagen worden!” Tot hun verbazing zei een van de gevangenen, een moordenaar: “Ik zal nooit doen wat jullie zeggen. Ik zal hem niet slaan, en dat niet alleen, niemand in deze cel zal hem slaan! We zijn hier allemaal omdat iemand anders ons verraden heeft. Wanneer iedereen zo trouw was als deze kerel, zou niemand van ons ter dood veroordeeld zijn.” Een andere terdoodveroordeelde zei: “Wij zijn allemaal gearresteerd omdat we heel erg slechte dingen hebben gedaan en daarom verdienen we het om te lijden. Maar deze man is iemand die in God gelooft en geen misdaad heeft gepleegd. Toch hebben jullie hem met jullie marteling bijna onherkenbaar gemaakt!” Een voor een spraken de gevangenen zich allemaal uit tegen het onrecht dat ik had geleden. De agenten, die zagen wat er gebeurde, wilden niet dat de zaak uit de hand liep. Ze zeiden dus verder niets meer en slopen alleen maar terneergeslagen weg. Op dat moment dacht ik aan een passage uit de Bijbel die luidt: “Het hart van de koning is in de hand van Jehova als het water van een rivier: Hij laat het stromen waarheen Hij dat wil” (Spreuken 21:1). Doordat ik had meegemaakt hoe God de gevangenen ertoe had gebracht me te hulp te schieten, raakte ik er diep van overtuigd dat dit allemaal Gods daden waren en werd mijn geloof in Hem nog sterker!

Toen de ene strategie niet werkte, broedde de politie een andere list uit. Deze keer droegen ze de opzichter van het detentiecentrum op me het zwaarste werk toe te wijzen: ik moest twee rollen papiergeld per dag maken. (Het papiergeld was bedoeld voor een Chinese traditie waarbij mensen het geld verbranden om mee te geven aan hun overleden voorouders. Eén rol papiergeld bestaat uit 1.600 vel aluminiumfolie en 1.600 vel brandbaar papier dat aan elkaar is geplakt.) Mijn werklast was twee keer die van andere gevangenen en mijn armen en benen deden tijdens deze periode zo'n ondraaglijke pijn dat ik nauwelijks iets kon optillen of vasthouden. Zelfs als ik de hele nacht door zou werken, zou ik nog op geen enkele manier mijn taak kunnen voltooien. De politie gebruikte het feit dat ik niet in staat was mijn werk af te krijgen als excuus om me op allerlei manieren lijfstraffen te geven. Ze dwongen me koude douches te nemen wanneer het twintig graden onder nul was; ze lieten me tot laat in de nacht werken of de wacht houden. Als gevolg hiervan kreeg ik nooit meer dan drie uur slaap per nacht. Wanneer ik steeds opnieuw niet in staat was mijn werk af te maken, verzamelden ze alle gevangenen van mijn cel, namen ons

mee naar buiten, omsingelden ons met hun geweren in de hand en dwongen ons op de grond te hurken met onze handen achter ons hoofd. Wanneer het iemand niet lukte in deze positie te blijven hurken, gaven ze hem een schok met een stroomstok. Deze boosaardige agenten gebruikten elke methode die ze tot hun beschikking hadden om ervoor te zorgen dat de andere gevangenen me zouden haten en mishandelen. In deze situatie kon ik alleen maar in gebed voor God komen: “Lieve God, ik weet dat deze agenten de andere gevangenen provoceren met als doel dat ze me haten en martelen, zodat ik u zal verraden. Dit is een spirituele oorlog! O God! Hoe de andere gevangenen me ook behandelen, ik ben bereid me te onderwerpen aan uw orkestraties en regelingen en ik bid dat u me de vastberadenheid schenkt dit lijden te verdragen. Ik wens voor u te getuigen!” Daarna was ik opnieuw getuige van Gods daden. Niet alleen haatten deze terdoodveroordeelden me niet, ze organiseerden zelfs een staking voor me en eisten dat de agenten mijn werklast zouden halveren. Uiteindelijk moest de politie wel toegeven aan de eisen van de gevangenen.

Hoewel ze gedwongen waren mijn werklast te halveren, betekende dat nog niet dat de agenten geen andere trucjes achter de hand hadden. Een aantal dagen later arriveerde er een nieuwe ‘gevangene’ in de cel. Hij was heel aardig voor me, kocht alles wat ik nodig had, wist eten voor me te regelen, vroeg hoe het met me ging en vroeg ook waarom ik was gearresteerd. In het begin zocht ik er niets achter en vertelde hem dat ik in God geloofde en dat ik was gearresteerd voor het drukken van religieus materiaal. Hij bleef maar vragen naar de manier waarop het drukken van de boeken was georganiseerd. Toen hij maar bleef doorvragen, begon ik me slecht op mijn gemak te voelen. Ik bad tot God: “Lieve God, alle mensen, dingen en situaties om ons heen zijn er met uw toestemming. Als deze man een informant is die door de politie is gestuurd, bid ik dat u me zijn ware identiteit openbaart.” Nadat ik mijn gebed had beëindigd, bleef ik stil voor God. Ik moest denken aan een passage uit Zijn woorden: **“Blijf stil in mijn aanwezigheid en leef volgens mijn woord, dan zullen jullie inderdaad op geestelijk gebied oplettend blijven en onderscheidingsvermogen kunnen blijven toepassen. Als Satan komt, zullen jullie onmiddellijk in staat zijn om je tegen hem te weer te stellen en zijn komst op te merken; jullie zullen een echt onbehagen in jullie geest voelen”** (‘Hoofdstuk 19’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ik overdacht steeds opnieuw de vragen die deze vermeende ‘nieuwe gevangene’ had gesteld en realiseerde me dat ze allemaal precies gingen over wat de politie van me wilde weten. Op dat ogenblik was het

alsof ik uit een droom ontwaakte: dit alles was een nieuwe list van de politie en deze man was een informant. De ‘gevangene’ merkte dat ik er plotseling het zwijgen toe deed en vroeg me of ik me in orde voelde. Ik zei dat ik me prima voelde en vertelde hem toen streng en rechtvaardig: “Laat me je de moeite besparen en je laten weten dat je je tijd verspilt. Zelfs als ik alles zou weten, zou ik het je nog niet vertellen!” De andere gevangenen prezen allemaal mijn gedrag en zeiden: “We kunnen allemaal nog wat leren van jullie gelovigen. Jullie hebben echt ruggengraat.” De informant kon niets bedenken om terug te zeggen en maakte zich twee dagen later stilletjes uit de voeten.

Eén jaar en acht maanden overleefde ik in dat detentiecentrum. De schurken van de politie bedachten alle mogelijke manieren om mijn leven zo moeilijk mogelijk te maken, maar God bewoog de terdoodveroordeelden ertoe voor me te zorgen. De hoofdgevangene werd later overgebracht en de gevangenen kozen mij tot nieuwe hoofdgevangene. Elke keer dat een van de gevangenen in de problemen kwam, deed ik mijn best hem te helpen. Ik vertelde hen: “Ik ben een van Gods getrouwen. God eist van ons dat we humaan leven. Hoewel we gevangen zijn, moeten we zo lang als we in leven zijn een leven leiden met een zweem van menselijkheid.” Nadat ik deze verklaring had afgelegd, hielden deze terdoodveroordeelden ermee op nieuwe gevangenen te pesten. De naam ‘cel nummer 7’ had ooit angst gezaaid in de harten van de gevangenen, maar tijdens mijn periode als hoofdgevangene was het een beschaafde cel geworden. De gevangenen zeiden allemaal: “Deze mensen van De Kerk van Almachtige God zijn zo gek nog niet. Als we hier ooit uitkomen, stellen we zeker ons vertrouwen in Almachtige God!” Mijn ervaring in het detentiecentrum deed me denken aan het verhaal van Jozef. Tijdens zijn gevangenschap in Egypte was God met hem en schonk hem genade, en alles verliep heel soepel voor Jozef. In deze periode had ik alleen maar gehandeld in overeenstemming met Gods eisen en me onderworpen aan Zijn orkestraties en regelingen. Daarom was God met me en stelde Hij me in staat elke keer weer het onheil af te wenden. Ik dankte God vanuit de grond van mijn hart voor de genade die Hij me geschonken had!

Later, zonder ook maar een snippertje bewijs, verzoonde de CCP-regering valse aanklachten en veroordeelde me tot een gevangenisstraf van drie jaar zonder mogelijkheid van beroep. Pas in 2009 lieten ze me uiteindelijk vrij. Nadat ik uit de gevangenis was ontslagen, hield de plaatselijke politie me nauwlettend in de gaten en eiste dat ik haar te allen tijde ter beschikking stond. Al mijn bewegingen waren onderworpen aan de controle van de CCP-regering en ik had

geen enkele persoonlijke vrijheid. Ik was gedwongen uit mijn geboorteplaats te vluchten en mijn plichten elders te vervullen. Bovendien weigerde de CCP-regering de registratiegegevens van mijn gezin te verwerken omdat ik een van Gods getrouwen was (tot op de dag van vandaag zijn de registratiegegevens van mijn beide zoons nog steeds niet verwerkt). Dit maakte me nog duidelijker dat het leven onder het bewind van de CCP-regering een hel op aarde is. Ik zal nooit, maar dan ook nooit, de wrede marteling vergeten die de CCP-regering me heeft aangedaan. Ik veracht haar met mijn hele wezen en sterf liever dan haar slaaf te moeten zijn. Ik verwerp haar volledig!

Deze ervaring heeft me een veel beter begrip van God gegeven. Ik ben getuige geweest van Zijn almacht en wijsheid, en van het wezen van Zijn goedheid. Ik heb gezien dat, hoe erg de demonische CCP-regering Gods uitverkorenen ook vervolgt, ze toch niets meer blijft dan een gebruiksvoorwerp en een contrast tot Gods werk. De CCP-regering is en zal altijd Gods overwonnen vijand zijn. Zo vele keren redde Gods wonderbaarlijke bescherming me in tijden van wanhoop. Zijn bescherming stelde me in staat me te bevrijden uit Satans klauwen en op het randje van de dood mijn leven terug te krijgen. Zo vele keren hebben Gods woorden me getroost en me nieuw leven ingeblazen, en waren ze mijn steun en toeverlaat wanneer ik op mijn zwakst was en de minste hoop had. Daardoor kon ik boven mijn vlees uitstijgen en mezelf aan de klauwen van de dood ontworstelen. En zo vele keren, wanneer ik op het punt stond mijn laatste adem uit te blazen, ondersteunde Gods vitaliteit me en gaf me de kracht om door te leven. Het is precies zoals Gods woorden zeggen: **“Gods levenskracht kan zegevieren over welke macht dan ook; bovendien overtreft het elke kracht. Zijn leven is eeuwig, Zijn macht is buitengewoon en Zijn levenskracht kan niet overweldigd worden door enig geschapen wezen of vijandige macht. De levenskracht van God bestaat, met een schitterende uitstraling, ongeacht tijd of plaats. Hemel en aarde ondergaan enorme veranderingen, maar Gods leven is voor altijd hetzelfde. Alle dingen gaan voorbij, maar Gods leven is nog steeds aanwezig, want God is de bron en de wortel van het bestaan van alle dingen”** (‘Alleen Christus van de laatste dagen kan de weg van het eeuwige leven aan de mens geven’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Alle glorie zij de almachtige, ware God!

32. Gods liefde kent geen grenzen

Door Zhou Qing, provincie Shandong

Ik heb erg veel ellende meegemaakt in dit leven. Ik was pas enkele jaren getrouwd toen mijn man overleed en vanaf dat moment rustte de zware last van de zorg voor het gezin helemaal op mijn schouders. Ik had een klein kind en het leven was zwaar. Ik was altijd het doelwit van de spot en minachting van anderen, zwak en weerloos. Ik waste elke dag mijn gezicht met mijn tranen en had het gevoel dat het leven in deze wereld gewoon te zwaar was. Terwijl ik me overgaf aan diepe wanhoop en pessimisme, deelde een zuster het evangelie van het werk van Almachtige God van de laatste dagen met me. Mijn hart was vol warmte toen ik deze woorden van Almachtige God las: **“Als je vermoeid bent en als je iets begint te voelen van de troosteloze verlatenheid van deze wereld, wees dan niet verloren, huil dan niet. Almachtige God, de Wachter, zal je komst op elk moment omarmen”** (‘Het zuchten van de Almachtige’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). God riep me als een liefhebbende moeder en ik had het gevoel dat ik eindelijk mijn thuis, mijn steun en de rustplaats voor mijn geest had gevonden. Sindsdien las ik elke dag Gods woorden en ik ontdekte dat God de bron is van alle leven, dat God het lot van ieder mens beheerst en dat Almachtige God de enige toeverlaat en redding van de mensheid is. Om meer waarheden te begrijpen, nam ik actief deel aan kerkbijeenkomsten en ik zag dat de broeders en zusters in De Kerk van Almachtige God allemaal eenvoudig en openhartig met elkaar omgingen. Als ik bij hen was, voelde ik een diep gevoel van bevrijding in mijn hart en ik ervoer een geluk en vreugde die ik nooit eerder had gevoeld in de wereld. Daarom raakte ik vol vertrouwen en hoop voor mijn toekomst. Ik begon mijn plicht in de kerk te doen om Gods liefde te vergoeden. Tot mijn verbazing staat de CCP-overheid echter niet toe dat iemand in de ware God gelooft of het juiste pad volgt en alleen vanwege mijn geloof werd ik op wrede en onmenselijke wijze door de CCP-overheid gevangengenomen en vervolgd.

Op een middag in december 2009 deed ik thuis de was toen plotseling vijf of zes agenten in burger mijn erf op stormden. Een van hen schreeuwde: “We zijn van het rechteam dat speciaal belast is met het aanpakken van gelovigen in Almachtige God!” Voor ik van de schrik bekomen was, begonnen ze als een bende dieven alles in mijn huis overhoop te halen. Ze doorzochten mijn huis vanbinnen en vanbuiten, en namen enkele boeken over het geloof in God, een dvd-speler en twee cd-spelers die ze hadden gevonden in beslag. Toen namen ze me mee naar een politieauto en brachten me naar het politiebureau. Onderweg dacht ik aan hoe de

broeders en zusters hadden beschreven dat ze waren gearresteerd en op wrede wijze gemarteld door de politie en mijn hart bonsde in mijn keel van angst. In mijn wanhoop bad ik dringend tot God: “O, Almachtige God! Ik voel me nu zo zwak. Ik ben zo bang om gemarteld te worden. Alstublieft, geef me vertrouwen en kracht, en verjaag mijn angst.” Nadat ik had gebeden, dacht ik aan twee passages in Gods woorden: **“De machthebbers zien er misschien wreed uit aan de buitenkant, maar wees niet bang want dit is zo omdat jullie weinig geloof hebben. Zo lang jullie geloof groeit, zal niets te moeilijk zijn”** (‘Hoofdstuk 75’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“In al mijn plannen fungeert de grote rode draak als mijn contrast, als mijn vijand, en ook als mijn dienaar; derhalve heb ik mijn ‘eisen’ aan hem nooit laten verslappen”** (‘Hoofdstuk 29’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Toen ik nadacht over Gods woorden, kwam het me voor dat ik bang was voor de wrede martelingen van Satan omdat ik niet het ware geloof in God had. Satan is in feite een aangever die dienstbaar is aan Gods werk, dacht ik. Hoe woest en wreed hij ook is, hij is toch in Gods handen en hij kan niet anders dan Gods orkestraties en regelingen gehoorzamen. Bovendien, hoe woester en wreder Satan is, hoe meer ik moet vertrouwen op mijn geloof om te getuigen voor God. Op dat cruciale moment mag ik me niet laten ontmoedigen door Satans despotische macht, maar moet ik steunen op het vertrouwen en de kracht die God me geeft om Satan te verslaan. Toen ik dat dacht, was ik niet meer zo bang.

Toen we op het politiebureau aankwamen, deden twee agenten me zonder iets te zeggen handboeien om, en schopten en duwden me naar de eerste verdieping waar ze me toesnauwden: “We hebben een ‘speciale behandeling’ waar mensen als jij van kunnen genieten!” Ik wist in mijn hart dat deze ‘speciale behandeling’ martelen betekende. Op dat ogenblik bleef ik in mijn hart tot God bidden en ik durfde God geen moment te verlaten uit angst dat ik Zijn zorg en bescherming zou verliezen en zou worden misleid door Satans sluwe list. Toen ik in de verhoorkamer kwam, zei een van de agenten dat ik moest knielen. Toen ik dat niet deed, gaf hij me een gemene trap in de knieholte en zonder het te willen, viel ik met een klap op mijn knieën. Toen gingen ze om me heen staan en begonnen me te slaan en te schoppen tot het me begon te duizelen, mijn blik wazig werd en het bloed uit mijn neus en mond stroomde. Maar ze waren nog niet klaar met me. Ze lieten me op de grond zitten en zetten een stoel voor me neer. Een van de agenten begon me hard op de rug te slaan en bij elke klap sloegen mijn gezicht en hoofd tegen de stoel. Mijn hoofd duizelde en de pijn was ondraaglijk. Een van de agenten grijnsde gemeen en

zei: “Iemand heeft je al verraden. Als je niet gaat praten, slaan we je dood!” Nadat hij dat had gezegd, sloeg hij me vol op de borst en dat deed zo’n pijn dat ik een tijdje geen adem kreeg. Een andere agent schreeuwde: “Denk je echt dat je een soort Liu Hulan bent? Vroeg of laat slaan we de waarheid wel uit je!” De groep politiemannen martelden me op allerlei manieren en hielden pas op toen ze moe werden. Net toen ik dacht dat ik even adempauze kreeg, kwam er een politiemann van in de vijftig die me probeerde te misleiden door zich voor te doen als aardige agent. “Iemand heeft ons verteld dat je een kerkleidster bent. Denk je dat we je nergens van kunnen beschuldigen als je niet praat? We volgen je al een hele tijd en we hebben je alleen gearresteerd omdat we nu genoeg bewijs hebben. Dus begin maar te praten!” Ik schrok toen ik hem dat hoorde zeggen. Ik dacht: kan dat waar zijn? Als er echt iemand een Judas is geweest en me heeft verraden, zouden ze dan niet alles van me weten? Kan ik ermee weggkomen door ze niets te vertellen? Wat moet ik doen? In mijn wanhoop dacht ik aan de woorden van Almachtige God: **“Je denkt aan alle genade die je hebt gekregen. Je hebt zo veel van mijn woorden gehoord. Kan het zijn dat je er tevergeefs naar hebt geluisterd? Het maakt niet uit wie wegrent, jij kunt het niet. Andere mensen geloven niet, maar jij moet wel. Andere mensen laten God in de steek, maar jij moet God hooghouden en van Hem getuigen. Anderen maken God zwart, maar jij kunt dat niet. Ongeacht hoe onvriendelijk God naar je is, je moet Hem toch goed behandelen. Je moet Zijn liefde terugbetalen en een geweten hebben, omdat God onschuldig is. Zijn komst naar de aarde vanuit de hemel om te werken onder de mensheid was al een grote vernedering. Hij is heilig zonder iets van smerigheid. Hoezeer is Hij vernederd door naar een smerig land te komen? Hij werkt aan jullie in jullie eigen belang”** (‘Het belang van het redden van de afstammelingen van Moab’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Elk van Gods woorden dreunde door in mijn verdoofde hart, en mijn geweten voelde zich ernstig terechtgewezen. Ik bedacht hoe ik Almachtige God jarenlang had gevolgd, hoe ik van de eindeloze liefde en warmte van God had genoten, de overvloedige levensvoorziening van God had ontvangen, waarheden had begrepen die door de geschiedenis heen niemand had kunnen begrijpen, de betekenis en waarde van het leven had beseft en mezelf had bevrijd van mijn vorige sombere leven van pijn, troosteloosheid en wanhoop. God had me zoveel geweldige liefde gegeven – hoe kon ik dat vergeten? Hoe kon ik ten einde raad zijn en zelfs overwegen om God te verraden zodra ik hoorde dat iemand anders Hem had verraden? Bij deze gedachten moest ik aan één stuk door huilen en ik haatte mezelf omdat mijn geweten en menselijkheid zo tekortschoten. Als iemand goed voor me was, bedacht ik alle mogelijke

manieren om die goedheid te vergoeden. Maar God had me zoveel genade en zoveel zegeningen gegeven en had me zo'n grote verlossing geschonken, en toch bleef mijn geweten verdoofd. Niet alleen was de gedachte om het God te vergoeden niet bij me opgekomen, maar toen ik me in een moeilijke positie bevond, dacht ik er zelfs aan om God te verraden. Ik deed Gods hart zoveel verdriet! Op dat moment voelde ik diep berouw omdat ik had gewefeld. Als iemand anders echt zojuist God had verraden, zou God Zich nu zeker erg verdrietig en gekrenkt voelen en moest ik proberen Gods hart te troosten met mijn eigen trouw. En toch was ik zo egoïstisch en verachtelijk geweest dat ik niet alleen niet aan de kant van God had gestaan, maar had overwogen om God te verraden om mijn treurige en onwaardige leven te rekken. Ik had alleen aan mezelf gedacht zonder geweten of verstand – ik deed Gods hart zoveel verdriet en zorgde dat Hij me zo erg haatte! Vol zelfverwijt en berouw bad ik stil tot God: “O, Almachtige God! Mijn geweten en menselijkheid schieten zo tekort! U heeft mij alleen maar liefde en zegeningen gegeven en toch heb ik u in ruil alleen maar pijn en verdriet gegeven. O, God! Dank u voor uw leiding waardoor u me liet weten wat ik nu moet doen. Nu wil ik u deze keer voldoening geven met een echte daad. Hoe Satan me ook zal kwellen, ik sterf liever dan dat ik nalaat om voor u te getuigen en ik zal u nooit verraden!” De politieman zag hoe ik huilde en dacht dat ik begon te breken, dus hij kwam naar me toe en zei met geveinsde vriendelijkheid: “Vertel ons wat we willen weten. Vertel het ons, dan kun je naar huis.” Ik keek hem strak aan en zei woedend: “Ik zal God nooit verraden!” Toen hij me dat hoorde zeggen, ontstak hij in razernij. Hij begon me in het gezicht te slaan en schreeuwde hysterisch: “Dus je hebt het liever kwaadschiks dan goedschiks, hè? Ik bood je een eervolle uitweg aan, maar dat weigerde je. Denk je dat we je niets kunnen maken? Als je je niet begint te gedragen en alles opbiecht, sluiten we je vijf jaar op in de gevangenis en zal je kind niet naar school mogen.” Ik antwoordde: “Als ik vijf jaar in de gevangenis moet zitten, zal ik dat maar moeten ondergaan. U kunt mijn kind verhinderen om naar school te gaan, maar zijn lot blijft zijn lot. Ik zal me onderwerpen aan Gods soevereiniteit.” De bende duivels werd nog kwader en een van hen greep me bij de kraag en sleurde me naar een betonnen verhoging. Toen lieten ze me op de grond zitten met gestrekte benen. Eén politieman stampte op een van mijn benen terwijl een andere zijn knie in mijn rug duwde en mijn armen ruw naar achteren trok. Ik voelde onmiddellijk een ondraaglijke pijn in mijn armen alsof ze allebei waren gebroken en mijn hoofd schoot onwillekeurig naar voren en sloeg tegen de betonnen verhoging, zodat zich direct een enorme buil vormde. Het was toen hartje winter, er stond een verkillende wind en elke druppel water veranderde in ijs. Toch martelden de agenten me zo dat

ik enorm zweette en mijn kleren doorweekt raakten. Toen ze zagen dat ik nog steeds niet toegaf, trokken ze me mijn met katoen gewatteerde jack uit. Ze lieten me op mijn rug op de ijsskoude vloer liggen in mijn dunne ondergoed en gingen verder met hun verhoor. Toen ik nog geen van hun vragen wilde beantwoorden, begonnen ze me weer te trappen. Deze bende duivels martelde me tot de avond was gevallen en ze uitgeput waren, maar ze hadden nog steeds niets uit me gekregen. Toen ze gingen eten, dreigden ze: “Als je je mond blijft houden, boeien we je aan een tijgerbank tot je doodvriest!” Vervolgens stormden ze woedend weg. Ik begon bang te worden en dacht bij mezelf: welke martelingen zullen deze wrede agenten me nog meer laten ondergaan? Zal ik het kunnen volhouden? Vooral toen ik dacht aan hun woeste gezichten en hoe ze me hadden gemarteld, voelde ik me nog angstiger en hulpelozer. Ik was bang dat ik de wrede martelingen niet zou kunnen verdragen en God zou verraden. Daarom bleef ik tot God bidden. Op dat moment herinnerde ik me Gods woorden: **“Als mensen laffe of bange gedachten hebben, worden ze door Satan in de luren gelegd. Want hij is bang dat we de brug van geloof oversteken om binnen te treden in God”** (‘Hoofdstuk 6’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Door Gods woorden kon ik weer helder denken en toen wist ik dat ik bang was doordat Satan me had misleid en ik daardoor mijn geloof in God had verloren. Ik besepte ook dat ik zo’n situatie echt moest meemaken om te worden gehard en onderricht, anders zou ik nooit in staat zijn om een waar geloof in God te ontwikkelen. Ik besepte bovendien dat ik niet alleen streed in deze tegenspoed, maar dat ik Almachtige God als onwankelbare toeverlaat had. Ik dacht aan hoe de Israëlieten uit Egypte werden geleid en door de Egyptische soldaten helemaal tot aan de Rode Zee werden opgejaagd. Toen was er geen weg terug meer en ze gehoorzaamden Gods woord en vertrouwden op hun geloof om de Rode Zee over te steken. Tot hun verbazing scheidde God de Rode Zee en veranderde haar in droog land. Ze staken veilig over en ontsnapten aan het gevaar, zodat de Egyptische soldaten ze niet konden achtervolgen en afslachten. De manier waarop ik nu werd geconfronteerd met de wrede martelingen van de CCP-politie was hetzelfde. Zolang ik geloofde en op God vertrouwde, zou ik Satan zeker verslaan! En zo keerde de kracht terug in mijn hart en ik voelde me niet langer bedeesd en bang. Ik sprak in mijn hart een gebed uit tot God: “O, Almachtige God! Ik wil strijd leveren met Satan terwijl ik op u vertrouw en me nooit meer laat ontmoedigen door de despotische macht van de boosaardige politie! Ik zal voor u getuigen!” Op dat moment van gevaar trad God niet alleen op als mijn machtige toeverlaat, maar Hij toonde ook genade en

mededogen voor mijn zwakheid. De politie kwam me die avond niet meer verhoren en ik bracht de nacht veilig door.

De volgende morgen vroeg kwamen er meerdere agenten met een moordlustige blik in hun ogen. Ze begonnen me te intimideren en zeiden: “Als je niet meewerkt, zul je ervoor boeten! Dan geven we je een voorproefje van de dood! Je Almachtige God kan je nu niet redden. Al was je Liu Hulan, dan zou je het nog niet volhouden! Denk maar niet dat je het er levend van afbrengt als je nu niet begint te praten.” Toen lieten ze me mijn met katoen gewatteerde jack weer uittrekken en op de ijsskoude vloer gaan liggen terwijl ze me verhoorden. Toen ik zag hoe ieder van hen me strak aankeek met een blik vol boosaardigheid, kon ik alleen maar wanhopig God aanroepen en Hem vragen om me standvastig te laten zijn in mijn getuigenis. Toen ze merkten dat ik stil bleef, werden ze woedend van schaamte. Een van de agenten begon me hard op het hoofd te slaan met een ordner tot ik duizelig en versuft was. Terwijl hij me sloeg, schold hij me uit en bedreigde me en zei: “Laten we haar vandaag een voorproefje van de galg geven. Waar zit haar zoon op school? Informeer het schoolhoofd en breng haar zoon hier. Ze zal wensen dat ze dood was.” Vervolgens ondervroegen ze me over dingen die ze bij me thuis hadden gevonden, maar omdat ze niet tevreden waren met mijn antwoorden, sloegen ze met de ordner tegen mijn mond tot het bloed uit mijn mondhoeken sijpelde. Toen deelden ze harde klappen uit over mijn hele lichaam en hielden pas op toen ze moe werden. Op dat moment kwam een agent en zag dat ik geen bekentenis had afgelegd. Vier of vijf van hen kwamen vervolgens naar me toe en maakten mijn handboeien los. Toen boeiden ze mijn handen weer op mijn rug. Ze lieten me met gestrekte benen voor een groot bureau zitten met mijn hoofd ter hoogte van de rand van het bureau. Als ze vonden dat mijn benen niet recht genoeg lagen, stampten ze erop en duwden mijn schouders omlaag. Ze hielden een hele tijd mijn armen en handboeien achter me omhoog en lieten me doodstil zitten in de houding die ze me hadden opgedragen. Als ik vooroverboog, sloeg ik met mijn hoofd tegen het bureau. Als ik naar links, rechts of achteren bewoog, werd ik hard gestraft. Door deze verfoeilijke tactiek had ik zoveel pijn dat ik alleen maar dood wilde en ik slaakte de ene bloedstollende kreet na de andere. Pas toen ze zagen dat ik de dood nabij was, lieten ze me los en mocht ik plat op de grond liggen. Even later begon die bende onmenselijke duivels me opnieuw te martelen en toe te takelen. Vier of vijf agenten stonden op mijn benen en armen, zodat ik me niet kon bewegen. Toen hielden ze mijn neus dicht en knepen mijn wangen samen, zodat ik mijn mond opendeed, en goten er zonder ophouden koud water in. In ademnood

spartelde ik wanhopig, maar ze lieten me nog steeds niet los en ik verloor langzaam het bewustzijn. Ik weet niet hoelang ik buiten kennis was, maar ik werd opeens wakker, stikkend in het water, en begon hevig te hoesten. Het water kwam uit mijn mond, mijn neus en mijn oren en ik had het benauwd op de borst. Ik zag alleen volslagen duisternis om me heen en het was alsof mijn ogen uit hun kassen puilden. Ik had het zo benauwd dat ik alleen kon uitademen en niet inademen. Ik zag niets en had het gevoel dat de dood gauw zou komen. Net toen mijn leven aan een zijden draad hing, kreeg ik plotseling weer een hevige aanval van hoesten en stuiptrekkingen en kon ik wat water uitspugen. Daarna voelde ik me iets beter. Een van de politiemannen trok me aan mijn haar in een zittende houding en rukte ruw aan mijn handboeien. Toen liet hij een van zijn ondergeschikten een stroomstootwapen halen om op me te gebruiken. Toen de ondergeschikte terugkwam, zei hij tot mijn verbazing: "Ik kon er maar vier vinden. Twee ervan doen het niet en de andere twee moeten worden opgeladen." Toen hij dat hoorde, brulde de agent van woede: "Je kunt ook helemaal niets! Haal water met chilipeper!" In mijn hart bad ik onophoudelijk tot God en vroeg Hem om me te beschermen, zodat ik alle wrede martelingen die de agenten me lieten ondergaan, kon overwinnen. Op dat moment gebeurde er iets onverwachts. Een van de agenten zei: "Het wordt te veel. We hebben haar te erg gemarteld. Doe dat niet meer." Toen de politiemann dat hoorde, moest hij wel toegeven. Op dat moment bemerkte ik echt Gods soevereiniteit en heerschappij over alle dingen, want het was God die me beschermde en dit respijt gaf. Deze agenten waren echter nog niet bereid om me te laten gaan. Ze boeiden mijn handen op mijn rug, gingen op mijn benen staan en trokken mijn geboeide handen met al hun kracht omhoog. Ik voelde alleen maar een ondraaglijke pijn, alsof mijn armen braken, en ik schreeuwde zonder ophouden. In mijn hart bleef ik Almachtige God aanroepen en zonder het te beseffen flapte ik eruit: "Alma..." Maar toen ging ik onmiddellijk zachter praten en zei slechts: "Ik weet alleen ... Ik zal u alles vertellen wat ik weet." Die bende dacht dat ik ze echt alles wilde vertellen, dus ze maakten me los en brulden: "We zijn professionele rechercheurs. Denk maar niet dat je ons kunt misleiden. Als je je niet gedraagt en ons nu niet alles vertelt wat je weet, vergeet dan maar dat je nog langer zult leven of ooit hiervandaan komt. We zullen je even de tijd geven om erover na te denken!" Ik was ongelooflijk van streek door hun martelingen en dreigementen, en dacht bij mezelf: ik wil hier niet sterven, maar ik wil ook niet God of de kerk verraden. Wat moet ik doen? Wat als ik ze over één broeder of zuster vertel? Maar opeens besepte ik dat ik dat nooit zou kunnen doen. Als ik ze ook maar iets vertelde, zou ik God verraden en mezelf tot een Judas maken. Gekweld door pijn bad ik tot God: "O, God! Wat moet

ik doen? Alstublieft, verlicht me en leid me en geef me alstublieft kracht!” Nadat ik had gebeden, dacht ik aan Gods woorden die luiden: **“De kerk is mijn hart.” “Jullie moeten alles geven wat jullie hebben om mijn getuigenis te beschermen. Vergeet niet dat dit het doel van jullie handelingen zal zijn”** (‘Hoofdstuk 41’ van ‘Uitspraken van Christus aan het begin’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). Ja, dacht ik. De kerk is het hart van God. Als ik een broeder of zuster verraad, breng ik de kerk grote schade toe en dat is iets wat God het meest verdriet doet. Ik mag niets doen wat de kerk benadeelt. God kwam uit de hemel op aarde om te werken om ons te redden en Satan houdt zijn begerige ogen gericht op hen die door God zijn uitverkoren in de vergeefse hoop dat hij met één klap ons allemaal kan vangen en Gods kerk vernietigen. Als ik mijn broeders en zusters verraad, laat ik dan niet toe dat Satans verraderlijke plan slaagt? God is zo goed en alles wat Hij met de mens doet, doet Hij uit liefde. Ik mag Gods hart geen verdriet doen. Ik kan vandaag niets voor God doen, dus ik vraag alleen om te kunnen getuigen om Gods liefde te vergoeden – dat is het enige wat ik kan doen. Toen ik Gods wil had begrepen, bad ik tot God: “O, God! Ik heb geen idee wat voor martelingen ze nog voor me in petto hebben. U weet dat ik zo klein van gestalte ben en vaak bedeesd en bang ben. Maar ik geloof dat u alles in handen heeft en wil in uw aanschijn besluiten om voor u te getuigen, al kost het me mijn eigen leven.” Op dat moment schreeuwde een van de agenten kwaad tegen me: “Heb je er al over nagedacht? Als je je niet gedraagt en ons niet alles vertelt, zorg ik dat je hier vandaag nog zult sterven! Zelfs de almachtige God kan je niet redden!” Ik deed mijn ogen stijf dicht en, vastbesloten om te getuigen ten koste van mijn eigen leven, zei ik geen woord. De agenten knarsetandden van woede, renden op me af, en vernederden en martelden me zonder ophouden zoals ze al eerder hadden gedaan door op me te stampen en me te slaan. Ze sloegen me hard op het hoofd tot het me begon te duizelen. Alles werd me zwart voor de ogen en mijn hoofd voelde alsof het was opengespleten. Langzaam begon ik te voelen dat ik mijn ogen niet meer kon bewegen, mijn lichaam werd gevoelloos voor de pijn en ik kon niets meer duidelijk horen. Ik nam alleen nog hun stemmen waar die van ver weg leken te komen. Maar mijn geest was kristalhelder en ik bleef stilletjes deze woorden herhalen: “Ik ben geen Judas. Ik sterf nog liever dan dat ik een Judas word ...” Ik heb geen idee hoeveel tijd er verstreek, maar toen ik bijkwam, zag ik dat ik drijfmat was, en vier of vijf agenten zaten om me heen gehurkt alsof ze wilden kijken of ik levend of dood was. Toen ik naar de bende agenten keek, die niet beter waren dan beesten, voelde ik een hevige verontwaardiging in me opkomen. Was dit de ‘Volkspolitie’ die ‘het volk liefhad als haar eigen kinderen’? Waren dit de handhavers van de wet die ‘het recht

handhaafden, slechte mensen straffen en goede mensen hielpen'? Het waren allemaal gewoon demonen en monsters uit de hel! Op dat moment dacht ik aan een passage uit een preek: "De grote rode draak is uiterst woest en uitzinnig in zijn verzet tegen en aanvallen op God en schaadt Gods uitverkorenen op duivelse en afschuwelijke wijze – dat zijn de feiten. De grote rode draak vervolgt en onderdrukt Gods uitverkorenen. En wat is daarbij zijn doel? Hij wil Gods werk van de laatste dagen volledig uitroeien en Gods terugkeer uitroeien. Dat is de kwaadaardigheid van de grote rode draak en het is het sluwe plan van Satan" ('Hoe je de natuur en de vergiften van de grote rode draak kunt herkennen' in 'Preken en communicatie over het binnengaan in het leven III'). Toen ik in het licht van deze woorden naar de realiteit om me heen keek, zag ik kristalhelder dat de CCP-overheid de belichaming is van Satan en dat zij de boze is die zich vanaf het begin heeft verzet tegen God. Dat is zij, omdat alleen de duivel Satan de waarheid haat, het ware licht vreest en de komst van de ware God teniet wil doen, omdat alleen hij hen die God volgen en het juiste pad bewandelen wreed kan pijnigen en op onmenselijke wijze martelen. God is nu vlees geworden en is gekomen om in zijn hol te werken en Hij heeft deze situatie voor mij teweeggebracht, zodat ik, grondig misleid als ik was, kon beseffen dat het de duivel Satan is die mensen kwaad doet en verslindt, dat er licht is achter zijn duistere heerschappij en dat er een ware God is die over ons waakt en dag en nacht in onze behoeften voorziet. De komst van Almachtige God heeft me waarheid en licht gebracht, heeft me eindelijk het demonische gezicht getoond van de CCP-overheid die zich elke dag voordoet als 'groot, eervol en juist', en heeft bij mij een bittere haat tegenover de CCP-overheid opgewekt. Zijn komst heeft me ook de betekenis en waarde laten inzien van het streven naar de waarheid en het zien van het pad van het licht in het leven. Hoe meer ik erover nadacht, hoe beter ik het begreep, en ik voelde een kracht in me opkomen die me hielp om de wrede martelingen van de politie te doorstaan. Mijn fysieke pijn werd ook minder en ik wist diep vanbinnen dat dit God was die me beschermde en hielp om de pogingen van de politie om me met martelingen tot bekentenissen te dwingen te weerstaan.

Ten slotte zagen de agenten in dat ze niets uit me konden krijgen, dus ze legden me 'verstoring van de openbare orde' ten laste en brachten me naar het detentiecentrum. De CCP-overheid laat de gevangenen daar werken als machines en dwingt ze om de hele dag non-stop te werken. Ik kreeg elke nacht nog geen schamele vijf uur slaap en was elke dag zo volkomen uitgeput dat het voelde alsof mijn hele lichaam in stukken uit elkaar viel. Desondanks lieten de bewaarders me nooit genoeg eten. Ik kreeg voor elke maaltijd maar twee gestoomde broodjes en

wat groente zonder een druppel olie. In de tijd dat ik daar opgesloten was, kwam de politie me meerdere keren ondervragen. De laatste keer dat ze me verhoorden, zeiden ze dat ze me zouden veroordelen tot twee jaar heropvoeding door arbeid. Ik vroeg ze brutaalweg: “Staat er in de staatswet geen bepaling over godsdienstvrijheid? Waarom word ik veroordeeld tot twee jaar heropvoeding door arbeid? Ik ben ziek. Wat moeten mijn kinderen en ouders doen als ik sterf? Als niemand voor ze zorgt, zullen ze verhongeren.” Een politieman van in de vijftig zei streng: “Je zult worden veroordeeld omdat je de staatswet hebt overtreden en het bewijs is onweerlegbaar!” Ik antwoordde: “In God geloven is goed. Ik pleeg geen moorden, ik sticht geen brand, ik doe niets verkeers. Ik probeer alleen een goed mens te zijn. Dus waarom laat u me niet mijn geloof hebben?” Ze waren woedend van schaamte over mijn antwoord en een van hen kwam naar me toe en sloeg me tegen de grond. Toen dwongen ze me om plat te gaan liggen. Een van hen hield mijn schouders omlaag terwijl een ander mijn benen omlaag hield. Weer een ander stampte hard op mijn gezicht met zijn leren schoenen en verklaarde schaamteloos: “Toevallig is het markt vandaag. We kleden je uit en laten je naakt over de markt paraderen!” Toen hij dat gezegd had, stampte hij hard op mijn onderlichaam en borst. Hij ging met één voet op mijn borst staan en tilde de andere voet dreigend op. Dat deed hij meerdere keren en stampte af en toe op mijn dijen. Mijn broek was kapot door het trappen en ook het kruis was gescheurd. Ik voelde me zo vernederd dat de tranen zonder ophouden uit mijn ogen stroomden en het was alsof ik zou bezwijken. Ik kon het niet verdragen dat ik zo door die duivels werd vernederd. Ik had het gevoel dat dit leven te zwaar was en dat ik liever dood zou zijn. Toen ik me zo vreselijk wanhopig voelde, dacht ik aan Gods woorden die luiden: **“Ik denk dat de tijd is gekomen dat we Gods liefde terugbetalen. We zullen misschien heel wat bespotting, laster en vervolging ondergaan omdat we het pad van geloof in God volgen, maar ik geloof dat dit iets zinvol is. Het is iets eervols, niet iets schandelijks, en wat er ook gebeurt, we genieten heel veel zegeningen”** (‘Het pad ... (2)’ in ‘Het Woord verschijnt in het vlees’). **“Gelukkig wie vanwege de gerechtigheid vervolgd worden”** (Matteüs 5:10). Door Gods woorden werd mijn geheugen meteen opgefrist. Ja, dacht ik. De pijn en vernedering die ik vandaag onderga, hebben grote betekenis en waarde. Ik onderga dit leed omdat ik in God geloof en het juiste pad bewandel, en zodat ik de waarheid en het leven verkrijg. Dit leed is niet beschamend, maar is een zegen van God. Ik begrijp alleen Gods wil niet en als ik deze pijn en vernedering onderga, wil ik sterven om er een eind aan te maken en zie ik Gods liefde of zegeningen helemaal niet meer. Zo moet ik God wel verdriet doen. Toen ik dat dacht, voelde ik dat ik God zoveel verschuldigd was en in

stilte nam ik een besluit: hoe erg deze duivels me ook te schande maken en kwellen, ik zal me nooit vernederen voor Satan. Al heb ik nog maar één ademteug over, ik zal hem goed gebruiken en voor God getuigen, en ik zal God absoluut niet teleurstellen. Toen ze me twee dagen en nachten hadden gemarteld, hadden ze nog niets uit me gekregen en stuurden me naar het gemeentelijke detentiecentrum.

In het detentiecentrum dacht ik na over alles wat ik de laatste paar dagen had meegemaakt en langzaamaan begreep ik dat al die vervolging en tegenslag die ik had ondergaan Gods intense liefde en redding voor mij waren. God wilde deze situatie gebruiken om mijn wil en vastbeslotenheid om te lijden te temperen en me te doordringen van waarachtig geloof en liefde, zodat ik kon leren om gehoorzaam te zijn in zo'n benarde situatie en voor Hem te getuigen. Geconfronteerd met Gods liefde herinnerde ik me hoe ik keer op keer zwak en opstandig was geworden toen ik wreed werd gemarteld en ik richtte me vol berouw tot God: "O, Almachtige God! Ik ben zo blind en onwetend. Ik herkende uw liefde en zegeningen niet, maar ik dacht altijd dat lichamelijk lijden iets slechts was. Nu zie ik in dat alles wat me nu overkomt uw zegen is. Hoewel deze zegening in strijd is met mijn eigen noties en het van buitenaf kan lijken of mijn vlees pijn en vernedering ondergaat, is het in werkelijkheid u die mij de kostbaarste schat in het leven schenkt. Het is een getuigenis van uw overwinning op Satan en bovenal is het u die me de meest waarachtige en echte liefde toont. O, God! Ik heb niets om u uw liefde en redding te vergoeden. Ik kan u alleen mijn hart geven en al deze pijn en vernedering ondergaan om voor u te getuigen!"

Het kwam als een complete verrassing toen God een uitweg voor me opende, net toen ik me erop had voorbereid om naar de gevangenis te gaan en God te behagen. Op de dertiende dag in het detentiecentrum liet God mijn zwager de politie uitnodigen en ze geschenken geven, wat hem 3000 yuan kostte. Hij gaf de politie ook 5000 yuan, zodat ze me in afwachting van het proces op borg zouden vrijlaten. Toen ik thuiskwam, zag ik dat het vlees op mijn benen aan het afsterven was doordat de agenten er zo vaak op hadden gestampt. Het was hard en zwart geworden en het kostte me drie maanden om te herstellen. De martelingen die de politie me had laten ondergaan, hadden ook ernstige schade toegebracht aan mijn hersenen en hart, en ik had te kampen met de nawerkingen. Ik onderga nog steeds de kwellen van deze pijn. Zonder Gods bescherming was ik misschien verlamd en bedlegerig geweest, en dat ik nu een normaal leven kan leiden, is geheel te danken aan de grote liefde en bescherming van God.

Toen ik deze vervolging en tegenspoed had ondergaan, zag ik echt in hoe strijdig met God en demonisch het wezen van de CCP-overheid is. Ik zag ook duidelijk in dat zij het kwaad en de onverzoenlijke vijand van God is. Ik koester diep in mijn hart een niet aflatende haat voor haar. Tegelijkertijd kreeg ik een dieper inzicht in Gods liefde dan voorheen en ik begreep dat al het werk dat God in mensen doet, dient om hen te redden en wordt gedaan uit liefde voor hen. Niet alleen toont God Zijn liefde voor ons door genade en zegeningen, maar nog meer door lijden en tegenspoed. Doordat ik standvastig kon blijven gedurende de wrede martelingen en beledigingen die de politie me liet ondergaan en ik het hol van de demonen kon verlaten, leerde ik echt inzien dat dit alles te danken was aan het feit dat de woorden van Almachtige God me vertrouwen en kracht gegeven hadden. Dat was nog meer het geval omdat ik geïnspireerd was door de liefde van Almachtige God, die me in staat stelde om Satan stap voor stap te overwinnen en uit het hol van de demonen te ontsnappen. Dank aan God omdat Hij me liefheeft en me heeft gered, en Almachtige God zij alle glorie en lof!

De Kerk van Almachtige God

Neem contact met ons op als u meer wilt lezen van Gods woorden
en Gods werk van de laatste dagen wilt kennen.

Evangelie-hotlijnen

+31-6-46-790-198 +31-6-12-760-155

Evangeliewebsite

<https://nl.kingdomsalvation.org>

Onze website

App downloaden

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/nl/video>
Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/nl/facebook>
Instagram: <https://l.kingdomsalvation.org/nl/instagram>
Twitter: <https://l.kingdomsalvation.org/nl/twitter>
Email: contact.nl@kingdomsalvation.org

Dit boek is niet te koop en mag zonder toestemming niet worden herdrukt.
De auteursrechten behoren toe aan De Kerk van Almachtige God.

Credits

De bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap.